

Lauren WEISBERGER

Autoarea bestsellerului

Diavolul se îmbracă de la Prada

Noaptea trecută la Chateau Marmont

CHIC

Colecția

„Într-o lume obsedată de celebritate precum cea în care trăim, Lauren Weisberger ne ajută să descoperim nebanuitul preț al succesului.“

Publishers Weekly

„Iată un minunat antidot pentru dependența de televizor. *Noaptea trecută la Chateau Marmont* propune un scenariu: ce s-ar întâmpla dacă, fără să vrei, ai deveni vedetă peste noapte?“

Entertainment Weekly

„Când toți sunt atenți pe scenă, puțini mai au timp să se gândească la ce se întâmplă în spatele ei, la comedia din lumea reală. Cartea lui Lauren Weisberger este, din această perspectivă, un adevărat manual de psihologie a cuplurilor.“

People

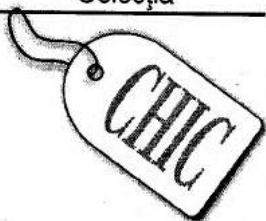
EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1863-7

www.polirom.ro

Colectia

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Lauren Weisberger, *Last Night at Chateau Marmont*

Copyright © 2010 Lauren Weisberger

All rights reserved

© 2011 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WEISBERGER, LAUREN

Noaptea trecută la Chateau Marmont / Lauren Weisberger;
trad. și note de Mădălina Andrei. – Iași : Polirom, 2011

ISBN 978-973-46-1863-7

I. Andrei, Mădălina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Lauren
WEISBERGER

Noaptea trecută
la
Chateau Marmont

roman

Traducere din limba engleză
și note de Mădălina Andrei

POLIROM
2011

Lauren Weisberger s-a născut în 1977 în Scranton, Pennsylvania. A absolvit cursurile prestigioasei Cornell University și, după o perioadă de călătorii în Asia și Europa, s-a stabilit în Manhattan, angajându-se ca asistent editorial la faimoasa revistă *Vogue*. În mai puțin de un an renunță la această slujbă, începe să lucreze pentru revista americană *Departures* și, în același timp, urmează cursuri de *Creative Writing*, apucându-se serios de scris, printre altele despre experiențele din perioada petrecută la *Vogue*, dezvoltând o viziune critică și plină de umor asupra materialismului și obsesiilor din lumea modei. Rezultatul este romanul ei de debut din 2003, *Diavolul se îmbracă de la Prada* (Polirom, 2004, 2006), care a avut un impact formidabil, a rămas timp de șase luni pe lista bestsellerurilor din *The New York Times*, a fost tradus în peste treizeci de țări și ecranizat de studiourile Fox, în regia lui David Frankel, cu Meryl Streep (care a primit Globul de Aur pentru cea mai bună interpretare și a fost nominalizată la premiile Oscar și BAFTA) și Anne Hathaway în rolurile principale. I-au urmat romanele *Vreau să fiu V.I.P* (2005; Polirom, 2006), din nou pe lista bestsellerurilor din *The New York Times*, și *Pe urmele lui Harry Winston* (2008; Polirom, 2009), încă un succes literar, ale cărui drepturi au fost cumpărate de Universal Pictures, anunțând o nouă ecranizare pentru anul 2010. În cel mai recent roman al său, Lauren Weisberger abordează cu subtilitate și umor teme de actualitate precum prețul succesului în societatea contemporană și efectele dezastruoase ale faimei asupra relațiilor de cuplu, descriind peripețiile amuzante prin care trece o pereche proaspăt căsătorită, a cărei fericire începe să se clatine sub presiunea celebrității căpătate peste noapte. Brooke și soțul ei duc o viață veselă și mulțumită în New York, însă lucrurile iau o întorsătură dramatică în momentul în care cariera de muzician a lui Julian începe să ia avânt – cei doi se văd tot mai rar din cauza plecărilor lui în turnee, se trezesc hărțuiți fără încetare de paparazzi și ajung să descopere că intimitatea încântătoare a relației lor a dispărut. Captivant și tulburător, romanul lui Lauren Weisberger este o poveste despre gustul amar al celebrității.

*Pentru Dana, sora și prietena mea
cea mai bună dintotdeauna*

Pianistul

Când metroul se opri, în sfârșit, cu scrâșnet de roți în stația Franklin, Brooke era deja bolnavă de atâta nerăbdare. Își verifică ceasul pentru a zecea oară în tot atâtea minute și încercă să se asigure că nu era sfârșitul lumii; Nola, prietena ei cea mai bună, o va ierta, *trebuia* s-o ierte, chiar dacă întârziase nepermis de mult. Își făcu loc prin îmbulzeala orei de vârf, cu zeci de navetiști împingându-se spre ieșire, și-și țină respirația instinctiv în mijlocul atâtor trupuri, lăsându-se purtată către scara dinspre ieșire. Brooke și ceilalți călători își scoaseră telefoanele mobile din genți și buzunare, se așezară cuminiți la coadă și începură să urce automat scările pe partea dreaptă ca niște soldați spălați pe creier, în timp ce se uitau cu priviri goale la ecranele minuscule ale telefoanelor.

— La dracu'! auzi ea o femeie grasă din față strigând și într-o secundă știu și motivul.

Ploaia o lovi cu putere și fără nici un avertisment în clipa în care ieși de la metrou. Ceea ce cu doar douăzeci de minute mai devreme fusese o după-amiază de martie răcoroasă, dar plăcută, se transformase acum într-o vreme friguroasă, o ploaie cu tunete și fulgere din care nu aveai nici o șansă de a scăpa uscat.

— La dracu'! își aduse și ea contribuția la lista de înjurături pe care oamenii le strigau peste tot în jurul ei în timp ce încercau să-și deschidă umbrelele sau să-și aranjeze ziaarele deasupra capului.

Având în vedere că se grăbise acasă după serviciu pentru a-și schimba ținuta, singurul obiect pe care-l putea folosi pentru a se adăposti de grozăvia de afară era o poșetă micuță (e drept, drăguță) și argintie. „La revedere coafură“, se gândi ea în timp ce o luă la pas alergător spre restaurant. „O să-mi lipsești, machiajule. Mi-a făcut plăcere că ne-am cunoscut, minunații mei pantofi de piele întoarsă care mi-ați mâncat jumătate din salariu.“

Brooke era deja udă learcă atunci când ajunse la Sotto, localul micuț și fără pretenții din cartier unde ea și Nola se întâlneau de două sau trei ori pe lună. Pastele nu erau chiar cele mai bune din oraș – probabil nici măcar de pe stradă – iar locul în sine nu avea nimic special, dar Sotto avea avantajele sale, mult mai importante: vin la carafă la un preț decent, un tiramisu mortal și un chelner italian foarte sexy, care pentru simplul fapt că veneau aici de atâta timp, le rezerva cea mai retrasă masă din restaurant.

— Hei, Luca, Brooke îl salută pe proprietar în timp ce-și dădea jos haina de lână, încercând să nu împrăște pe toată lumea cu apă.

— A ajuns deja?

Luca acoperi imediat cu palma receptorul și îi făcu semn cu un pix peste umăr.

— Ca de obicei. Cu ce ocazie rochia asta sexy, *cara mia*? Vrei să te usuci mai întâi?

Își aranjă cu ambele mâini rochia neagră de jersey, strâmtă și cu mâneci scurte sperând din tot sufletul că Luca avea dreptate, că rochia era

sexy și că ea arăta foarte bine. Ajunsese să considere rochia aia drept uniforma ei de concert; combinată fie cu pantofi cu toc, sandale sau cizme, în funcție de vreme, o purta aproape la fiecare concert al lui Julian.

— Deja am întârziat foarte mult. Este enervată și bosumflată? întrebă Brooke, trecându-și mâna prin păr, într-o încercare disperată de a preveni atacul iminent al cârlionților.

— Deja a băut jumătate de carafă și vorbește la telefon de când a venit. Ai face bine să te duci la ea.

Se sărutară de trei ori pe obraz – Brooke se împotrivise celor trei săruturi la început, dar Luca insistase – înainte ca Brooke să inspire adânc și să se îndrepte către masă. Nola era așezată confortabil pe banchetă, cu taiorul agățat de spătar, iar bluza bleumarin de cașmir dezvelea niște brațe tonifiate și crea un contrast plăcut cu tenul ei superb măsliniu. Tăietura pe umăr a bluzei era foarte la modă și sexy, șuvițele blonde străluceau în lumina caldă a restaurantului și machiajul părea proaspăt. Nimeni nu ar fi ghicit vreodată uitându-se la ea că Nola tocmai stătuse douăsprezece ore la birou țipând într-o cască.

Brooke și Nola se cunoscuseră abia în al doilea semestru din ultimul an la Cornell, deși Brooke – la fel ca toți ceilalți studenți – o cunoștea din vedere pe Nola și era atât fascinată, cât și îngrozită de ea. În comparație cu colegii ei care purtau hanorace și cizme Ugg, Nola, slabă ca un fotomodel, prefera cizmele cu toc și blazerele și nu-și prindea absolut niciodată părul în coadă. Crescuse prin școli pregătitoare de elită din New York, Londra, Hong Kong și Dubai, locuri pe unde lucrase tatăl ei, bancherul de investiții, și se bucurase

de libertatea care vine odată cu faptul că ești singurul copil al unor părinți extrem de ocupați.

Nu-și dădea nimeni seama cum de ajunsese la Cornell în loc de Cambridge, Georgetown sau Sorbona, dar nu trebuia să ai prea multă imaginație pentru a observa că ea nu era deloc impresionată. Pe când ceilalți erau ocupați cu înscrierea în cluburi studențești, cu prânzuri la Ivy Room și cu beții prin diverse baruri din Collegetown, Nola păstra distanța. Puteai întrezări felii din viața ei – binecunoscuta aventură cu profesorul de arheologie, frecvențele apariții prin campus ale unor bărbați sexy și misterioși care dispăreau repede – dar, în mare, Nola mergea la cursuri, lua cu brio examenele și, cum venea vineri după-amiaza, o lua la picior înapoi în Manhattan. Când cele două fete se treziră că aveau să își analizeze reciproc textele, în cadrul cursului opțional de scriere creativă din ultimul an, Brooke a fost atât de intimidată, încât abia putea îngăima două vorbe. Nola, ca de obicei, nu părea foarte mulțumită ori deranjată, dar atunci când, o săptămână mai târziu, îi dădu înapoi lui Brooke prima ei temă – o proză scurtă despre un personaj feminin care se străduia din răspuțeri să se adapteze la misiunea din Congo primită prin Corpul Păcii – aceasta era plină de comentarii și sugestii pătrunzătoare și îndelung gândite. Apoi, pe ultima pagină, după feedbackul serios și consistent, Nola adăugase „P.S. Te-ai gândit să bagi și o scenă de sex în Congo?“, iar Brooke izbucnise în râs atât de tare încât a fost nevoită să ceară voie să iasă din sală pentru a se putea calma.

După curs, Nola o invită pe Brooke la o cafea într-unul dintre subsolurile clădirilor universitare, un loc în care nici unul dintre prietenii lui Brooke nu mergea vreodată, iar în doar câteva

săptămâni, Brooke mergea în weekenduri cu Nola la New York. Chiar și după atâți ani, Nola era mult prea complicată pentru a fi descrisă, dar pe Brooke o ajuta faptul că știa că prietena ei plângea cu sughițuri la știrile cu soldați care se întorceau de pe câmpul de luptă, că era obsedată în secret de a avea și ea într-o bună zi o casă cu garduț alb în suburbii, în ciuda faptului că în public ironiza acest lucru și avea o frică patologică de cățeluși mici și zgomotoși (Walter, câinele lui Brooke făcea excepție).

— Perfect, perfect. Nu, cred că la bar este foarte bine, zise Nola la telefon, dându-și ochii peste cap. Nu, nu este nevoie să faci nici o rezervare pentru cină, lasă că vedem noi cum ne descurcăm. OK, sună foarte bine. La revedere.

Închise telefonul și apucă imediat sticla de vin roșu, umplându-și paharul înainte de a-și aduce aminte de Brooke și de a-l umple și pe al ei.

— Mă urăști? o întreabă Brooke în timp ce-și aranja haina pe scaunul de lângă și-și aruncă poșeta.

Nola sorbi îndelung din vin savurând plăcerea alcoolul.

— De ce? Doar pentru că stau aici singură de jumătate de oră?

— Știu, știu, îmi pare rău. A fost o zi groaznică la birou. Doi dintre nutriționiștii cu normă întreagă au sunat că sunt bolnavi azi – ceea ce mie mi se pare chiar suspect – iar noi restul a trebuit să acoperim turele lor. Normal, dacă ne-am întâlni cândva la mine în cartier, poate că aș putea ajunge la timp...

Nola ridică mâna.

— Ai dreptate. Chiar apreciez efortul tău de a veni până aici. A lua cina în Midtown West nu este ceva tocmai plăcut.

— Cu cine vorbeai? Era Daniel?

— Daniel? Nola păru uimită.

Se holba la tavan ca și cum s-ar fi străduit să-și amintească.

— Daniel, Daniel... ah! Nu, am terminat cu el. L-am luat cu mine la o chestie la mine la birou săptămâna trecută și s-a comportat ciudat. Super-ciudat. Nu, asta era întâlnirea amoroasă de mâine de pe Match.com. A doua săptămâna asta. Cum de am ajuns așa de jalnică? oftă ea.

— Haide. Nu ești...

— Nu, serios acum. Este jalnic că am aproape treizeci de ani și încă mă mai gândesc la iubitul meu din facultate ca la singura mea relație „adevărată”. La fel de jalnic este și faptul că m-am înscris pe mai multe siteuri de întâlniri online și mă întâlnesc cu bărbați de peste tot. Dar ceea ce este *culmea* pateticului – este aproape de neiertat – este cât de dispusă sunt să recunosc asta în fața oricui e dornic să mă asculte.

Brooke mai luă o gură de vin.

— Eu nu sunt „oricine”.

— Știi ce vreau să spun, zise Nola. Dacă tu ai fi singura martoră a umilinței mele, asta nu m-ar deranja. Dar parcă m-am deprins cu...

— Bun cuvânt.

— Mersi. Era pe calendarul meu cu câte un cuvânt nou pe zi azi dimineață. Așa că, serios, m-am *deprins* atât de tare cu rușinea acestei situații, încât nu mă mai cenzurez. Chiar mai ieri am petrecut cincisprezece minute bune încercând să explic unuia dintre vicepreședinții seniori de la Goldman diferența dintre bărbații de pe Match și cei de pe Nerve. Este impardonabil.

— Și care e treaba cu tipul de mâine? întrebă Brooke, încercând să schimbe subiectul.

Era imposibil să mai ții pasul cu bărbații din viața Nolei de la o săptămână la alta. Era greu nu doar să-ți dai seama despre cine-i vorba – o adevărată provocare – ci și dacă își dorea cu *disperare* un iubit pentru a se așeza la casa ei sau *detesta* angajamentele de acest gen și voia doar să fie singură și superbă și să se distreze cu unul și cu altul. Se schimba de la o zi la alta, dintr-odată, iar Brooke încerca mereu să-și amintească dacă tipul de săptămâna asta era „incredibil” sau „un dezastru complet”.

Nola privi pe sub gene și-și țugui buzele bosumflată, ceea ce se traducea prin „Sunt firavă”, „Sunt dulcică” și „Vreau să mă seduci” toate în același timp. În mod cert, își pregătea un răspuns elaborat pentru această întrebare.

— Păstrează asta pentru bărbați, draga mea. La mine nu ține, minți Brooke.

Nola nu era frumoasă în sensul obișnuit al cuvântului, dar nici nu prea conta asta. Avea un stil foarte atrăgător și emana atâta încredere în sine, încât și bărbații, dar și femeile erau complet fermecați.

— Țasta *pare* promițător, zise ea gânditoare. Sunt sigură că trebuie doar să treacă ceva timp până când își va da arama pe față, dar, până atunci, cred că e perfect.

— Cum e? insistă Brooke.

— Mmm, să vedem. A făcut parte din echipa de schi în facultate, de aceea m-am și simțit atrasă de el prima oară, și chiar a fost și instructor timp de două sezoane, la Park City și apoi în Zermatt.

— Până acum e perfect.

Nola dădu din cap.

— Dap. Are un metru optzeci, bine făcut – sau cel puțin asta pretinde – păr blond nisipiu și

ochii verzi. Tocmai s-a mutat aici cu câteva luni în urmă și nu cunoaște multă lume.

— Ai tu grijă să schimbi asta.

— Mda, probabil..., zise ea ținându-și din nou buzele. Dar...

— Care e problema? întrebă Brooke umplând ambele pahare și făcând semn de aprobare chelnerului care le întrebă dacă doreau comanda lor obișnuită.

— Păi, este vorba de serviciul lui. Spune că este „artist“, zise ea pronunțând cuvântul de parcă ar fi spus „pornograf“.

— Așa, și?

— Cum și? Și ce mama dracului înseamnă asta. *Artist*?

— Hmm, cred că ar putea însemna multe lucruri. Pictor, sculptor, muzician, actor, scri...

Nola își duse mâna la frunte.

— Te rog frumos. Asta nu poate însemna decât un singur lucru și amândouă știm care e ăla: șomer.

— Toată lumea e șomeră în ziua de azi. Chiar e șic.

— Hai să fim serioși. Pot înțelege șomajul cauzat de recesiune. Dar un *artist*? Asta nu pot să înghit.

Zeci, mii, probabil milioane care se întrețin din arta lor. Adică, Julian de exemplu. Este muzician. Nu ar fi trebuit să ies cu *el* niciodată?

Nola deschise gura să zică ceva, dar se răzgândi. Urmă o clipă jenantă de tăcere.

— Ce voiai să spui? întrebă Brooke.

— Nimic, nu voiam să zic nimic. Ai dreptate.

— Nu, serios. Ce voiai să spui? Spune-o.

Nola își răsuci paharul de picior și arăta de parcă ar fi preferat să fie oriunde altundeva dar nu acolo.

— Nu zic că Julian nu este talentat, dar...

— Dar ce? Brooke se aplecă spre ea atât de aproape, încât Nola a fost obligată să se uite în ochii ei.

— Dar nu sunt sigură că l-aș numi „muzician“. Era asistentul nu știu cui atunci când l-ai întâlnit. Acum *tu* îl întreții pe el.

— Da, era *stagiar* atunci când ne-am întâlnit, zise Brooke neîncercând să-și ascundă iritarea. Era stagiar la Sony și învăța despre industria muzicală, despre cum merg lucrurile în acest domeniu. Și ce crezi? Doar datorită relațiilor pe care și le-a făcut acolo a reușit să atragă atenția asupra lui. Dacă nu ar fi fost acolo în fiecare zi, încercând să devină de neînlocuit, crezi că șeful de la A&R ar fi renunțat la două ore din timpul lui doar pentru a-l asculta pe el cântând?

— Știu, doar că...

— Cum poți să spui că nu face nimic? Asta crezi tu de fapt? Nu sunt sigură dacă-ți dai seama, dar el și-a petrecut ultimele opt luni închis într-un studio de înregistrări din Midtown lucrând la un album. Și nu e vorba doar de un proiect pentru satisfacerea egoului lui; Sony chiar a *semnat* cu el ca artist – din nou acel cuvânt – și i-a plătit un avans. Dacă nu consideri că ăsta ar fi un serviciu adecvat, atunci chiar nu știu ce să-ți mai zic.

Când Nola își ridică mâinile înseamnă că se dă bătută.

— Da, normal. Ai dreptate.

— Nu pari convinsă, zise Brooke rozându-și o unghie.

Ușurarea pe care-o simțise datorită vinului dispăruse cu desăvârșire.

Nola plimbă furculița prin salată.

— Nu ei semnează zeci de contracte de înregistrare cu oricine are cât de cât talent, gândindu-se

că e de ajuns un hit de succes pentru a acoperi toate celelalte eșecuri?

Brooke rămase uimită de cunoștințele prietenei ei legate de industria muzicală. Julian mereu îi expunea aceeași teorie atunci când minimaliza importanța contractului cu casa de înregistrări și încerca, cum spunea el, să „gestioneze așteptările“ legate de ceea ce însemna cu adevărat un astfel de contract. Dar, venind din partea Nolei, asta suna oarecum mult mai rău.

— „Cât de cât talent“? Brooke abia putu șopti cuvintele. Asta crezi tu despre el?

— Bineînțeles că nu asta cred despre el. Nu o mai lua așa personal. Doar că este foarte greu, ca prietenă a ta, să te privesc cum te omori muncind pentru a-l întreține pe el de atâția ani. Mai ales când șansele ca să iasă ceva bun din asta sunt atât de mici.

— Apreciez îngrijorarea ta față de bunăstarea mea, dar trebuie să știi că a fost alegerea mea să mă apuc și de activitățile de consultare la școala privată pentru a mai câștiga un ban. Nu fac asta din bunăvoință, ci pentru că eu chiar cred în el și în talentul lui și știu – chiar dacă nimeni altcineva nu pare să creadă la fel – că are o carieră minunată în față.

Brooke fusese extaziată mai presus de cuvinte – posibil chiar mai mult decât Julian – când acesta o sunase cu opt luni în urmă să-i spună de oferta inițială de la Sony. Două sute cincizeci de mii de dolari era mai mult decât câștigaseră ei împreună în ultimii cinci, și Julian avea libertatea de a face cu ei ce dorea. Cum ar fi putut ea oare să prevadă că o astfel de infuzie masivă de capital avea să-i îngroape și mai rău în datorii? Din acel avans Julian trebuia să plătească studioul, să angajeze producători și ingineri de sunet costisitori

și să cumpere echipamente, să plătească pentru călătorii și pentru trupa care-l acompania. În doar câteva luni, banii se terminaseră, cu mult înainte de a apuca să cheltuiască vreun bănuț pe chirie, utilități sau măcar o cină pentru a sărbători evenimentul. Și odată ce aceste fonduri erau folosite pentru a-l ajuta pe Julian să-și facă un nume, nu avea nici un sens să nu finalizeze proiectul. Deja cheltuiseră treizeci de mii de dolari din proprii bani – toate economiile lor care la un moment dat fuseseră păstrate pentru un acout la un apartament – și pe zi ce trecea datoriile creșteau. Cel mai groaznic era faptul că Nola spusese lucrurilor pe nume foarte direct: șansele ca Julian să recupereze timpul și banii iroșiți – chiar și cu un nume ca Sony în spate – erau aproape egale cu zero.

— Sper doar că știe cât de norocos este că are o soție ca tine, zise Nola cu mai multă blândețe. Îți spun sigur, eu una nu aș putea să fac ce faci tu. Și probabil de aceea destinul meu este să rămân singură pentru totdeauna...

Din fericire, sosiră pasteles și temele de conversație deveniră mai puțin sensibile: cât de rău te puteai îngrășa de la sosul de carne, dacă Nola ar trebui să ceară o mărire de salariu sau nu, cât de mult își detesta Brooke socrii. Când Brooke făcu semn chelnerului să aducă nota fără a mai comanda un tiramisu sau măcar o cafea, Nola păru îngrijorată.

— Nu te-ai supărat pe mine, nu-i așa? întrebă ea, punând cardul în plicul de piele.

— Nu, minți Brooke. A fost o zi lungă.

— Și încotro mergi acum? Nu bem nimic?

— De fapt, Julian are un... cântă undeva, zise Brooke, răzgândindu-se în ultima clipă.

Ar fi preferat să nu amintească deloc de concertul lui, dar se simțea ciudat s-o mintă pe Nola.

— Amuzant! zise Nola veselă, scurgând ultima picătură din pahar. Vrei să te însoțesc?

Amândouă știau că de fapt nu voia să meargă, ceea ce era în regulă, pentru că nici Brooke nu dorea s-o ia. Prietena ei se înțelegea foarte bine cu soțul său și asta era îndeajuns. Aprecia caracterul protector al Nolei și știa că e bine intenționată, dar nu era tocmai ușor să te gândești că cea mai bună prietenă a ta îți judeca mereu soțul — și mereu acesta pierdea.

— Este și Trent în oraș, zise Brooke. Este aici cu serviciul, un fel de rotație de posturi, așa că ne întâlnim acolo.

— Ah, dragul de Trent. Cum îi place la medicină?

— A terminat, de fapt; acum e rezident. Julian zice că îi place la nebunie în L.A., ceea ce este surprinzător — newyorkeșilor puri nu le place *niciodată* în L.A.

Nola se ridică și își îmbracă sacoul.

— Iese cu cineva? Dacă-mi aduc bine aminte, este groaznic de plictisitor, dar foarte drăguț...

— Tocmai s-a logodit. Cu o colegă internistă de la gastro, o fată pe care-o cheamă Fern. Fern internista, specialistă în gastroenterologie. Prefer să nu-mi imaginez cum sună o conversație de-a lor.

Nola se strâmbă dezgustată.

— Mersi pentru imaginea creată. Și dacă mă gândesc mai bine, ar fi putut fi al tău...

— Mmm.

— Vreau să mă asigur că nu ai uitat că eu te-am prezentat soțului tău. Dacă nu ai fi ieșit în seara aia cu Trent, ai fi în continuare una dintre fanele înnebunate ale lui Julian.

Brooke râse și-și sărută prietena pe obraz. Scoase două bancnote de douăzeci din portofel și le dădu Nolei.

— Trebuie să plec. Dacă nu apuc să mă urc în tren în următoarele treizeci de secunde, cu siguranță voi întârzia. Vorbim mâine?

Își luă haina și poșeta, spre ieșire îi făcu semn cu mâna lui Luca și apoi ieși.

Deși trecuseră mulți ani, Brooke încă se mai cutremura când se gândea cât de aproape fuseseră să nu se întâlnească niciodată. Era iunie 2001, la abia o lună după ce absolvise facultatea și se gândea că îi va fi aproape imposibil să se acomodeze cu noua săptămână de lucru de șaizeci de ore, împărțită în mod egal între lucrarea ei de absolvire despre nutriție, ore de stagiatură înregistrate și un job care abia o ajuta să trăiască de azi pe mâine la o cafenea din cartier. Deși nu-și făcuse nici o iluzie cu privire la dificultatea de a lucra douăsprezece ore pe zi pentru 22.000 de dolari – sau cel puțin așa crezuse – totuși, nu fusese în stare să prevadă tensiunea crescândă acumulată în urma lungilor zile de lucru, a salariului insuficient, a orelor de somn reduse și a aspectelor logistice legate de faptul că era nevoită să împartă o garsonieră de șaizeci de metri pătrați cu Nola și încă o prietenă. De aceea, atunci când Nola o imploră să meargă cu ea să asculte muzică live într-o sâmbătă seara, Brooke o refuză fără ezitare.

— Haide, Brookie, ai nevoie să ieși din apartamentul ăsta, susținuse Nola în timp ce-și trăgea un top mulat și negru pe ea. Cântă un cvartet de jazz care se zice să este foarte bun, iar Benny și Simone au zis că ne păstrează locuri. Muzică bună și două băuturi la preț de una. Cum să nu-ți placă așa ceva?

— Sunt extrem de obosită, oftă Brooke, trecând cu indiferență prin canalele TV de pe canapeaua

joasă din livingul fetelor. Trebuie să-mi scriu lucrarea și să fiu la muncă în unsprezece ore.

— Ah, nu mai fi așa dramatică. Ai doar douăzeci și doi de ani, pentru Dumnezeu! Revino-ți și du-te și îmbracă-te. Plecăm în zece minute.

— Afară plouă cu găleata și...

— Zece minute, nici o secundă în plus, sau nu mai ești prietena mea.

Deja când ajunseseră la Rue B's în East Village și se așezaseră împreună cu alte colege de școală la o masă mult prea mică, Brooke își regretă slăbiciunea. De ce oare ceda mereu în fața Nolei? De ce mama dracului era ea înghesuită într-un bar plin de fum și aglomerat, bând o vodcă tonică și așteptând să vadă un cvartet de jazz despre care nici măcar nu auzise? Ca să nu mai spunem că nici nu-i plăcea jazzul în mod special. Sau, mai bine spus, orice muzică live, doar dacă nu era cumva vreun concert Dave Matthews sau Bruce Springsteen, unde putea și ea să îngâne veselă toate cântecele. Dar cu siguranță asta nu era una dintre acele seri. De aceea, atunci când barmanița blondă și înaltă ciocăni cu o linguriță într-un pahar de apă, simți și iritare, și ușurare în același timp.

— Hei! Hei, puteți face liniște pentru o secundă?

Își șterse palma de blugi și așteptă răbdătoare ca mulțimea să se liniștească.

— Știu că toți abia așteptați să-i vedeți pe cei de la Tribesmen, dar tocmai am aflat că sunt blocați în trafic pe Autostrada Long Island și nu vor ajunge aici la timp.

Barul răsună de huiduieli și injurii.

— Știu, știu, e de rahat. Un tir răsturnat, bară la bară, nimeni nu avansează, bla, bla, bla.

— Ce zici de un rând gratis drept scuze? strigă un bărbat între două vârste care stătea în spate cu un pahar în mână.

Barmanița râse.

— Îmi pare rău. Dar dacă dorește cineva să vină pe scenă să întrețină atmosfera..., zise ea uitându-se direct la bărbat, care scutură din cap.

— Serios acum, avem un pian în perfectă stare de funcționare. Știe cineva să cânte?

Nimeni nu mai scoase nici un cuvânt, uitându-se unii la alții.

— Hei, Brooke, tu nu știi să cânți? șopti Nola destul de tare pentru a auzi toată masa.

Brooke își dădu ochii peste cap.

— Am fost dată afară din trupă în clasa a șasea pentru că nu puteam să învăț să cânt după partitură. Cine mai este dat afară din formație în școala generală?

Barmanița nu renunță așa ușor.

— Haideți, oameni buni! Afară plouă al naibii de tare și sunt sigură că toți avem chef de ceva muzică. Uite, cedez eu și dau gratis niște halbe dacă vine cineva să cânte la pian.

— Eu cânt un pic.

Brooke se întoarse să vadă cine vorbise și văzu un tip ciufulit care stătea singur la bar. Purta blugi, un tricou alb simplu și o bască croșetată, deși era vară. Nu-l observase înainte, dar decise că ar putea – ar putea – fi destul de drăgălaș dacă s-ar spăla, bărbieri și ar renunța la bască.

— Sigur..., zise barmanița indicându-i pianul. Cum te cheamă?

— Julian.

— Păi, Julian, pianul e al tău.

Își relua locul în spatele barului, în timp ce Julian se așează pe scaunul din fața pianului. Cântă câteva acorduri, jucându-se cu ritmul și

tempo-ul, iar publicul își pierdu repede interesul și oamenii se întoarseră la conversațiile lor. Chiar și când începu să cânte ușor o melodie întreagă (ceva asemănător unei balade pe care ea n-o recunoscuse), muzica era mai degrabă ca un zgomot de fundal. Dar, după zece minute, începu să cânte acordurile de început ale piesei *Hallelujah* împreună cu versurile, cu o voce surprinzător de clară și puternică. Barul amuți.

Având o efemeră obsesie cu Leonard Cohen, Brooke auzise cântecul și îi plăcuse la nebunie, dar pielea de găină pe care o simțea acum pe tot corpul era o senzație nemaiîntâlnită. Se uită prin sală. Oare mai simțeau și alții la fel? Măinile lui Julian se mișcau cu ușurință pe clapele pianului, iar el puneă suflet în fiecare cuvânt. Mulțimea reacționează abia când el murmură ultimul „hallelujah”: au aplaudat, fluierat, țipat și au sărit de pe scaune aproape la unison. Julian păru oarecum jenat și sfios, și, după o plecăciune aproape imperceptibilă, se întoarse la scaunul său de la bar.

— La naiba, este foarte bun! zise o tânără de la masa din spatele lor către partenerul ei, cu ochii ațintiți asupra pianistului.

— Bis! strigă o femeie atrăgătoare strângând mâna soțului.

Acesta dădu din cap și îi ținu isonul. În câteva secunde, uralele se întetiră și întregul bar cerea acum un bis.

Barmanița îl luă pe Julian de mână și-l trase înapoi la microfon.

— Uluitor, nu-i așa oameni buni? strigă ea, strălucind de mândria propriei descoperiri. Ce spuneți, vreți să-l convingem pe Julian să mai cânte o piesă?

Brooke se întoarse spre Nola, simțindu-se mai exaltată ca niciodată.

— Crezi că va cânta altceva? Ți-ai fi imaginat vreodată că o persoană care stă într-un bar într-o sâmbătă seară – persoană care se află aici pentru a asculta pe *altcineva* interpretând – poate cânta așa?

Nola zâmbi și se aplecă pentru a se face auzită mai bine.

— Este foarte talentat. Păcat că arată așa.

Brooke o luă ca pe un afront personal.

— Arată așa cum? Mie îmi place aspectul lui neîngrijit. Și cu o voce ca aia, cred că va ajunge o vedetă într-o bună zi.

— Nici vorbă. Are talent într-adevăr, dar talent au și alte milioane de oameni care sunt mult mai deschiși și arată mult mai bine.

— Este drăguț, spuse Brooke ușor indignată.

— Este genul de concert – East Village – drăguț. Nu genul star – rock – internațional – drăguț.

Înainte de a apuca să-i ia apărarea lui Julian, el se întoarse pe scenă și începu să cânte din nou. De data asta era un *cover* al piesei *Let's Get It On* și iarăși, suna mult mai bine decât Marvin Gaye – o voce mai profundă, mai sexy, un ritm mai lent și o expresie de concentrare intensă pe față. Brooke era atât de cufundată în trăiri încât abia observă că prietenii ei își reluaseră conversația pe măsură ce halbele de bere gratis soseau la masă. Își turnau și dădeau pe gât și iar își turnau, dar Brooke nu-și putea dezlipi privirea de pe tipul cu aspect neîngrijit de la pian. Douăzeci de minute mai târziu, când ieși din bar, făcând o plecăciune către publicul recunoscător și schițând un zâmbet, Brooke se gândi serios să iasă după el. Nu mai făcuse așa ceva în viața ei, dar simțea că asta e exact ceea ce trebuie să facă.

— Să mă duc să mă prezint? întrebă ea pe toată lumea de la masă, aplecându-se foarte mult astfel încât conversația nu mai putu continua.

— Cui? întrebă Nola.

— Lui Julian!

Era chiar exasperant. Oare nu-și dăduse nimeni seama că deja ieșise afară și avea să dispară pentru totdeauna?

— Julian, pianistul? întrebă Benny.

Nola își dădu ochii peste cap și luă o gură de bere.

— Și ce ai de gând să faci? Să-l vânezi și să-i spui că ai putea trece cu vederea potențiala lui situație de vagabond atâta timp cât el face dragoste cu tine pe pian?

Benny începu să cânte.

— Este ora nouă într-o sâmb-duminică, mulțimea obișnuită se vânzolește...

— Și un bărbat neîngrijit stă lângă mine și face dragoste cu prietena noastră, termină Nola râzând.

Ciocniră halbele de bere.

— Sunteți doi isterici, zise Brooke ridicându-se.

— Nu se poate! Doar nu ai de gând să-l urmărești, nu-i așa? Benny, du-te cu ea. Pianistul ar putea fi un criminal în serie, zise Nola.

— Nu-l urmăresc, spuse Brooke.

Dar își făcu loc prin mulțime până la bar, după ce-și înfipse unghiile în palme și se răzgândi de cinci ori, și, într-un final, își luă inima în dinți și o întrebă pe barmaniță dacă știa ceva despre interpretul misterios.

Femeia nu-și ridică privirea din cocteilurile Mojito pe care le prepara.

— L-am mai văzut pe aici, de obicei când vine vreo trupă de blues sau rock clasic, dar

nu vorbește cu nimeni. Este mereu singur, dacă la asta te referi...

— Nu, nu, eu, îmmm... nu, nu este vorba despre asta deloc. Eram doar curioasă, se bâlbâi ea, simțindu-se ca o idioată.

Brooke se întorsese deja să plece spre masă când barmanița strigă:

— Mi-a zis că interpretează în mod regulat într-un bar din Upper East Side, un loc numit Trick's sau Rick's, nu știu sigur. Marțea. Sper că asta te va ajuta.

Brooke putea număra pe degetele de la o mână de câte ori fusese să vadă concerte live. Niciodată nu încolțise și urmărisese un străin; și, cu excepția celor zece sau cincisprezece minute pe care le petrecea așteptându-și iubiții sau prietenii să vină la întâlnire, nu-și petrecea prea mult timp singură prin baruri. Totuși, nimic dintre toate astea nu o opriră să dea câteva zeci de telefoane pentru a găsi localul și după încă trei săptămâni în care își făcu curaj, se sui în metrou într-o marți seara toridă de iulie și ajunse la Nick's Bar and Lounge.

Imediat cum se așază la masă, apucând unul dintre ultimele locuri libere din spate, știu că tot efortul ei meritase. Barul era la fel ca alte câteva zeci aliniate pe Second Avenue, dar publicul era o combinație surprinzătoare. În locul grupurilor obișnuite de recentți absolvenți din Upper East Side cărora le plăcea să dea pe gât halbe de bere după ce-și desfăcuseră cravatele Brooks Brothers nou-nouțe, mulțimea din seara asta părea o combinație ciudată de studenți ai NYU care bătuseră tot drumul până în centru, cupluri în jur de treizeci de ani care sorbeau Martini și se țineau de mână, și hoarde întregi de tineri ce purtau Converse, pe care rareori îi vezi într-un

număr așa de mare în afara East Village sau Brooklyn. Curând Nick's era deja plin ochi, fiecare masă era ocupată și probabil erau încă vreo cincizeci sau șaizeci de persoane care stăteau în spatele meselor, toți adunați acolo pentru un singur motiv. Brooke rămase ca trăsniță când își dădu seama că nu doar ea simțise ceea ce simțise atunci când îl ascultase pe Julian cântând, cu o lună în urmă la Rue B's. Zeci de alți oameni deja îl știau și erau dispuși să vină din toate colțurile orașului doar pentru a-l vedea pe scenă.

Publicul vuia nerăbdător din momentul în care Julian se așeză pe scaun în fața pianului pentru a testa sunetul. Când începu, încăperea păru că intră în ritm, câteva persoane se legănau pe acordurile muzicii, unii aveau ochii închiși, cu toții îndreptați spre scenă. Brooke, care nu înțelesese niciodată ce înseamnă să te pierzi în muzică, își simți întregul trup relaxat. Fie că de vină era vinul roșu ori cuvintele fredonate sexy ori sentimentul necunoscut de a se afla într-o mare de străini, Brooke era în întregime sub vraja muzicii.

Se abonă la Nick's în fiecare zi de marți pentru tot restul verii. Și niciodată nu invită pe nimeni s-o însoțească; atunci când colegele ei de cameră o întrebară unde pleca în fiecare săptămână, ea inventă o poveste foarte credibilă despre un club de literatură cu niște colegi de școală. Începu să simtă că-l cunoaște, doar datorită simplului fapt că era acolo, îl privea și-i asculta muzica. Până atunci, muzica fusese doar un aspect de neglijat, nimic altceva decât o distragere a atenției în rutina zilnică, un cântec amuzant de dans la o petrecere, un mod de a-ți omorî timpul la drum lung. Dar asta? Asta era incredibil. Aproape pe nesimțite, muzica lui Julian îi putea afecta starea de spirit, o determina să se răzgândească și o făcea să

simtă lucruri care erau complet în afara rutinei de zi cu zi.

Până să apară serile petrecute la Nick's, săptămânile ei arătau toate la fel: mai întâi muncă, apoi foarte rara *happy hour* împreună cu același grup de prieteni colegi și aceleași colege de cameră băgăcioase. Era suficient de fericită, dar uneori simțea că se sufocă. Acum Julian era al ei cu totul, iar faptul că ei nu schimbaseră de fapt nici măcar o privire nu o deranja absolut deloc. Se mulțumea doar să-l privească. El făcea turul de onoare – oarecum fără nici o tragere de inimă, i se părea ei – după fiecare recital, dând mâna și acceptând cu modestie laudele care curgeau din stânga și din dreapta, dar lui Brooke nicio dată nu i-a trecut prin cap să se apropie de el.

La două săptămâni după 11 septembrie 2001, Nola o convinge să meargă la o *blind date* cu un tip pe care-l cunoscuse la serviciu. Toți prietenii lor fie plecaseră din New York pentru a-și vizita familiile sau foștii parteneri de viață, și orașul era încă învăluit într-un fum înțepător și o durere copleșitoare. Nola se cuplase cu un tip nou, și-și petrecea aproape fiecare noapte în apartamentul lui, iar Brooke se simțea îtoarsă pe dos și singură.

— *Blind date?* Serios? întrebă Brooke abia ridicându-și privirea din monitor.

— Este un scump, zise Nola într-o noapte, în timp ce stăteau una lângă alta pe canapea uitându-se la *Saturday Night Live*. Nu este viitorul tău soț, dar e super drăguț și destul de drăgălaș și te va duce undeva frumos. S-ar putea chiar să se cupleze cu tine, dacă n-o să mai fii o nesuferită frigidă.

— Nola!

— Zic și eu. Ți-ar prinde bine să știi. Și dacă tot veni vorba, un duș și-o manichiură nu ți-ar strica.

Brooke se uită la mâini și observă, pentru prima dată, că are unghii și cuticule roase. Chiar arătau groaznic.

— Cine e, unul dintre rebuturile tale? întrebă ea.

Nola strâmbă din nas.

— Este, nu-i așa? Te-ai cuplat cu el și acum mi-l dai mie. Asta e chiar dezgustător, Nol. Și trebuie să recunosc, surprinzător. Nici *măcar* tu nu ești atât de rea.

— Scutește-mă, spuse Nola dându-și ochii peste cap. L-am întâlnit acum câteva săptămâni la o strângere de fonduri; era acolo cu unul dintre colegii mei.

— Deci te-ai *cuplat* cu el.

— Nu! S-ar putea să mă fi cuplat cu colegul meu...

Brooke gemu și-și acoperi ochii.

— ... dar nu asta e important. Îmi amintesc că prietenul lui era drăguț și necăsătorit. Un student la medicină, cred, dar sincer, nu cred că-ți permiți acum să faci nazuri în legătură cu asta. Atâta timp cât respiră...

— Mulțumesc, prietena mea.

— Deci, te duci?

Brooke puse din nou mâna pe maus.

— Dacă asta o să-ți închidă gura, mă mai gândesc, zise ea.

Patru zile mai târziu, Brooke se trezi într-o terasă italiană pe MacDougal Street. Trent era, așa cum spusese Nola, un tip foarte simpatic. Rezonabil de drăguț, rezonabil de politicoș, bine îmbrăcat și plictisitor ca naiba. Conversația lor era mai fadă decât *linguini* cu roșii și busuioc pe

care el le comandase pentru amândoi, iar seriozitatea lui o lăsa cu dorința nebună de a-și înfige furculița între ochi. Dar totuși, fără să știe de ce, atunci când el sugeră să se mute într-un bar din apropiere, ea a fost de acord.

— Serios? întrebă el, părând la fel de surprins ca ea.

— Da, de ce nu?

Și, serios acum, de ce nu? Nu este ca și cum în seara aia ar fi avut alte planuri sau măcar ar fi existat probabilitatea de a vedea un film cu Nola. A doua zi trebuia să conspecteze un document de cincisprezece pagini care avea termen limită în două săptămâni; în afară de asta, cele mai interesante planuri ale ei includeau spălatul rufelor, mersul la sala de sport și o tură de patru ore la cafenea. De ce să se grăbească să ajungă acasă?

— Minunat, știu și locul perfect.

Trent insistă să plătească el și, într-un sfârșit, ieșiră din restaurant.

Abia trecură de două intersecții când Trent trecu în fața ei și deschise ușa unui bar zgomotos notoriu al studenților de la NYU. Probabil că era ultimul loc din centrul Manhattan-ului unde cineva și-ar fi adus iubita, asta dacă nu avea de gând s-o drogheze pentru a se culca cu ea, dar Brooke era mulțumită că mergeau undeva unde era destul de mult zgomot pentru a nu fi nevoită să facă conversație. Poate o să bea o bere, două, să asculte niște muzică bună din anii '80 la tonomat și să fie la ea în pat pe la miezul nopții – singură.

Avu nevoie de câteva secunde pentru a se obișnui cu întunericul, deși îi recunoscuse vocea lui Julian imediat. Când își îndreptă privirea spre scenă, nu-i veni să creadă: el avea atitudinea

lui obișnuită la pian, cu degetele mișcându-se rapid pe claviatură și buzele aproape lipite de microfon, cântând una dintre piesele ei preferate dintre cele compuse de el: „Femeia e singură în încăpere/ Singură în casa tăcută ca mormântul/ Bărbatul își numără proprietățile/ Ce nu poate fi strâns se măsoară în lire“. Nu era sigură cât stătuse înțepenită în pragul ușii, absorbită complet de cântecul lui, dar probabil destul de mult pentru că Trent comentă.

— Foarte mișto, nu-i așa? Haide, văd niște scaune libere.

O luă de braț și Brooke se lăsă trasă prin mulțime. Se așează pe scaunul pe care i-l arată Trent și abia apucase să-și lase poșeta pe masă când melodia se termină și Julian anunță că ia o pauză. Ea își dădea vag seama că Trent vorbea cu ea, dar, din cauza zgomotului de la bar și a faptului că era concentrată să nu-l piardă pe Julian din ochi, nu auzi nimic din ce-i spunea.

Se întâmplă așa de rapid, că abia avu timp să proceseze informațiile. În secunda unu, Julian își lua muzicuța de deasupra pianului, iar în secunda doi stătea la masa lor, zâmbind. Ca de obicei, purta un tricou alb simplu, blugi și o băscuță croșetată de culoarea vinetei. Avea o sudoare fină pe față și pe brațe.

— Hei, amice, mă bucur că ai reușit să ajungi, zise Julian bătându-l pe Trent pe umăr.

— Da, și eu. Se pare că am ratat prima parte.

Cineva tocmai se ridicase de pe scaunul de la masa vecină, iar Trent îl trase mai aproape pentru Julian.

— Relaxează-te.

Julian ezită, se uită la Brooke zâmbind, apoi se așează.

— Julian Alter, spuse el întinzând mâna.

Brooke se pregătea să-i răspundă, când Trent îi luă vorba din gură.

— Doamne, sunt chiar idiot! Am uitat de bunele maniere. Julian, aceasta este... este Brooke. Brooke...

— Greene, spuse ea, mulțumită că Trent îi demonstrase în față lui Julian cât de puțin se cunoșteau.

Ea și Julian își strânseseră mâinile, ceea ce păru un gest deplasat într-un bar universitar aglomerat, dar Brooke a fost extrem de încântată. Îl analiză mai cu atenție în timp ce el și Trent făceau glume despre nu știu ce tip pe care-l cunoșteau amândoi. Julian era probabil doar cu câțiva ani mai în vârstă ca ea, dar avea ceva ce-l făcea să arate a cunoscător, a om *experimentat*, deși Brooke nu putea spune cu exactitate ce anume. Avea nasul prea proeminent și bărbia cam micuță, iar pielea sa albă ieșea și mai mult în evidență, acum, la sfârșitul verii, când restul lumii avusese un sezon plin de vitamina D. Ochii, deși verzi, nu aveau nimic spectaculos, ba chiar erau cam întunecați, cu riduri fine care se formau în jurul lor atunci când zâmbea. Dacă nu l-ar fi auzit cântând de atâtea ori, dacă nu l-ar fi văzut dându-și capul pe spate și cântând versuri cu o voce atât de profundă și încărcată de înțelesuri – dacă ar fi dat peste el așa pur și simplu, purtând acea băscuță croșetată și ținând în mână o bere într-un bar zgomotos oarecare – nu s-ar fi uitat la el și nici nu l-ar fi considerat atrăgător. Dar, în seara asta, abia mai putea respira.

Cei doi bărbați vorbiră câteva minute, timp în care Brooke asculta și privea. Julian, nu Trent, observă că ea nu avea nimic de băut.

— Să vă aduc câte o bere? întrebă el, uitându-se după vreo chelneriță.

Trent se ridică imediat.

— Mă duc eu la bar. Abia am ajuns și nu a venit nimeni la masa noastră. Brooke, ce-ai vrea?

Ea îngână numele primei beri care-i veni în minte, și Julian ridică ceva ce semăna cu un pahar cu apă.

— Îmi aduci te rog un Sprite?

Brooke simți un val de panică atunci când Trent plecă de la masă. Despre ce Dumnezeu aveau să vorbească? Orice, își zise în sinea ei, orice mai puțin faptul că ea îl urmărise peste tot prin oraș.

Julian se întoarse spre ea și zâmbi.

— Trent e băiat de treabă, nu?

Brooke ridică din umeri.

— Da, pare de treabă. Ne-am cunoscut în seara asta. Abia dacă-l cunosc.

— Ah, mereu amuzantele *blind date*. Crezi că vei mai ieși cu el a doua oară?

— Nu, zise Brooke fără vreo emoție, convinsă că e în stare de șoc; abia-și dădea seama ce spunea.

Julian râse și Brooke râse cu el.

— De ce nu? întrebă el.

Brooke ridică din umeri.

— Nu am un motiv special. Pare un tip foarte de treabă. Cam plictisitor.

Nu intenționase să spună asta, dar nu mai putea gândi bine.

Fața lui Julian se lăți într-un zâmbet larg, atât de radios și senin, încât Brooke uită să se simtă jenată.

— Tocmai mi-ai spus că vărul meu e plictisitor, râse el.

— Oh, Doamne, nu am vrut să iasă așa. Chiar pare un om extraordinar. Dar...

Cu cât ea se bâlbâia mai mult, cu atât el părea mai amuzat.

— Ah, te rog, o întrerupse el punându-i o mână caldă pe braț. Ai mare dreptate. Este un tip extraordinar – serios vorbind, cum nu se poate mai bun – dar nimeni nu l-a descris vreodată ca fiind sufletul petrecerii.

Urmă un moment de tăcere, timp în care Brooke își frământă creierii să spună ceva potrivit. Nu prea conta ce spunea, important era ca el să nu-și dea seama de statutul ei de fan înfocat.

— Te-am mai văzut cântând și înainte, anunță ea și aproape imediat își acoperi gura cu mâinile cu un gest reflex.

El se uită în ochii ei.

— Serios? Unde?

— Marțea, la Nick's.

Orice șansă ar mai fi avut de a nu părea că-l hărțuiește se dusesse pe apa sâmbetei.

— Serios? păru el uimit, dar încântat.

Ea dădu din cap.

— De ce?

Brooke să gânde preț de o clipă să-l mintă și să-i spună că cea mai bună prietenă a ei locuia în apropiere sau că mergea acolo în fiecare săptămână cu un grup de prieteni pentru *happy hour*, dar, nu se știe de ce, îi spuse adevărul.

— Am fost acolo în acea seară la Rue B's când cvartetul de jazz și-a anulat concertul și tu ai improvizat. M-am gândit că, hm, m-am gândit că ești mișto, așa că am întrebat-o pe barmaniță de tine și mi-a zis că ai concerte în mod frecvent. Acum, încerc să ajung la ele de câte ori pot.

Se forță să se uite la el, convinsă că el se va holba la ea oripilat și posibil înfricoșat, dar expresia de pe fața lui Julian nu exprima nimic, și tăcerea lui o determină și mai mult să zică ceva.

— De aceea mi s-a părut foarte ciudat când Trent m-a adus aici... o coincidență bizară...

Lăsă cuvintele să se piardă în aer și aproape imediat îi păru rău că dezvăluise tot.

Când își adună curajul să se uite în ochii lui, Julian scutura din cap.

— Cu siguranță că ești îngrozit, spuse ea râzând nervos. Îți promit că nu voi apărea nici-odată la ușa apartamentului tău sau la birou. Adică, nu că aș ști unde locuiești sau dacă ai măcar vreun serviciu. Normal, sunt sigură că muzica e serviciul tău, adevăratul tău serviciu, așa cum ar trebui...

Mâna apăru din nou pe brațul ei și Julian o privi în ochi.

— Te văd acolo în fiecare săptămână, spuse el.

— Poftim?

El dădu din cap și zâmbi iarăși, de data asta scuturând ușor din cap de parcă ar fi vrut să spună, „Nu pot să cred că recunosc asta“.

— Da. Stai întotdeauna în colțul cel mai îndepărtat, aproape de masa de biliard, și ești mereu singură. Săptămâna trecută purtai o rochie albastră cu flori albe sau ceva brodat pe margine și citeai o revistă pe care ai lăsat-o din mână imediat cum am apărut eu.

Brooke își aminti de rochia de vară, cadou de la mama ei pentru masa festivă de absolvire. Cu patru luni în urmă era atât de la modă; acum, dacă o purta, simțea că este lipsită de sofisticare într-o manieră adolescentină. Albastrul îi făcea părul să pară și mai roșcat, asta era bine, dar cu siguranță nu-i punea în valoare șoldurile sau picioarele. Atât de concentrată era să-și amintească ce purta în seara aia, încât observă că Trent se întorsese la masă abia când acesta îi împinse în față o sticlă de Bud Light.

— Ce am pierdut? întrebă el, așezându-se. Chiar e aglomerat aici, în seara asta. Julian, tipule, tu știi cum să-i aduni.

Julian dădu noroc cu sticla lui Trent și sorbi prelung.

— Mulțumesc, amice. Ne vedem după spectacol, zise el dând din cap către Brooke, cu o privire despre care ea putea jura — și chiar se ruga — că era una cu subînțeleș și se îndreptă spre scenă.

Nu știa la momentul respectiv că el îi ceruse permisiunea lui Trent să o sune, sau că prima lor conversație la telefon o va face să simtă că are aripi sau că prima lor întâlnire va fi o noapte pe care n-o va uita niciodată. Nu ar fi putut să prevadă că aveau să ajungă în pat amândoi în mai puțin de trei săptămâni după o serie maraton de întâlniri cărora ea nu ar fi vrut să le pună capăt niciodată, sau că aveau să facă economii timp de doi ani pentru o excursie în jurul țării, sau că se vor logodi în timp ce ascultau muzică live într-un locșor din West Village cântată de o trupă pe care el o plătise, sau că aveau să se căsătorească la minunata reședință de vară din Hamptons a părinților lui pentru că, serios, ce dovedeau dacă refuzau un astfel de loc? Tot ceea ce știa sigur în acea seară era că își dorea cu disperare să-l revadă, că va fi la Nick's peste două seri, orice s-ar întâmpla, și că oricât de mult ar fi încercat, nu-și putea șterge zâmbetul de pe față.

Dacă suferă unul, să sufere toți

Brooke intră în holul salonului de la maternitatea NYU Langone Medical Center și trase draperiile. Opt s-au dus, mai sunt trei. Răsfoi prin fișele rămase: o adolescentă însărcinată, o femeie însărcinată cu diabet gestațional și o mamă la prima naștere care se chinuia să-și alăpteze gemenii nou-născuți. Se uită la ceas și făcu un calcul: dacă totul mergea așa cum anticipase, chiar ar putea să plece acasă la o oră decentă.

— Doamnă Alter? se auzi vocea pacientei ei de după draperie.

Brooke intră după paravan.

— Da, Alisha? răspunse Brooke strângându-și mai tare halatul alb în jurul corpului și întrebându-se cum de femeia din fața ei nu tremura de frig în halatul de spital subțire ca o foiță.

Alisha își răsuci mâinile și, cu privirea plecată în poală, spuse:

— Știți că-mi spuneți că vitaminele prenatale sunt foarte importante? Chiar dacă nu le-am luat de la bun început?

Brooke dădu din cap.

— Știu că este greu să vezi partea bună a unei gripe severe, zise ea înaintând către căpătâiul

patului, dar cel puțin te-a adus aici și ne dă nouă o șansă să te punem pe vitamine și să discutăm un plan pentru restul perioadei de sarcină.

— Da, în legătură cu asta... există niște mostre pe care mi le-ați putea da? întrebă Alisha refuzând să se uite în ochii ei.

— Ah, nu cred că asta este o problemă, zise Brooke zâmbind de dragul pacientei sale, dar enervată pe sine însăși că nu întrebase dacă Alisha își permite sau nu vitaminele prenatale. Hai să vedem, mai încă 16 săptămâni... O să ți le las la asistente, OK?

Alisha păru ușurată.

— Mulțumesc, zise ea șoptit.

Brooke o strânse pe fată de braț și ieși de după paravan. După ce-i aduse vitaminele Alishei, aproape o luă la fugă spre cantina jalnică a nutriționiștilor de la etajul cinci, un cub fără ferestre cu o masă de patru persoane, un mini frigider și un perete micuț cu vestiare. Dacă se grăbea, putea să-și ia o gustare rapidă și o cafea și să ajungă și la următoarea programare la timp. Ușurată că sala era goală, dar cafetiera plină, Brooke scoase o caserolă Tupperware cu mere gata tăiate din vestiarul ei și începu să le ungă cu unt de arahide natural. Exact în momentul în care avea gura plină, telefonul mobil începu să sune.

— E totul în ordine? întrebă ea fără să zică bună ziua, molfăind cuvintele.

Mama ei făcu o pauză.

— Normal, scumpo. De ce n-ar fi?

— Pentru că, mamă, sunt foarte ocupată și știi că urăsc să vorbesc de la muncă.

Interfonul de deasupra capului ei începu să facă zgomot pe la jumătatea propoziției.

— Ce a fost asta? Nu te-am auzit.

Brook oftă.

— Nimic, nu contează. Ce s-a întâmplat?

Și-o imaginează pe mama ei în pantalonii kaki obișnuiți și în balerini, același stil pe care-l avu-
sese o viață întreagă, plimbându-se în bucătăria
din apartamentul ei din Philadelphia de colo-colo.
În ciuda faptului că-și umplea zilele cu un șir
nesfârșit de cluburi de literatură, cluburi de teatru
și activități de voluntariat, totuși se părea că mama
ei are mult prea mult timp liber la dispoziție, pe
care și-l petrecea sunându-și copiii și întrebându-i
de ce nu o sună niciodată. Era minunat că mama
ei se bucura de faptul că ieșise la pensie, dar se
băga mult mai puțin în viața lui Brooke atunci
când preda de la șapte la trei în fiecare zi.

— Stai așa un pic..., vocea mamei ei se stinse
treptat, înlocuită fiind temporar de vocea lui Oprah,
care încetă și ea brusc. Gata!

— Uau, ai închis-o pe *Oprah*. Înseamnă că e
ceva important.

— O intervievează pe Jennifer Aniston din
nou. Nu mai suport să ascult asta iar. S-a vin-
decat de Brad. Este încântată că are patruzeci
și nu știu câți de ani. Niciodată nu s-a simțit
mai bine. Am priceput. De ce tot continuăm să
vorbim despre asta?

Brooke râse.

— Ascultă, mamă, te pot suna eu diseară?
Mai am doar cincisprezece minute de pauză.

— Ah, sigur, draga mea. Atunci adu-mi aminte
să-ți spun ceva despre fratele tău.

— Ce s-a întâmplat cu Randy?

— Nu s-a întâmplat nimic rău cu Randy – în
sfârșit e ceva de bine. Dar știu că ești ocupată
acum, așa că hai să vorbim mai târziu.

— Mamă...

— N-ar fi trebuit să sun în mijlocul turei tale
de muncă. Nici măcar nu...

Brooke oftă zgomotos și zâmbi ca pentru sine.

— Vrei să te implor?

— Draga mea, dacă este un moment prost, este un moment prost. Hai să vorbim când ești mai relaxată.

— OK, mamă, te implor să-mi spui despre Randy. Îți cad în genunchi. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat cu el. Te rog?

— Păi, dacă insiști atâta... bine, îți spun. Randy și Michelle sunt însărcinați. Poftim, ți-am spus.

— Sunt *ce*?

— Însărcinați, draga mea. O să aibă un copil. Sarcina e la început – abia șapte săptămâni, cred – dar doctorul spune că totul e în regulă. Nu este pur și simplu extraordinar?

Brooke auzi cum se deschide televizorul din nou pe fundal, de data asta cu volumul mai mic, dar tot putu recunoaște râsul lui Oprah.

— Extraordinar? întrebă Brooke, punând jos cuțitul de plastic. Nu sunt sigură că ăsta e cuvântul pe care l-aș folosi. Se întâlnesc doar de șase luni. Nu sunt căsătoriți. Nici măcar nu *locuiesc* împreună.

— De când ai devenit așa de pudică, draga mea? întrebă doamna Greene. N-aș fi crezut niciodată dacă mi-ar fi spus cineva că fiica mea de treizeci de ani, educată, care trăiește în mediul urban, ar putea deveni atât de tradiționalistă.

— Mamă, nu sunt sigură că este tocmai „tradiționalist“ a încerca să limitezi făcutul de copii doar pentru relațiile stabile și cuplurile care și-au luat un angajament.

— Ah, Brooke, stai liniștită. Nu toată lumea poate – sau ar trebui – să se mărite la douăzeci și cinci. Randy are treizeci și opt și Michelle are aproape patruzeci. Chiar crezi că-i mai pasă cuiva în situația asta de o hârtiuță oficială stupidă? Ar

trebui să știm foarte bine de-acum că nu înseamnă mare scofală.

Creierul lui Brooke trecu în revistă câteva gânduri: divorțul părinților ei cu zece ani în urmă, când tatăl ei o părăsise pe mama ei pentru asistentă medicală școlară de la liceul unde predau amândoi; modul în care mama lui Brooke o luase deoparte după logodna cu Julian și-i spusese că în ziua de astăzi, femeile pot fi foarte fericite fără a fi nevoite să se căsătorească; dorința arzătoare a mamei ei ca Brooke să se concentreze mai întâi pe carieră și apoi pe întemeierea unei familii. Era interesant de observat că Randy, după câte se părea, opera în baza unui set diferit de îndrumări.

— Știi ce mi se pare amuzant? Întrebă mama ei. Gândul că poate, doar poate, tatăl tău și Cynthia vor avea un copil. Știi tu, având în vedere cât de tânără este. Atunci, vei avea un frate și un tată care așteaptă un copil. Serios, Brooke, câte fete se pot lăuda cu asta?

— Mamă...

— Serios, draga mea, nu crezi că este chiar o ironie – mă rog, nu sunt sigură că „ironie“ e tocmai cuvântul potrivit, dar este chiar o coincidență extraordinară – ca soția tatălui tău să fie cu un an mai tânără decât Michelle?

— Mamă! Oprește-te. Știi că tata și Cynthia nu vor avea nici un copil – el o să aibă șaiszeci și cinci de ani pentru Dumnezeu, iar ea nu-și dorește...

Brooke se opri, zâmbi în sinea ei și scutură din cap.

— Știi, de fapt poate ai dreptate, și tata și Cynthia chiar or să facă un copil. Atunci tata și Randy își vor putea consolida relația datorită programului de alăptare și somn. Foarte drăguț.

Așteaptă și nu a fost dezamăgită.

Mama ei pufni:

— Te rog, singurele dăți când omul ăla s-a apropiat de vreun scutec atunci când ați fost voi mici, a fost când se uita la reclama de la Pampers. Bărbații nu se schimbă, Brooke. Tatăl tău nu va dori să știe nimic legat de acel copil, până nu va fi destul de matur să aibă o opinie politică. Dar cred că pentru fratele tău mai există o speranță.

— Da, să sperăm. O să-l sun diseară să-l felicit, dar trebuie să...

— Nu! țipă doamna Greene. Nu am avut niciodată această conversație. I-am promis că nu-ți spun, așa că prefă-te surprinsă când te sună.

Brooke oftă și zâmbi.

— Ești plină de loialitate, mamă. Asta înseamnă că-i spui lui Randy tot ce-ți spun eu și te pun să juri că ții secret?

— Normal că nu. Îi spun doar lucrurile interesante.

— Mersi, mamă.

— Te iubesc, scumpa mea. Și, ține minte, nu mai spune la nimeni.

— Promit. Îți dau cuvântul.

Brooke închise telefonul și-și verifică ceasul: cinci fără cinci. Patru minute pentru a ajunge la următoarea consultație. Știa că nu ar trebui să sune chiar atunci, dar nu mai avea răbdare.

Își aminti imediat cum formă numărul că Randy ar putea sta după ore să antreneze băieții din echipa de fotbal, dar răspunse imediat.

— Hei, Brookie. Ce faci?

— Ce fac *eu*? Nu fac mare scofală. „Ce faci *tu*” este o întrebare mult mai relevantă.

— Isuse Cristoase! I-am spus acum opt minute și mi-a *jurat* că o să mă lase să-ți spun chiar eu.

— Da, ei, eu i-am jurat că nu-ți voi spune că mi-a spus, așa că nu mai contează. Felicitări, frate-meu!

— Mulțumesc. Amândoi suntem foarte încântați. Un pic înspăimântați – s-a întâmplat mai repede decât ne-am așteptat – dar încântați.

Brooke rămase fără suflare.

— Cum adică „mai repede”? Ați *planificat* asta?

Randy râse. Îl auzi spunând „Stai un pic” cuiva din fundal, probabil vreun elev, apoi spuse:

— Da, n-a mai luat pastile de luna trecută. Doctorul a spus că va fi nevoie de cel puțin câteva luni pentru ca ciclul să i se regleze înainte de a putea spune dacă este posibilă o sarcină la vârsta ei. Nu ne-am gândit niciodată că se va întâmpla așa de repede...

Era ireal să-și audă fratele mai mare – un burlac convins, care-și decorase casa cu trofee fotbalistice și dedica mult mai mulți metri pătrați mesei de biliard decât bucătăriei – vorbind despre cicluri regulate și pastile contraceptive și opinii medicale. Mai ales când toată lumea ar fi pus pariu pe Brooke și Julian ca fiind cei mai posibili candidați la a face un anunț așa important...

— Uau, ce mai pot să spun? Uau.

Chiar nu mai putea spune altceva; era îngrijorată că Randy i-ar putea auzi vocea gătuită și ar putea-o interpreta greșit.

Era atât de bucuroasă pentru Randy, încât simțea un nod în gât. Normal, el reușise să se descurce de minune, și mereu părea destul de fericit, dar Brooke se îngrijora din cauza lui gândindu-se că e singur. Locuia în suburbii, înconjurat de familii, iar toți amicii lui din facultate aveau copii destul de mari deja. Ea și Randy nu erau tocmai foarte apropiați pentru a discuta

aceste lucruri, dar ea mereu se întrebase dacă el își dorește așa ceva, sau dacă era fericit cu viața sa de burlac. Acum, auzind cât de încântat este, își dădu seama cât de mult râvnise la acest lucru și îi veni să plângă.

— Da, este foarte tare. Îți poți imagina cum eu îl voi învăța pe micuț să arunce mingea? O să-i cumpăr o minge micuță de copii de la bun început – nu porcăriile alea de la Nerf – și când se va face mai mare, va fi pregătit pentru o minge adevărată.

Brooke râse.

— Deci e clar că nu ai luat în considerare posibilitatea de a avea o fetiță?

— Mai sunt trei profesoare însărcinate la școală și toate trei vor avea băieți, zise el.

— Foarte interesant. Dar ești conștient că, deși împărțiți același mediu de lucru, nu este scris nicăieri că viitorul tău copil și viitorii lor copii vor avea același sex, nu-i așa?

— Nu sunt așa de sigur...

Brooke râse din nou.

— Și vrei să aflați sexul? Sau e prea devreme să întreb asta?

— Păi, având în vedere că știu că va fi băiat, nu cred că este relevant, dar Michelle vrea să fie o surpriză. Așa că vom aștepta.

— Ah, e amuzant. Când trebuie să vină micuțul?

— Pe douăzeci și cinci octombrie. Un copil Halloween. Cred că asta e de bun augur.

— Și eu. Chiar acum marchez data în calendar. Douăzeci și cinci octombrie: voi fi mătușă.

— Hei, Brookie, dar voi ce faceți? Ar fi chiar drăguț ca verii de gradul întâi să fie de vârste apropiate. E vreo șansă?

Știa că fusese dificil pentru Randy să pună o întrebare atât de personală așa că nu sări la gâtul lui, dar întrebarea atinse o coardă sensibilă. Când ea și Julian se căsătoriseră la douăzeci și cinci, respectiv douăzeci și șapte de ani, se gândise că vor avea un copil când va avea ea treizeci de ani. Dar uite că ea avea deja treizeci și nici măcar nu încercaseră. Adusesese subiectul în discuție de câteva ori cu Julian, așa, nonșalant, ca să nu supere pe nici unul dintre ei, dar el îi răspunsese la fel de nonșalant. Mai precis, că un copil ar fi extraordinar „într-o bună zi“, dar deocamdată faptul că se concentrau pe carieră era cea mai bună abordare. Și deși ea-și dorea un copil – de fapt, nu-și dorea nimic altceva mai mult, *mai ales* acum, auzind veștile de la Randy – adoptase planurile lui Julian.

— Ah, într-o bună zi, desigur, zise ea, încercând să sune degajată, exact opusul a ceea ce simțea de fapt. Dar acum nu este tocmai momentul potrivit pentru noi, știi? Ne concentrăm pe muncă.

— Desigur, zise Randy și Brooke se întrebă dacă el știa adevărul. Trebuie să faceți ceea ce e bine pentru voi.

— Da, mă rog... ascultă. Scuze de grabă, dar pauza mea s-a terminat și întârzii la consultație.

— Nu-i problemă, Brookie. Mulțumesc de telefon. Și că te-ai bucurat.

— Glumești? *Eu* îți mulțumesc pentru minunatele vești. Mi-ai înseninat ziua – luna. Sunt *atât* de bucuroasă pentru voi! O să sun diseară s-o felicit și pe Michelle, da?

Convorbirea luă sfârșit și Brooke se îndreptă spre etajul cinci, dând din cap și nevenindu-i să creadă. Probabil arăta ca o nebună, dar asta oricum nu ar fi atras atenția într-un spital! Randy. Tată!

Brooke voia să-l sune pe Julian și să-i spună vestea, doar că el păruse foarte stresat mai devreme și ea nu prea mai avea timp. Cu o colegă nutriționistă plecată în concediu și un flux inexplicabil de nașteri în acea dimineață – aproape de două ori mai multe decât în mod obișnuit – simțea că ziua ei se desfășoară cu o viteză halucinantă. Era bine: cu cât se mișca mai mult, cu atât avea mai puțin timp să-și dea seama cât de epuizată este. Și apoi, era chiar o provocare să aibă atât de mulți pacienți și deși se plângea mamei ei și lui Julian, în secret, îi plăcea la nebunie: pacienți diferiți din toate straturile sociale, ajunși la spital din varii motive și dorindu-și pe cineva care să le prescrie o dietă în conformitate cu starea lor.

Cafeina dădu rezultate la timp, iar Brooke reuși să-și termine consultațiile într-un mod eficient. Tocmai se schimbase în blugi și într-un tricou când una dintre colegele ei, Rebecca, o anunță că șefa lor voia s-o vadă.

— Acum? întrebă Brooke văzând cum seara i se năruie în fața ochilor.

Serile de marți și joi erau sacre: erau singurele zile din săptămână când nu trebuia să plece de la spital și să se îndrepte către cel de-al doilea serviciu, nutriționist invitat la Academia Huntley, una dintre școlile private de elită de fete, din Upper East Side. Părinții unei eleve de la Huntley, care murise la douăzeci de ani de anorexie severă, dăduseră școlii niște fonduri pentru un program experimental, în cadrul căruia un nutriționist era disponibil, douăzeci de ore pe săptămână, în incita școlii, pentru a consilia fetele cu privire la o alimentație sănătoasă și să le ajute să dobândească o bună imagine de sine. Brooke era a doua persoană din acest program și deși inițial

acceptase această funcție doar pentru a-și mai rotunji veniturile ei și ale lui Julian, descoperise că se atașa de fete din ce în ce mai mult. Normal, furia, jena, obsesia nesfârșită legată de mâncare uneori o doborau, dar încerca mereu să-și amintească faptul că aceste paciente nu știau mai mult de atât. Plus că serviciul în sine venea cu un bonus și anume câștiga experiență în lucrul cu adolescenții, ceva ce ei îi lipsea.

Așa că zilele de marți și de joi erau rezervate doar spitalului, de la nouă la șase. Pentru celelalte trei zile din săptămână programul i se modifica pentru a se potrivi cu cel de-al doilea serviciu: lucra la NYU de la șapte dimineața la trei după-amiaza, apoi lua două trenuri și un autobuz pentru a ajunge la Huntley, unde se întâlnea cu studenții – și cu părinții uneori – până aproape de șapte. Oricât de devreme încerca să se ducă la culcare și indiferent de câtă cafea bea când se trezea, era mai mereu epuizată. Acest stil de viață cu două servicii era pur și simplu înfiorător, dar ea estima că mai are nevoie de un singur an de muncă înainte de fi suficient de calificată și experimentată pentru a-și deschide propriul cabinet de nutriție pre și postnatală, ceva la care visa încă din prima zi de colegiu și spre care tânjea încă de atunci.

Rebecca dădu din cap a compătimire.

— A întrebat dacă ai putea să te duci până la ea înainte de a pleca.

Brooke își strânse lucrurile și se îndreptă spre etajul cinci.

— Margaret? strigă ea, ciocnind la ușa biroului. Rebecca mi-a spus că vrei să mă vezi.

— Intră, intră, spuse șefa ei, umblând prin niște hârtii pe birou. Scuze că te mai țin după program, dar m-am gândit că pentru veștile bune se găsește mereu timp.

Brooke se afundă în scaunul din fața lui Margaret și așteaptă.

— Am terminat de calculat toate evaluările pacienților și mă bucur să-ți spun că tu ai primit cele mai mari calificative din întregul corp de nutriționiști.

— Serios? întrebă Brooke, nevenindu-i să creadă că a reușit să iasă prima din șapte.

— De departe, zise Margaret dându-se distrată cu balsam de buze. Nouăzeci și unu la sută dintre pacienții tăi ți-au evaluat consultațiile ca fiind „excelente”, iar restul de nouă le-au calificat drept „bune”. Următorul pe listă a avut un rating „excelent” de doar optzeci și doi la sută.

— Uau, zise Brooke, conștientă că ar fi trebuit să fie mai modestă, dar neputându-și stăpâni zâmbetul. Asta e o veste grozavă. Mă bucur mult să aud asta.

— Și noi, Brooke. Suntem extrem de încântați și voiam să știi că performanța ta nu va trece neobservată. Îți vom da în continuare cazuri la ICU, dar începând de săptămâna viitoare îți vom înlocui turele de psihologie cu neonatale. Bănuiesc că ești de acord?

— Da, da, este perfect! zise Brooke.

— După cum știi, ești doar a treia angajată ca vârstă din întregul personal, dar nimeni nu are cunoștințele și experiența ta. Cred că ți s-ar potrivi perfect.

Brooke nu se putea abține să zâmbească. În sfârșit, acel an în plus de cursuri legate de alimentația copilului, adolescentului și nou-născutului, plus cele două stagii opționale – amândouă în pediatrie – acum dădeau roade.

— Margaret, nu știu cum să-ți mulțumesc pentru tot. Sunt cele mai bune vești.

Șefa ei râse.

— O seară bună, ne vedem mâine.

Mergând spre metrou, Brooke trimise un „mulțumesc“ tăcut către cer, atât pentru semi-promovare cât și pentru faptul că scăpase de oribilele ture de psihologie.

Coborî din tren la Times Square, își făcu loc repede prin masa de oameni și ieși strategic afară pe la gura de metrou dinspre Forty-third Street, care era cel mai aproape de apartamentul lor. Nu trecea o zi fără să-i fie dor de vechiul lor apartament din Brooklyn — îi plăcuse aproape totul în Brooklyn Heights și ura aproape tot în Midtown West — dar chiar și ea trebuia să recunoască faptul că naveta pe care o făceau amândoi nu mai era atât de groaznică.

Rămase surprinsă când Walter, un cocker spaniel în trei culori cu un ochi acoperit de o bandă protectoare, nu lătră când introduse cheia în ușa apartamentului. Și nici nu dădu năvală s-o întâmpine.

— Walter Alter! Unde ești?

Scoase niște sunete ca de pupături și așteptă. Se auzea muzică de undeva din apartament.

— Suntem în sufragerie, strigă Julian.

Răspunsul lui a fost întărit de lătraturile înfundate și frenetice ale lui Walter.

Brooke își lăsă geanta jos, se descălță și observă că bucătăria era în mod evident mai curată decât o lăsase ea.

— Hei, nu știam că azi vii acasă devreme, zise ea în timp ce se așeza pe canapea lângă Julian.

Se aplecă să-l sărute, dar Walter se băgă între ei și o linse primul pe buze.

— Mmm, mulțumesc, Walter. Mă simt bine-venită.

Julian reduce volumul la televizor și se întoarse spre ea.

— Aș fi încântat să-ți ling și eu fața, să știi. Limba mea probabil nu se poate pune cu cea a unui spaniel, dar sunt dispus să încerc.

El râse și Brooke se minună de sentimentul de fluturi în stomac pe care-l avea de câte ori el zâmbea așa, chiar și după atâția ani.

— Tentant, ce pot spune.

Il evită pe Walter și reuși să sărute buzele mirosind a vin ale lui Julian.

— Părei foarte stresat mai devreme, m-am gândit că vii acasă târziu. Este totul în regulă?

El se ridică și intră în bucătărie, întorcându-se cu un al doilea pahar de vin, pe care-l umplu și i-l dădu lui Brooke.

— E în regulă. Mi-am dat seama după ce am încheiat convorbirea astăzi că noi nu am mai petrecut o după-amiază împreună de o săptămână. Sunt aici pentru a remedia această situație.

— Serios?

Se gândea și ea la același lucru de câteva zile, dar nu dorise să se plângă atunci când Julian trecea printr-un moment crucial al procesului de producție.

El dădu din cap.

— Mi-e dor de tine, Rook.

Ea-și încolăci brațele în jurul gâtului lui și-l sărută iar.

— Și mie mi-e dor de tine. Mă bucur că ai ajuns acasă mai devreme. Vrei să ieșim la niște paste?

De dragul bugetului, ea și Julian se hotărâseră să mănânce acasă cât mai des posibil, dar fuseseră de acord că pasteie ieftine de la colț nu trec drept ieșit în oraș.

— Te superi dacă rămânem acasă? Abia așteptam să am o seară liniștită împreună cu tine, zise el luând o gură de vin.

— Desigur, de acord. Ți propun ceva...

— Ah, nu, iar începem...

— Eu voi trudi în fața aragazului pentru a-ți pregăti o masă delicioasă și hrănitoare, iar tu îmi vei face masaj la picioare și la spate timp de treizeci de minute.

— „Vei trudi în fața aragazului“? Poți face o friptură în cinci minute. Nu e chiar un târg corect.

Brooke ridică din umeri.

— OK. Mai sunt niște cereale în cămară, deși cred că nu mai avem lapte. Poți oricând să-ți faci niște popcorn.

Julian se întoarse spre Walter și zise:

— Nici nu știi ce bine o duci tu, băiete. Pe *tine* nu te pune să muncești pentru o farfurie de ciorbă.

— Prețul a crescut la treizeci de minute.

— Erau deja treizeci de minute, se plânse Julian.

— Erau treizeci de minute în total. Acum sunt treizeci doar pentru picioare și alte treizeci pentru spate.

Julian pretinse că se gândește la asta.

— Patruzeci și cinci de minute și voi...

— Orice încercare de a te tocmi nu face decât să mărească timpul total.

El își ridică mâinile.

— Mi-e teamă că nu putem cădea la învoială.

— Serios? întrebă ea. Adică în seara asta te descurci singur? întrebă ea râzând hoțeste.

Julian era un partener egal când venea vorba de curățenie, plata facturilor și întreținerea câinelui, dar era complet inutil la bucătărie și el știa asta foarte bine.

— De fapt, da, chiar așa. Mă voi descurca pentru amândoi. Azi ți-am gătit.

— Ce-ai făcut?

— M-ai auzit.

Undeva în bucătărie o alarmă de ceas începu să sune.

— Și este gata chiar acum. Vă rog să luați loc, zise el afectat cu un fals accent britanic.

— Am luat loc, zise ea rezemându-se de canapea și ridicându-și picioarele pe măsuta de cafea.

— Da, strigă Julian vesel din bucătărioara lor micuță. Văd că știi unde e sufrageria. Perfect.

— Te pot ajuta cu ceva ?

Julian se întoarce cu o caserolă pe care o ținea între două mânuși de bucătărie.

— *Ziti* la cuptor pentru iubita mea...

Era cât pe ce să pună vasul jos direct pe lemnul mesei, când Brooke icni și sări să ia un scăunaș. Julian începu să pună paste aburinde în farfurii.

Brooke era pur și simplu uluită.

— Acum e cumva momentul în care tu-mi spui că ai avut o relație cu o altă femeie pe toată durata căsniciei noastre și vrei ca eu să te iert? întrebă ea.

— Taci și mănâncă, zâmbi Julian.

Se așază și luă puțină salată, în timp ce Julian continua să-i pună în farfurie.

— Iubitule, arată incredibil. Unde ai învățat să faci așa ceva? Și de ce nu faci asta în fiecare seară?

El se uită la ea cu un zâmbet timid.

— Se *poate* să fi luat *ziti* de la magazin și doar să le fi încălzit. E posibil. Dar au fost cum-părate și încălzite cu dragoste.

Brooke ridică paharul și-l așteaptă pe Julian să ciocnească.

— E perfect, zise ea convinsă. Incredibil și absolut perfect.

În timpul mesei, Brooke îi povestește despre Randy și Michelle și a fost încântată să vadă cât de fericit era, ba chiar sugerează să meargă până în Pennsylvania să stea cu nepoțica sau nepoțelul. Julian o informează în legătură cu planurile Sony, acum că albumul era aproape gata, și-i spuse despre noul manager pe care-l angajase la recomandarea agentului său.

— După câte se pare, e cel mai bun dintre cei mai buni. Are o reputație de persoană agresivă, dar cred că asta vrei de fapt de la un manager.

— Cum ți s-a părut când l-ai intervievat?

Julian se gândi puțin.

— Nu sunt sigur că „interviu“ este cuvântul potrivit. Mai degrabă el mi-a pus în față întregul plan. Spune că suntem într-un moment-cheie și că e timpul să ne apucăm de „orchestrat acțiunea“.

— Abia aștept să-l cunosc, spuse Brooke.

— Da, cu siguranță are și ceva lingușitor de Hollywood – știi tu, ai mereu impresia că vor să facă exact cum vor ei? Dar îmi place că este sigur pe el.

Julian goli vinul care mai rămăsese în pahare și se așeză la loc pe scaun.

— Cum merg treburile la spital? A fost o zi plină?

— A fost, da, dar ghici ce? Am primit cele mai mari calificative la evaluările pacienților din tot personalul și o să-mi dea mai multe ture pe pediatrie.

Mai luă o gură de vin, gândindu-se că va trece mai ușor peste durerea de cap de mâine dimineață.

Julian zâmbi larg.

— Asta e o veste minunată, Rook. Deloc surprinzătoare, dar absolut minunată. Sunt mândru

de tine, zise el aplecându-se peste masă s-o sărute.

Brooke spală vasele, apoi intră la duș în timp ce Julian termină ceva noua lui pagină de internet și se reîntâlniră pe canapea, fiecare îmbrăcat în pantaloni de pijama de flanel și tricouri. Julian aruncă pătura peste picioarele lor și luă telecomanda.

— Film? întrebă el.

Ea-și aruncă o privire spre ceas: zece și un sfert.

— Cred că e prea târziu acum, dar ce zici de un episod din *Anatomia lui Grey*?

El se uită la ea cu o expresie de oroare pe față.

— Serios? Chiar poți, fără să te simți vinovată, să mă obligi să mă uit după ce ți-am gătit?

Ea zâmbi și scutură din cap.

— Nu sunt sigură că „gătit“ e tocmai cuvântul potrivit, dar ai dreptate. Alege tu în seara asta.

Julian caută prin lista din DVR și apăsă pe un episod recent din *CSI*.

— Vino aici, îți fac masaj la picioare în timp ce ne uităm la televizor.

Brooke se întoarse invers ca să stea cu picioarele la el în poală. Torcea de fericire. La televizor, detectivii examinau trupul mutilat al unei presupuse prostituate, găsit într-o groapă de gunoi în afara Las Vegas-ului, iar Julian urmărea totul captivat. Ei nu-i plăceau chestiile cu crime misterioase și tehnologie de ultimă oră la fel de mult ca lui – el se putea uita toată noaptea la detectivii care descopereau criminali cu ajutorul laserelor sau scanării – dar în seara asta n-o deranja. Era mulțumită să stea liniștită lângă soțul ei și să se concentreze pe minunata senzație pe care el i-o dădea masându-i picioarele.

— Te iubesc, zise ea odihnindu-și capul pe rezemătoarea de la canapea și închizând ochii.

— Și eu te iubesc, Brooke. Acum stai liniștită și lasă-mă să mă uit.

Dar ea deja adormise.

Tocmai terminase să se îmbrace când Julian intră în dormitor. În ciuda faptului că era duminică, el părea foarte stresat.

— Trebuie să plecăm chiar acum, altfel vom întârzia, zise el apucând o pereche de adidași din dulap. Știi că mamei nu-i place deloc să întârziem.

— Știu, sunt aproape gata, zise ea, încercând să ignore faptul că era încă transpirată pentru că alergase cinci kilometri cu o oră în urmă.

Brooke îl urmă pe Julian afară din dormitor, luă haina de lână pe care el i-o întinse, și ieșiră afară.

— Încă nu înțeleg de ce tatăl tău și Cynthia sunt azi în oraș, zise Julian în timp ce mergeau grăbiți spre stația de metrou din Times Square.

Trenul apăru chiar în momentul în care ei ajunseră pe peron.

— Este aniversarea lor, zise Brooke nepăsătoare.

Era foarte frig pentru o dimineată de martie și ea-și dorea cu disperare o ceașcă de ceai de la barul din colț, dar nu aveau timp de pierdut.

— Și s-au hotărât să vină aici? Într-o zi geroasă de iarnă?

Brooke oftă.

— Cred că e mai interesant decât în Philadelphia. După câte se pare, Cynthia nu a văzut niciodată *Regele Leu* și tatăl meu s-a gândit că e o scuză bună pentru a ne face o vizită. Mă bucur că le vei putea da veștile chiar tu...

Se uită la Julian pe furiș și-l văzu zâmbind. Ar *trebui* să fie mândru de el, se gândi ea. Tocmai primise cele mai bune vești legate de cariera lui și merita asta.

— Mda, cred că părinții mei nu stau chiar așa de bine la capitolul entuziasm, dar poate că părinții tăi vor înțelege, spuse el.

— Tatăl meu deja spune oricui vrea să-l asculte că ai talentul de cantautor al lui Bob Dylan și o voce care te face să plângi, spuse ea râzând. Cu siguranță va fi extrem de încântat.

Julian o strânse de mână. Simțea cât de nerăbdător era.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Julian.

— Nimic. Abia aștept să le spui și nu mai am răbdare. Și mi-e un pic teamă că va trebui să mă descurc cu ambele seturi de părinți adunați în același loc.

— Chiar crezi că va așa de rău? Nu e ca și cum s-ar întâlni pentru prima oară.

Brooke oftă.

— Știu, dar s-au văzut doar în grupuri mai mari: nunta noastră, concedii. Dar niciodată doar ei patru, ca acum. Tatăl meu o să vorbească doar despre ce va face echipa Philadelphia Eagles sezonul viitor. Cynthia este entuziasmată să vadă *Regele Leu*, pentru Dumnezeu, și crede că nici o excursie la oraș nu este completă dacă nu ia masa la Ceainăria Rusească. Apoi vin părinții tăi: newyorkezi de-o viață, care te intimidează, care probabil cred că NFL¹ este o organizație franțuzească nonprofit, care n-au mai văzut vreun music-hall din anii '60 și care nu mănâncă nimic

1. National Football League – Liga Națională de Fotbal.

dacă nu e pregătit de un bucătar faimos. Acum, spune-mi tu: ce subiecte de discuție vor avea?

Julian o luă de după gât.

— Este doar un *brunch*, iubito. Niște cafele, câteva chifle și gata. Eu zic că va fi bine.

— Da, sigur, în timp ce tatăl meu și Cynthia vor trăncăni verzi și uscate, în stilul lor maniacal de vesel, iar ai tăi vor sta ca de piatră, judecându-le în tăcere comportamentul. Se pare că va fi o duminică dimineăta minunată.

— Cynthia poate vorbi cu părinții mei despre serviciu, încercă Julian abordând acea mină gen „Nici măcar eu nu cred asta”, iar Brooke începu să râdă.

— Spune-mi că n-am auzit bine, spuse ea râzând din ce în ce mai tare.

Ieșiră pe Seventy-seventh Street cu Lex și se îndreptară către Park Avenue.

— Păi, e adevărat!

— Ești așa de drăguț, știai asta? întrebă Brook întinzându-se pentru a-l săruta pe obraz. Cynthia este asistentă medicală la un liceu. Urmărește streptococi esofagieni și prescrie Ibuprofen pentru crampe. Habar n-are dacă Botox sau Restylane este recomandat în cazul ridurilor de expresie fine. Nu sunt sigură unde se întâlnesc experiențele lor profesionale.

Julian se prefăcu jignit.

— Cred că uiți faptul că mama a fost desemnată una dintre cele mai bune din țară la scoaterea venelor varicoase, spuse el zâmbind malițios. Doar știi ce mare a fost.

— Da, normal. Mare.

— Bine, înțeleg unde bați. Dar tata poate vorbi cu oricine. Știi cât de deschis e. Cynthia se va îndrăgosti de el.

— E un tip pe cinste, conveni Brooke luându-l de mână în timp ce se apropiau de reședința familiei Alter. Dar omul *este* un specialist de renume mondial în mărirea sânilor. E normal ca orice femeie să presupună că-i măsoară sânii cu privirea și-i consideră nepotriviți.

— Asta e o tâmpenie. Crezi că toți dentiștii cu care te întâlnești în diverse situații sociale se holbează la dinții tăi?

— Da.

— Sau că psihologul întâlnit la o petrecere te psihanalizează?

— Absolut, fără îndoială, sută la sută.

— Asta e chiar ridicol.

— Tatăl tău se ocupă de, examinează și evaluează sâni opt ore pe zi. Nu sugerez că e vreun pervers, dar este în *instinctul* său să se uite. Tot ce spun e că femeile își dau seama de asta.

— Iar acum vine întrebarea evidentă.

— Da? întrebă ea uitându-se la ceas când marhiza casei apăru în față.

— Crezi că atunci când vă întâlniți, îți analizează sânii?

Bietul Julian arăta așa de dărâmat la acest gând, încât ei îi veni să-l ia în brațe.

— Nu, iubitule, normal că nu, zise ea luându-l de braț. Cel puțin nu după atâția ani. Știe situația și știe că nu va pune mâna niciodată pe ei și cred că, în sfârșit, și-a luat gândul de la asta.

— Sunt perfecți, Brooke. Pur și simplu perfecți, zise Julian automat.

— Știu. De aceea tatăl tău s-a oferit să mi-i aranjeze când ne-am logodit.

— L-a recomandat pe *partenerul* său și nu pentru că ai fi avut nevoie...

— Dar de ce, pentru că tu credeai că aveam nevoie?

Brooke știa că nu despre asta era vorba – mai vorbiseră de zeci de ori și știa că doctorul Alter își oferise serviciile la fel cum un croitor ar fi oferit un costum pe comandă – dar întreaga poveste încă o mai enerva.

— Brooke...

— Scuze, dar mi-e foame. Mi-e foame și sunt surescitată.

— N-o să fie nici pe jumătate la fel de rău pe cât îți imaginezi tu.

Portarul îl salută pe Julian cu o bătaie pe umăr. Abia când intrară în lift și ajunseră la etajul optsprezece, Brooke își dădu seama că veniseră cu mâna goală.

— Cred că ar trebui să coborâm și să luăm niște prăjiturile sau flori, ceva, zise Brooke luându-l insistent pe Julian de braț.

— Hai să fim serioși, Brooke, nu contează. Sunt *părinții* mei. Chiar nu le pasă.

— Desigur. Dacă tu crezi că mama ta nu va observa că am venit cu mâna goală, te înșeli amarnic.

— Venim cu noi înșine. Asta e tot ce contează.

— Bine. Repetă-ți tu asta cât vrei.

Julian ciocăni și ușa se deschise larg. Carmen, menajera și dădaca familiei Alter timp de treizeci de ani, le zâmbea din ușă. Într-un moment intim pe la începutul relației lor, Julian îi mărturisise lui Brooke că îi spusese lui Carmen „mamă” până pe la cinci ani, pentru că nu știa altfel. Ea-l îmbrățișă cum îl văzu.

— Ce mai face puiul meu? întrebă Carmen după ce îi zâmbi lui Brooke și-o ciupi de obraz. Te hrănește bine soțioara ta?

Brooke o strânse pe Carmen de braț și, întrebându-se pentru a mia oară de ce nu *putea* Carmen să fie mama lui Julian, spuse:

— Ți se pare că e lihnit de foame, Carmen?
Uneori trebuie să-i smulg furculița din mână.

— Așa, ăsta e băiatul meu, zise ea uitându-se la el cu mândrie.

O voce stridentă se auzi din sufragerie până pe hol.

— Carmen, dragă, trimite copii aici, te rog. Și nu uita să tai cozile florilor înainte de a le pune în vază. În noua vază Michael Aram, te rog.

Carmen se uită în jur după flori, dar Brooke îi arată mâinile goale. Se întoarse spre Julian și-i aruncă o privire care spunea multe.

— Să nu zici nimic, murmură Julian.

— Bine. N-o să zic „ți-am zis eu“, pentru că te iubesc.

Julian o conduse spre sufragerie – Brooke sperase că vor sări peste partea cu sufrageria și vor trece direct la mâncare – unde văzură cele două seturi de părinți care stăteau față în față, pe canapelele identice ultramoderne.

— Brooke, Julian!

Mama lui le zâmbi, dar nu se ridică.

— Mă bucur că ați venit.

Brooke interpretează imediat atitudinea drept un atac pentru că întârziaseră.

— Ne pare foarte rău că am întârziat, Elizabeth. Metroul a fost atât de...

— Bine că sunteți aici, nu mai contează, zise doctorul Alter, ținând cu ambele mâini un pahar cu suc de portocale într-o manieră destul de efeminată, exact așa cum Brooke își imagina că ține în palmă și sânii.

— Brookie! Julian! Ce mai faceți? tatăl lui Brooke sări de pe canapea și-i îmbrățișă pe amândoi.

Se comporta afectat, într-un mod foarte evident, pentru a face pe plac familiei Alter, dar

Brooke nu-l putea învinovăți prea tare pentru asta.

— Bună, tată, zise ea îmbrățișându-l la rândul ei.

Se îndreptă spre Cynthia, care rămăsese blocată pe canapea, și o îmbrățișă și pe ea, stând în picioare.

— Bună, Cynthia. Mă bucur să te văd.

— Și eu mă bucur, Brooke. Suntem foarte încântați că ne aflăm aici! Tocmai vorbeam cu tatăl tău că nici nu ne mai amintim când am fost ultima oară în New York.

Abia atunci reuși Brooke s-o vadă cu adevărat pe Cynthia. Purta un costum roșu ca focul cu pantaloni, probabil, din poliester, o bluză albă, pantofi negri de lac fără toc și trei șiraguri de perle false în jurul gâtului, totul fiind încununat de un coc în vârful capului, foarte încrețit și lucios. Arăta de parcă ar fi ghidat-o pe Hillary Clinton la discursul despre starea Uniunii și era hotărâtă să iasă în evidență în oceanul de costume negre. Brooke știa că ea doar încerca să se conformeze concepției proprii referitoare la modul în care s-ar putea îmbrăca o newyorkeză bogată, dar calculele ei erau total greșite, mai ales în mijlocul apartamentului ultramodern, inspirat din cultura asiatică, al familiei Alter. Mama lui Julian – deși cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Cynthia – arăta cu zece ani mai tânără, îmbrăcată în blugii negri strâmți, cu un șal de cașmir peste o tunică elastică fără mâneci. Purta niște balerini delicați, cu un logo Chanel imprimat discret, iar ca accesorii nu avea altceva decât verigheta și inelul masiv de diamant. Avea pielea bronzată și era machiată discret, iar părul îi cădea liber pe spate. Brooke se simți imediat vinovată: știa cât de intimidată era Cynthia – la

urma urmei, și Brooke se simțea la fel în prezența soacrei ei – dar era și foarte jenată de alegerea ei vestimentară complet nefericită. Până și tatăl lui Brooke era conștient că pantalonii lui de doc kaki și cravata erau nepotrivite pe lângă tricoul polo cu mânecă scurtă al doctorului Alter.

— Julian, dragul meu, știu că vrei un Bloody. Brooke, vrei un cocteil Mimosa? întrebă Elizabeth Alter.

Era o întrebare simplă, dar ca orice altă întrebare pe care ea o puneă, îți dădea impresia că e o capcană.

— De fapt, aș vrea și eu tot un Bloody Mary.

— Bineînțeles.

Mama lui Julian își țuguie buzele într-un gest indescriptibil de dezaprobare. Nici până azi, Brooke nu știa dacă soacra ei n-o plăcea pentru că îl sprijinea pe Julian și ambițiile sale muzicale sau dacă femeia pur și simplu o considera pe Brooke dezagreabilă în sine.

Nu mai aveau altă variantă decât să se așeze pe cele două scaune rămase libere – ambele cu spătar drept din lemn și foarte inconfortabile – față în față, dar înghesuie între cele două canapele. Brooke încercă să inițieze o conversație rapid, simțindu-se vulnerabilă și oarecum stânjenită.

— Și ce-ați mai făcut în ultimele săptămâni? întrebă ea familia Alter, zâmbindu-i lui Carmen în timp ce lua paharul de Bloody Mary, decorat cu o felie de lămâie și o rădăcină de țelină.

Era tot ceea ce putea face pentru a nu sorbi toată băutura dintr-o înghițitură.

— Ocupați ca de obicei?

— Da, eu nici măcar nu-mi pot imagina cum faceți față programelor voastre de lucru! zise Cynthia, un pic prea tare. Brooke mi-a spus câte sarcini aveți de rezolvat pe zi, destule pentru a

obosi pe oricine! Eu una, dacă mă procopsesc cu vreo bacterie și sunt deja în pragul unui colaps, dar voi doi! Doamne, Louise, cred că e o nebunie!

Fața lui Elizabeth Alter se luminează într-un zâmbet larg, condescendent.

— Da, reușim să fim ocupați. Dar asta e plicticos! Mi-ar plăcea la nebunie să aud ce se întâmplă cu voi, copii. Brooke? Julian?

Dezumflată și dojenită, Cynthia se lăasă înapoi pe canapea. Biata femeie mergea pe un câmp minat și habar nu avea cum să iasă de acolo. Fără să-și dea seama, își frecă fruntea și, dintr-odată, păru foarte obosită.

— Da, normal. Ce mai faceți voi?

Brooke știa foarte bine despre ce să discute în afara serviciului ei. Deși soacra fusese persoana care îi aranjase interviul la Huntely, făcuse asta doar după ce se convinsese că Brooke nu avea să se răzgândească asupra carierei ei și nu voia să lucreze nici la vreo revistă, nici în domeniul modei, nici la case de licitații sau în relații publice. Dacă Brooke chiar *trebuia* să-și folosească acea diplomă în nutriție, ea nu putea înțelege de ce nu o folosea cel puțin pentru un rol consultativ în cadrul *Vogue* sau consilier personal al uneia dintre nenumăratele ei prietene din Upper East Side; orice care ar fi avut mai multă strălucire decât, cum zice ea „o cameră de gardă dubioasă cu oameni ai străzii și bețivi“.

Julian știa foarte bine ce avea să urmeze, așa că sări în apărarea ei.

— Am un anunț de făcut, spuse el tușind ușor.

Deși Brooke era foarte bucuroasă pentru Julian, brusc o străbătu un val de panică. Se *rugă* ca el să nu le spună despre concert, pentru că avea să fie dezamăgit de reacția lor și ura să-l vadă trecând prin așa ceva. Nimeni nu scotea la iveală

instinctul ei protector mai bine decât părinții lui Julian; doar gândindu-se la ce aveau să spună, îi venea să-l ia pe Julian în brațe și să-l ducă direct acasă, unde avea să fie ferit de răutățile lor și, mai rău, de indiferența lor.

Toți tăcură o clipă, timp în care Carmen aduse o carafă cu suc proaspăt de grepfrut, iar apoi își îndreptară toți atenția către Julian.

— Tocmai am aflat de la Leo, agentul meu, că Sony vrea să mă prezinte într-un concert săptămâna asta. Joi, de fapt.

Urmă un moment de liniște în care toată lumea se aștepta de la ceilalți să spună ceva, iar tatăl lui Brooke rupse tăcerea.

— Nu prea înțeleg eu ce înseamnă asta, dar sigur sunt niște vești bune. Felicitări, fiule! zise el, aplecându-se peste Cynthia pentru a-l bate prietenește pe Julian pe umăr.

Doctorul Alter, părând oarecum iritat de faptul că folosisese cuvântul „fiule“, amestecă furios în cafea înainte de a vorbi.

— De ce nu ne explici și nouă profanilor ce înseamnă asta?

— Exact, asta înseamnă că, în sfârșit, cineva îți va asculta muzica? întrebă mama lui Julian, punându-și un picior sub ea ca o școlăriță și zâmbindu-i.

Toată lumea ignoră în mod voit accentul pe care ea-l pusese pe „în sfârșit“ – toată lumea mai puțin Julian, pe a cărui figură se vedea lovitura și Brooke, care fusese martoră.

După atâția ani, Brooke era cu siguranță obișnuită să-i audă pe părinții lui Julian spunând chestii groaznice, dar asta nu însemna că-i ura mai puțin pentru asta. Pe vremea când ea și Julian erau la începuturi, el îi dezvăluise încet-încet cât de mult părinții lui îi dezaprobau activitatea

și stilul de viață pe care și-l alesese. Cât fuseseră logodiți, ea fusese martora obiecțiilor ridicate de faptul că Julian insistase să-i dea o verighetă de aur simplă, în locul unei „piese de rezistență a familiei Alter“, pentru care mama lui insistase la rândul ei. Chiar și atunci când Brooke și Julian făcuseră concesia să se căsătorească la reședința familiei Alter din Hamptons, părinții lui fuseseră oripilați de insistența celor tineri ca nunta să fie un eveniment cu număr restrâns de persoane și mai intim. După ce se căsătoriseră și în anii care urmară, când părinții lui începuseră să fie mai deschiși față de ea, observă la mesele luate împreună cât de otrăvitori puteau fi.

— În mare, asta înseamnă că și-au dat seama că albumul este aproape gata și le place foarte mult. Vor aranja un concert pentru oamenii din industria muzicală, într-un fel, mă vor lansa, iar apoi vor vedea reacția acestora.

Julian, care de obicei era atât de modest încât nu-i spunea nici lui Brooke când avea o zi bună la studioul de înregistrări, acum nu se putea abține și strălucea de fericire. Ea-și dori să-l sărute chiar în acel moment.

— Poate nu știu eu prea multe despre industria muzicală, dar asta sună a aprobare din partea lor, zise tatăl lui Brooke, ridicând paharul.

Julian zâmbi.

— Chiar este, zise el fericit. Probabil este cel mai bun scenariu pentru moment. Și sper...

Se opri pentru că telefonul începu să sune, iar mama lui se apucă imediat să-l caute.

— Ah, unde este telefonul ăla blestemat? Asta e L'Olivier, care sună să confirme pentru mâine. Ține minte ce voiai să zici, dragul meu. Dacă nu le rezerv de acum, mâine la petrecere nu voi avea nici o floare.

Și zicând asta, se ridică de pe canapea și dispare în bucătărie.

— Știi cum e mama ta când e vorba de flori, zise doctorul Alter.

Sorbi din ceașca de cafea și nu îți puteai da seama dacă auzise sau nu anunțul lui Julian.

— Familia Bennett și familia Kamen sunt invitați la noi mâine seară și e surescitată cu planificările. Isuse, ai crede că a alege între calcan umplut sau costițe fierte este o problemă de siguranță națională. Iar florile! Cred că weekendul trecut a petrecut jumătate de după-amiază cu *fegelas* și încă se resimte. I-am spus de o mie de ori: nimănui nu-i pasă de flori, nimeni nu va observa. Toată lumea organizează nunți somptuoase și aruncă zeci de mii de dolari pe munți de orhidee sau orice o mai fi la modă acum și nimeni nici măcar nu se uită la blestematele de flori. După mine, asta e o mare pierdere de timp și bani. Mai bine cheltuiești banii pe mâncare bună și băutură – asta le place oamenilor cu adevărat.

Mai luă o gură de cafea, se uită prin cameră și se încruntă.

— Despre ce vorbeam?

Cynthia se amestecă în discuție pentru a mai detensiona momentul.

— Asta este una dintre cele mai bune vești din ultima vreme! zise ea cu un entuziasm exagerat.

Tatăl lui Brooke dădu din cap încântat.

— Unde se va ține mai exact? Câți oameni sunt invitați? Te-ai hotărât ce vei cânta?

Cynthia se aruncă asupra lui cu o grămadă de întrebări, iar Brooke, pentru prima oară, nu consideră interogatoriul enervant.

Erau toate acele întrebări pe care părinții lui Julian ar fi trebuit să i le adreseze, dar n-o făceau

niciodată, iar Julian era evident încântat să fie centrul atenției.

— Va fi un local micuț, intim, în centrul orașului și impresarul meu mi-a zis că o să fie invitați cam cincizeci de oameni din industria muzicală — impresari din radio și televiziune, manageri, câteva persoane de la MTV, ceva de genul. Cel mai probabil nu va fi nimic extraordinar, dar compania de înregistrări este încântată de album, ceea ce e un semn bun.

— Arareori fac asta pentru artiștii debutanți, zise Brooke cu mândrie. Julian este de fapt prea modest — este ceva extraordinar.

— Mă rog, cel puțin *asta* este o veste bună, anunță mama lui, așezându-se din nou pe canapea.

Julian își strânse buzele și-și încleștă pumnii.

— Mamă, m-au sprijinit foarte mult în ultimele luni. Normal, managerii voiau ca albumul să se concentreze mai mult pe chitară, dar de atunci chiar se comportă super. Așa că nu știu de ce vorbești pe tonul ăsta.

Elizabeth Alter se uită la fiul ei și păru încurcată pentru moment.

— Ah, dragul meu, vorbeam despre L'Olivier. Vestea bună era că au calele pe care mi le doresc atât, iar designerul de care-mi place foarte mult este disponibil și va veni să le aranjeze. Ești foarte sensibil.

Tatăl lui Brooke se holbă la ea cu o expresie care părea să spună „Cine o fi femeia asta?” Brooke ridică din umeri. Ea, la fel ca Julian, acceptase faptul că părinții lui nu se vor schimba niciodată. Din acest motiv, fusese total de acord cu el atunci când el refuzase oferta lor de a le cumpăra proaspăt înșurăteilor un apartament în Upper East Side, lângă al lor. Tot din acest

motiv preferase să își ia două servicii decât să primească „banii de buzunar“ pe care ei îi propuseseră, înțelegând toate compromisurile care aveau să urmeze de aici.

Când Carmen anunță că masa e gata, Julian fusese redus complet la tăcere, iar Cynthia arăta foarte șifonată și obosită în costumul ei de poliester. Până și tatăl lui Brooke, care încerca în continuare cu disperare să găsească o conversație neutră („Vă vine să credeți ce iarnă îngrozitoare e afară?“ și „Te pasionează baseball-ul, William? Yankees sunt alegerea evidentă, dar știu că echipa preferată nu e mereu determinată de locul de baștină...“) se dădu bătut. În condiții normale, Brooke s-ar fi simțit răspunzătoare pentru nefericirea tuturor – la urma urmei, se strânseseră toți acolo pentru ea și Julian, nu? – dar astăzi trecu cu vederea. „Dacă suferă unul, să sufere toți“, se gândi ea și se scuză să meargă la toaletă, schimbând direcția imediat spre bucătărie.

— Cum merge treaba, scumpo? întrebă Carmen amestecând niște gem de caise într-un castron imens.

Brooke ridică paharul gol de Bloody Mary însoțindu-l cu o privire rugătoare.

— E așa de rău? râse Carmen și îi făcu semn lui Brooke să ia vodca din frigider, în timp ce ea pregătea sucul de roșii și sosul tabasco. Ce mai fac părinții tăi? Cynthia pare o femeie drăguță.

— Mda, e adorabilă. Sunt oameni mari, se descurcă ei. Julian mă îngrijorează în schimb.

— Știe el cum merge treaba, scumpo. Nimeni nu le face față mai bine ca el.

Brooke oftă.

— Știu. Dar apoi e deprimat zile întregi.

Carmen puse o tulpină de țelină în cocteilul Bloody Mary și i-l dădu lui Brooke.

— Sprijin, zise ea sărutând-o pe frunte. Du-te înapoi și protejează-ți bărbatul.

Partea cu mâncarea nu a fost așa de rea ca ora de cocteiluri. Mama lui Julian răbufni împotriva umpluturii clătitelor (deși restul lumii adora clătitele cu ciocolată făcute de Carmen, Elizabeth considera că sunt prea grase pentru o masă) și doctorul Alter dispăru la el în birou o vreme, dar rezultatul a fost că nici unul dintre ei doi nu își mai jigni fiul timp de peste o oră. Urările de „la revedere“ au fost rapide, dar când ea și Julian îi urcară pe tatăl ei și pe Cynthia într-un taxi, Julian părea deja nefericit și retras în sine.

— Ești OK, iubitule? Tata și Cynthia au fost atât de încântați. Iar eu abia mai pot...

— Nu vreau să vorbesc despre asta, bine?

Merseră în tăcere câteva minute.

— Hei, suntem liberi restul zilei. Nu avem absolut nimic de făcut. Vrei să mergem la un muzeu dacă tot suntem aici? Întrebă Brooke, luându-l de mână și strângându-l tandru în timp ce mergeau spre metrou.

— Nu. Nu am chef să mă înghesui cu mulțimea care iese duminica.

Ea se gândi o clipă.

— Voiai să vezi filmul ăla la IMAX. Mi-ar plăcea să merg cu tine, minți ea.

Vremurile disperate necesitau măsuri disperate.

— Sunt bine, Brooke. Chiar sunt bine, zise el încet, ridicându-și fularul de lână.

De data asta, el era cel care mințea.

— Pot s-o invit pe Nola la concert? Sună extraordinar și știi că Nola nu poate rata o asemenea ocazie.

— Cred că da, dar Leo zice că va destul de restrâns și deja l-am invitat pe Trent. Mai stă

în New York doar câteva săptămâni și muncește ca un apucat. M-am gândit că i-ar prinde bine să mai iasă.

Mai discutară despre concert și despre ce va purta pe scenă, ce cântece va cânta și în ce ordine. Era fericită că îl făcea să se gândească la altceva și până ajunseră la apartament, Julian părea că-și revenise.

— Ți-am zis cât de mândră sunt de tine? întrebă Brooke când intrară în lift, amândoi foarte ușurați să se afle în sfârșit acasă.

— Mda, zise Julian zâmbind.

— Hai înăuntru, dragul meu, zise ea trăgându-l de mână. Cred că e momentul să-ți și demonstrez.

John Mayer

pare un amator

— Unde suntem? mormăi Brooke ieșind din taxi și uitându-se de jur-împrejurul ei la strada părăsită și întunecată din West Chelsea.

Cizmele negre și înalte pe care le descoperise la reduceri îi tot alunecau pe dresuri.

— Suntem în inima cartierului cu galerii de artă, Brooke. Avenue și 1 OAK sunt chiar după colț.

— Ar trebui să știu ce sunt astea, nu-i așa? Nola clătină din cap.

— Păi, cel puțin arăți bine. Julian va fi mândru că are o nevastă care arată atât de sexy în seara asta.

Brooke știa că prietena ei era doar amabilă. Nola era de fapt, ca de obicei, cea care arăta uluitor. Își băgase jacheta și balerinii ușori de lac în geanta LV supradimensionată înlocuindu-i cu un colier masiv din mai multe șiraguri și o pereche de pantofi Louboutin cu toc foarte înalt, care păreau a fi ceva de genul jumătate gheată, jumătate sandală, un stil pe care doar aproximativ șase femei din întreaga lumea îl puteau aborda, fără a părea *dominatrix* de profesie. Lucruri care

păreau de-a dreptul de duzină pentru restul lumii – ruj stacojiu, ciorapi din plasă de culoarea pielii și sutien de dantelă neagră care se vedea prin topul transparent – pe Nola aveau o tentă jucăușă și provocatoare. Fusta ei conică, ce făcea parte dintr-un costum foarte costisitor și ar fi fost destul de adecvată pentru unul dintre cele mai conservatoare locuri de muncă de pe Wall Street, îi puneă în evidență posteriorul bine lucrat și picioarele perfecte. Dacă Nola ar fi fost oricare altă femeie de pe planetă, Brooke ar fi urât-o cu pasiune.

Brooke se uită la BlackBerry-ul ei.

— Între Tenth și Eleventh. Este exact unde suntem și noi, nu? Unde e locul ăsta?

Cu colțul ochiului, văzu o umbră care se mișcă rapid și tresări.

— Ah, calmează-te, Brooke. Lui îi este mai frică de tine decât ție de el, zise Nola alungând cu mâna ei împodobită cu un inel de ocazie un șobolan.

Brooke se grăbi să traverseze strada, observând că adresele cu numere pare erau pe partea cealaltă a străzii.

— Ție ți-e ușor să spui asta. I-ai putea străpunge inima cu o singură înțepătură de toc. Dar ghetetele mele plate mă supun unui risc mult mai ridicat.

Nola râse și veni grațioasă mai aproape de Brooke.

— Uite acolo, cred că ăla e, zise ea arătând către singura clădire care arăta omeneste.

Fetele coborâră pe o scară îngustă direct de pe trotuar către o ușă de la subsol. Julian îi explicase că astfel de concerte își schimbau mereu locul, iar oamenii din industria muzicală erau mereu în căutarea următorului pub la modă pentru a

crea rumoare, dar ea-și închipuise ceva care arăta ca o versiune mai micuță a lui Joe's Pub. Dar asta? Nu exista nici o coadă de clienți care să se întindă pe trotuar. Nici o cupolă care să anunțe vedeta din seara respectivă. Nu exista nici măcar omniprezenta fată bosumflată cu un *clipboard* în mână, care le spunea tuturor pe un ton iritat să se dea un pas înapoi și să aștepte să le vină rândul.

Brooke simți un fior de anxietate până când deschise ușa și intră în bar, fiind învăluită apoi de semiîntuneric, râsete înfundate și subtilul, dar inconfundabilul miros de iarbă. Întregul spațiu era de mărimea unei sufragerii mai mari și totul – pereții, canapelele, chiar și lambriurile barului micuț de pe colț – era îmbrăcat în catifea moale de burgundia. O singură veioză se odihnea deasupra pianului și arunca o lumină difuză către scaunul gol. Sute de lumânările erau amplificate de suprafețele meselor care se oglindeau în tavan, un aspect care era foarte sexy, fără a aduce însă aminte de anii '80.

Mulțimea părea că a fost adunată de la o petrecere-cocteil în piscină din Santa Barbara și aruncată în New York City. Patruzeci sau cincizeci de tineri atrăgători se plimbau de acolo-colo, sorbind din pahare micuțe și expirând fum de țigară în cerculețe leneșe. Bărbații erau îmbrăcați aproape la fel, în blugi, iar cei câțiva care încă mai purtau costumele de peste zi renunțaseră la cravate și se descheiaseră la nasturii de sus. Aproape nici una dintre femeile de acolo nu purta tocuri cui sau rochia neagră, scurtă și strâmtă de cocteil care era uniforma din Manhattan; în schimb, purtau tunici cu imprimeuri frumoase și cercei lungi cu mărgeluțe și blugi în tendințe, încât lui Brooke îi veni să-și scoată rochia neagră

pe loc. Unele aveau bandane hippy șic prinse în jurul capului, iar părul lung și frumos le cădea pe spate până la talie. Nimeni nu părea absolut deloc stângaci sau stresat – altă ciudățenie în Manhattan – care, bineînțeles, avu darul s-o agite și mai mult pe Brooke. Asta era un public neobișnuit față de cel care venea de obicei la concertele lui Julian. Cine erau toți acești oameni și de ce arătau de o mie de ori mai bine ca ea?

— Respiră, îi șopti Nola la ureche.

— Dacă eu am emoții, nici nu vreau să mă gândesc cum se simte Julian.

— Haide, să luăm ceva de băut.

Nola își dădu părul blond peste umăr dintr-o singură mișcare și întinse o mână spre Brooke, dar înainte de a apuca să se îndrepte spre bar, Brooke auzi o voce cunoscută.

— Roșu, alb sau tărie? întrebă Trent, materializându-se ca prin minune lângă ele.

El era printre puținii în costum și se vedea că nu se simte tocmai în largul lui. Era probabil prima lui ieșire în afara spitalului de săptămâni întregi.

— Bună! zise Brooke îmbrățișându-l. O mai știi pe Nola, nu?

Trent zâmbi.

— Normal c-o știi.

Se întoarse spre Nola și-o sărută pe obraz. Era ceva în vocea lui care spunea „Normal că țin minte când ne-am cunoscut, pentru că, din întâmplare, în seara aia te-ai dus acasă cu prietenul meu, care a fost foarte impresionat de amabilitatea și inventivitatea ta în dormitor“. Trent era însă mult prea discret pentru a glumi cu așa ceva, chiar și după atâția ani.

Dar nu era și cazul Nolei.

— Ce mai face Liam? Doamne, ce ne-am mai distrat, zise ea zâmbind. *Chiar* ne-am distrat.

Trent și Nola schimbă niște priviri semnificative și izbucniră în râs.

Brooke ridică mâna.

— OK. Trent, felicitări pentru logodnă! Când o cunoaștem?

Nu putu să pronunțe numele lui Fern, pentru că nu era foarte sigură că nu va izbucni în râs. Ce fel de nume era „Fern“?

— Având în vedere că niciodată nu suntem în spital în același timp, probabil abia la nuntă.

Barmanul îi făcu semn lui Trent, care se întoarse către fete.

— Roșu, te rog, spuseră ele la unison și toți trei priviră cum barmanul toarnă dintr-o sticlă de Cabernet California.

Trent dădu fiecareia câte un pahar și-l bău pe-al lui din două înghițituri rapide.

Se întoarse spre Brooke cu o privire sfioasă pe față.

— Nu prea ies în oraș așa des.

Nola se scuză și plecă să facă turul barului.

Brooke îi zâmbi lui Trent.

— Spune-mi mai multe despre ea. Unde va avea loc nunta?

— Păi, Fern e din Tennessee și are o familie numeroasă, așa că probabil o s-o facem la părinții ei. În februarie următor, cred.

— Uau, vă mișcați repede. Asta e o veste bună.

— Da, singura modalitate în care să fim amândoi în același loc atunci când vom fi rezidenți este de a ne căsători.

— Deci mergeți amândoi pe gastro în continuare?

— Da, ăsta e planul. Eu merg mai degrabă spre endoscopie și testare – există în prezent niște aparate de ultimă generație incredibile – dar Fern este mai interesată de boala Crohn.

Trent făcu o pauză și păru să se gândească profund la ceva înainte de a zâmbi larg.

— Este o fată minunată. Sunt sigur c-o să-ți placă.

— Hei, amice! strigă Julian, bătându-l pe umăr prietenește pe Trent. Normal c-o să ne placă de ea. Va fi *soția* ta. Ți vine să crezi?

Julian se aplecă și o sărută pe Brooke direct pe buze. Avea un gust delicios, de ciocolată cu mentă și simplul fapt că era lângă ea o calma.

Trent râse.

— Nu-mi vine să cred că verișorul meu asocial este căsătorit de cinci ani deja, dar ăsta e adevărul.

În astfel de seri Brooke era foarte mândră să fie soția lui Julian. El era îmbrăcat în uniforma lui, aproape neschimbată după atâția ani: tricou alb, blugi Levi's și o bască tricotată. Ținuta era una foarte comună, dar pentru Brooke ajunsese să exprime sexualitate pură. Basca era semnătura lui Julian, cel mai apropiat accesoriu de ceea ce se numea *look*, dar numai Brooke știa că era mai mult decât atât. Anul trecut, Julian fusese dărâmat când descoperise cea mai mică suprafață de păr lipsă din istoria căderii părului. Brooke încercase să-l asigure că abia dacă se observa, dar Julian nici nu voia să audă. Și ca să spunem adevărul, s-ar putea să se fi mărit de atunci, deși ea nu ar fi recunoscut asta niciodată.

Nimeni care vedea buclele acelea negre ieșind de sub bască n-ar fi ghicit vreodată ce încerca Julian să ascundă dedesubt, iar pentru Brooke, asta reprezenta un șarm în plus, îl făcea să fie

mai vulnerabil și mai uman. O încânta foarte mult faptul că ea era singura care putea să-l vadă pe Julian fără bască, atunci când și-o scotea acasă și-și scutura bucele doar pentru ea. Dacă cineva i-ar fi spus lui Brooke cu câțiva ani în urmă că va ajunge să considere chelia soțului ei de treizeci și doi de ani ca fiind una dintre calitățile lui cele mai atrăgătoare, ar fi răs neîncrezătoare, dar exact asta se întâmplase.

— Cum te simți? Ai emoții? întrebă Brooke, cercetându-i fața să vadă diverse semne care i-ar fi spus cum se simțea.

Fusesse terminat toată săptămâna – abia mâncase, nu dormise deloc, ba chiar vomitase în acea după-amiază mai devreme – dar când Brooke încercase să discute cu el despre asta, el refuzase. Voise să-l însoțească la bar, dar el insistase să meargă cu Nola. Zisese că are ceva de discutat cu Leo, trebuie să ajungă acolo mai devreme, să se asigure că totul era în regulă. Ceva dăduse rezultate, pentru că acum părea ceva mai relaxat.

— Sunt pregătit, spuse el cu o mișcare a capului. Mă simt bine.

Brooke îl sărută pe obraz, știind că este foarte emoționat, dar mândră de el că se putea controla.

— Arăți bine. Pari pregătit. Vei fi fantastic!

— Crezi? sorbi el din apa minerală și Brooke observă că avea articulațiile albe.

Știa că ar fi băut și el ceva tare, dar niciodată nu bea înainte de vreun concert.

— Știu sigur. Când ești la pian, nu te gândești decât la muzică. Seara asta nu e cu nimic mai diferită decât o reprezentație la Nick's. Mulțimea te iubește, dragul meu. Ține minte asta. Fii tu însuși și te vor iubi.

— Ascult-o, zise o voce masculină necunoscută.

Când Brooke se întoarse, dădu nas în nas cu unul dintre cei mai arătoși bărbați pe care îi văzuse vreodată. Era foarte înalt, ceea ce imediat o făcu pe Brooke să se simtă fragilă și gingașă. Își dori pentru a mia oară ca Julian să fie la fel de înalt ca acest bărbat misterios, dar apoi își alungă acest gând din minte; Julian probabil își dorea ca ea să aibă corpul lui Nola, așa că ce drept avea ea să-i ceară așa ceva? Bărbatul își încolăci un braț în jurul taliei lui Brooke și o trase atât de aproape, încât ea îi putu mirosi apa de colonie. Masculină, subtilă și scumpă. Roși.

— Tu trebuie să fii soția, zise el aplecându-se pentru a o săruta pe creștetul capului, un gest care i se păru ciudat de intim și impersonal în același timp.

Vocea lui nu era la fel de puternică precum se așteptase Brooke de la cineva așa de înalt și bine făcut.

— Leo, ți-o prezint pe Brooke, zise Julian. Brooke, el e Leo, noul manager extraordinar.

O fată superbă de origine asiatică tocmai trecu pe lângă ei în acel moment și atât Brooke, cât și Julian observară cum Leo îi făcu cu ochiul. Unde naibii era Nola? Trebuia s-o avertizeze din timp că Leo n-avea limite. Nu avea să fie ușor — Leo era exact genul ei. Cămașa lui roz era deschisă cu un nasture mai mult decât ar îndrăzni majoritatea bărbaților și îi puneă în evidență bronzul adorabil — destul de întunecat, dar fără să se observe că e artificial. Pantalonii aveau talie joasă și croială europeană. Se îmbrăcase ca și cum părul lui ar fi trebuit să fie dat pe spate cu gel, dar își lăsase buclele negre să-i cadă nonșalant chiar deasupra ochilor. Singurul defect pe care-l putu observa era o cicatrice pe sprânceana dreaptă, dar care de fapt era tot în avantajul

său, eliminând orice aluzie de perfecțiune efeminată sau supra-studiere în oglindă. Nu avea nici măcar un gram de grăsime pe tot corpul.

— Îmi face plăcere să te cunosc, Leo, zise Brooke. Am auzit atâtea lucruri despre tine.

Nu păru să audă.

— OK, ascultă, zise el întorcându-se spre Julian. Tocmai am aflat că vei cânta ultimul. Unul a trecut, mai e unul, apoi urmezi tu, zise Leo uitându-se cu atenție peste umărul lui Julian în timp ce vorbea.

— Asta e o veste bună? întrebă Brooke politicoasă.

Julian îi spusese deja că nici unul dintre muzicienii din seara respectivă nu reprezentau concurență adevărată. Unul era o trupă de R&B, despre care toată lumea credea că sună exact ca niște Boyz II Men din zilele noastre, iar celălalt era o cântăreață de *country* tatuată din cap până-n picioare, care purta rochii încărcate și părul în codițe.

Se uită la Leo și văzu că, din nou, privirea lui se plimba de colo-colo. Brooke o urmări și observă că se holba la Nola. Sau, mai precis, la posteriorul Nolei. Se gândi s-o amenințe pe Nola cu surghiunul sau chiar și mai rău, dacă îndrăznea să se apropie de el.

Leo își dresе vocea și luă o înghițitură de whisky.

— Tipa deja a cântat și s-a prezentat decent. Nu cine știe ce, dar a fost oarecum antrenantă. Cred că...

A fost întrerupt de niște vocalize. Nu exista o scenă propriu-zisă, ci o zonă liberă în fața pianului, unde stăteau patru afro-americani tineri, de aproximativ douăzeci de ani, toți aplecându-se spre microfonul din centru. Pentru o clipă, sună

ca un grup foarte bun de a cappella, dar apoi trei dintre ei se retraseră și-l lăsară pe solist să fredoneze ceva despre copilăria lui în Haiti. Mulțimea dădea din cap și îngâna laudativ.

— Ascultă, Julian, zise Leo. Uită unde te afli și de ce te afli aici și fă-ți treaba cum știi tu mai bine. Ai înțeles?

Julian dădu din cap și se bătu pe picior furios.

— Am înțeles.

Leo făcu semn din cap către zona din spatele sălii.

— Hai să te instalăm.

Brooke se ridică pe vârfuri și-l sărută pe Julian pe gură. Îi strânse mâna și spuse:

— Voi fi aici tot timpul, dar uită de noi toți. Doar închide-ți ochii și cântă din inimă.

El îi aruncă o privire recunoscătoare, dar nu reuși să-i mai răspundă. Leo îl conduse și înainte de a-și termina vinul, unul dintre tipii de la organizare îl anunță pe Julian.

Brooke se uită după Nola și-o zări vorbind cu un grup de oameni în fața barului. Fata asta cunoștea pe toată lumea. Fericită că era cu Trent lângă ea, Brooke îl lăasă s-o conducă pe o canapea, unde el îi făcu semn să se așeze. Se așează pe colțul canapelei de catifea și-și strânse emoționată părul în coadă. Căută în geantă un elastic, dar nu găsi nici unul.

— Uite, zise asiatica aceea frumoasă căreia Leo îi făcuse mai devreme cu ochiul.

Scoase un elastic maro de pe încheietură și i-l dădu lui Brooke.

— Am milioane.

Brooke tăcu o clipă, neștiind ce să facă, iar fata zâmbi.

— Serios, nu-i nici o problemă. Nu e nimic mai enervant decât să nu-ți poți da părul la o parte de pe față. Deși dacă aș avea părul tău, nu l-aș prinde niciodată.

— Mersi, zise Brooke, acceptând elasticul și prinzându-și părul imediat.

Avea de gând să mai spună ceva, poate ceva despre cum nu dorea nimănui să fie roșcată, dar, în acel moment, Julian se așază la pian și ea-i auzi vocea, un pic tremurândă, care mulțumea tuturor pentru că se aflau acolo.

Fata luă o gură din sticla de bere pe care o ținea în mână și zise:

— L-ai mai ascultat înainte?

Brooke dădu din cap și se rugă ca fata să tacă din gură. Nu voia să piardă nici un moment și era curioasă dacă și altcineva mai putea auzi tremurul ușor din vocea lui Julian.

— Pentru că dacă nu l-ai mai ascultat, atunci vei avea o surpriză. Este cel mai sexy cântăreț dintre câți am văzut eu.

Asta îi atrase atenția.

— Poftim? întrebă ea, întorcându-se către fată.

— Julian Alter, spuse fata, făcând semn către pian. L-am auzit de vreo câteva ori în diferite locuri din oraș. Are câteva concerte regulate. Și-ți spun, este incredibil de bun. Față de el, John Mayer pare un amator.

Julian începuse să cânte *For the Lost*, un cântec emoționant despre un tânăr care și-a pierdut fratele mai mare și simți cum Trent se uită spre ea – el era probabil singura persoană de acolo care știa adevărata sursă de inspirație a acestui cântec. Julian era singur la părinți, dar Brooke știa că se gândea adesea la fratele care murise din cauza sindromului morții subite la nou-născuți.

Nici până în ziua de azi, familia Alter nu vorbea despre James, dar Julian trecuse printr-o fază în care se întrebese, aproape obsesiv, cum ar fi fost James dacă ar fi trăit, cât de diferită ar fi fost viața lui având un frate mai mare.

Măinile sale se mișcau deasupra clapelor, scoțând niște sunete care te bântuiau și care se aglomerau într-un crescendo puternic, dar Brooke nu se putea concentra pe nimic în afara fetei de lângă ea. Voia s-o îmbrățișeze și s-o pălmuiască în același timp. Era tulburător să auzi o femeie foarte atrăgătoare vorbind despre cât de sexy era Julian – indiferent de cât de mult timp fuseseră împreună, nu se putuse obișnui cu acest aspect – dar i se întâmpla foarte rar să audă o opinie sinceră și neprefăcută.

— Crezi? întrebă Brooke, disperată fiind să audă o afirmație.

— Sunt sigură. Am încercat să-i spun șefului meu de zeci de ori, dar Sony au ajuns la el primii.

Atenția fetei față de Brooke începu să pălească pe măsură ce muzica lui Julian acoperea întreaga sală, și în momentul în care el își dădu capul pe spate și cântă refrenul emoționant, ea era deja fixată asupra lui. Brooke se întrebă dacă fata observase verigheta lui Julian prin ceața adorației.

Brooke se întoarse să-l privească și se abținu să cânte odată cu el. Știa fiecare cuvânt pe dinafară.

*Se spune că Texasul e țărâmul promis,
În praful autostrăzii devii bărbat
Orb și trist, neiubit,
Ai cicatrici pe mâini, frânte,*

*A fost visul unei mame, un pumn de nisip
Fratele meu, ai dispărut într-un alt pumn de
nisip*

*Ca două linii paralele care nu se întâlnesc
Pentru cel dispărut, pentru cel dispărut*

*Femeia e singură în încăpere,
Singură în casa tăcută ca mormântul
Bărbatul își numără proprietățile,
Ce nu poate fi strâns, se măsoară în lire.*

*A fost visul unui tată, un pumn de nisip
Fratele meu, au dispărut într-un alt pumn de
nisip,*

*Ca două linii paralele care nu se întâlnesc
Pentru cel dispărut, pentru cel dispărut.*

*În visele-mi, voci de dincolo de ușă
Spuneau că nu mai vii,
Nici nu știi ce liniște e acum
Inima tainică se umple de rușine.*

*A fost visul unui frate, un pumn de nisip
Fratele meu, ai dispărut într-un alt pumn de
nisip*

*Ca două linii paralele care nu se întâlnesc
Pentru cel dispărut, pentru cel dispărut.*

Termină cântecul într-o mulțime de aplauze – sincere și entuziasmate – și trecu imediat la a doua piesă. Își intrase în rol și nu se mai vedea nici urmă de emoție. Doar acea strălucire familiară pe brațe, sprâncenele încordate de concentrare în timp ce cânta piesele asupra cărora petrecuse luni, chiar și ani, pentru a le perfecționa. Al doilea cântec se termină cât ai bate din palme, apoi al treilea și, înainte de a-și da

seama ce se întâmplă, mulțimea îl aclama extatic și cerea bis. Julian părea fericit și oarecum încurcat – instrucțiunile de a cânta trei piese în decurs de douăsprezece minute fuseseră foarte clare – dar probabil primi undă verde de la cineva din spatele scenei, pentru că zâmbi, dădu din cap și începu un alt cântec optimist. Mulțimea își exprimă foarte zgomotos bucuria.

Deja când împinse în spate scaunul și făcu o mică plecăciune în aer, atmosfera se schimbase. În afara fluierăturilor de admirație, aplauzelor și uralelor, mai era și sentimentul electrizant de a lua parte la ceva important. Brooke se ridică în picioare, înghesuită din toate părțile de admiratorii soțului ei și-l văzu pe Leo că se apropie. O salută țâfnos pe fata cu elasticul – Umi – dar ea-și dădu ochii peste cap și se îndepărtă. Înainte ca Brooke să aibă timp să proceseze informația, Leo o apucă de braț cam prea tare și se apropie atât de mult încât ea se întrebă dacă nu cumva avea de gând s-o sărute.

— Pregătește-te, Brooke. Pregătește-te pentru o călătorie nebunească. În seara asta e doar începutul. Va fi extraordinar!

Un toast pentru roșcate

— Kaylie, draga mea, nu știu cum să-ți spun altfel: nu ai nevoie să slăbești. Uite statisticile tale, uite ce scrie în graficul ăsta. Ești perfectă așa cum ești.

— Nimeni de aici nu arată ca mine, zise Kaylie, cu privirea în jos.

Fata își răsucea absentă o șuviță în jurul degetului, încolăcind și descolăcind metodic părul șaten. Anxietatea se putea citi în mod evident pe fața ei.

— Ce vrei să spui? întrebă Brooke, deși știa foarte bine ce voia fata să spună.

— Eu doar... niciodată nu m-am simțit grasă înainte să vin aici. La școala de stat, eram o fată normală, ba chiar puteam fi catalogată drept slabă! Iar apoi, anii au trecut și m-au adus aici în ciudățenia asta de școală, pentru că se presupune că e de fițe și e specială și, dintr-odată, am devenit obeză.

Vocea fetei se întretăie la ultimul cuvânt și Brooke abia se abținu să o îmbrățișeze.

— Ah, draga mea, nici vorbă de așa ceva! Hai, vino, uite graficul ăsta. Cincizeci și șase de kilograme la un metru cincizeci și cinci ai tăi este foarte bine.

Brooke ridică graficul plastifiat arătându-i categoriile de greutate, dar Kaylie abia dacă se uită la el.

Știa că nu este foarte încurajator; în clasa a noua, din care Kaylie făcea parte, era înconjurată numai de fete uluitoare de slabe. Kaylie era o elevă cu bursă venită aici din Bronx, fata unui instalator de aparate de aer condiționat care o crescuse singur după ce mama murise într-un accident de mașină. Era evident că tatăl făcea o treabă foarte bună, deoarece fata avea numai 10 pe linie, era o jucătoare de bază a echipei de hochei și, conform celor auzite de Brooke de la alți profesori, avea o abilitate de cântă la vioară care depășea de departe abilitățile colegelor ei, dar, cu toate astea, avea în fața ei această fetiță realizată și minunată și tot ceea ce putea vedea era faptul că nu se integra sub nici o formă.

Kaylie se prinse de tivul fustei ecosez, care se așeza pe coapsele puternice și musculoase, dar nicidecum grase, și spuse:

— Cred că nu am gene bune. Și mama era supraponderală.

— Ți-e dor de ea? întrebă Brooke, iar fata putu doar să dea din cap cu ochii plin de lacrimi.

— Mereu îmi spunea că sunt perfectă așa cum sunt, dar mă întreb ce-ar fi spus dacă ar fi văzut fetele de aici. *Ele sunt perfecte*. Au părul perfect, machiajul e perfect, au corpuri perfecte și, chiar dacă avem toate aceeași uniformă, până și modul în care o *poartă* e perfect.

Asta era unul dintre aspectele la care nu se așteptase atunci când acceptase slujba, dar cu care se obișnuise, această combinație între nutriționistă și consilieră. Învățaseră la facultate că oricine lua contact în mod regulat cu adolescenții

și era dispus să-i asculte putea juca un rol important ca adult implicat, grijuliu, dar Brooke nu-și dăduse seama ce înseamnă asta cu adevărat până nu ajunsese la Huntley.

Mai petrecură câteva minute, explicându-i că era limita de greutate, deși poate că nu simțea la fel. Era un argument care convingea cu greu, mai ales luând în considerare faptul că trupul athletic și musculos al fetei era mai mare decât al majorității colegelor ei, dar încercă. „Dacă aș putea să dau timpul înainte și s-o trimit direct la universitate“, se gândi Brooke. „Atunci și-ar da seama că nimic din aberațiile astea de clasa a noua nu contează mai târziu.“

Dar Brooke știa din proprie experiență că era imposibil. Și ea, la rândul ei, fusese inclusă în categoria de masă a celor normale din punctul de vedere al greutății, toată perioada liceului, la Cornell și până la universitate, când începuse o dietă drastică și pierduse aproape zece kilograme. Nu reușise să se țină de ea și, aproape cât ai clipi pusese la loc șapte. Acum, în ciuda faptului că mânca sănătos și alerga după un program bine stabilit, Brooke se afla puțin peste limita categoriei ei de greutate și, la fel ca și Kaylie, era foarte conștientă de asta. Simțea că e o ipocrită dacă-i spunea lui Kaylie să nu-și facă griji, în condițiile în care ea se gândea la asta în fiecare zi.

— *Ești perfectă, Kaylie. Știu că nu simți asta mereu, mai ales înconjurată de fete care au atât de multe avantaje, dar crede-mă că ești frumoasă. O să-ți faci noi prieteni aici, o să găsești niște fete cu care să te potrivești și să se simți ca acasă. Și, înainte să te dumirești tu bine, o să-ți iei la revedere de la bacalaureat și de la bal și poate și de la un iubit prostănac de la Dalton și vei*

pleca spre un colegiu fantastic, unde fiecare este perfect în felul său, exact în modul în care alege să fie. Și îți va plăcea la nebunie. Îți promit.

Telefonul lui Brooke sună cu melodia de pian pe care o atașase numărului lui Julian. Nu suna niciodată când ea era la muncă, știind că nu putea să-i răspundă și îi dădea mesaje doar dacă era urgent. Știu imediat că ceva era în neregulă.

— Scuză-mă, Kaylie. Durează un minut.

Se răsuci în scaun cât putu pentru a obține puțină intimitate în biroul strâmt.

— Bună. E totul în regulă? Sunt cu un pacient.

— Brooke, n-o să-ți vină să crezi, dar... se opri și respiră adânc, cu dramatism.

— Julian, serios, dacă nu e o urgență, te sun eu mai târziu.

— Tocmai m-a sunat Leo. Unul dintre agenții de la *Leno* a fost aseară la concert. Vor să cânt în emisiune!

— Nu se poate!

— Ba da! Este o treabă sută la sută aranjată. Săptămâna viitoare, marți seara. Înregistrăm la cinci. Și probabil voi cânta chiar după interviuri. Îți vine să crezi una ca asta?

— Dumnezeuule!

— Brooke, spune și altceva!

Pentru o clipă, uită unde se afla.

— Nu pot să cred. Adică, normal că pot să cred, dar este incredibil.

Îl auzi pe Julian râzând și se întrebă cât timp trecuse de când nu-l mai auzise așa vesel.

— Când vii acasă? *Trebuie* să sărbătorim. Am eu o idee...

— Are legătură cu poziția mea preferată?

Brooke zâmbi în telefon.

— Mai degrabă cu sticla aia de Dom Perignon pe care am primit-o cadou și pentru care nu găsim niciodată vreo ocazie specială pentru a o deschide.

— Sex. Diseară merităm și șampanie, și sex. Ne vedem acasă pe la opt? Mă ocup eu de cină.

— Nu trebuie să te ocupi tu de cină. Lasă că iau eu ceva. Sau putem ieși în oraș! De ce nu mergem undeva să sărbătorim cum trebuie?

— Mă ocup eu, zise Julian. Te rog? Am eu o idee.

Inima lui Brooke o luă razna. Poate acum o s-o lase mai moale cu înregistrările la studio și va sta mai mult timp acasă. Simți o tresărire familiară de excitație și anticipație, pe care o mai simțise la începutul mariajului lor, înainte să se instaureze rutina.

— Sigur. Ne vedem la opt. Și, Julian? Abia aștept.

— Și eu la fel.

Scoase un sunet ca un șuierat – ceva ce nu mai făcuse de ani de zile – și închise. Pentru prima dată în cinci minute, Brooke își aduse aminte unde se afla.

— Uau, sună foarte tare, zise Kaylie zâmbind. Întâlnire importantă diseară?

Brooke era mereu uluită de cât de tinere erau aceste fete, în ciuda răspunsurilor obraznice pe care le dădeau și a familiarității neplăcute legată de aproape orice, de la diete extreme la tehnici de sex oral. (Brooke citise o listă foarte detaliată de *cum să* atunci când una dintre fete uitase un carnețel – atât de detaliată, încât chiar se gândi să-și ia și ea câteva notițe, dar apoi își dădu seama că a accepta niște ponturi legate de sex de la o adolescentă era mult prea oribil din multe puncte de vedere.)

— Întâlnire importantă cu *soțul* meu, o corectă Brooke, încercând să-și salveze profesionalismul. Îmi pare rău că ne-a întrerupt. Acum, să ne întoarcem la...

— Părea foarte entuziasmat, zise Kaylie. Ce s-a întâmplat?

Brooke a fost atât de ușurată s-o vadă pe fată zâmbind, că nu se abținu și-i spuse:

— Da, de fapt chiar este foarte interesant. Soțul meu este cântăreț. Tocmai a fost invitat la emisiunea lui Leno.

Brooke își auzi vocea plină de mândrie și deși își dădea seama că era nu numai neprofesionist, dar și prostesc din partea ei să împărtășească aceste vești cu pacienta ei adolescentă, era prea fericită pentru a-i mai păsa.

Kaylie era numai ochi și urechi.

— Va apărea la *Leno*?

Brooke dădu din cap și își făcu de lucru cu câteva hârtii de pe birou într-o încercare eșuată de a-și ascunde încântarea.

— Asta e cea mai a dracului chestie pe care am auzit-o vreodată! exclamă fata.

— Kaylie!

— Scuze, dar chiar așa este! Cum îl cheamă și când va apărea? Vreau să fiu sigură că n-o să-l pierd.

— Marțea viitoare. Îl cheamă Julian Alter.

— Este al drac... naibii de tare. Felicitări, doamnă A. Soțul dumneavoastră cu siguranță e foarte tare dacă Leno îl vrea în emisiune. Te duci cu el în L.A., nu-i așa?

— Poftim? întrebă Brooke.

Nu se gândise nici o clipă la aspectele logistice, dar nici Julian nu le menționase.

— *Leno* nu este în L.A.? Cam *trebuie* să te duci cu el!

— Normal că mă duc cu el, răspunse Brooke automat, deși simțea în stomac o senzație care nu-i dădea pace, supărătoare, legată de faptul că omisiunea lui Julian nu era doar un detaliu minor pierdut în vârtoarea emoțiilor.

Brooke mai avea încă zece minute cu Kaylie, apoi o oră întreagă cu o gimnastă de la Huntley, ce avea probleme cu respectul de sine din cauza rezultatelor dezastruoase obținute de fiecare dată când o cântărea antrenarea, dar știa că nu se mai poate concentra nici un minut în plus. Gândindu-se că deja exagerase atunci când îi împărtășise prea multe lui Kaylie și îi folosisese timpul pentru a discuta viața ei personală, Brooke se reîntoarse la ea.

— Scuze, draga mea, dar mă tem că va trebui să scurtăm ședința de azi. Mă întorc vineri și o voi anunța pe profesoara ta cu care ai oră că nu am apucat să terminăm ședința azi și vom reprograma o întrevedere completă atunci, bine?

Kaylie dădu din cap.

— La naiba, da, doamnă A. Astea sunt niște vești grozave pentru dumneavoastră. Felicități-l pe soțul dumneavoastră din partea mea, bine?

Brooke îi zâmbi.

— Mulțumesc, așa voi face. Kaylie? Vom continua discuția de azi. Nu pot trece cu vederea faptul că vrei să pierzi în greutate, dar dacă vrei să vorbim despre cum poți mânca mai sănătos, sunt bucuroasă să-ți dau niște sfaturi. Ce zici?

Kaylie dădu din cap și Brooke se gândi că poate chiar observase o umbră a unui zâmbet, înainte ca fata să iasă din birou. Deși nu părea absolut deloc tulburată de faptul că scurtase întrevederea, Brooke se simțea copleșită de vină. Nu era ușor să le faci pe fetele astea să vorbească și chiar i

se părea că e pe drumul cel bun în ceea ce o privea pe Kaylie.

Luându-și angajamentul că va aranja treburile cu toată lumea vineri, Brooke trimise un scurt e-mail lui Rhonda, directoarea, pretinzând că s-a îmbolnăvit subit, își aruncă toate lucrurile într-o geantă și sări direct pe bancheta din spate a unui taxi. La naiba, dacă nici Leno nu era un motiv suficient să te lăfăi, atunci care era?

În ciuda faptului că era oră de vârf, intersecția de la Eighty-sixth Street nu era de nesuportat, iar pe West Side Highway te mișcai cu o viteză înviorătoare de aproape treizeci de kilometri la oră (chiar de vis pentru ora aia), iar Brooke a fost încântată să intre în casă la șase jumătate. Se aplecă și-l lăsă pe Walter s-o lingă pe față câteva clipe, apoi lăsă în locul ei un os mare și frumos mirositor – preferatul lui Walter. După ce-și turnă un pahar cu vin dintr-o sticlă deschisă din frigider și luă o gură cu sete, Brooke cochetă cu ideea de a-și pune la *statusul* de pe Facebook veștile primite de la Julian, dar renunță repede; nu voia să anunțe nimic fără să se consulte cu el.

Prima actualizare a *statusului* ei pe pagina principală era din nefericire de la Leo. După câte se părea, își conectase contul de Twitter la pagina de Facebook, și în ciuda faptului că de obicei el nu avea nici cea mai mică informație de calitate, profita din plin de facilitatea de actualizare permanentă a paginii.

Leo Walsh... JULIAN ALTER VA ZGUDUI
LENO SHOW MARȚEA VIITOARE. L.A., ȚINE-TE
BINE CĂ VENIM...

Simpla asociere a mesajului de actualizare cu soțul ei îi cauză lui Brooke un val de greutate, pentru că exprima exact ceea ce credea ea: că Julian chiar plănuia o excursie la Los Angeles,

Leo sigur mergea și el și doar Brooke nu primise încă nici o invitație.

Își făcu duș, se epilă și se spălă pe dinți. Era chiar așa de ciudat să presupună că avea să-l însoțească la Los Angeles pentru filmare? Nu avea nici cea mai vagă idee dacă Julian dorea ca ea să vină cu el pentru a-l sprijini sau dacă se gândea că asta este o călătorie de afaceri și că ar trebui să meargă însoțit de managerul său, nu de nevastă.

În timp ce se dădea cu o cremă fără parfum pe picioarele proaspăt epilate – cremă aprobată în prealabil de Julian, care nu suporta produsele igienice cu arome – Brooke se uită la Walter, care o privea curios.

— Crezi că tati a luat decizia greșită atunci când l-a angajat pe Leo? îl întrebă ea cu vocea pițigăiată.

Walter își ridică capul din covorul pufos de baie care mereu îi făcea blana să miroasă a mușgai, dădu din coadă și lătră scurt.

— Țsta e un „nu“?

Walter lătră din nou scurt.

— Sau un „da“?

Alt lătrat.

— Țți mulțumesc foarte mult pentru opinia ta, Walter. Voi ține cont de ea.

El o recompensă lingându-i glezna și se afundă din nou în covor.

Verifică ora și văzu că este opt fără zece, așa că, după câteva secunde de îmbărbătare, Brooke scoase o grămadă neagră din sertarul cu lenjerie intimă. Ultima dată când purtase setul ăsta fusese cu mai mult de un an în urmă, când îl acuzase pe Julian că nu-l mai interesează sexul, iar el se dusesese direct la sertar și trăsese setul afară, zicând ceva de genul: „Este o crimă să ai așa ceva și să nu-l porți“. Tensiunea dispăruse imediat

și Brooke își aminti cum îl îmbrăcase și dansase prin dormitor cu mișcări de striptease exagerate, în uralele și fluierăturile lui Julian.

Cumva, acel set de lenjerie ajunsese să simbolizeze viața lor sexuală. Îl cumpărase în primul sau al doilea an de căsnicie, după o discuție în care Julian se confesase, de parcă ar fi fost un secret scandalos și rușinos, că lui îi plac femeile îmbrăcate în lenjerie neagră și strâmtă... și că poate nu-i plăceau atât de mult boxerii viu colorați și maiourile dungate pe care Brooke le purta în fiecare seară și despre care ea ar fi jurat că sunt foarte sexy în prospețimea lor de fetișcană. Deși nici pe departe nu și-ar fi putut permite așa ceva atunci, Brooke plecase imediat la cumpărături și, în două zile, achiziționase o cămașuță neagră din jersey fin cu bretele subțiri de la Bloomingdale's; un furou gen *baby doll*, o cămașă de noapte de la Victoria's Secret și un capot negru din bumbac pe care scria „Juicy Sleeper“ la spate. Fiecare dintre acestea fusese întâmpinată cu un neconvingător entuziasm, gen „Hmm, asta e drăguță“, înainte ca Julian să-și bage din nou nasul în revistă. Când nici măcar cămașa tip *baby doll* nu stârni nici cel mai mic interes, Brooke o sunase pe Nola a doua zi de dimineață.

— Eliberează-ți după-amiaza de sâmbătă, zisese Nola. Mergem la cumpărături.

— Deja am fost la cumpărături și am cheltuit o avere, se plânsese Brooke, răsfoind chitanțele ca pe niște cărți de joc.

— Putem să recapitulăm, te rog? Soțul tău îți zice că vrea să te vadă într-o lenjerie sexy și tu vii acasă cu *cămăși de noapte Juicy*? Glumești?

— Poftim? Nu a dat detalii foarte specifice. A zis că lui îi place negrul, nu culorile vii. Totul trebuie să fie negru, scurt și strâmt. Iar „Juicy“

este bătut în diamante artificiale. E ceva în neregulă cu asta?

— Totul e în regulă... dacă ești vreo boboacă de facultate și ești super-obsedată să arăți drăguț la prima ta noapte petrecută în clădirea frăției lui. Ți place sau nu, acum te-ai maturizat. Și ceea ce încearcă Julian să-ți zică este că vrea să te vadă ca pe o femeie. O *femeie* sexy și apetisantă.

Brooke oftă.

— OK, mă las pe mâna ta. La ce oră sâmbătă?

— La prânz, intersecția Spring cu Mercer. Mergem la Kiki De Montparnasse, La Perla și Agent Provocateur. Totul va dura mai puțin de o oră, iar tu vei fi echipată cu exact ceea ce-ți trebuie. Ne vedem sâmbătă.

Cu toate că întreaga săptămână abia așteptase incursiunea prin magazine, aceasta se dovedi a fi un eșec groaznic. În lumea ei cu salariu de bancher și ditamai bonusurile, Nolei nu-i dăduse prin cap să-i spună și lui Brooke că lenjeria era cu atât mai scumpă, cu cât era mai sumară. Brooke rămase cu gura căscată când descoperi că acel costum de menajeră franțuzoaică despre care tot bălmașea Nola, la Kiki costa 650 de dolari și o simplă cămășuță neagră – destul de asemănătoare cu versiunea ei de la Bloomingdale's – era 375 de dolari. Unde mama naibii avea să ajungă ea – proaspăt absolventă – în stilul ăsta, dacă o pereche simplă de tanga costa 115 dolari (135 dacă voia versiunea mai obraznică)? După două dintre cele trei magazine, îi spuse Nolei că deși îi aprecia mult ajutorul, nu va cumpăra nimic în acea după-amiază. Abia săptămâna următoare, când se duse la un sex shop pentru a cumpăra ceva pentru o petrecere de burlăcițe a uneia dintre prietenele ei, găsi soluția.

Acolo, printre rafturi de vibratoare și farfurii în formă de penis, era un perete special cu „ținute fantezie“. Erau împachetate în cutii, dar pozele lipite pe ele arătau femei frumoase îmbrăcate în ținute sexy: menajera franțuzoaică, școlărița, uniformă de pompier, pușcăriașă, majoretă și *cowgirl*, plus o grămadă de chestii fără tematică, aproape toate fiind scurte, strâmte și negre. Și ce era cel mai tare era faptul că cel mai scump obiect de acolo era 39,99 de dolari, iar majoritatea costumelor costau mai puțin de 25 de dolari. Începu să analizeze pozele, când un angajat cu părul albastru și dat cu tuș pe la ochi se materializă chiar în fața lui Brooke.

— Te pot ajuta cu ceva?

Brooke își întoarse brusc privirea spre o gră-măjoară de paie sub formă de penisuri și clătină din cap.

— Aș putea să-ți fac niște recomandări, zise el. În privința costumelor, jucăriilor, orice dorești. Îți pot spune ce se vinde cel mai bine.

— Mersi. Vreau doar să găsesc ceva pentru o petrecere stupidă a burlăcițelor, zise ea repede, deja enervată că este rușinată.

— A-ha. Dacă ai nevoie de ceva, anunță-mă.

Imediat ce băiatul dispăru, Brooke intră în acțiune. Știind că se va pierde cu firea dacă el avea să se întoarcă – sau dacă altcineva avea să intre în încăpere – apucă primul costum non-tematic pe care puse mâna și-l aruncă în coșul de cumpărături. Practic alergă până la casă, înghe-suind în coș și o sticlă de șampon, un pachet de șervețele și niște lame de ras, pentru a duce casiera în eroare. Abia în drum spre casă, în metrou, stând în ultimul vagon, în mod miraculos izolată de alți pasageri, își permise să tragă cu ochiul în sacoșă.

Poza arăta o femeie roșcată, care nu era foarte diferită de Brooke – în afară de picioarele de un metru – care purta un body de plasă cu mânecă lungă și pe gât. Femeia stătea într-o poziție provocatoare și se uita direct în aparatul foto, dar în ciuda acestei posturi, reușea să exprime și „sexy” și „sigură pe sine”, nu doar „ieftin” și „curviștină”. „Mă pot îmbrăca așa”, gândise ea și în acea seară, când ieși din baie pe tocuri și în acel body, Julian aproape căzuse din pat.

Brooke îmbrăcase infamul costum de-a lungul anilor, de zilele de naștere ale lui Julian, ziua aniversară a căsătoriei lor și ocazional în vacanțe, dar în ultima vreme, la fel ca toate fărâmele vieții lor sexuale dinainte de instalarea acestei rutine, fusese împins undeva într-un sertar în spate. În timp ce desfăcea costumul și-l trăgea încet întâi pe picioare, apoi pe coapse și apoi pe brațe, știa clar ce mesaj transmitea asta: „Sunt foarte mândră de tine pentru această realizare, așa că acum vino aici, să-ți arăt cât de mândră sunt”. Nici nu conta faptul că body-ul, care venea într-o singură mărime, o strângea rău pe coapse și o deranja la brațe; ea se simțea sexy oricum. Tocmai își desfăcuse părul din coadă și se așezase pe pat când sună telefonul fix. Cu siguranță era Julian care suna să spună că e în drum spre casă, așa că Brooke nu așteptă să sune a doua oară.

— Rook? Iubito, mă auzi? vocea mamei ei se auzi în receptor.

Brooke respiră adânc și se întrebă de ce această femeie avea o obișnuință foarte ciudată de a suna în cele mai proaste momente.

— Bună, mamă, te aud.

— Ce bine! Speram să te prind acasă. Ascultă, vreau să te uiți într-un calendar să verifici ceva.

Știu că urăști să planifici, dar încerc să fac niște aranjamente pentru...

— Mamă! Scuze că te întrerup, dar nu e deloc momentul potrivit. Julian trebuie să ajungă acasă dintr-un moment în altul, iar eu nu sunt gata, minți ea.

— Ieșiți undeva să sărbătoriți? Sunt niște vești minunate. Cred că sunteți în al nouălea cer.

Brooke se pregăti să răspundă dar își aduse aminte că ea încă nu-i spusese mamei ei despre veștile legate de Julian.

— De unde știi? întrebă ea.

— De la Randy, draga mea. A văzut niște informații noi pe pagina de web a lui Julian – așa se numește? Mi-aș dori să pot spune că fiica mea m-a sunat să-mi spună din proprie inițiativă, dar, din fericire, Randy și-a adus aminte și de bătrâna lui mamă.

— Mmm, da. Facebook. Aproape că uitasem. Da, suntem foarte fericiți.

— Cum aveți de gând să sărbătoriți în seara asta? Ieșiți la vreun restaurant?

Brooke aruncă o privire la body-ul de plasă pe care-l purta; ca pentru a sublinia ridicolul situației, de a vorbi cu propria mamă în timp ce ești îmbrăcată într-un costum de plasă sexy, unul dintre sfârcuri ieși printre fire.

— Mmm. Cred că va cumpăra Julian ceva. Avem deja o sticlă de șampanie bună, așa că probabil ne vom mulțumi cu asta.

— Sună grozav. Sărută-l din partea mea. Și imediat ce ai câteva minute libere, chiar aș vrea să-ți notezi o întâlnire...

— Da, mamă. Te sun eu mâine.

— Pentru că nu va dura mai mult de o secundă și...

— Mamă...

— OK. Sună-mă mâine. Te iubesc, Rookie.

— Și eu te iubesc, mamă.

Auzi ușa deschizându-se exact când puneă receptorul în furcă. Știa că avea să-și dea haina jos și să-l salute pe Walter, ceea ce-i dădea destul timp să desfacă foita care astupa dopul de la sticla de șampanie. Își adusese aminte să aducă și două pahare de șampanie pe care le lăsase pe măsuta de la capul patului, înainte de a se întinde lasciv pe pat. Nervozitatea ei dură doar o secundă, doar până când Julian deschise ușa.

— Ghici cine stă la Chateau Marmont? întrebă el, zâmbind larg.

— Cine? întrebă Brooke ridicându-se în pat, uitând pe moment de costumație.

— Eu, spuse el și imediat Brooke simți un val de neliniște.

— Nu se poate! reuși ea să îngaiame.

— O, ba da. Într-un apartament. De unde voi fi luat cu limuzina și dus la studiourile NBC la filmări pentru *Leno*.

Ea se forță să se concentreze pe aceste vești bune și să-și amintească de faptul că nu aveau nici o legătură cu ea.

— Uau, Julian, este extraordinar! Hotelul ăla e mereu în paginile *Last Night*, *US Weekly*, în toate revistele. Kate Hudson tocmai a dat o petrecere în bungalou-uri. J. Lo și Marc Anthony au dat peste Ben Affleck la piscină, iar Marc a făcut o scenă, după câte se pare. Belushi a luat o supra-doză acolo, pentru Dumnezeu. Locul este o adevărată legendă.

— Și ghici ce? întrebă Julian, așezându-se lângă ea în pat și mângâind-o pe coapsa învelită în plasă.

— Ce?

— Super apetisanta mea soție mă va însoți, dacă-mi promite că va aduce cu ea și acest costum de plasă, zise el aplecându-se s-o sărute.

— Potolește-te! țipă ea.

— Normal, asta numai dacă vrea.

— Glumești!

— Nu glumesc. Am vorbit cu Samara, noul meu agent de publicitate – ridică din sprâncene și îi zâmbi complice – și ea zice că este OK, atâta timp cât îți plătim biletul de avion. Leo zicea că ar fi mai bine dacă aș merge singur, ca să nu-mi distragi atenția, dar i-am zis că n-aș putea să fac ceva atât de important fără tine. Deci, ce zici?

Ignoră partea cu Leo.

— Cred că este absolut incredibil! spuse ea, încolăcindu-se de gâtul lui. Cred că de-abia aștept să mă *giugiulesc* cu tine la bar și să petrec toată noaptea în bungalou-uri.

— E chiar așa de tare? întrebă Julian, împingând-o pe spate între perne și așezându-se deasupra ei.

— Poți să fii sigur. Din câte am citit, putem să ne așteptăm la piscine umplute cu șampanie, munți întregi de cocaină, grămezi de vedete care-și înșeală partenerii și destule bârfe cât să umple zece tabloide. Ah, am uitat de orgii. Nu am citit niciodată despre asta, dar sunt sigură că există. Probabil chiar în restaurant.

Walter sări și el în pat și începu să urle.

— Sună foarte bine, nu crezi, Walter? întrebă Julian sărutând gâtul lui Brooke.

Walter urlă drept răspuns și Brooke izbucni în râs.

Julian își înmuie un deget în paharul de șampanie, îl duse către buzele lui Brooke și o sărută din nou.

— Ce zici, ar fi bine să exersăm, nu crezi? întrebă el.

Brooke îl sărută și îl dezbracă de cămașă, cu inima bătându-i frenetic.

— Zic că e cea mai bună idee pe care am avut-o de mult timp încoace.

— Vă mai servesc cu o Coca-Cola diet? zise chelnerul în bermude, așezându-se în fața șezlongului ei, blocându-i astfel soarele.

Dacă stăteai direct la soare era destul de cald și deși cele douăzeci și unu de grade ei i se păreau totuși cam puține pentru a sta în slip, celelalte persoane de la piscină nu aveau aceeași părere.

Se uită la cei câțiva oameni din jurul piscinei, care sorbeau cocteiluri delicioase și își reaminti că deși era în mijlocul unei zile de marți, era totuși un fel de vacanță, așa că răspunse:

— Aș dori un Bloody Mary, vă rog. Cu mai mult piper și două tulpini de țelină.

O fată înaltă și suplă, care judecând după cum arăta era cu siguranță fotomodel, se lăsă elegant să alunece în piscină. Brooke o urmări în timp ce înota ca un cățeluș, încercând din răspuțeri să nu-și ude părul și-l strigă pe partenerul ei în spaniolă. Fără să-și ridice privirea din laptop, bărbatul îi răspunse în franceză. Fata făcu botic, bărbatul mormăi ceva și în câteva secunde mergea pe marginea piscinei cu imenșii ei ochelari de soare Chanel. Când fata îi mulțumi, Brooke putu jura că vorbise în rusă.

Îi sună telefonul.

— Alo? zise ea încet, deși nu-i păsa nimănui.

— Rookie? Cum merge treaba?

— Bună, tată. Nu te voi minți, e grozav.

— Julian a cântat?

— El și Leo tocmai au plecat, așa că bănuiesc că vor ajunge în Burbank curând. Nu cred că filmarea începe mai devreme de cinci sau cinci jumătate. Eu îi aștept la hotel.

Chelnerul se întoarse cu băutura ei, un Bloody Mary într-un pahar la fel de înalt și de subțire ca femeile pe care le tot spionase prin Los Angeles. Îl lăsa pe măsuta de lângă ea, împreună cu o tavă de snack: măslina marinate, mai multe boiuri de alune și niște chipsuri. Lui Brooke îi veni să-l sărute.

— Cum e hotelul? Foarte dichisit, cred.

Brooke sorbi puțin, apoi luă o înghițitură serioasă. *La naiba, e super bun.*

— Da, chiar este. Ar trebui să vezi ce oameni sunt la piscină. Unul mai frumos ca altul.

— Știi că Jim Morrison a încercat să sară de pe acoperișul hotelului? Și că membrii trupei Led Zeppelin s-au plimbat cu motocicletele prin hol? Din câte am auzit, este locul muzicienilor rebeli.

— De unde știi toate astea, tată? Google? râse Brooke.

— Brooke, te rog! Nu mă insulta...

— Wikipedia?

Urmă o pauză.

— Poate.

Mai stătura la taclale câteva minute, timp în care Brooke urmărea creatura splendidă din piscină care țipă când iubitul ei sări și o stropi. Tatăl ei voia să-i povestească de petrecerea surpriză, despre care știa toată lumea, pe care Cynthia o plănuia pentru el peste câteva luni, cât de hotărâtă era să-i sărbătorească cea de-a șaiszeci și cincea aniversare pentru că era și anul în care se pensiona, dar lui Brooke îi venea greu să se concentreze. La urma urmei, femeia-copil tocmai

ieșise din apă, iar Brooke nu era singura care observase că slipul ei alb era în totalitate transparent dacă era ud. Se uită la pantalonii ei de trening din bumbac și se întrebă dacă ea ar arăta la fel de bine într-o pereche de bikini. Își supse burta și continuă s-o privească pe femeie.

Al doilea Bloody Mary se duse pe gât la fel de repede ca primul și curând a fost atât de amețită încât aproape că nu-l recunoscuse pe Benicio Del Toro când acesta ieși dintr-un bungalou și se trânti direct pe un șezlong în fața ei. Din nefericire, nu-și dădu jos nici blugii, nici tricoul, dar Brooke se mulțumi doar să se holbeze la el prin ochelarii de soare. Piscina în sine nu avea nimic special – văzuse altele mai mari în casele din suburbii – dar asta avea un șarm discret, emana o sexualitate aparte, greu de identificat. În ciuda faptului că era la câteva sute de metri de Sunset Boulevard, totul părea ascuns, ca și cum ar fi fost creat dintr-un colț de junglă plin cu pomi înalți, înconjurat de plante imense în ghivece de teracotă și umbrele în alb și negru.

Ar fi putut sta acolo pe marginea piscinei, bând cocteiluri, toată după-amiaza, dar când soarele coborî și aerul se răci, își strânse cartea și iPod-ul și se îndreptă spre cameră. O rotire rapidă a privirii în drumul spre lift îi dezvălui o LeAnn Rimes care stătea la un pahar cu o femeie mai în vârstă, bine îmbrăcată, iar Brooke abia se abținu să-și scoată BlackBerry-ul și să-i trimită o poză Nolei.

Când ajunse în cameră – un apartament în clădirea centrală, cu o priveliște extraordinară –, a fost încântată să descopere un coș de cadouri masiv cu un bilet pe care scria „Bine ai venit, Julian! Din partea prietenilor tăi de la Sony“. Înăuntru era o sticlă de Veuve Clicquot și de Patrón, o cutie

de trufe de ciocolată, un asortiment de batoane energizante și snackuri, apă vitaminizată cât să umple o alimentară și o cutie de prăjituri. Făcu o poză cadourilor împrăștiate pe masă și i-o trimise lui Julian cu mesajul „Cei de la Sony te iubesc“, iar apoi se năpusti asupra lor, devorând o prăjitură în mai puțin de zece secunde.

Se trezi când auzi telefonul fix.

— Brooke? Mai trăiești? vocea lui Julian se auzi prin hands-free.

— Trăiesc, reuși ea să articuleze, observând cu surprindere că purta doar lenjeria intimă, era în pat, iar afară era noapte.

Firmituri de prăjituri erau împrăștiate peste tot pe pernă.

— Te sun pe mobil de jumătate de oră. Unde ești? E totul în regulă?

Se ridică în capul oaselor și se uită la ceas: șapte jumătate. Dormise aproape trei ore.

— Cred că de vină e cel de-al doilea Bloody Mary, murmură ea pentru sine însăși, dar Julian începu să râdă.

— Te las singură o după-amiază și tu te cherchelești?

— Nu s-a întâmplat așa! Dar, mă rog, cum a fost la filmare? Cum a mers?

În scurta pauză care urmă, Brooke avu un scenariu imaginar al tuturor lucrurilor care ar fi putut merge rău, dar, din nou, Julian râse. Era mai mult decât un râs – părea de-a dreptul amețit.

— Rook, a fost incredibil! I-am făcut praf, iar trupa a fost mult mai bună decât mă așteptam, dat fiind faptul că am exersat foarte puțin.

Brooke auzi și alte voci în mașină și Julian își coborî vocea până ajunse să șoptească.

— Jay a venit la mine când s-a terminat cântecul, m-a luat de după umeri, m-a îndreptat

către cameră și a zis că sunt grozav și că i-ar plăcea să mă aibă în platou în fiecare seară.

— Nu!

— Ba da! Publicul aplauda înnebunit și, când toată filmarea a luat sfârșit și eram în culise, Jay chiar mi-a mulțumit, a zis că abia așteaptă să audă întregul album!

— Julian, e incredibil. Felicitări! Este *super*!

— Știu, sunt atât de ușurat. Ascultă, ajungem la hotel în vreo douăzeci de minute. Ne vedem la un pahar?

Simpla idee de a bea din nou alcool o făcu să se simtă și mai rău – când fusese oare ultima oară când fusese mahmură ziua în amiaza mare? – dar se ridică.

— Trebuie să mă schimb. Ne vedem jos imediat ce sunt gata, zise ea, dar linia telefonică fusese deja deconectată.

Nu era ușor să te dai jos dintre cearsafurile moi și călduțe, dar trei pastile de Ibuprofen și un duș au fost de ajutor. Își trase repede pe ea o pereche de blugi strâmți, un top de mătase și un blazer, dar, la o analiză mai atentă, observă că blugii nu-i flatau deloc posteriorul. Pe cât de greu era să tragi blestemații ăia de blugi pe tine, pe atât de groaznic era să încerci să-i dai jos, iar Brooke aproape că se lovi cu un genunchi în față încercând să-i scoată. Se arcui, se chinui, dar blugii abia dacă se mișcară un centimetru. Oare Fata în Bikini Albi a suferit vreodată o astfel de rușine? Aruncă blugii pe jos dezgustată. Singurul lucru pe care-l mai avea în valiză era o rochie ușoară de vară. Era prea răcoare pentru ea, dar mergea combinată cu blazerul, o eșarfă de bumbac și o pereche de pantofi fără toc.

„Nu e așa oribil“, se gândi ea uitându-se în oglindă pentru ultima oară. Părul se uscaseră de

la sine și – până și Brooke a fost nevoită să admită – arăta chiar bine având în vedere că necesitase efort zero. Se dăduse cu puțin rimel și fard de obraz sclipitor pe care Nola i-l pusese cu forța în palmă cu câteva săptămâni în urmă și insistase politicos să-l folosească. Își luă telefonul și geanta și ieși pe ușă. În lift, veni rândul luciului de buze. Manșetele blazerului fură suflecate în timp ce traversa holul. Își mai scutură părul o dată și înainte de a-l vedea pe Julian, chiar începu să se simtă proaspătă și drăguță.

— Brooke! el se ridică și-i făcu cu mâna.

Îi văzu zâmbetul de departe și alergă spre el.

— Felicitări! zise ea, aruncându-și brațele în jurul lui.

— Mersi, iubito, îi șopti el în ureche.

Apoi cu o voce mai puternică zise:

— Vino, nu cred că îi cunoști pe toți.

— Bună! gânguri ea, făcând cu mâna celor de la masă. Eu sunt Brooke.

Grupul era adunat în jurul unei mese de lemn, plasate în mijlocul unui separeu din arbori cu flori. Băncuțe mici erau răsfirate prin grădină și majoritatea erau pline de oameni bronzăți și surâzători, dar întregul spațiu părea liniștit și calm. Torțe micuțe străluceau în întuneric. Lumina lumânărilor votive învăluia trăsăturile tuturor. Paharele se ciocneau și muzica se auzea în surdină din niște boxe ascunse în copaci, iar dacă te străduiai, puteai auzi undeva departe zgomotul constant de pe Sunset Boulevard. Deși nu fusese niciodată în Toscana, Brooke își imagina că exact așa trebuia să arate restaurantele de acolo.

Brooke simți mâna lui Julian care o împingea ușor să ia loc pe scaunul pe care i-l trăsese. Era

atât de pierdută în magia grădinii, încât aproape uită motivul pentru care se afla acolo. Se uită rapid de jur-împrejur și observă că Leo se holba la ea cu o expresie surprinzător de enervată; o femeie de treizeci și ceva de ani – sau patruzeci și ceva cu niște Botox? – cu o piele măslinie superbă și un păr negru, care trebuie că era noul agent de publicitate al lui Julian, Samara; și un tip care i se părea familiar, dar care nu știa de unde să-l ia... „O, Doamne este oare, ar putea fi...”

— Deja îl știi pe Leo, zise Julian în timp ce Leo schiță un zâmbet forțat. Și ea este minunata Samara. Deja toată lumea mi-a zis că e cea mai bună, dar acum pot confirma fără nici o urmă de îndoială.

Samara zâmbi și-i întinse mâna lui Brooke peste masă.

— Încântată, zise ea scurt, cu un zâmbet cald.

— Am auzit multe despre tine, zise Brooke dând mâna cu ea și încercând să se concentreze pe Samara, nu pe cel de-al patrulea membru la masă. E adevărat, când Julian a aflat că-l vei reprezenta tu, a venit acasă foarte entuziasmat și mi-a zis „Toată lumea spune că e cea mai bună”.

— Drăguț din partea lui, zise ea cu o mișcare grăbită a mâinii. Dar el face ca totul să fie foarte ușor. Azi a fost un adevărat profesionist.

— Încetați amândouă, zise Julian și Brooke își dădu seama imediat că era încântat. Brooke, vreau să te prezint și lui Jon. Jon, ea e soția mea, Brooke.

Doamne Dumnezeu. Chiar el era. Habar n-avea de ce sau cum se întâmplase, dar Jon Bon Jovi era chiar acolo la masa soțului ei, ținând relaxat în mână un pahar de bere. Ce ar fi trebuit să-i spună? Sau să facă? Unde mama naibii era Nola când avea nevoie de ea? Brooke se

chinui din răputeri să zică ceva decent. Atâta timp cât nu spunea ceva groaznic precum „Sunt o fană înrăită“ sau „Chiar respect faptul că ești căsătorit cu aceeași femeie ani de zile,“ probabil era în regulă, dar nu era de ici de colo să stai la masă cu o adevărată vedetă...

— Hei, zise Jon cu o mișcare a capului. Ai un păr superb. E vopsit?

Mâna lui Brooke se duse imediat spre buclele mari și știu fără să vadă că tenul i se potrivea cu părul. Părul ei era de un roșu pur, intens pigmentat, încât fie îl iubeai din prima, fie îl urai din tot sufletul. Ea îl iubea. Julian îl iubea. Și, după câte se pare, și Bon Jovi îl iubea. *Nola!* strigă ea în gând. „Vreau să auzi asta!“

— Nu, e natural, zise ea dându-și ochii peste cap prefăcându-se iritată. A fost sursa multor glume în copilărie, dar m-am obișnuit.

Îl văzu pe Julian zâmbind, din colțul ochiului; doar el știa cât de falsă era modestia ei în acel moment.

— Păi, eu cred că e al dracului de tare, zise Jon și ridică paharul de bere. Să toastăm pentru păsăricile de foc... se opri brusc și abordă o privire rușinată.

Brooke vru să-i spună că poate să-i zică așa oricând vrea el.

— Să toastăm pentru roșcate sexy și pentru o primă apariție la *Leno*. Felicitări, amice, asta e super.

Jon își ridică paharul și toată lumea dădu noroc. Paharul lui Brooke a fost ultimul care-l atinse și ea se întrebă dacă putea să-l ia acasă pe ascuns.

— Noroc! Felicitări! ziseră toți într-un glas.

— Cum a fost? îl întrebă Brooke pe Julian, fericită că-i poate oferi ocazia să strălucească din nou în fața acestor oameni. Spune-mi tot.

— A fost perfect, anunță Samara. Reprezentația lui a avut loc după niște invitați cunoscuți.

Făcu o pauză și apoi se întoarse spre Julian.

— Mi s-a părut că Hugh Jackman este de-a dreptul șarmant. Ție nu?

— Da, chiar era. Și la fel era și tipa de la *Modern Family*, zise Julian dând din cap.

— Am avut noroc cu ei – doi invitați faimoși și interesanți, nu copii care dădeau reprezentații, vreun magician sau vreun îmblânzitor de animale, spuse Samara. Crede-mă, nimic nu e mai rău decât să stai în umbra unor cimpanzei.

Toată lumea râse. Un chelner veni la masa lor și Leo comandă pentru întregul grup, fără să consulte pe nimeni. Lui Brooke nu-i plăcea asta deloc, dar acum nu avea ce să comenteze legat de alegerea lui: încă o sticlă de șampanie, un rând de tequila și niște platouri cu snacksuri, de toate de la *bruschete porcini* la *mozzarella di bufala* și *arugula*. Până sosi primul rând de crabi cu piure de avocado, Brooke își regăsise voia bună și era aproape euforică. Julian – Julian al ei, cel care dormea cu șosete în picioare în fiecare seară – tocmai fusese invitat la *The Tonight Show*. Erau cazați într-un apartament superb din notoriul hotel Chateau Marmont, mâncând și bând ca niște adevărate staruri rock. Unul dintre cei mai faimoși muzicieni ai secolului al XX-lea tocmai o anunțase că-i place mult părul ei. Normal, ziua nunții fusese cea mai frumoasă zi a vieții ei (nu asta trebuia să spui oricum ar fi stat lucrurile?), dar asta cu siguranță era pe locul doi.

Îi sună telefonul din geantă, un sunet ca o alarmă de incendiu, pe care o alesese după ce se trezise, ca să se asigure că nu va adormi la loc.

— De ce nu răspunzi? întrebă Julian cu gura plină, în timp ce Brooke se holba la telefon.

Nu voia să răspundă, dar era îngrijorată că poate era ceva în neregulă; acasă la ei era trecut de miezul nopții.

— Bună, mamă, zise ea cât de încet putu. Suntem la masă, e totul în regulă?

— Brooke! Julian este la televizor chiar acum și este incredibil! Arată trăsnet, iar trupa cântă perfect și, Dumnezeuule, îți vine să-l mănânci. Cred că e cea mai bună reprezentație.

Cuvintele mamei ei se rostogoleau frenetice, iar Brooke încercă din răsuputeri să le pună cap la cap.

Se uită la ceas. Nouă douăzeci, după ora Californiei, asta însemna că *The Tonight Show* se difuza exact atunci pe coasta de est.

— Serios? Chiar arată bine? întrebă Brooke. Asta atrase atenția tuturor.

— Normal, chiar acum se difuzează pe coasta de est, zise Samara scoțându-și BlackBerry-ul, vibrând de emoții cu intensitatea unei mașini de spălat.

— Uluitor, spuse mama ei prin receptor. Arată extraordinar de bine. Și Jay l-a prezentat foarte drăguț. Ia stai – tocmai termină cântecul.

— Mamă, te sun mai târziu, bine? Chiar sunt foarte nepoliticoasă.

— Bine, draga mea. Aici e târziu, așa că sună-mă de dimineață. Și transmite-i felicitări lui Julian din partea mea.

Brooke închise telefonul, dar acesta începu să sune din nou. Nola. Se uită la persoanele de la masă și observă că în afară de Jon, care plecase să salute pe cineva la altă masă, toți ceilalți vorbeau la telefon.

— Te pot suna eu mai târziu? Tocmai eram la masă.

— E ridicol de bun! strigă Nola.

Brooke zâmbi. Nola nu mai fusese niciodată așa de entuziasmată de nici una dintre interpretările lui Julian.

— Știu.

— La naiba, abia mai pot sta pe scaun. Când cântă ultima strofă cu ochii închiși și capul dat pe spate și uită de tot și toate? Dumnezeu mare, m-a lăsat cu gura căscată.

— Ți-am spus că este foarte talentat.

Brooke îl auzi pe Julian cum mulțumea cuiva cu un zâmbet jenat, dar mândru. Leo țipa ceva legat de Julian care este „al dracului de bun“, iar Samara zicea că va verifica dacă Julian e disponibil și va suna a doua zi. Telefonul lui Brooke duduia de mesaje și e-mailuri, mici notificări apărând din senin pe ecran chiar în timp ce vorbea cu Nola.

— Scuze, dar trebuie să închid, e o nebunie aici. Mai stai trează vreo oră? întrebă ea coborându-și vocea până deveni o șoaptă. Iau cina la Chateau cu Jon Bon Jovi. Și după câte se pare, adoră roșcatele.

— Nu pot să cred așa ceva! șuieră Nola în telefon. În primul rând, când mama naibii a devenit prietena mea cea mai bună așa grozavă? „Cină la Chateau“? *Glumești?* Și, în al doilea rând... trebuie să închid chiar în clipa asta ca să am destul timp să-mi rezerv un zbor spre L.A. și să mă vopsesc roșcată.

Brooke râse.

— Serios, Brooke, să nu fii surprinsă dacă te trezești cu mine roșcată mâine dimineată, la tine pe canapea. Să nu zici că nu te-am avertizat.

— Te iubesc, Nol. Te sun mai târziu.

Închise telefonul, dar nu mai conta. Toate telefoanele sunau și toți răspundeau nerăbdători să audă încă o tură de laude. De departe, e-mailul

câștigător al serii a venit din partea mamei lui Julian, adresat amândurora, care zicea simplu: „Tatăl tău și cu mine te-am văzut la Leno în seara asta. Deși nu am fost deloc impresionați de ceilalți invitați intervievați, ni s-a părut că interpretarea ta a fost foarte bună. Normal, cu toate șansele și sprijinul oferit încă din copilărie, știam că este posibil orice. Felicitări pentru realizarea ta!” Brooke și Julian îl citiră în același timp, fiecare pe telefonul său și începură să râdă atât de tare încât nu mai putură să scoată nici un cuvânt timp de câteva minute.

Lucrurile se calmară abia după o oră, Jon se întoarse la masa lor, Samara îi rezervă lui Julian încă două spectacole, iar Leo comandă a treia sticlă de șampanie. Julian stătea rezemat de spătarul scaunului, fiind uluit și fericit în același timp.

— Vă mulțumesc foarte mult, zise el într-un sfârșit, ridicându-și paharul. Nici nu-mi găsesc cuvintele, dar asta este cea mai grozavă noapte din viața mea.

Leo își dresе vocea și ridică și el paharul.

— Scuze, amice, dar cred că te înșeli, spuse el făcându-le cu ochiul. Noaptea asta este doar începutul.

Îți vor cădea la piciorare

Era abia zece jumătate într-o zi de luni și deja căldura din Texas era îngrozitoare. Julian deja își udase tricoul de transpirație, iar Brooke bea pahar după pahar de apă, convinsă că erau amândoi foarte deshidratați. Încercase să-și facă tura de alergat în acea dimineață, dar renunțase după doar zece minute când simțise că o ia cu leșin, că moare de foame și că îi venea greață, toate în același timp. Când Julian sugerase, probabil pentru prima dată în cei cinci ani de căsnicie, să meargă la cumpărături, se urcase în oribila mașină verde închiriată cât ai zice pește. Cumpărăturile însemnau aer condiționat.

Merseră mai întâi prin cartierul rezidențial din vecinătatea hotelului, apoi pe câteva autostrăzi, iar apoi, după aproape douăzeci de minute, parcurseră câțiva kilometri pe un drum de țară șerpuitor care era pavat parțial, fiind în rest acoperit cu praf și pietriș. Cât dură călătoria, Brooke se rugă de Julian să-i spună încotro merg, dar, de fiecare dată, el zâmbea și refuza să-i răspundă.

— Ai fi ghicit vreodată că la distanță de doar zece minute de Austin există așa ceva? întrebă

Brooke când trecură pe lângă un câmp de flori și un hambar dărâmat.

— Niciodată. Pare desprins dintr-un film, cum îți imaginezi că arată un oraș rural din Texas, nu o suburbie a unui mare oraș cosmopolit. Dar bănuiesc că de aceea se și turnează filme aici.

— Mda, nimeni de la mine de la birou nu a crezut că *Friday Night Lights* a fost filmat aici.

Julian se întoarce și o privi.

— E totul în regulă la muncă? Nu prea mi-ai mai spus nimic în ultimul timp.

— În mare, da, e bine. Știi că ți-am povestit despre pacienta mea de la Huntley, eleva din primul an cu bursă? Mai ții minte, cea care provine dintr-un mediu complet diferit față de celelalte fete? Mă rog, simte că nu se integrează, dintr-un milion de motive, dar ceea ce o obsedează cel mai mult este greutatea ei. Acum este convinsă că suferă de obezitate morbidă, în ciuda faptului că este destul de aproape de greutatea normală.

— Și tu ce poți face pentru ea?

Brooke oftă.

— Îți dai seama, nu prea multe. În afară de a o asculta și de a o încuraja, trebuie să o supraveghez și să mă asigur că nu-mi scapă de sub control. Sunt convinsă că nu am de-a face cu o tulburare alimentară serioasă, dar este înfricoșător când cineva este atât de preocupat de greutatea sa, mai ales dacă acel cineva este o adolescentă. Având în vedere că școala se termină luna viitoare și intră în vacanța de vară, chiar îmi fac griji pentru ea.

— Și la spital cum merg treburile?

— Este bine. Margaret nu a fost foarte încântată de faptul că mi-am luat zilele astea două libere, dar ce să fac?

El se întoarce spre ea.

— Două zile e așa de grav?

— Două zile în sine nu e, dar mi-am luat trei zile pentru L.A. și *Leno*, jumătate de zi pentru runda de interviuri în New York și o zi să merg cu tine când ai pozat pentru coperta albumului. Și toate astea în ultimele șase săptămâni. Dar să trecem peste asta. Abia dacă te-am văzut de atunci – n-aș fi pierdut asta pentru nimic în lume.

— Rook, nu cred că e tocmai corect să zici că abia dacă ne-am văzut. Doar că lucrurile au fost oarecum agitate. În sensul bun.

Ea clătină din cap – nu se putea spune că dacă-l vedea din când în când pe Julian trecând dintr-o cameră în alta a apartamentului asta se numea că stăteau împreună – dar nu voise să sune atât de critic.

— Nu asta am vrut să zic, sincer, spuse ea pe un ton mai blând. Uite ce e, acum suntem împreună, așa că hai să ne simțim bine, da?

Urmără câteva secunde de tăcere, apoi Brooke își duse mâna la frunte și exclamă:

— Nu-mi vine să cred că-l voi întâlni pe Tim Riggins.

— Cine e ăsta?

— Hai, serios. Potolește-te.

— Este antrenorul? Sau jucătorul din linia ofensivă? Îi încurc, zise Julian zâmbind, de parcă mai exista *cineva* care să nu-l cunoască pe Tim Riggins.

— Mda, cum zici tu. Când va veni la petrecere diseară și toate femeile vor leșina, îți vei da seama cine este. Crede-mă.

Julian lovi volanul prefăcându-se indignat.

— N-ar trebui să leșine când mă văd pe mine? Adică, eu sunt starul rock.

Brooke se aplecă și-l sărută.

— Normal că vor leșina și când te văd pe tine, iubitul meu. Dacă se vor putea opri din holbatul la Riggins, cu siguranță vor fi înnebunate și după tine.

— Acum chiar că nu-ți mai zic unde mergem, spuse Julian.

Julian era foarte concentrat să ocolească gropile din zece în zece metri, majoritatea pline de apă în urma furtunii de cu o seară înainte. Pur și simplu soțul ei nu era obișnuit să conducă. Brooke se panică gândindu-se că merg să se plimbe prin natură sau să facă *rafting* sau în vreo expediție de pescuit, dar își aduse aminte că soțul ei era newyorkez sadea și ideea comuniunii cu natura se reducea la a uda săptămânal micul bonsai de pe noptieră. Cunoștințele lui despre floră și faună erau destul de limitate: putea face diferența dintre un șoricel și un șobolan pe peron la metrou și părea să aibă un simț înăscut pentru a-și da seama care dintre pisicile vagaboande aciuat pe lângă cârciumi erau prietenoase și care te zgâriau și se zburleau la tine. În afară de asta, îi plăcea să-și păstreze pantofii curați și să stea în casă, aventurându-se afară – să zicem în Central Park pentru vreun festival sau la Boat Basin atunci când vreun prieten dădea vreo petrecere acolo – doar înarmat până-n dinți cu Claritin și cu bateria de la telefon plină. Nu suporta când Brooke îl numea un prinț al orașului, dar nu putea să-i dea argumente contra.

Complexul imens și oribil părea că se înalță direct din tufișurile dese și avea o reclamă strălucitoare cu neon: Lone Star Western Wear. Erau două clădiri separate care împărțeau aceeași parcare nepavată unde se odihneau câteva mașini.

— Am ajuns, zise Julian parcând mașina.

— Glumești. Spune-mi că glumești.

— Ce? Cumpărături, cum spuneam.

Brooke privi clădirile înghesuite și grămada de tiruri parcate în față. Julian ieși din mașină, ocoli mașina până la ușa pasagerului din dreapta și îi întinse mâna lui Brooke pentru a o ajuta să se strecoare în sandalele ei cu barete printre bălțile noroioase.

— Când ai zis cumpărături, m-am gândit mai degrabă la Neiman's.

Primul lucru pe care Brooke îl observă după valul de aer condiționat a fost o fetișcană drăguță în niște blugi foarte strâmți, o cămașă ecosez cu mâneci scurte și o pereche de ciocate, care veni repede și spuse:

— 'Neața! Dacă doriți să vă ajut cu ceva, anunțați-mă.

Brooke zâmbi și dădu din cap, iar Julian abordă un zâmbet prea larg. Brooke îl înghionti. Din boxele prinse în tavan se auzea un sunet vibrant de chitară.

— De fapt, ne-ar prinde bine o mână de ajutor, zise Julian blondinei.

Fata puse o mână pe umărul lui Julian și una pe umărul lui Brooke.

— Atunci, hai să vedem. Ce vrem astăzi?

— Da chiar, ce *vrem* astăzi? întrebă Brooke.

— Vrem un costum stil western pentru soția mea ca să-l poarte la o petrecere, spuse Julian refuzând să se uite în ochii lui Brooke.

Vânzătoarea zâmbi și zise:

— Asta e super, știi exact ce vă trebuie!

— Julian, am deja cu ce să mă îmbrac diseară! Rochia aia neagră pe care am probat-o pentru tine? Cu poșeta aia drăguță cumpărată de Randy și Michelle de ziua mea? Nu mai ții minte?

El începu să-și frângă mâinile cu nervozitate.

— Știu... doar că azi de dimineață când m-am trezit, m-am dus să-mi citesc e-mailul. Într-un final am reușit să deschid acel atașament care conținea invitația la petrecerea de diseară și am văzut că tematica petrecerii se numea „Cowboy Couture“.

— Oh, Doamne.

— Nu te panica! Vezi, am știut că vei sări în sus, dar...

— Mi-am luat o rochie neagră fără bretele și sandale aurii! Țipă Brooke destul de tare încât s-o audă câțiva clienți care întoarseră capetele.

— Știu, Rook. De aceea i-am trimis imediat un e-mail lui Samara și am întrebat-o dacă are mai multe detalii. Și avea. Foarte multe.

— Avea? întrebă Brooke surprinsă, dar mai liniștită.

— Da.

Julian scoase un iPhone și începu să citească:

— „Bună scumpule“ – așa zice ea tuturor – „cei de la *Friday Night Lights* au planificat o petrecere costumată ca să nu se dezică de rădăcinile lor texane. Nu-ți fie teamă și vino cum vrei – pălării de cowboy, cizme, pantaloni de piele, blugi strâmți și sexy, o să fie plin de așa ceva diseară. Spune-i lui Brooke că are nevoie de o pereche de pantaloni foarte scurți de blugi. Taylor, antrenorul, va fi cel care va desemna câștigătorii, așa că fă-o ca la carte! Abia aștept să...” aici Julian se opri.

— Restul e plictisitor. Asta a fost partea cea mai importantă. Așa că... de aceea ne aflăm aici. Nu te bucuri?

— Mă bucur că ai aflat înainte să ajungem la petrecere.

Observă că Julian părea nerăbdător să audă ceva laudativ din partea ei.

— Mă bucur că m-ai salvat de la o soartă crudă. Mersi că te-ai străduit atât.

— Nu m-am străduit deloc, zise Julian evident ușurat.

— Azi trebuia să faci repetiții.

— Mai am timp, de aceea am venit mai devreme. Mă bucur mult că ești aici cu mine, zise el sărutând-o scurt.

Îi făcu semn vânzătoarei, care zâmbi și veni spre ei.

— Suntem gata? întrebă fata.

— Suntem gata, ziseră Brooke și Julian aproape într-un glas.

Când, într-un târziu, terminară cumpărăturile aproape o oră mai târziu, Brooke era super încântată. Fusese de o mie de ori mai bine decât își imaginase, o combinație antrenantă de aprobări din partea lui Julian atunci când proba pantaloni scurți, bluze strâmte și cizme sexy și situația amuzantă de a se juca de-a probatul. Vânzătoarea, Mandy, o îndrumase pe Brooke către ținuta de petrecere perfectă: o fustă de blugi, atunci când Brooke se rușină de pantalonii care erau prea scurți; o cămașă ecosez la fel cu cea de pe ea, înnodată sexy deasupra buricului (dar în cazul lui Brooke însoțită de un maiou alb pentru a nu-și dezgoli carnea moale de pe burtică); o curea cu o cataramă imensă de alamă în formă de stea de șerif; o pălărie de cowboy prinsă sub bărbie și o pereche dintre cele mai obraznice ciocate pe care le văzuse Brooke vreodată. Mandy îi sugeră lui Brooke să-și aranjeze părul în două codițe și-i dădu un batic roșu să și-l prindă în jurul gâtului.

— Și nu uita să-ți dai cu mult, mult rimel, zise Mandy. O adevărată *cowgirl* are ochii adumbriți.

Deși Julian nu avea să se îmbrace într-un costum complet pe scenă, Mandy îl învăță cum să-și bage un pachet de țigări pe mâneca de la tricou și-l echipă cu versiunea masculină a pălăriei lui Brooke.

Tot drumul înapoi la hotel îl petrecură râzând. Când Julian se aplecă s-o sărute și-i zise că se va întoarce la șase să facă un duș, Brooke vru să-l implore să mai stea, dar își strânse pungile de cumpărături și-l sărută la rândul ei.

— Noroc, spuse ea. M-am distrat de minune azi.

Se întoarse târziu în cameră și se grăbi să intre la duș, iar Brooke îl simți cum se încordează tot pe măsură ce se apropiau de mașina care avea să-i ducă la concert.

— Ai emoții?

— Da, cred că am un pic.

— Ține minte: dintre toate cântecele din univers, ei l-au ales pe *al tău*. De fiecare dată când cineva va dori să se uite la un episod, va auzi piesa *ta*. Este incredibil, iubitule. Chiar este.

Julian își puse o mână peste a ei.

— Cred că ne vom distra super bine. Iar *tu* arăți ca un fotomodel. Camerele de filmat se vor îndrăgosti de tine.

Brooke abia dacă apucă să întrebe uluită:

— Care camere?

Dar mașina trase la intrarea de la Hula Hut, un restaurant faimos, cunoscut pentru cea mai bună *queso* la nord de graniță și fură întâmpinați de zeci de paparazzi.

— Doamne, ne vor face poze? întrebă Brooke, înspăimântată brusc de această posibilitate pe care n-o luase în calcul.

Își ridică privirea și observă un covor lung cu *animal print* – versiunea texană a covorului

roșu, se gândi ea. Câțiva metri mai încolo, între stradă și ușa restaurantului, văzu câțiva membri din lista de distribuție a filmului pozând în fața aparatelor foto.

— Stai acolo, îți deschid eu portiera, zise Julian, ieșind din mașină și îndreptându-se spre partea ei.

Deschise portiera și-i întinse mâna.

— Nu-ți face probleme, nu cred că le pasă de noi.

Brooke a fost ușurată să descopere că avusese dreptate. La început, fotografii îi înconjurară nerăbdători să vadă dacă erau persoane importante, apoi dispărură la fel de repede cum apăruseră. Doar unul îi întrebă dacă vor să facă o fotografie în fața unui panou uriaș cu *Friday Night Lights* și NBC. După ce trase câteva cadre cam în dorul lelii, îi rugă să-și spună numele pe litere într-un microfon și apoi dispăru. Ajunseră la ușă, cu Brooke strângându-l pe Julian de mână și o văzură pe Samara care era deja înăuntru. Brooke îi aruncă o singură privire fetei, care purta o rochie simplă de mătase, sandale tip gladiator și cercei-candelabru lungi și se simți de-a dreptul ridicolă. De ce ea era îmbrăcată ca la o chermезă cu cowboy, iar fata asta arăta de parcă tocmai a coborât de pe podium? Dacă fusese vreo încurcătură teribilă și Brooke era singura persoană care se costumase? Simți cum o ia cu leșin și cum se instalează panica.

Abia atunci Brooke se uită în jur și văzu sala plină de pălării de cowboy și pantaloni scurți de blugi.

Acceptă un cocteil care părea a fi din fructe și următoarea oră și-o petrecu prezentându-se unora și altora, socializând, bând și râzând. Era una dintre acele rare petreceri la care toată lumea

părea chiar fericită să se afle – nu doar echipa de filmare și trupa, care evident se știau foarte bine și se înțelegeau, ci și soțiile și prietenii lor și cele câteva vedete cu care unii dintre actori se întâlneau sau care fuseseră puse de cei de la PR să vină doar de dragul publicității. Brooke îl observă pe Derek Jeter care se năpustise asupra unui platou de *nachos* și încercă să-și amintească cu care dintre fetele din *Friday Night Lights* era logodit, iar Julian îi zise că observase pe terasă o Taylor Swift pe jumătate goală înconjurată de un grup de admiratori. Dar în mare, era doar o mulțime gălăgioasă îmbrăcată în costume și pălării de cowboy, care bea bere și mânca *queso* și dansa pe muzica anilor '80. De data asta, Brooke nu se simțea deloc stângace, spre deosebire de celelalte petreceri ale lui Julian, și se bucura de sentimentul foarte rar de a fi în mijlocul evenimentelor și de a fi șarmantă. Până în momentul în care Julian și trupa sa urcară pe scenă, Brooke era deja integrată în gașcă, fiind inclusă într-un grup ad-hoc de degustare de cocteiluri format din câțiva dintre scenariștii emisiunii. Abia atunci realizează că în afară de o emisiune înregistrată a lui Leno, încă nu-l văzuse pe Julian cântând live cu noua lui trupă.

Brooke îi studie în timp ce urcau pe scenă să testeze instrumentele și a fost oarecum surprinsă să descopere că în loc de o trupă rock, arătau mai degrabă a trupă de băieți de douăzeci și ceva de ani care fuseseră prieteni buni la școala lor de vârf din New England. Toboșarul, Wes, avea indispensabilul păr lung, doar că al lui nu atârna în șuvițe unsuroase. Buclele șatene ale lui Wes erau foarte bogate și era de fapt un păr pe care l-ar fi meritat o fată. Purta un tricou verde cu o pereche de blugi curați și niște adidași

gri New Balance. Părea genul de bărbat care atunci când fusese elev de liceu se dusesese în vacanțele de vară să fie băiat de mingi – nu pentru a câștiga bani, ci pentru a-și „întări caracterul” – și apoi nu mai muncise niciodată până când se dusesese să lucreze la firma de avocatură a tatălui său. Chitaristul principal era cel mai în vârstă din echipă, probabil undeva în jurul vârstei de treizeci și ceva de ani, și deși nu chiar atât de ferchezuit ca Wes, totuși pantalonii lui de doc purtați, tenișii negri Converse și un tricou Adidas erau departe de a fi haine rebele. Spre deosebire de colegul de la tobe, Nate nu se încadra în stereotipurile privind chitaristul principal – era cam grasuț și avea un zâmbet timid și-și ținea privirea în pământ. Brooke își aduse aminte cât de șocat fusese Julian când îl ascultase pe Nate la audiție, după ce-l măsurase din cap până-n picioare când se suise pe scenă.

— Tipul ăsta se urcă pe scenă și imediat îți dai seama că el e puștiul care a încasat-o toată viața lui. Ți e frică și de propria sa umbră. Iar apoi începe să cânte și pur și simplu te dă pe spate. Era ireal.

Trioul lor a fost completat de Zack, basistul, care arăta a muzician mai mult decât colegii de trupă, dar al cărui păr în țepi și lanțul agățat de portofel și subtilul contur de ochi îl făceau să pară mai afectat. Era singurul membru din trupă pe care Julian nu-l îndrăgea, dar Sony considerase că prima lui alegere pentru un basist – o fată – l-ar fi eclipsat, iar Julian nu se împotrivise. Era un grup neobișnuit, o trupă de aparent inadaptați dar despre care nu putea nimeni spune că nu sunt interesați. Brooke se uită împrejurul ei și observă că toată lumea tăcuse.

Julian nu se prezentă nici pe el, nici cântecul pe care urma să-l interpreteze, așa cum făcea de obicei, ci doar dădu scurt din cap către colegii de trupă și începu să cante versiunea sa din *Achy Breaky Heart*. Era o decizie riscantă, dar bine calculată. Alesese o piesă răsuflată și dulceagă, o transformase în ceva care să sune serios, aproape profund și încheiase cu o versiune foarte *fresh* care era în același timp și *cool*, și ironică. Sugera ceva de genul: „V-ați așteptat să venim aici și să interpretăm această piesă cu seriozitate, ca piesa de deschidere a concertului sau poate ceva de pe albumul viitor, dar nu ne aflăm aici pentru a ne lua prea în serios“. Mulțimea râse, aplaudă și cântă împreună cu ei, iar când piesa se termină, izbucni în aplauze furtunoase.

Brooke aplaudă laolaltă cu restul lumii și se desfătă în mijlocul oamenilor din jurul ei, pe care îi auzea spunând cât de talentat este Julian, cum îl puteau asculta o noapte întreagă. Nu era deloc surprinsă de exaltarea celorlalți; era normal să simtă asta, cum altfel? Acum, când Julian stătea în fața microfonului abordând un zâmbet adorabil, Brooke simți că întreaga sală îi zâmbea.

— Bună tuturor, zise el, făcând o plecăciune exagerată cu pălăria de cowboy. Mulțumesc că l-ați primit pe acest yankeu la voi în oraș.

Mulțimea aplaudă și strigă zgomotos. Brooke îl văzu pe Tim Riggins cum își ridică sticla de bere în cinstea lui Julian și se abținu să țipe de fericire. Derek Jeter își duse ambele mâini la gură și zbieră. Câteva scenariste cu care Brooke testase mai devreme cocteiluri formaseră un rând compact în fața scenei și fluierau admirativ băieții de pe scenă. Julian le răsplăti cu un alt zâmbet irezistibil.

— Cred că vorbesc în numele tuturor când spun că sunt onorat și mândru că ați cântat împreună cu noi.

Mulțimea izbucni și mai cu pasiune, dar Julian își ridică mâna.

— Și abia aștept să cânt în seara asta cu voi toți. Dar sper să nu vă supărați și mă mai tolerați câteva minute înainte de a cânta *For the Lost*. Acum aș dori să interpretez ceva pentru minunata mea soție, Brooke. În ultima vreme a fost foarte înțelegătoare – credeți-mă, *foarte* înțelegătoare – și cred că a trecut ceva timp de când nu i-am mai mulțumit. Rookie, asta e pentru tine.

La auzul numelui ei de alint, Brooke simți cum se înroșește și, pentru o fracțiune de secundă, a fost uluită că Julian o numise așa în fața tuturor. Dar înainte de a mai avea timp să se gândească la asta, auzi acordurile de început ale piesei *Crazy Love* a lui Van Morrison – primul cântec pe care dansaseră la nuntă – și într-o secundă, a fost complet transfigurată de interpretarea lui. Julian se uita fix la ea și când la refren își dădu capul înflăcărat pe spate, Brooke ieși din reveria lor intimă și observă că toată lumea se holba la ea. Lasă asta. Bărbații se clătinau de pe un picior pe altul cu berea în mână – femeile erau cele care se holbau la Brooke cu priviri invidioase și admirative. Era un sentiment ireal; cu siguranță avusese parte din plin de exemplele de adorație la alte concerte ale lui Julian, dar nu simțise niciodată reflectoarele îndreptate direct asupra ei. Zâmbi și dansă puțin privindu-l pe Julian cum îi cântă doar ei și, în ciuda faptului că alături se aflau sute de oameni, simți că asta era unul dintre cele mai intime momente pe care le trăise vreodată. Unul dintre cele mai bune de care își putea aminti.

Când Julian ajunse să cânte, în sfârșit, *For the Lost*, Brooke era sigură că întreaga sală deja era în adorație. Energia era intensă și aproape că o puteai pipăi, dar pe la jumătatea cântecului simți un frison de agitație. Oamenii începură să se foiască, să se întoarcă, să se uite și să șoptească. Câțiva își întoarseră capetele. Unul chiar arată cu degetul. Ceva se întâmpla, dar Brooke nu putea vedea exact despre ce e vorba până când... *Ia stai... ar putea fi chiar...*

Layla Lawson? Oh, normal că ea era, și în timp ce Brooke nu reușea să-și dea seama ce dracului căuta Layla Lawson la petrecerea de deschidere a noului sezon *Friday Night Lights*, uite-o cum stătea acolo... și arăta super. Judecând după rochia fără bretele cu imprimeuri florale și cizmele de cowboy cu care era îmbrăcată Layla, Brooke nu-și dădu seama dacă e costumată sau nu, dar cu siguranță fata părea în formă, fericită și foarte, foarte faimoasă. Întreaga sală o privi cum o salută pe Samara cu o îmbrățișare și apoi își face loc, exact înspre locul unde stătea Brooke.

Se întâmplă înainte ca cineva – inclusiv Julian – să se dumirească. Imediat cum terminară cântecul și se bucurau de aplauze, Layla se urcă pe scenă, merse foarte sigură pe ea spre Julian și-și aruncă brațele în jurul lui. Zâmbi și după ce-l sărută pe obraz și se înfășură în jurul brațului său se întoarse cu fața spre mulțime. Părea ca și cum efectiv atârna de el, privindu-l cu adorație și zâmbind. Până în acest moment, Julian rămăsese nemișcat, nevenindu-i să creadă, dar ceva se întâmplă – în câteva secunde și se întoarse spre ea zâmbindu-i și privind-o cu adorație.

Se aplecă spre microfon de parcă era al ei și strigă:

— Nu-i așa că e foarte sexy? Să-l aplaudăm pe Julian Alter!

Publicul înnebuni complet. Toți fotografi care îi ignoraseră puțin mai înainte acum parcă o luaseră razna. Se zbăteau să găsească cea mai bună poziție, să facă poza, blițurile străluceau ca la Oscaruri. Se termină la fel de repede precum începuse, cu Layla aplecându-se să-i șoptească ceva în urechea lui Julian și coborând de pe scenă. Brooke presupuse că va rămâne să bea și ea un pahar, dar starleta se îndreptă direct spre ușă.

Zece minute mai târziu, Julian a fost lângă ea, transpirat și fericit, strălucind de încântare. O sărută și-i aruncă o privire care spunea „abia aștept să vorbesc despre asta cu tine” și o strânse cu putere de mână în timp ce se plimba prin sală, primind felicitările cu un zâmbet politicos.

Nu reușiră să rămână singuri decât abia la unu dimineața, când Samara și Leo spuseră „noapte bună” și plecară în camerele lor (Leo însoțit de o nouă prietenă pe care o cunoscuse acum la petrecere). Chiar în momentul în care ușa se închise în urma lor, Julian se întoarse spre ea și-i zise:

— Ți vine să crezi că Layla Lawson a venit pe scenă cu mine?

— Dacă n-aș fi văzut-o cu ochii mei, n-aș fi crezut așa ceva. Încă nu știu sigur dacă-mi vine a crede.

Brooke își scoase cizmele și se prăbuși pe pat.

— Layla Lawson! Este ireal. Ce naibii căuta acolo?

— Habar n-am, dar pot să-ți spun că fata aia știe să se *miște*. Ai văzut cum dansa lângă tine, cum își legăna pieptul și soldurile? Era fascinant. Cum are un microfon în mână, cum se dezlănțuie.

Se auzi o bătaie în uşă.

Julian se uită la Brooke, care ridică din umeri. El se ridică să răspundă şi Leo dădu buzna neinvitat. Brooke aproape izbucni în râs: avea cămaşa descheiată până la buric şi avea o pată dubioasă pe guler care părea a fi de ruj.

— Hei, ascultă, îi zise el lui Julian fără alte introduceri. Ştiu că e cam din pripă, dar Samara tocmai mi-a zis că ți-a stabilit nişte chestii pentru mâine în L.A. Faza cu Layla a fost de vis, publicul a înnebunit. Plecăm spre aeroport la nouă, bine?

— Mâine? reuşi Julian să îngaime, părând la fel de surprins ca şi Brooke.

— Nouă fix, în hol. Am aranjat deja cu zborurile. Probabil te vei întoarce acasă la New York în trei – patru zile. Ai făcut o treabă bună în seara asta, amice. Ne vedem mâine dimineaţă, zise el şi ieşi pe uşă.

Brooke transmise în gând un „mulţumesc“ fetei care îl aştepta în dormitor.

— Aşa, spuse Brooke când uşa se închise cu zgomot în urma lui Leo.

— Aşa. Cred că plec spre L.A. mâine.

— Da, spuse Brooke neştiind ce să zică altceva.

Acum trebuia să anuleze planurile din seara următoare de a lua masa în oraş cu prieteni de-ai lui Julian din facultate, care veniseră special să-l vadă. Iar nu va putea să vină cu ea la petrecerea de la muzeu la care îi invitase Nola, cea pentru care biletele costaseră o mică avere.

Se auzi o altă bătaie în uşă.

Brooke mormăi.

— Acum ce mai e?

De data asta era Samara, mai însufleţită decât oricând. Şi ea, la fel ca Leo, intră direct în cameră

fără să zică nimic, se uită în agenda ei legată în piele și spuse:

— Treaba cu poza lui Lawson a ieșit mai bine decât mă așteptam – absolut toată lumea este foarte interesată. Toată lumea.

Atât Julian, cât și Brooke se holbară la ea.

— Deja am primit sute de telefoane cerând interviuri și fotografii. Brooke, mă gândesc la un articol despre tine, ceva de genul „Cine este doamna Julian Alter?” așa că fii pe fază. Julian, vei fi foarte ocupat săptămâna viitoare. Asta e o veste bună și o să-ți zic ceva acum: toată lumea de la Sony este extraordinar de încântată.

— Uau, exclamă Julian.

— Grozav, adăugă Brooke cu glas stins.

— Paparazzi deja vă pândesc pe hol, așa că pregătiți-vă să le faceți față mâine dimineată. Vă pot face câteva recomandări cu privire la niște oameni pe care îi puteți consulta în legătură cu probleme de securitate și păstrarea intimității.

— Nu cred că este necesar, zise Brooke.

— Mda. Mă anunțați voi. Între timp, vă sugerez amândurora să vă cazați la hoteluri sub nume false și să fiți foarte atenți ce scrieți în e-mailuri.

— Asta e chiar...

Samara îi luă vorba din gură lui Julian și închise agenda cu zgomot. Întâlnirea luă sfârșit în mod oficial.

— Brooke, Julian, zise ea pronunțându-le numele rar și cu un zâmbet care îi dădu lui Brooke fiori pe șira spinării, bine ați venit la petrecere!

Ar fi putut
să fie medic!

— Vreți să pun astea în spatele jaluzelelor sau vreți să le dau jos mai întâi pe celelalte? întrebă bărbatul, îndreptându-se către dormitor.

Nu era o decizie foarte importantă, dar îi plăcea să o ia de una singură. Julian era pe undeva prin nord-vestul Pacificului – nici nu mai putea ține evidența călătoriilor lui – și oricum nu prea fusese de ajutor în ultima vreme la treburile casnice.

— Nu știu, cum preferă alții?

Tipul ridică din umeri – avea o expresie care parcă însemna „Mă doare-n cot, alege naibii ceva ca să pot să mă duc și eu acasă să mai prind ceva din săptămăta asta“. Brooke înțelese cum se simțea omul.

— Păi, atunci puneți-le în spatele celorlalte, alea oricum cred că arată mai bine.

El mormăi și dispăru în cameră, cu Walter cu tot. Brooke reîncepu să citească, dar răsuflă ușurată când sună telefonul.

— Hei, tată, ce faci?

I se păru că nu mai vorbiseră de câțiva ani și acum că se auzeau, povesteau tot despre Julian.

— Ăăă, Brooke, Cynthia la telefon.

— A, bună, Cynthia, am văzut numărul lui tata pe ecran și am crezut că e el. Ce mai faci? Vreo șansă să veniți la New York?

Cynthia chicoti.

— Probabil că nu prea curând. Data trecută a fost... obositor. Dar voi sunteți oricând bineveniți aici.

— Da, știu.

Sunase mai dur decât intenționase, deși era cam enervant să primească o invitație de a-și vizita tatăl în casa în care copilărise. Cynthia trebuie că realizase chestia asta, fiindcă își ceru scuze, făcând-o pe Brooke să se simtă vinovată că fusese prea nesuferită, fără să aibă așa multe motive.

— Și mie îmi pare rău, oftă Brooke. E cam nebunie pe-aici zilele astea!

— Îmi închipui. Auzi, știu că nu prea se poate, dar m-am gândit, totuși, să te întreb că e pentru o cauză bună.

Brooke își ținu respirația. Iată, ceea ce nu anticipai atunci când trăiai cu cineva faimos – că doar devenise faimos, nu? – ce nu te avertiza nimeni niciodată.

— Nu știu dacă știi, dar eu sunt una dintre co-președintele Consiliului Femeilor de la Templul Beth Shalom.

Brooke așteptă, dar Cynthia nu mai spuse nimic.

— Cred că știam, zise Brooke, încercând să pară cât mai puțin entuziasmată.

— Păi, o să avem în curând, în câteva săptămâni, un eveniment caritabil pentru strângere de fonduri și vorbitorul pe care le-am invitat tocmai a anunțat că nu mai poate veni. O tipă care scria cărți cu rețete culinare tip *kosher* – de

fapt, nu sunt chiar rețete *kosher*, ci în stilul acela. Are una pentru Paștele evreiesc, una pentru Sărbătoarea Luminii, Hannukah, alta doar pentru copii.

— Mhm.

— În fine, se pare că trebuie să-și facă nu știu ce operație, să-și scoată monturile săptămâna viitoare și o vreme nu o să se poată deplasa, deși părerea mea e că își face liposucție.

Brooke se forță să aibă răbdare. Cynthia era o femeie de treabă și încerca să strângă niște bani pentru amărâți. Inspiră adânc, cu grijă ca să nu o audă.

— Poate că o fi, totuși, o operație de monturi. Sau poate nu are chef să călătorească de la Shaker Heights la Philadelphia, habar n-am. În plus, de ce să o judec? Dacă ar veni cineva la mine să-mi ofere o liposucție gratuită, probabil că aş sacrifica-o și pe mama.

Pauză.

— Aoleo, ce nasol a sunat asta, nu?

Lui Brooke îi venea să își smulgă părul din cap, dar se forță să râdă.

— Ei, bănuiesc eu că nu ai fi singura, dar oricum, tu nu ai nevoie, arăți grozav.

— Ești drăguță!

Brooke așteptă câteva secunde ca Cynthia să treacă în sfârșit la subiectul pentru care sunase.

— În fine. Auzi, presupun ca Julian e îngrozitor de prins zilele astea, dar crezi că ar exista vreo șansă să-și facă apariția la dejunul de la evenimentul ăsta? Ar fi super dacă ar putea.

— Să își facă apariția?

— Da, adică un mic spectacol sau doar să vină la eveniment. Să cânte una dintre melodiile lui cunoscute, poate? *Brunch*-ul începe la ora unsprezece, cu o licitație în amfiteatru și câteva aperitive

uşoare, apoi ne mutăm în sala mare, unde Gladys şi cu mine vom vorbi despre eforturile pe care le-a făcut până acum Consiliul Femeilor, apartenenţa la Beth Shalom, o să dăm şi nişte date referitor la viitoarea...

— Am înţeles, OK, deci vreţi ca el să cânte? La un dejun organizat pentru femei? Ştii că melodia lui e despre fratele lui mort, da? Crezi că lumea va vrea să asculte aşa ceva?

Din fericire, Cynthia nu se supără.

— O să le placă la nebunie, sunt sigură!

Dacă i-ar fi spus cineva cu două luni în urmă că o să aibă o asemenea conversaţie, Brooke nu ar fi crezut; acum, deja abordase acest subiect, atât cu directorul de la Huntley, cât şi cu o fostă colegă de liceu, cu o fostă colegă de serviciu, precum şi cu doi verişori — toţi doreau ca Julian să le dea autografe sau să le trimită ceva — nu o mai surprindea nimic. Ca atare, probabil că asta era cea mai mişto propunere. Încercă să şi-l imagineze pe Julian cântând o versiune acustică a melodiei *For the lost*, în faţa a cinci sute de evreice — mame şi bunici — după o prezentare apocaliptică făcută de rabin şi de preşedinta consiliului. Apoi, îşi imaginează cum toate femeile s-ar întoarce şi ar şuşoti una cu alta chestii de genul: „În fine, nu e doctor, sau altceva, dar măcar câştigă un ban din treaba asta!” sau „Am auzit că a fost un timp la cursuri de medicină, dar nu le-a terminat, nu a mers mai departe, ce păcat!” Ulterior, i-ar remarca verigheta de pe deget şi ar vrea să ştie totul despre soţia lui. Era cumva o evreică drăguţă? Aveau copii? Dacă nu, de ce nu? Şi, cel mai important, când aveau de gând să facă unul? Aveau să spună cum că el ar fi făcut o partidă mai bună cu fiica, sau nepoata, sau fiica prietenei lor.

În pofida faptului că locuiau în Philadelphia și că Julian crescuse în Manhattan, cel puțin o duzină de femei ar fi găsit vreo legătură sau cunoștință comună cu părinții sau bunicii lui Julian. El s-ar întoarce, într-un final, acasă, șocat, ca un veteran al unui război pe care puținii îl înțelegeau și nimic din ce i-ar fi spus Brooke nu ar fi reușit să îl liniștească.

— Bine, lasă-mă să vorbesc cu el. Știu că o să se simtă onorat de invitația voastră și de faptul că v-ați gândit la el și i-ar plăcea foarte mult să vină, dar sunt aproape sigură că e super ocupat în următoarele săptămâni.

— Păi, dacă zici că ar fi așa încântat, aș putea vorbi cu celelalte doamne din consiliu, eventual am putea muta data evenimentului și poate...

— O, nu, nu trebuie să faci asta, se repezi Brooke.

Nu văzuse această latură a Cynthiai până acum și nu prea știa cum să o ia.

— E teribil de dificil să își facă vreun plan în perioada asta, se angajează la ceva și apoi trebuie să anuleze, cu toate că detestă să facă asta, însă parcă timpul nu îi mai aparține, mă înțelegi?

— Sigur, murmură Cynthia și Brooke încercă să nu se gândească la faptul că folosea aceeași scuză în fața Cynthiai pe care o folosea, la rândul său, Julian, față de ea însăși.

Undeva pe fundal se auzi soneria și Cynthia se scuză, în timp ce Brooke îi mulțumi în gând persoanei care le întrerupsese convorbirea.

Mai citi două capitole din carte – o relatare non-ficțională despre răpirea lui Etan Patz, care o convinsese că orice tip ciudat de pe stradă era un potențial pedofil și îl conduse afară din apartament pe instalatorul de draperii/apărătorul de paparazzi, când acesta termină lucrul.

Începea să se obișnuiască din ce în ce mai mult să stea singură. Cu Julian mai mult plecat, adesea glumea că se simțea ca atunci când era nemăritată, doar că viața ei socială era mult mai săracă. Se îndreptă spre Ninth Avenue și, când trecu de patiseria italienească, situată la colțul străzii, cu firma sa mare pictată de mână, pe care scria „PASTICCERIA“ și perdelele țesute manual, nu se mai putu stăpâni să intre. Era un local micuț și adorabil, o cafenea în stil european, unde oamenii se așezau și comandau cappuccino dimineța și espresso în tot restul zilei și le serveau în picioare.

Se uită cu luare aminte la mulțimea de bunătați coapte și aproape că simți pe limbă gustul prăjiturelelor cu unt, al croasantelor cu gem și al tartelor cu brânză, care aveau pe deasupra fructe de pădure. Era de la sine înțeles că dacă ar fi trebuit să aleagă doar un tip de prăjitură, ar fi preferat *cannoli* delicios cu o crustă prăjită. Întâi ar fi lins crema de deasupra, apoi, după o gură de cafea, ar fi luat o înghițitură din miez, savurând îndelung...

— *Dimmi!* zise patroana italiancă, risipind vraja.

— O cafea cu lapte mare, fără cafeină și una din alea, spuse Brooke cu un oftat, arătând spre niște biscuiți care zăceau trist pe o tavă, fără umplutură și destul de simpli.

Știa că biscuiții cu migdale erau proaspeți și gustoși și suficient de crocanți, dar reprezentau, totuși, un substitut sărac pentru *cannoli*, dar nu prea avea ce face. Se îngrășase un pic, după weekendul din Austin și doar gândul la kilogramele în plus o făcea să urle. Colăceii nu ar fi fost vizibili la o femeie normală, dar la ea – care era nu doar nutriționistă, ci una măritată cu o

celebritate – ar fi fost inacceptabil. După ce se întorseseră din Austin, începuse să țină un jurnal culinar strict și o dietă care permitea doar 1300 calorii pe zi. Nici una dintre astea nu avea vreun efect, dar era hotărâtă să continue.

Plăti pentru cumpărături și pe când era încă la bar, își auzi numele.

— Brooke, aici!

Se întoarse și o zări pe Heather, una dintre consilierile de la Huntley. Birourile lor erau pe același palier și uneori se mai opreau să discute despre câte o elevă care le era amândurora pacientă – oricum, în ultima vreme se văzuseră mai des datorită lui Kaylie. Heather fusese cea care remarcase prima obsesia fetei pentru greutatea pe care o avea și o îndrumase către Brooke, iar acum ambele femei își făceau griji pentru adolescentă.

Totuși, cu toate că se întâlneau des, nu erau chiar prietene și Brooke se simți ciudat să-și vadă colega de serviciu și într-o sâmbătă dimineața, la cafenea.

— Bună, spuse, trăgând un scaun și așezându-se lângă Heather. Nu te-am văzut, ce faci?

Heather zâmbi.

— Bine, bucuroasă că e weekend, evident. Îți vine a crede că mai avem doar două săptămâni de școală, înainte de vacanță?

— Știu răspuns Brooke, fără să dezvăluie că ea avea să lucreze în continuare la spital.

Dar Heather își aminti.

— Da, o să mai dau meditații vara asta, dar măcar pot să îmi stabilesc programul cum vreau. Nu știu dacă e din cauza iernii oribile sau pentru că am obosit, dar abia aștept.

— Te înțeleg, zise Brooke, jenată că nu prea aveau alte subiecte de conversație.

Heather păru să-i citească gândurile.

— E ciudat să ne vedem în afara serviciului, nu?

— Da, este. Tot timpul mă tem că o să mă întâlnesc pe stradă sau în vreun restaurant cu vreuna dintre fete. Ții minte când eram mici și ne întâlneam cu profesorii la mall și descopeream că aveau și ei o viață în afara orelor de curs!

Heather râse.

— Așa e. Din fericire, nu ne învârtim în aceleași cercuri.

Brooke oftă.

— E un balamuc, nu-i așa?

Și adăugă:

— Am avut o întâlnire foarte productivă cu Kaylie săptămâna trecută, pe la sfârșit. Tot nu mă liniștește ideea asta a ei că vrea să mai slăbească, dar am căzut de acord să înceapă un jurnal culinar, ca să vedem dacă mănâncă mai sănătos, mâncăruri normale. A părut mulțumită de asta.

— Mă bucur. Cred că știm amândouă că nu greutatea ei e problema, ci faptul că nu reușește să se integreze în clasă, pentru că are colege care provin dintr-un alt mediu social. Chestia asta se întâlnește mai des la elevii bursieri, dar, de regulă, își găsesc ei o portiță.

Brooke nu era într-un tot de acord – ea însăși lucrase până acum cu multe adolescente, dar în opinia sa, Kaylie exagera cu preocuparea pentru siluetă, însă nu avea chef să înceapă să discute pe marginea acestui subiect. În schimb, zâmbi și spuse:

— Uite, iar vorbim de muncă, și sâmbăta. Să ne fie rușine!

Heather sorbi din cafea.

— Știu, numai la asta mă gândesc mereu. Chiar iau în calcul să mă întorc la școala generală în

următorii ani, parcă era mai bine. Dar tu? Ai idee cât vrei să rămâi aici?

Brooke cercetă fața colegei sale pentru a vedea vreun semn dacă aceasta se referă la Julian. Oare voia cumva să spună că ar fi putut demisiona, acum că soțul său făcea mulți bani? Îi spusese Brooke vreodată că asta era motivul pentru care acceptase slujba? Își dădu seama că era paranoică și că dacă ea însăși nu putea vorbi în voie despre Julian, cum era să se aștepte ca ceilalți s-o facă?

— Sincer, habar n-am, lucrurile sunt cam în aer deocamdată.

Heather o privi cu milă, dar nu insistă. Brooke realizează că aceasta era prima dată în trei sau patru săptămâni când cineva — oricine — nu o întrebase imediat ceva despre soțul ei. Îi era recunoscătoare colegei sale și dornică să mai stea de vorbă despre ceva mai puțin deranjant. Se uită împrejur, gânditoare și apoi remarcă:

— Ce faci azi?

Luă repede o gură din biscuiți, ca să aibă de lucru câteva minute și să nu trebuiască să mai zică ceva.

— Mai nimic. Prietenul meu e plecat cu familia lui, așa că weekendul ăsta sunt singură, nu am ceva special de făcut.

— Drăguț, sunt de poveste weekendurile astea, minți Brooke.

Reuși să se abțină de la a anunța că devenea expertă în petrecerea weekendului singură.

— Ce citești?

— Asta? arată Heather către o revistă pusă cu coperta în jos, aflată lângă cotul său. O prostie, ceva bârfe despre celebrități, nimic interesant.

Brooke realizează imediat că era *acel* număr din *Last Night* și se întreabă dacă Heather știa că era cu două săptămâni în urmă cu știrile.

— A, spuse ea mimând veselie, deși își dădu seama că vocea ei nu prea suna veselă. Cu fotografia aceea notorie.

Heather își împreună mâinile și coborî privirea, de parcă ar fi fost prinsă cu minciuna. Deschise gura să spună ceva, se răzgândi, apoi adăugă:

— Da, e cam ciudată.

— Ciudată, ce vrei să spui?

— Păi, nu știu, nu am vrut să spun ceva în mod special. Julian arată super!

— Lasă, știu ce vrei să zici. E ceva aiurea cu poza aia.

Nu știa de ce o tot descosea pe colega ei în legătură cu poza, dar, dintr-odată, i se păru crucial să afle ce credea.

— Nu e asta, cred că a fost făcută într-un moment când el se *uita lung* la ea în felul ăla.

Deci asta era. Și alții aveau același gen de comentarii. Sigur aruncaseră cuvinte precum „vrăjit“ sau „adulator“. Ceea ce era complet stupid.

— Da, soțul meu crede că Layla Lawson e sexy. Ceea ce-l face să fie exact ca toți ceilalți bărbați americani, râse Brooke, încercând să pară relaxată.

— Clar! replică Heather, cu entuziasm. Pariez că asta o să îi sporească popularitatea și o să-l ajute în carieră.

Brooke zâmbi.

— Chiar că așa e. Practic, totul s-a schimbat peste noapte.

Heather păru convinsă de această afirmație. Se uită spre Brooke și spuse:

— Bănuiesc că e foarte interesant, dar nu pot să-mi imaginez cum te simți tu. Pariez că toată lumea vorbește numai despre asta, mereu, mereu, numai despre Julian.

Brooke a fost prinsă cu garda jos. Nimeni, nici măcar Randy, părinții ei sau Nola, nu luaseră în calcul faptul că faima dobândită de Julian putea să aducă și altfel de lucruri, nu atât de minunate. Se uită la Heather cu recunoștință.

— Da, dar cred că la un moment dat se va potoli, bârfele vor dispărea și lumea o să-și mute atenția către următorul star.

— Trebuie să fii nemiloasă când vine vorba de viața ta intimă. Prietena mea din facultate, Amber, s-a căsătorit la biserică cu iubitul ei din liceu și, în mai puțin de un an, el a câștigat *American Idol*. Totul s-a dat peste cap.

— Prietena ta e soția lui Tommy? Din sezonul trecut?

Heather confirmă.

Brooke fluieră.

— Nu m-am gândit că e însurat.

— Păi nu aveai de unde să știi, că practic le cam schimbă ca pe șosete de când a câștigat concursul. Săraca Amber era așa tânără – doar 22 de ani – și de naivă, că n-a vrut să-l părăsească, indiferent câte amante avea el. S-a gândit că în timp se va potoli și lucrurile vor reveni la normal.

— Și ce s-a întâmplat?

— Of, a fost groaznic. El a continuat să se culce în stânga și-n dreapta, în văzul lumii. Ții minte fotografiile alea cu el aproape dezbrăcat, alături de un top model, în care le acoperiseră doar părțile intime?

Brooke dădu din cap. Chiar printre sutele de astfel de poze făcute de paparazzi, astea tot ieșiseră în evidență, ca fiind de-a dreptul scandaloase.

— În fine, a tot continuat așa, un an întreg și situația s-a înrăutățit atât de mult, încât tatăl ei s-a întâlnit cu Tommy, care era în turneu și i-a dat douăzeci și patru de ore să semneze actele

de divorț. Știa că Amber nu ar fi făcut niciodată chestia asta de una singură – era o fată bună și inocentă, care încă nu pricepea prea bine ce se petrecea cu adevărat – și Tommy a acceptat. Nu știu dacă și înainte să devină un star era un tip OK, dar acum chiar că e un dobitoc.

Brooke încercă să ia o expresie neutră, dar îi venea să o pălmuiască pe Heather.

— De ce îmi spui toate astea? întrebă ea, cât de calm putu. Julian nu se compară cu tipul ăsta.

Heather duse mâna la gură.

— Dar nu am vrut să spun că Julian e așa, nu seamănă *deloc* cu Tommy. Sigur că nu. Singurul motiv pentru care ți-am povestit asta e că la puțin timp după divorț, Amber a dat un e-mail tuturor prietenilor ei și familiei, cerându-le să nu îi mai trimită poze, știri și alte chestii de genul acesta despre Tommy. Îmi amintesc ce ciudat mi s-a părut la momentul respectiv – adică, erau așa mulți oameni care îi trimiteau interviuri cu fostul ei soț? – dar când mi-a arătat e-mailul într-o zi, am priceput ce voia să spună. Nu că avea cineva ceva cu ea, dar erau lipsiți de delicatețe. Credeau cumva că o mai interesa subiectul. Oricum, de atunci și-a refăcut viața și cred că înțelege mai bine ca oricine altcineva ce dificil este să fii faimos!

— Da, partea asta nu e cine știe!

Brooke sorbi ultima picătură din cafea și își șterse buzele.

— Probabil că nu aș fi crezut, dacă cineva îmi spunea acum câteva săptămâni, dar... Doamne... tocmai mi-am petrecut dimineața instalând jaluzele. Acum câteva seri ieșeam din baie și mă îndreptam spre frigider doar cu prosopul pe mine, când s-au declanșat niște blițuri. Un fotograf care se urcase pe o mașină, în apropierea ferestrei,

sperând să prindă un instantaneu cu Julian. A fost ceva groaznic!

— Ce oribil! Și ce-ai făcut?

— Am format numărul Poliției și am spus că era un om afară care încerca să-mi facă poze dezbrăcată. Mi-au răspuns ceva de genul „Bine ați venit în New York” și m-au sfătuit să trag draperiile.

Lăsase la o parte faptul că mai întâi îl sunase pe Julian, care nu făcuse decât să-i spună că exagera și că trebuia să rezolve astfel de treburi fără să-l sune de fiecare dată și să se lase cuprinsă de panică din orice prostie.

Heather se cutremură.

— Groaznic. Sper că aveți o alarmă sau ceva, nu?

— Da, o să instalăm una.

Brooke spera, în secret, că aveau să se mute înainte de a mai face și asta – taman cu o seară în urmă, la telefon, Julian mormăise ceva despre o posibilă mutare într-un apartament mai bun – dar nu era sigură că asta avea să se întâmple, cu adevărat, în viitorul apropiat.

— Scuză-mă o secundă, mă duc până la toaletă, spuse Heather, luându-și geanta de pe scaun.

Se uită după colega ei care se îndrepta către toaleta femeilor și, când aceasta dispăru înăuntru, Brooke înșfăcă revista. Trecuse poate o oră de când văzuse fotografia, dar nu se putea împiedica să deschidă direct la pagina paisprezece. Ochii ei scanară pagina, căutând automat în josul acesteia unde era postată respectiva fotografie, între o poză cu Ashton punându-și mâna pe spattele lui Demi și o alta cu micuța Suri în brațele lui Tom, în vreme ce Katie și Posh îi priveau.

Brooke puse revista pe masă și se aplecă să se uite mai bine. Era la fel de enervată cum

fusesese și cu o oră în urmă. Dacă și-ar fi aruncat doar ochii repede pe revistă și nu s-ar fi întâmplat să vadă poza cu soțul ei și o starletă bine-cunoscută, nu ar fi găsit nimic deosebit demn de luat în seamă. Se puteau vedea brațele ridicate ale primelor cupluri în partea de jos a fotografiei. Brațul drept al lui Julian era în aer, victorios, cu mâna pe microfon, de parcă era o baghetă cu puteri miraculoase. De câte ori îl vedea în această ipostază, simțea fiori – nici nu îi venea să creadă cât de mult arăta ca un star rock.

Layla purta o rochiță cu flori, șocant de scurtă și o pereche de cizme de piele, de tip cowboy, era bronzată, machiată și se uita cu evidentă bucurie înspre Julian. Îi făcea greață, dar și mai tare o deranja expresia lui Julian. Adorația care i se citea în ochi, de parcă ar fi spus „Doamne, n-am întâlnit niciodată pe cineva atât de extraordinar ca tine“ era evidentă, iar poza profesionistă, făcută cu aparat Nikon, nu făcea decât să sublinieze acest lucru. Era tipul de privire pe care orice soție ar fi sperat să-l vadă la soțul său, în ziua nunții sau a nașterii primului copil, dar nu către o altă femeie și mai ales nu în paginile unei reviste de mare tiraj.

Brooke auzi apa de la chiuvetă și închise repede exemplarul din *Last Night*, punându-l cu fața în jos pe scaunul de lângă Heather. Când aceasta se întoarse, o privi pe Brooke și remarcă și revista – părând că voia să spună „Probabil nu trebuia să las revista la îndemână“. Brooke voi s-o liniștească, să-i explice faptul că încerca să se obișnuiască, dar se abținu. În schimb, spuse primul lucru care îi veni în minte, pentru a sparge tăcerea penibilă.

— Mă bucur mult că te-am văzut, ce păcat că petrecem atât de mult timp la școală, dar nu

găsim momente să mai stăm de vorbă în afara programului. Ar trebui să ne facem! Poate un plan pentru mic dejun în weekend sau cină poate...

— Sună bine. Distracție plăcută diseară, bine? zise Heather, făcându-i cu mâna. Ne vedem săptămâna viitoare la Huntley.

Brooke îi făcu și ea cu mâna, dar Heather ieșise deja în stradă. Se pregătea și ea să plece, încercând să nu se gândească dacă spusese ceva care să o sperie pe Heather, când îi sună mobilul. Pe ecran era afișat numele prietenei sale din facultate, Neha.

— Bună, ce faci? întrebă ea, aruncând câțiva dolari pe teighea și ieșind.

— Brooke, te-am sunat să văd ce faci, parcă n-am mai vorbit de secole.

— Chiar așa. Cum e în Boston? Ți place clinica la care lucrezi? Și când naiba ai de gând să vii în vizită?

Trecuseră cam șase luni de când fetele nu se mai văzuseră – de când Neha și soțul ei, Rohan, fuseseră în New York de Crăciun. În facultate fuseseră foarte apropiate, locuind în aceeași zonă în Brooklyn, dar de când Neha și Rohan se mutaseră în Boston, cu doi ani în urmă, fusese mai greu de păstrat legătura.

— Da, îmi place la clinică – e chiar mai bine decât mă așteptam – dar sunt gata să mă întorc oricând în New York. Și Boston e drăguț, dar nu e la fel.

— Chiar vă gândiți să vă întoarceți? Când? Povestește-mi tot!

Neha râse.

— Nu încă. Trebuie să ne găsim de lucru și pentru mine ar fi mai ușor decât pentru Rohan. Dar venim de Ziua Recunoștinței, că avem liber amândoi. O să fiți acasă?

— De regulă mergem la tata, în Pennsylvania, dar s-ar putea ca anul acesta să meargă la familia mamei mele vitrege. Așa că am putea să rămânem în New York. Dacă-i așa, veniți, vă rog?

Brooke știa că familiile lor locuiau în India și nu sărbătoreau în mod special Ziua Recunoștinței, dar dacă veneau în vizită, avea să fie ca o gură de aer proaspăt, față de obligațiile familiale.

— Sigur că venim! Dar hai să vorbim despre altceva! Ce se întâmplă cu voi? Vă ciupiți zilnic, să vedeți dacă nu cumva visați? E de necrezut ce se petrece, cum e să ai un soț faimos?

Brooke inspiră adânc. Se gândi să fie sinceră cu Neha, să îi mărturisească ce mult se schimbase lumea ei în ultima perioadă, cât de confuză se simțea, dar, dintr-odată, i se păru prea obositor să facă atâtea dezvăluiri. Neștiind ce să răspundă exact, chicoti și zise o minciună.

— E extraordinar, Neha, e cel mai mișto lucru din lume!

Nu era nimic mai nasol decât să fii duminica la lucru. Ca una dintre nutriționistele senioare cu experiență, Brooke nu mai avusese ture duminica de ani de zile și uitase ce groaznic era. Acum era o dimineată perfectă de iunie, toată lumea pe care o cunoștea lua micul dejun afară sau era la picnic în Central Park, ori făcând jogging în Hudson River Park. Un grup de adolescente, cu șlapi și pantaloni scurți, stăteau la o cafenea din apropierea spitalului, sorbind cafele și sporovăind, iar ei îi venea pur și simplu să-și smulgă halatul și sabotii oribili și să li se alăture, la o clătită. Tocmai intra în spital, când îi sună telefonul.

Se holbă la ecran și se întrebă dacă să răspundă la ciudatul număr care începea cu cifrele codului regional 718, ceea ce însemna că era un apel

interurban. Probabil că ezită cam mult, fiindcă îi intră mesageria vocală. Când văzu că apelantul nu lăasă mesaj, ci reveni cu telefonul, se îngrijoră.

— Alo, Brooke aici, spuse, fiind sigură, deodată, că greșise și că la capătul celălalt era un reporter.

— Doamna Alter? chițai o voce timidă de la capătul celălalt. Kaylie Douglas la telefon. De la Huntley.

— Kaylie? Ce faci, e totul în regulă?

Cu câteva săptămâni înainte, la sesiunea de dinainte de terminarea semestrului și începerea vacanței de vară, starea lui Kaylie păruse să se înrăutățească. Lăsase baltă jurnalul culinar, pe care îl completase conștiincios până atunci și își anunțase intenția de a petrece vara cu un regim aspru de exerciții și diverse diete pentru slăbit rapid. Orice încercare de a o convinge să renunțe la această idee eșuase; Brooke reușise doar să o facă pe fată să plângă și să suspine că „nimeni nu pricepe cum se simte o fată grasă și săracă într-un mediu în care toți sunt frumoși și bogați”. Brooke era așa de îngrijorată, încât îi dăduse lui Kaylie numărul său de mobil și insistase ca fata să o sune oricând pe durata vacanței de vară, dacă intervenea vreo problemă. Sigur că nu o făcuse doar de florile mărilor, dar era mirată să o audă pe tânăra sa pacientă la telefon.

— Da, sunt bine...

— Ce ai mai făcut? Te-ai relaxat în săptămânile astea de vacanță?

Fetița începu să plângă. Printre sughițuri, repeta cuvintele „îmi cer scuze”.

— Kaylie, hai, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Of, totul e un dezastru. Lucrez la Taco Bell și după fiecare tură am o masă gratuită și tata spune că trebuie să mănânc dacă e gratis, așa

că asta am și făcut. Dar apoi, când ajung acasă, bunica mă pune și ea să mănânc o groază de chestii care îngrașă și dacă mă mai duc și pe la prietenii mei de la fosta școală, găsesc numai pui prăjit, *burritos* și prăjituri și le dau gata, fiindcă mi-e tot timpul foame. De abia am terminat semestrul și am pus trei kilograme și jumătate!

Trei kilograme și jumătate era, într-adevăr, o cantitate mare, pusă în doar trei săptămâni și suna cam alarmant, dar Brooke își păstră un ton calm și blând.

— Draga mea, cred că exagerezi, trebuie doar să ții minte ce am discutat noi două: porții de carne cât palma, cât de multe legume și salată, cu sos mai puțin și prăjituri mai moderat. Nu sunt acasă acum, dar când ajung, pot să mă uit pe meniul de la Taco Bell și să-ți recomand niște lucruri mai sănătoase, dacă vrei. Important e să nu intri în panică. Ești tânără și sănătoasă – du-te la plimbare cu prietenii tăi sau ieși cu mingea în parc. Nu e sfârșitul lumii, Kaylie, crede-mă!

— Nu pot să mă întorc la școală la anul dacă o să arăt în halul ăsta, am întrecut limita. Eram în pragul obezității, dar acum chiar că am devenit oficial obeză! Vocea ei suna aproape isteric.

— Kaylie, nu ești nici măcar aproape de obezitate și o să ai parte de un an excelent la școală, în toamna asta. Ascultă-mă, o să mă documentez puțin diseară și o să revin eu cu niște informații suplimentare, da? Te rog, draga mea, să nu te îngrijorezi!

Kaylie pufni.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, spuse încetișor.

— Nu m-ai deranjat deloc, ți-am dat numărul meu tocmai ca să-l folosești la nevoie și mă bucur

că m-ai sunat. Mă face să mă simt populară, zise zâmbind.

Închiseră și Brooke își trimise un e-mail, ca să își amintească să caute informații nutriționale pentru restaurante de tip fast-food și să i le trimită fetei. Întârziase câteva minute și când ajunsese la spital, în camera de schimb, colega ei Rebecca era deja acolo.

— Ce faci aici azi?

— Păi am venit să-mi acopăr niște ture pe care nu le-am făcut. Din păcate, târgul a fost trei ture pentru una dublă, duminica.

— Uuu, cam dur. Dar merită?

Brooke râse.

— Da, credeam că mi-am semnat sinuciderea, dar a meritat să îl văd pe Julian cântând la Bonnaroo.

Își puse geanta și pachetul cu mâncare pentru prânz în dulăpiorul personal și o urmă pe Rebecca pe hol.

— Ai idee unde e Margaret azi?

— Sunt aici, ciripi o voce din spatele lor.

Șefa lui Brooke apăru, purtând niște colanți negri, o bluză subțire albastră și niște mocasini negri, pe deasupra cu un halat de laborator perfect apretat și călcat, pe care avea brodat numele și funcția.

— Bună, Margaret, spuseră Rebecca și Brooke, înainte ca Rebecca să dispară, pretinzând că întârziase la întâlnirea cu primul pacient.

— Brooke, vino te rog puțin în biroul meu, vreau să vorbim ceva.

Ce coșmar. Ar fi trebuit să-și amintească faptul că Margaret venea mereu duminicile, doar să verifice că totul era în regulă.

— OK, totul e în regulă, se bâlbâi ea. Tocmai mă întrebam dacă apucă să te salut.

Sefa ei începu deja să meargă spre birou.

— Hai, îi spuse lui Brooke, care nu avu încotro și o urmă.

Probabil că femeia simțise că Brooke voia să mai ceară niște învoiri.

Biroul lui Margaret se afla pe un culoar întunecos, lângă o cameră cu provizii, pe același etaj cu maternitatea, ceea ce însemna că existau mari șanse ca discuția lor să fie întreruptă de țipete sau mormăieli. Singura chestie bună era că trecea pe lângă sala unde erau ținuți bebelușii și poate după aceea avea puțin timp să intre și să ia în brațe vreun copilăș.

— Intră, spuse Margaret, dând ușa de perete și aprinzând luminile. M-ai prins la țanc.

Brooke o urmă și o așteaptă să dea la o parte un morman de hârtii de pe scaunul de oaspeți, apoi se așază.

— Cărui fapt îi datorez această onoare? întrebă Margaret zâmbind, dar Brooke citi printre rânduri.

Se înțeleseseră întotdeauna bine, dar, în ultima vreme, parcă exista o tensiune în relația lor.

Se forță să zâmbească și se rugă ca acesta să nu fie începutul dezavantajos al unei conversații de care chiar avea nevoie să decurgă normal.

— E, nici o onoare, voiam și eu să-ți spun că...

Margaret zâmbi.

— E o onoare, având în vedere că nu prea te-am mai văzut în ultima vreme. Mă bucur că ești aici, am nevoie să discut ceva cu tine.

Brooke respiră adânc și încercă să rămână calmă.

— Brooke, știi că țin mult la tine și nu încap în doială că sunt extrem de încântată de performanțele și evoluția ta, în toți anii de când lucrezi

aici. Asta e și părerea pacienților, dacă ne uităm la cum au decurs evaluările făcute acum câteva luni.

— Mulțumesc, spuse ea, neștiind exact cum era mai bine să răspundă, dar convinsă că nu avea să urmeze ceva bun.

— Tocmai de aceea mă deranjează că ai trecut de la un nivel de prezență extraordinar de bun, la aproape ultimul nivel dintre toți. Doar Perry absentează mai mult ca tine.

Nu era necesar să mai continue. Fuseseră informați cu privire la ce se întâmplase cu Perry și toată lumea era ușurată că nu era mai rău. Se pare că pierduse o sarcină cu șase luni înainte, ceea ce explica parțial anumite absențe. Acum, că era din nou însărcinată, fusese obligată să stea la pat, în trimestrul al doilea al sarcinii. Asta însemna că ceilalți cinci rezidenți angajați cu normă întreagă trebuiau să lucreze suplimentar, pentru a acoperi absența lui Perry și, având în vedere circumstanțele, nu se supăra nimeni. Brooke se chinuia să acopere turele, făcând în plus o dată la cinci săptămâni, în loc de șase, cum era înainte, dar faptul că încerca în același timp să țină pasul și cu turneele lui Julian – și mi-i împărtășească entuziasmul – îngreuna teribil lucrurile, făcându-le aproape insuportabile.

„Nu da explicații, nu te scuza, doar asigur-o că o să te străduiești să faci tot ce poți“, își spuse ea în gând. Un prieten psiholog îi spusese cândva că femeile se simțeau datorare să dea explicații lungi și scuze, atunci când voiau să dea o veste proastă și că era mult mai bine să afirme ceva, fără atâtea vorbe. Brooke încerca adesea să facă asta, dar fără prea mare succes.

— Îmi pare rău, izbucni, am avut multe probleme familiale recent și mă chinui să mă descurc

și să le rezolv, sper din tot sufletul ca lucrurile să intre pe un făgaș mai bun.

Margaret ridică o sprânceană și se uită atent la Brooke.

— Crezi că nu realizez ce se petrece?

— Nu, sigur că nu cred asta, doar că am atâtea pe cap...

— Ar trebui să locuiesc într-o peșteră izolată, zâmbi ea și Brooke se simți mai bine. Dar am o sumedenie de oameni în subordine și încep să mă îngrijorez. În ultimele șase săptămâni ți-ai luat șapte zile libere – ca să nu mai pun la socoteală trei zile de medical, în prima parte a anului – și presupun că vrei să mai ceri. Am dreptate?

Brooke luă în calcul repede ce opțiuni avea. Descoperind că nu prea multe, dădu afirmativ din cap.

— Când și cât timp?

— În trei săptămâni, o sâmbătă. Știu că ar trebui să lucrez tot weekendul, dar Rebecca o să facă schimb cu mine și o să îi fac eu de serviciu peste încă trei săptămâni. Deci ar fi, practic, doar o zi.

— Doar o zi.

— Da, e important, un eveniment în familie, altfel nu aş cere.

Își notă în minte să fie mai atentă să evite aparatele de fotografiat la ziua de naștere a lui Kristen Stewart, din Miami, unde Julian fusese invitat să cânte patru piese. Când protestase împotriva unei apariții la o petrecere a unei starlete, Leo îl implorase. Brooke îl compătimise pe soțul ei, așa că măcar putea să meargă să îl susțină.

Margaret deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi. Își atinse creionul de buze și se uită la interlocutoarea sa.

— Îți dai seama că ți-ai cam terminat zilele de concediu anul ăsta și e de-abia iunie?

Brooke dădu din cap.

Margaret bătu cu creionul în masă. Tap-tap-tap, precum durerea de cap a lui Brooke.

— Și nu trebuie să-ți amintesc faptul că a te da bolnavă pentru a merge la vreo petrecere cu soțul tău nu se mai poate întâmpla, da? Regret, dar nu pot să te tratez pe tine altfel decât pe ceilalți.

Au! Brooke nu mai făcuse decât o dată chestia asta și era sigură că Margaret nu știa lucrul ăsta, dar plănuise să mai intre și în cele zece zile de medical, atunci când avea să i se termine concediul. Acum era clar că rămăsese în aer. Încercă să pară netulburată și spuse:

— Bineînțeles că nu.

— OK, atunci, sâmbăta e a ta. Mai e și altceva?

— Nu, nimic. Mulțumesc pentru înțelegere.

Se ridică în picioare, făcu un mic semn de „la revedere” cu mâna și ieși repede din birou, înainte ca Margaret să mai apuce să zică ceva.

Trădată de un grup de adolescenți

Brooke intră în salonul Lucky's Nail Design de pe Ninth Avenue și o găsi pe mama sa așezată și citind un număr din *Last Night*. Pentru că Julian era plecat atât de des, mama ei se oferise voluntar să vină în oraș, să o ducă pe Brooke la manichiură și la pedichiură, să servească niște sushi la cină și să își petreacă noaptea împreună, înainte de a se întoarce la Philadelphia, a doua zi dimineată.

— Bună, spuse Brooke, aplecându-se să o sărute. Îmi pare rău că am întârziat. Trenul a mers incredibil de încet astăzi.

— Oh, este OK, dragă. Doar ce am ajuns și mă puneam la curent cu bârfele despre celebrități.

Ridică exemplarul din *Last Night*.

— Nu este nimic despre tine și despre Julian, așa că nu te îngrijora.

— Mulțumesc, dar deja l-am citit, spuse ea, introducându-și picioarele în apa caldă cu săpun. Sosește prin poștă cu o zi mai devreme decât ajunge la chioșcurile de ziare. Cred că în mod oficial mă poți numi un fel de autoritate cu privire la acest subiect.

Mama ei râse.

— Dacă tot ești expertă, poate îmi explici și mie atitudinea starurilor ăstora din realityshow-uri. Nu înțeleg nimic.

Doamna Greene întoarse pagina oftând, ajungând la niște actori tineri din ultimul film cu vampiri.

— Îmi este dor de vremurile în care Paris Hilton își arăta lenjeria intimă și George Clooney se afișa cu vreo chelneriță. Mă simt ca și cum aș fi fost trădată de un grup de adolescenți.

Telefonul lui Brooke sună. Se gândi să lase să intre mesageria vocală, dar poate că era Julian, așa că începu să-și caute telefonul prin geantă.

— Hei! Speram să fii tu. Ce oră e acolo?

Se uită la ceas.

— De ce Dumnezeu suni la ora asta ? Nu te pregătești pentru diseară?

Cu toate că asta era a cincea sau a șasea călătorie pe care Julian o făcea singur la Los Angeles de la petrecerea *Friday Night Lights*, Brooke tot se mai simțea confuză în privința diferenței de fus orar. Când Julian se trezea dimineața pe Coasta de Vest, Brooke deja terminase de servit prânzul și se întorcea la serviciu pentru restul după-amiezii. Îl suna când ajungea acasă seara, chiar în momentul în care el se afla în întâlniri, iar mai apoi, era tot timpul plecat la diferite cine, atunci când ea mergea la culcare și nu mai putea să-i spună decât „noapte bună“, pe fundalul gălăgiei făcute de oameni care pălăvrăgeau și pahare care se ciocneau. Era o diferență de numai trei ore, dar pentru cei care lucrează având programe așa de diferite era ca și cum ar fi vorbit în altă țară. Încerca să aibă răbdare, dar chiar săptămâna trecută, trei seri la rând

nu-i dăduse nici un semn de viață decât câteva mesaje și un rapid „Te sun mai târziu“.

— Brooke, este o nebunie, se întâmplă tot felul de lucruri aici.

Suna foarte ciudat, ca și cum ar fi fost treaz non-stop, de câteva zile.

— Lucruri bune, sper!

— Mai mult decât bune! Am vrut să te sun aseară, dar până m-am întors la hotel, era deja ora patru dimineața.

Pedichiurista termină de tăiat cuticulele și puse piciorul lui Brooke în poală. Frecă un săpun verde de piatra ponce și începu să curețe partea mai sensibilă a piciorului. Brooke scoase un scâncet.

— Au! Ei bine, mi-ar prinde bine niște vești bune. Ce s-a întâmplat?

— Este oficial: plec în turneu.

— Ce? Nu! Credeam că ai spus că șansele să se întâmple acest lucru înaintea lansării albumului sunt foarte mici. Că nu prea mai sunt sponsorizări din partea companiilor de înregistrări.

Pauză. Julian păru iritat când spuse:

— Știu că am zis asta, dar acum este total diferit. Mă alătur celor de la Maroon 5 în mijlocul turneului lor. Solistul principal al trupei care a cântat în deschidere a avut un fel de cădere nervoasă, așa că Leo i-a contactat pe unii dintre oamenii de la Live Nation și ghici cine o să-i ia locul? Să presupunem că există o șansă să fiu al doilea în deschidere, dacă formația merge separat în turneu, dar chiar dacă asta nu se întâmplă, tot e ceva.

— Oh, Julian, felicitări!

Brooke încercă să își stăpânească vocea, astfel încât să pară entuziasmată și nu devastată. Cum mama ei se uita foarte ciudat la ea, era foarte dificil să-și dea seama dacă reușea sau nu.

— Da, este o adevărată nebunie. Toată săptămâna asta o vom petrece la repetiții și apoi vom pleca la drum. Albumul va apărea în câteva săptămâni, ceea ce e perfect din punctul de vedere al coordonării. Și, Rook? Este vorba de bani grei aici.

— Serios? întrebă ea.

— Bani adevărați. Un procentaj din toate vânzările de bilete. Sumă care se va mări chiar mai mult dacă vom face cea de-a doua deschidere. Asta dacă Maroon 5 va vinde biletele ca pe pâine caldă... Este vorba de o sumă enormă de bani. Și e foarte ciudat – își coborî vocea – dar parcă oamenii se uită la mine. Mă recunosc.

Pedichiurista aplică o cremă calduță și începu să maseze călcâiele lui Brooke, care nu voia nimic mai mult la momentul respectiv decât să întrerupă convorbirea, să se lase pe spate pe scaun și să se bucure de masaj. Nu simțea nimic altceva decât frustrare. Știa că ar fi trebuit să întrebe de fani și Presă, dar tot ceea ce putu spune a fost:

— Așadar, repetițiile încep săptămâna asta? Nu vii acasă diseară? Mă gândeam că te voi vedea mâine dimineată înainte de a pleca la serviciu.

— Brooke.

— Ce e?

— Te rog să nu începi.

— Ce să nu încep? Să te întreb când te întorci acasă?

— Te rog să nu-mi strici bucuria. Sunt foarte, foarte entuziasmat – asta e probabil cel mai important lucru de la lansarea albumului de anul trecut. Poate chiar mai mare. Dacă te gândești la cariera mea, ce mai contează șase sau șapte zile?

Șase sau șapte zile până revenea acasă, poate, dar ce se întâmpla când va fi în turneu? Simplul

gând îi dădea fiori pe șira spinării. Cum se vor descurca? Oare vor rezista? Dar chiar în același moment își aminti noaptea din Sheepshead Bay, când veniseră numai patru oameni și Julian de-abia putuse să își stăpânească lacrimile. Plus toate orele pe care le pierduseră stabilind programele de lucru, toate problemele legate de bani și timp și întrebările care apăreau atunci când unul dintre ei se simțea mai deprimat ca de obicei. Tot sacrificiul fusese pentru acest moment, pentru acum.

Vechiul Julian ar fi întrebat despre Kaylie. Atunci când îi spusese despre telefonul isteric și ciudat primit de la aceasta cu o lună în urmă și cum căutase alternative sănătoase pentru fast-food și le trimisese tinerei ei paciente, Julian o îmbrățișase și îi spusese cât de mândru era de ea. Chiar săptămâna trecută, Brooke îi trimisese un e-mail lui Kaylie să vadă ce mai făcea și era destul de îngrijorată pentru că nu primise nici un fel de răspuns. Revenise a doua zi și Kaylie îi răspunsese că începuse un fel de tratament despre care citise într-o revistă și că era sigură că acesta era răspunsul pe care îl căuta. Brooke aproape că sărise pe ecranul calculatorului.

Nenorocitele de tratamente de purificare ! Acestea reprezentau oricum un risc de sănătate pentru adulții normali, dar erau un dezastru și mai mare pentru adolescente, păcălite de promisiunile unor rezultate miraculoase și rapide. Brooke o sunase imediat pe Kaylie pentru a-i citi anumite critici – deja le memorase, deoarece dietele de purificare, cele cu alimente de tip fast-food sau cele cu sucuri erau metode favorizate de Huntley – și fusese ușurată să descopere că Kaylie, spre deosebire de colegii ei de clasă, era chiar receptivă la ceea ce îi spusese. Brooke îi ceruse să

vorbească cu ea și să se întâlnească o dată pe săptămână în timpul verii și considera realmente că odată cu începerea școlii vor reveni la întâlnirile regulate și chiar va putea să o ajute pe fată.

Dar Julian nu întreabă despre Kaylie, sau despre munca ei la spital, sau despre Randy, nici măcar de Walter, așa că Brooke se abținu să spună ceva. Se abținu și să-i amintească faptul că nu petrecuseră decât câteva nopți împreună pe parcursul ultimelor săptămâni, iar majoritatea acestor nopți se consumaseră fie la telefon, fie la studio în discuții interminabile cu Leo sau Samara. Și, cel mai enervant dintre toate, se forță să nu întrebe datele turneului sau cât timp va dura.

Aproape înecându-se de efort, spuse pur și simplu:

— Nu, Julian, cel mai important este să reușești. Acestea sunt realmente vești extraordinare.

— Mulțumesc, iubito. Te sun mai târziu astăzi, când voi avea mai multe detalii, bine ? Te iubesc, Rookie, spuse el cu mai multă tandrețe decât îl auzise în ultimul timp.

Julian începuse să îi spună „Rook“ încă de la prima lor întâlnire, iar această denumire se transformase, natural, în „Rookie“. Prietenii și familia ei începuseră să folosească acest apelativ, deoarece îl auziseră pe Julian că îi spunea așa și, cu toate că adesea își dădea ochii peste cap și se prefăcea supărată, Brooke se simțea recunoscătoare față de Julian, pentru că îi dăduse această poreclă. Încercă să se concentreze pe asta și nu pe faptul că el închisese telefonul fără a o întreba măcar ce mai face.

Manichiurista aplică primul strat de oja și lui Brooke i se păru că era prea stridentă. Se

gândi să spună ceva, dar decise că nu merita efortul. Degetele de la picioare ale mamei ei erau lăcuite cu o culoare perfectă, alb rozaliu, o culoare care arăta șic și foarte natural.

— Se pare că Julian are vești bune? întrebă doamna Greene, punând revista în poală cu fața în jos.

— Într-adevăr, spuse Brooke, sperând că vocea ei va părea mai veselă decât era în realitate. Sony îl trimite într-un turneu de promovare. Vor repeta la Los Angeles pe parcursul săptămânii și apoi vor cânta în deschidere la Maroon 5, așa că va avea ocazia să cânte în fața unui public adevărat înainte de a merge ei singuri în turneu. Este un mare vot de încredere din partea lor.

— Dar asta înseamnă că va sta și mai puțin pe acasă.

— Da. Va rămâne acolo tot restul săptămânii pentru a repeta. Apoi, poate că va veni acasă câteva zile, după care o să plece din nou.

— Ce părere ai despre asta?

— E cea mai bună veste pe care o putea primi.

Mama ei zâmbi în timp ce își introducea picioarele în papucii de la salon.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Telefonul lui Brooke sună.

— Salvată de clopoțel, spuse ea bucuroasă.

Era un mesaj de la Julian, care spunea: „Am uitat să-ți spun: vor să îmi cumpăr haine noi! Spun că n-am un *look* potrivit. Ce coșmar!“.

Brooke râse cu voce tare.

— Ce este? întrebă mama ei.

— Poate că totuși există dreptate, în cele din urmă. Cred că publicistul sau oamenii de la marketing spun că *look*-ul lui Julian nu este potrivit și vor să-i cumpere haine noi.

— Dar în ce vor să-l îmbrace? Nu prea-l văd pe Julian în haine militare ca pe Michael Jackson sau pantaloni ca ai lui MC Hammer.

Părea foarte mândră de cunoștințele ei de cultură pop.

— Glumești? Sunt căsătorită cu el de cinci ani și pot număra pe degetele de la două mâini de câte ori l-am văzut în altceva decât o pereche de blugi și un tricou alb. O să aibă de furcă, pe bune!

— Haide să-l ajutăm! spuse mama ei.

Înmână cartea de credit femeii care îi prezentă nota de plată. Brooke încercă să scoată propriul portofel, dar mama sa îi făcu semn că nu.

— Ascultă-mă pe mine, în ruptul capului Julian nu va fi de acord cu un nou *look*. Mai degrabă ar muri decât să meargă la cumpărături și este mult mai atașat de blugii lui și de tricoul alb decât sunt unii bărbați de copiii lor. Nu cred că Sony știe cu cine se pune și cu siguranță nu îl vor convinge să înceapă să se îmbrace ca Justin Timberlake.

— Brooke, dragă, cred că va fi amuzant. Dacă Julian tot nu merge să-și cumpere lucruri, hai să mergem noi la cumpărături pentru el.

Brooke o urmă pe mama ei afară și apoi direct pe scările de la metrou.

— Îi vom cumpăra lucruri de genul celor pe care deja le are, doar că mai frumoase. Am o idee genială.

După două schimbări de metrou și la două stații distanță, femeile ieșiră pe Fifty-Ninth Street și intrară la Bloomigdale's, la parter. Mama lui Brooke o conduse cu încredere la raionul pentru bărbați și îi arătă o pereche de blugi clasici, cu aspect *vintage*. Nici prea închisi, nici prea deschiși la culoare, în tonul perfect și fără nici un

alt fel de accesorii, fermoare sau buzunare ciudate. Brooke pipăi materialul. Era surprinzător de ușor și de moale, foarte posibil să fi fost mult mai moale decât cel de la blugii favoriți ai lui Julian, Levi's.

— Uau, spuse Brooke luându-i din mâna mamei sale. Chiar cred că îi vor plăcea. Cum ai făcut asta?

Mama ei zâmbi.

— V-am îmbrăcat destul de bine atunci când erați copii. Cred că încă mă mai pricep.

Abia atunci Brooke observă eticheta cu prețul.

— 250 de dolari? Blugii Levi's ai lui Julian costă patruzeci de dolari. Nu pot să-i cumpăr așa ceva.

Mama ei îi smulse din mână.

— Sigur că poți. Și chiar îi vei lua. Îi vei cumpăra pe ăștia și încă alte câteva perechi. Și apoi vom merge direct la raionul de haine și îi vom lua cele mai potrivite tricouri pe care le putem găsi și probabil că vor costa șaptezeci de dolari bucata, și asta e în regulă. Te ajut eu cu banii.

Brooke se holbă la mama ei, nedumerită, dar doamna Greene dădu din cap.

— Asta e foarte important. Din toate motivele, dar în special pentru că eu cred că e crucial în acest moment să fii alături de el și să-l susții.

Un vânzător plictisit se apropie în sfârșit de ele, dar mama lui Brooke îi făcu semn să plece.

— Insinuezi că nu îl susțin suficient? Că nu îl ajut? De ce am avut două locuri de muncă timp de doi ani dacă nu sunt mereu alături de el? Ce legătură au două perechi de blugi cu asta?

Brooke putea să-și audă vocea aproape isterică, dar nu se putea abține.

— Vino aici, spuse mama ei cu brațele deschise. Vino și lasă-mă să te îmbrățișez.

Fie că era din cauza privirii simpatice a mamei sale, fie a sentimentului de a fi îmbrățișată, în momentul în care simți brațele mamei în jurul ei, Brooke izbucni în hohote de plâns. Nu era sigură de ce plângea. Pe lângă faptul că Julian anunțase că nu revenea acasă timp de încă o săptămână, nimic nu era tragic – de fapt totul era chiar minunat – dar odată ce începu, nu se mai putu opri. Mama ei o îmbrățișă strâns și îi mângâie părul, murmurând vorbe de încurajare, așa cum făcea când Brooke era mică.

— Sunt multe schimbări acum, spuse ea.

— Dar toate sunt bune.

— Asta nu înseamnă că nu este înfricoșător. Brooke, scumpo, știu că nu este nevoie să subliniez acest lucru, dar Julian este pe punctul de a deveni un muzician cunoscut la nivel național. Atunci când va ieși albumul, viețile voastre vor fi întoarse pe dos. Până atunci, totul e doar de încălzire.

— Dar este lucrul la care sperăm de atâția ani.

— Sigur că este.

Doamna Greene atinse mai întâi brațul lui Brooke, apoi o mângâie pe față.

— Dar asta nu înseamnă că nu este realmente copleșitor. Deja este foarte mult plecat de acasă, programele voastre sunt un haos total și există tot felul de oameni care au apărut în peisaj, dându-și cu părerea și băgându-se în problemele voastre. Asta probabil că se va amplifica, atât lucrurile bune, cât și cele rele, așa că vreau să fii pregătită.

Brooke zâmbi și ridică blugii.

— Și mă pregătesc pentru asta cumpărându-i blugi mai scumpi decât cei pe care îi port eu? Pe bune?

Mama ei fusese dintotdeauna mai interesată de haine decât ea, dar nu cheltuia nici ea excesiv.

— Exact. Sunt multe lucruri la care nu vei lua parte în următoarele câteva luni, nu numai pentru că el va fi plecat, ci și pentru că tu lucrezi aici. Probabil că nu va avea prea mult control asupra propriei vieți, și nici tu. Va fi foarte dur. Dar vă cunosc pe amândoi, Rook, și știu că veți trece peste asta și, odată ce totul se va stabiliza, veți fi în regulă. Și te rog să mă ierți pentru că mă amestec în căsnicia ta – nu sunt chiar expertă, după cum știm cu toții – dar până când aceste momente nebunești vor trece, poți ușura situația, implicându-te în orice fel. Ajută-l să găsească niște strategii de marketing. Trezește-te în mijlocul nopții atunci când sună, fără a ține cont de cât ești de obosită – va suna mai mult dacă știe că vrei să auzi vești de la el. Cumpără-i haine noi și moderne atunci când crezi că are nevoie de ele, dar nu știe de unde să înceapă. Ce mai contează prețul, dă-l naibii! Dacă albumele lui se vor vinde măcar pe jumătate din cât prevede toată lumea, aceste mici cumpărături nu vor mai fi așa de importante.

— Cred că a zis ceva despre cât va câștiga din acest turneu. Nu prea mă pricep la matematică, dar bănuiesc că vorbea despre sume cu șase cifre.

Mama ei zâmbi.

— Meritați acest lucru, știi asta, nu ? Ați muncit amândoi foarte mult pentru a ajunge aici. Veți trece printr-o perioadă grea de cheltuieli, veți cumpăra tot felul de lucruri de lux despre care n-ai știut niciodată că există și te vei bucura de fiecare minut în parte. Eu, de exemplu, mă ofer oficial voluntar să te însoțesc la toate cumpărăturile.

Sunt multe chestii pe care trebuie să le rezolvi, dar ești pregătită pentru asta. Știi că ești.

Când, în cele din urmă, ieșiră din magazin, o oră și jumătate mai târziu, a fost nevoie de amândouă să care acasă toate hainele. Aleseseră împreună patru perechi de blugi albaștri și o pereche de blugi negri, plus o pereche de blugi strâmți din denim, de care doamna Greene o convinsese că Julian chiar avea nevoie. Scotociseră prin grămezi de tricouri albe, comparând bum-bacul egiptean cu jerseyul, înainte de a alege o duzină de modele și materiale variate. Se despărțiseră la primul etaj și mama ei mersese să îi cumpere lui Julian niște produse bărbătești marca Kiehl, jurând că nu întâlnise niciodată un bărbat care să nu adore spuma de ras și aftershave-ul respective. Brooke avea dubiile ei în ceea ce privea faptul că Julian ar folosi orice altceva în afară de spuma obișnuită Gillette, cumpărată cu doi dolari din orice magazin, dar, cu toate acestea, aprecie entuziasmul mamei sale. Își croi drum prin raionul de accesorii, unde alese cu foarte mare grijă cinci șepci croșetate, toate de culori diferite și una neagră cu dungi, frecând-o pe fiecare de față pentru a se asigura că nu era prea călduroasă sau că nu provoca mâncărimi.

Totalul general al cheltuielilor ajunsese la 2.260 de dolari, cea mai mare sumă pe care o cheltuisese vreodată în toată viața sa. I se tăie respirația când se gândi să scrie un cec pentru factura aia imensă, dar se forță să se concentreze asupra a ceea ce era foarte important – faptul că el era pe punctul de a începe o carieră importantă și ea era datoare să-l susțină sută la sută. În plus, era mulțumită că rămăsese fidelă aspectului lui personal, că îi respectase blugii fără vârstă, tricoul

cel alb și șapca și că nu încercase să îi impună o nouă imagine. Era una dintre cele mai ciudate după-amiezi de care avusese parte în ultimul timp. Chiar dacă hainele nu erau pentru ea, asta nu însemnase că alegerea și cumpăratul lor nu fuseseră la fel de plăcute.

Când Julian sună sâmbăta următoare pentru a-i spune că era în taxi în drum spre casă de la aeroport, ea era extraordinar de entuziasmată. La început, duse toate noile achiziții în sufragerie, umplu canapeaua de blugi și scaunele de tricouri și de șepci atârinate de lămpi și de etajere, de parcă erau ornamente într-un copac, dar, doar cu câteva momente înainte ca el să sosească, se răzgândi și strânse totul la loc. Împachetă din nou hainele și le puse în pungile lor, pe care mai apoi le ascunse în spatele celui mai dosnic dulap, imaginându-și ce amuzant va fi să ia fiecare piesă în parte, una câte una. Atunci când auzi ușa deschizându-se și când Walter începu să latre, ea ieși afară din dormitor și sări în brațele lui Julian.

— Iubito, murmură el, strângând-o în brațe și trăgând adânc aer în piept.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

Părea mai slab, mai obosit decât de obicei. Julian cântărea mai mult decât Brooke cu câteva kilograme bune, dar ea nu știa niciodată cum se întâmpla asta, fiindcă aveau exact aceeași înălțime și avusese mereu senzația că ea era cea care îl înfășura și-l zdrobea. Îl privi cu atenție din cap până-n picioare, se aplecă spre el și-l sărută.

— Mi-a fost așa de dor de *tine*. Cum a fost zborul? Dar taxiul? Ți este foame? Am niște paste pe care pot să le încălzesc.

Walter lătra atât de tare, încât era aproape imposibil să se audă. Câinele nu avea să se liniștească

decât dacă era băgat în seamă, așa că Julian se prăbuși pe canapea și bătut perna de lângă el, dar Walter deja îi sărise în brațe și începuse să-i lingă fața.

— Uau, liniștește-te băiete, spuse Julian râzând. Ce respirație ciudată ai, nu te spală nimeni pe dinți, Walter Alter?

— L-a așteptat pe tatăl lui, spuse Brooke bucurasă din bucătărie, unde turna niște vin în pahare.

Când se întoarse în sufragerie, Julian era la toaletă. Ușa era întredeschisă și îl vedea pe cum stătea în fața toaletei. Walter stătea la picioarele lui și privea cu fascinație cum Julian își făcea nevoile.

— Am o surpriză pentru tine, strigă Brooke. Ceva ce îți va plăcea la nebunie.

Julian trase fermoarul, se spălă repede pe mâini și se așeză lângă ea pe canapea.

— Și eu am o surpriză pentru tine, spuse el. Și cred că îți va plăcea foarte tare.

— Serios? Mi-ai luat un cadou!

Brooke știa că se comporta ca un copil, dar cui nu-i plăceau cadourile?

Julian zâmbi.

— Ei bine, cred că îl poți numi cadou. E pentru amândoi, dar cred că ție îți va plăcea chiar mai mult decât mie. Începe tu, care este surpriza ta?

— Nu, tu primul.

Brooke nu voia ca prezentarea hainelor să fie umbrită de ceva; avea nevoie de atenția lui maximă.

Julian se uită la ea întrebător. Se ridică, merse în altă cameră și reveni cu un geamantan pe care ea nu-l recunoștea. Era negru, marca Tumi și era gigantic. Îl trase în fața ei și îi făcu semn cu mâna.

— Mi-ai cumpărat un geamantan? întrebă ea puțin confuză.

Sigur că era superb, dar nu era exact ceea ce aștepta. Plus că părea atât de îndesat de parcă stătea să explodeze.

— Deschide-l, spuse Julian.

Brooke începu să deschidă fermoarul cu ezitare. Nu voia să se deschidă. Trase puțin mai tare, dar tot nimic.

— Uite, spuse Julian, trăgând geamantanul lângă el și încercând să deschidă fermoarul lateral.

Reuși, deschise capacul și dezvălui interiorul... grămezi de haine împachetate. Brooke era mai confuză ca niciodată.

— Par a fi haine, spuse Brooke, întrebându-se de ce era Julian așa fericit.

— Da, sunt haine, dar nu orice fel de haine. Draga mea Rookie, tocmai te uiți la imaginea nouă și îmbunătățită a soțului tău, care are un stilist propriu. Cât de tare e asta?

Julian se uită la Brooke, așteptând o reacție, dar ea avu nevoie de ceva timp pentru a procesa informațiile primite.

— Vrei să spui că un *stilist* ți-a cumpărat o nouă garderobă?

Julian dădu din cap.

— Totalmente nouă – un „aspect fresh și total unic“ a fost descrierea tipei. Îți zic, Rook, fata asta știe foarte bine ce face. A avut nevoie doar de câteva ore și eu nu a trebuit să fac nimic decât să stau într-o cabină imensă de probă la Barney's, și o grămadă de fete și de bărbați gay îmi aduceau încontinuu umerase pline de haine. Făceau tot felul de combinații și-mi prezentau cum ar fi arătat dacă aș fi purtat acele lucruri. Am băut câteva beri și am probat toate hainele

alea și totți se agitau cu ce se asortează și, în final, am plecat cu toate hainele acasă.

Se îndreptă spre geamantan.

— Doar uită-te la unele dintre lucrurile acestea.

Își băgă mâna în grămadă, scoase o mulțime de haine și le aruncă pe canapea între ei. Brooke vru să strige la el să aibă mai multă grijă de ele, să le împacheteze atent, dar chiar și ea realiza cât de ridicolă era situația. Se aplecă și luă în mână un hanorac cu glugă din cașmir. Era dintr-un material foarte moale, asemenea unei păături pentru copii. Pe etichetă scria „495 de dolari“.

— Cât de mișto e ăsta? întrebă el cu entuziasmul pe care în mod normal nu îl avea decât legat de instrumentele muzicale sau diferite dispozitive electronice noi.

— Nu porți niciodată hanorace cu glugă, a fost tot ce putu ea să spună.

— Da, dar ăsta e cel mai potrivit moment să încep, nu? spuse Julian zâmbind. Cred că ne putem obișnui cu un hanorac care costă 500 de dolari. Ai simțit cât este de moale? Uită-te la astea.

Aruncă o geacă de piele și o pereche de ghete John Varvatos, care erau un amestec între ghetele de motocicliști și cele de cowboy. Brooke nu era chiar foarte sigură ce erau, dar chiar și ea știa că erau foarte mișto.

— Cât costă?

Dădu din cap. Speriată că va începe să plângă dacă nu făcea repede ceva, Brooke se aplecă asupra geamantanului și trase o altă grămadă de haine în poală. Erau haine de firmă și tricouri *vintage* în orice culoare imaginabilă. Observă o pereche de pantofi Gucci – din cei cu talpa subțire și fără nici un fel de logo – și o pereche de adidași

Prada albi. Mai erau, de asemenea, și pălării, atât de multe pălării, șepci ca cele pe care le purta el mereu, dar și unele din cașmir și niște Panama Jacks. Probabil că erau zece sau douăsprezece pălării în stiluri și culori diferite, fiecare cu stilul ei, unică în felul său. Foarte multe haine din cașmir, *en coeur*, cămăși italienești croite pe talie. Și blugi. Atât de multe perechi de blugi, de orice model, culoare, și probabil că Julian avea să poarte o altă pereche în fiecare zi, timp de patruzeci de zile și nu va trebui să se repete. Brooke se forță să despacheteze și să se uite la fiecare articol până în momentul în care descoperi – după cum știa că se va întâmpla – aceeași pereche pe care mama ei o alesese prima oară de la Bloomingdale, cei pe care Brooke îi considerase, din start, perfecți.

Încercă să murmure ceva, dar nu reuși decât să scoată un scâncet.

— Nu este incredibil? întrebă Julian, vocea sa fiind din ce în ce mai entuziasmată, pe măsură ce scormonea printre haine. O să arăt și eu ca un adult. Un adult îmbrăcat foarte bine. Ai cumva idee cam cât i-au costat toate aceste lucruri? Încearcă să ghicești.

Nu trebuia să ghicească; putea spune acest lucru doar uitându-se la calitatea mărfii pe care Sony o achiziționase și putea face o estimare la nu mai puțin de 10.000 de dolari. Cu toate astea, nu voia să îi strice momentul lui Julian.

— Nu știu, 2.000? Poate 3.000? Este o nebunie! spuse încercând să pară entuziasmată.

El râse.

— Știu, cred că tot cam atât aș fi ghicit și eu. 18.000 de dolari. Ți vine să crezi? 18.000 de dolari numai pe haine.

Ea mângâia unul dintre puloverele de cașmir.

— Și ești multumit de faptul că vor să îți schimbe vestimentația? Nu te deranjează că vei purta niște lucruri care sunt complet diferite?

Își țin respirația în timp ce el părea că se gândește la asta.

— Nu, nu pot să fiu mereu așa, spuse el. E timpul să merg mai departe, nu? Vechea uniformă a mers pentru ceva timp, dar acum este un nou început. Trebuie să accept noul *look* și să sperăm că odată cu el o să vină și o nouă carieră. Trebuie să spun că nu mă așteptam nici eu, dar nu mă deranjează schimbarea asta, zise el zâmbind șmechereste. Și, în plus, trebuie să fac asta, și dacă tot trebuie, mai bine să o fac ca la carte, știi? Te bucuri?

Ea se forță să zâmbească.

— Mă bucur foarte tare. Este minunat că sunt dornici să investească în tine.

El râse de vechea lui șapcă și scoase o pălărie albă. Sări în sus pentru a se privi în oglinda de pe hol și se întoarse de câteva ori, admirându-se din diferite unghiuri.

— Deci care sunt vestile tale? spuse el. Dacă îmi amintesc bine, nu sunt singurul de aici care a venit cu o surpriză în seara asta.

Ea zâmbi, un zâmbet trist, în ciuda faptului că nimeni nu o putea vedea.

— Nu e nimic, spuse ea, sperând că vocea ei să pară mai veselă decât era.

— Oh, haide, era ceva ce voiai să îmi arăți, nu?

Își puse mâinile în poală și se holbă la geamantanul care dădea pe dinafară.

— Nimic la fel de interesant, dragul meu. Haide să ne bucurăm de asta acum și îmi voi păstra surpriza pentru o altă seară.

El merse spre ea, cu pălăria pe cap și o sărută pe obraz.

— Sună bine, Rookie. Merg să îmi despachetez întreaga pradă. Vrei să mă ajuți? zise el și începu să tragă totul spre dormitor.

— Vin imediat, spuse ea, rugându-se ca el să nu observe plasele de cumpărături din dulap.

Se întoarse în sufragerie doar câteva momente mai târziu și se așează lângă ea pe canapea.

— Ești sigură că totul este în regulă, iubito? S-a întâmplat ceva?

Ea zâmbi din nou și scutură din cap, dorindu-și din tot sufletul să-i dispară nodul din gât.

— Totul este în regulă, minți ea, strângându-l de mână. Nu s-a întâmplat nimic rău.

Sărmana mea inimă
nu poate suporta încă
un triunghi amoros

— Oare e greșit că mă tem de acest lucru? întrebă Brooke, luând-o înspre strada pe care stăteau Randy și Michelle.

— Chiar că nu i-am văzut de ceva vreme, murmură Julian, tastând furios butoanele telefonului mobil.

— Nu. La petrecere mă refer. Mi-e groază când mă gândesc la petrecere. Toți acei oameni din copilăria mea, fiecare supunându-ne la un interogatoriu cu privire la viețile noastre și povestindu-ne despre viețile copiilor lor, oameni cu care eram prietenă, dar care au ajuns să aibă tot soiul de realizări mai importante decât ale mele și să mă depășească în orice domeniu posibil.

— Îți garantez că nici unul dintre copiii lor nu s-a căsătorit mai bine decât tine.

Îl văzu cum zâmbea, cu coada ochiului.

— Ha! Poate că aș fi fost de acord cu tine, până să mă întâlnesc cu mama lui Sasha Philips în oraș, acum șase luni. Sasha era ca o prințesă în clasa a șasea, genul de fată care putea să

facă pe toată lumea să stea în cap pentru ea și să se întoarcă împotriva ta, dacă nu îi erai pe plac, doar zdrăngănindu-și brățările; și care, din întâmplare, avea cele mai apretate șosete și cei mai albi pantaloni din piele Keds.

— Și unde vrei să ajungi, mai exact?

— Vreau să spun că, înainte să apuc să mă ascund pe undeva, am văzut-o pe mama lui Sasha la Century 21, la departamentul de articole de menaj.

— Brooke...

— Și ea m-a înghesuit chiar unde erau perdelele de baie și prosoapele și a început să se laude cum că Sasha s-a căsătorit cu un tip care a fost nășit de cineva cu multă influență, dintr-o familie bine-cunoscută de oameni de afaceri italieni, „știi tu“, și mi-a făcut cu ochiul. Cum că tipul acesta – o adevărată partidă – putea avea orice femeie voia, dar a fost fermecat de Sasha. Care, apropo, este acum mama vitregă a celor patru copii ai lui. Ce se mai lauda! Femeia este atât de pricepută, încât chiar m-a făcut să plec de acolo simțindu-mă prost că tu nu faci parte din Mafie și nu ai de îngrijit o droaie de copii de la vreo fostă soție.

El râse.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

— Nu voiam să te pun în primejdie.

— O să ne descurcăm noi. Ceva aperitive, o cină ușoară, un discurs și gata. OK?

— Dacă spui tu.

Opri în parcare la blocul lui Randy, la nr. 88 și imediat observă că mult iubitul lui Nissan 350Z, cu două locuri, nu se vedea nicăieri. Tocmai voia să-i zică ceva lui Julian, când lui îi sună telefonul, pentru a mia oară în ultimele două ore, și ieși din mașină să vorbească.

— O să mă întorc eu după gentile noastre, bine? îi strigă ea, dar el se afla deja la capătul celălalt al parării, cu telefonul lipit de ureche și dădea furios din cap. OK, super! murmură ea pentru sine și se îndreptă către ușa principală.

Tocmai voia să urce treptele, când Randy dădu ușa de perete și se năpusti afară, cuprinzând-o în brațe.

— Hei, Rookie! Ce bine că vă văd. Vine și Michelle, acum. Unde e Julian?

— Vorbește la mobil. Auzi, îți spun eu, T-Mobile nu vor fi deloc încântați că i-au oferit convorbiri nelimitate când or să-i vadă factura.

Se uitară amândoi în direcția lui Julian, care se îndrepta către portbagajul descuiat, zâmbind, în timp ce băga mobilul în buzunar.

— Ai nevoie de ajutor cu bagajele? întrebă Randy.

— Nu, e în regulă, zise Julian, aruncând bagajele pe umăr, cu dezinvoltură. Arăți bine, ai mai slăbit?

Randy se bătu peste burtica sa mare – sau poate nu chiar atât de mare.

— Bătrânica mea m-a pus la un regim foarte strict, zise el cu mândrie nedisimulată.

Cu un an în urmă, Brooke nu ar fi crezut așa ceva, dar Randy era, evident, încântat să fie implicat într-o relație, să aibă o casă cât de cât pusă la punct și un bebeluș pe drum.

— Poate ar trebui să ții și mai strict, zise Brooke, trecând pe lângă el, ca să nu o poată atinge.

— Ce palavragioaică! Recunosc, mai am câteva kilograme de dat jos, dar tu ești nutriționistă – deci, tu ce scuză ai? Nu ar trebui să fii anorexică?

Randy o ajunsese din urmă și o ciufuli.

— Uau, un comentariu legat de greutate și o insultă referitoare la meseria mea în același timp. Văd că ești în formă azi.

— Of, hai că știi că glumesc. Arăți super.

— Mhm. Poate ar trebui să mai scap de câteva kilograme, dar Michelle se potrivește tare bine cu slujba pe care o are, zise ea, rânjind.

— Crede-mă, mă străduiesc în primul rând cu el, strigă Michelle, coborând treptele.

Burta ei arăta ca un mare balon, deși mai avea încă șapte săptămâni de sarcină; dând de zăpușeala de august, transpiră instantaneu. Cu toate astea, arăta fericită, aproape entuziastă. Brooke crezuse mereu că toată povestea cu strălucirea pe timpul sarcinii era doar un mit, dar, fără îndoială, lui Michelle i se potrivea.

— Și eu mă chinui s-o conving pe Brooke, spuse Julian, sărutând-o pe Michelle pe obraz.

— Brooke e superbă așa cum e, replică Michelle, cu o expresie care dovedea că înregistrase efectele celor spuse.

Brooke se întoarse către Julian, uitând că Michelle și Randy erau de față.

— Ce-ai spus?

Julian dădu din umeri.

— Nimic, Rook, a fost doar o glumă.

— Te chinui să mă convingi? Asta ai zis? Ce, vrei să zici că încerci să ții obezitatea mea morbidă sub control?

— Brooke, putem vorbi despre asta altădată – știi că am glumit, doar!

— Nu, aș vrea să discutăm acum. Ce ai vrut *de fapt* să spui cu asta?

Julian i se alătură într-o secundă, plin de remușcări.

— Rookie, hai că a fost o glumă, știi doar că îmi place cum arăți și nu aș schimba nimic la

tine, mă gândeam să nu te simți tu inconfortabil...

Randy o luă pe Michelle de mână și anunță:

— O să aranjăm totul înăuntru, hai să vă iau bagajele. Intrați când terminați de vorbit.

Brooke așteaptă până închiseră ușa.

— Ce ai vrut să spui mai exact prin a mă simți eu *inconfortabil*? Nu sunt top model, dar cine este?

— Nu, știu, doar că... lovi un stâlp cu tenisul Converse și apoi se așează.

— Doar că ce?

— Nimic. Știi că eu cred că ești superbă. Doar că Leo se gândea că poate nu te-ai simți în largul tău, în ceea ce privește publicitatea, știi tu, treburi de genul acesta.

Se uită la ea, așteptând, însă ea era prea șocată ca să răspundă.

— Brooke...

Ea scoase o gumă din geantă și rămase cu privirea pironită în pământ.

— Rookie, vino aici. Dumnezeu, nu ar fi trebuit să spun ce am spus, nu la asta m-am referit.

Se opri și îl lăsă să explice ce voise de fapt să spună, dar el tăcea.

— Haide, hai să intrăm, zise ea, încercând să nu plângă.

Într-un fel, era mai simplu să nu afle exact ce voise el să zică.

— Nu, stai un pic, vino încoace, spuse el, trăgând-o aproape și luându-i mâinile într-ale sale. Iubito, îmi pare rău de ce am spus. Să nu crezi că eu și Leo stăm și discutăm despre tine și știu că toată porcăria asta despre imaginea mea nu e decât ceva stupid, dar simt că o iau razna și că trebuie să ascult de el momentan. Albumului

i-au scăzut vânzările și încerc să nu las chestia asta să mă afecteze, dar oricum o dau, mi-e groază: dacă merge și albumul va fi un hit – e terifiant. Dacă, mai degrabă, totul nu a fost decât praf în ochi și mult noroc și, în final, nu o să iasă nimic serios – asta mă înspăimântă și mai tare. Stăteam mai ieri în studio, bine mersi, cântând ce îmi place, gata să mă prefac că nu eram decât eu și pianul, și deodată au venit toate: aparițiile la televizor, cinele cu diverși manageri, interviurile. Pur și simplu nu sunt pregătit pentru asta. Și dacă mai devreme am fost măgar, îmi pare tare, tare rău.

Brooke simțea că ar fi vrut să spună o mie de lucruri deodată – cât de mult îi ducea dorul, acum, că el era atât de des plecat; cât de îngrijorată era de cearta lor recentă, de toate certurile și împăcărilor; cât de entuziasmată fusese că el se deschisese un pic față de ea – dar în loc să-l preseze mai mult sau să-i pună tot soiul de întrebări ori să-i povestească despre sentimentele ei, se forța să aprecieze puținul pe care i-l oferea el.

Îi strânse mâinile și îl sărută pe obraz.

— Mulțumesc, zise încet, uitându-se pentru prima oară în ochii săi pe ziua aceea.

— Eu îți mulțumesc, răspunse el și o sărută, la rândul său.

Lăsând destule lucruri nespuse și având o senzație de disconfort, Brooke își luă soțul de mână și îl lăsă să o conducă înăuntru. Era mai bine dacă uita de comentariul referitor la greutatea sa.

Randy și Michelle îi așteptau în bucătărie, unde Michelle pregătea un platou cu ingrediente pentru sendvișuri pe care să și le facă fiecare după plac: curcan feliat, friptură de vită, pâine de secară, sos rusc, roșii, salată și murături. Pe masă erau, de asemenea, cutii de suc de cireșe

negre Dr. Black's și un litru de sifon cu lămâie. Michelle dădu fiecăruia câte o farfurie de plastic și îi îndemnă să se servească.

— Deci, la ce oră începe festivitatea? întrebă Brooke, luând câteva felii de curcan, fără pâine.

Spera că atât Randy, cât și Julian vor observa acest lucru și că se vor simți vinovați.

— Petrecerea începe la 19.00, dar Cynthia vrea să ajungem pe la 18.00, s-o ajutăm să organizeze treburile.

Michelle se ridică cu o grație surprinzătoare, având în vedere cât de mare se făcuse din pricina sarcinii.

— Crezi că el va fi surprins? întrebă Brooke.

— Nu-mi vine să cred că tatăl tău face șaiszeci și cinci de ani! zise Julian, întinzând sos rusesc pe o felie de pâine.

— Mie nu îmi vine să cred că, în sfârșit, s-a pensionat! spuse Randy. E ciudat, dar începând cu luna septembrie, asta va fi prima dată, în aproape cincisprezece ani, când nu o să începem împreună anul școlar.

Brooke îi urmă pe ceilalți în sufragerie și puse farfuria și cutia de suc lângă fratele ei.

— Ei, cred că o să-ți fie dor de el, așa-i? Cu cine o să mai mergi la prânz la masă?

Lui Julian îi sună telefonul și merse să vorbească, scuzându-se.

— Pare destul de calm, având în vedere că tocmai au scăzut vânzările albumului, spuse Randy, mușcând dintr-un sendviș mai mare.

— Pare calm, dar nu e. Tot timpul îi sună mobilul și vorbește cu o grămadă de oameni, dar nimic nu e sigur deocamdată. Sper să aflăm ceva azi, mai încolo, sau poate mâine. El zice că toți au speranțe că va intra în top 20, dar nu putem fi siguri, răspunse Brooke.

— E incredibil, zise Michelle, ciugulind dintr-o bucată de pâine. Adică, te-ai gândit vreodată că albumul lui Julian va debuta chiar în top 20? Unii încearcă o viață întreagă să ajungă acolo, iar pentru el acesta e primul...

Brooke înghiți suncul și se șterse la gură.

— Da, dar încă nu s-a întâmplat nimic... Nu vreau să cobesc, dar chiar că este de necrezut!

— Nu e chiar așa de necrezut, zise Julian, întorcându-se în cameră cu una dintre grimasele sale tipice.

Avea un zâmbet așa larg, încât Brooke uită de cearta de mai devreme.

Michelle îi întinse mâna.

— Nu fi așa modest, Julian. Obiectiv vorbind, e super ca primul tău album să intre direct în top 20.

— De fapt, e extraordinar ca albumul tău de debut să fie pe locul patru, spuse el încet, după ce afișă un alt zâmbet la fel de larg.

— Ce? zise Brooke, rămânând cu gura căscată.

— Leo era la telefon. Cică nu e oficial, dar se pare că se îndreaptă spre locul patru. Patru! Nici nu pot încă să realizez ce înseamnă asta!

Brooke îi sări în brațe.

— Oh, Doamne, Doamne! repetă ea.

Michelle strigă și se grăbi să-i îmbrățișeze pe amândoi ducându-se să ia o sticlă de whisky, ca să închine un pahar în cinstea reușitei lui Julian.

Randy se întoarse cu trei pahare cu lichid maro în ele și unul cu suc de portocale pentru Michelle.

— Pentru Julian, zise el ridicând paharul.

Ciocniră și băură. Brooke se strâmbă și puse paharul pe masă, dar Randy și Julian le goliră pe ale lor din câteva sorbituri.

Randy îl bătu pe Julian pe spate.

— Știi, mă bucur pentru tine și pentru succesul tău, bla bla bla, dar trebuie să spun – e super mișto să ai un star rock în familie!

— Hai, mări, că nu e chiar...

Brooke îl bătu pe umăr pe Julian.

— Au dreptate, iubitele, ești un star. Câți oameni pot spune că au debutat direct pe locul patru în topuri? Poate cinci, zece? Adică gen Beatles, Madonna, Beyonce și... Julian Alter? E foarte tare!

Sărbătoriră și se năpustiră asupra lui Julian cu întrebări timp de vreo patruzeci și cinci de minute, după care Michelle anunță că venise timpul să se pregătească de plecare, fiindcă trebuiau să ajungă la restaurant într-o oră.

În momentul în care Michelle le dădu un vraf de prosoape și închise ușa la camera de oaspeți în urma ei, Brooke îl luă pe Julian în brațe și se rostogoli cu el pe pat.

— Iubire, iată că în sfârșit se întâmplă, pe bune, chiar se întâmplă, zise ea și îl sărută pe frunte, pe pleoape, pe obraji și pe buze.

Julian o sărută și el și apoi se propti în coate.

— Știi ce mai înseamnă asta?

— Că oficial ai devenit o celebritate?

Îl sărută pe gât.

— Înseamnă că, în sfârșit, poți să-ți dai demisia de la Huntley – la naiba, de la ambele servicii.

Ea se retrase și se uită mirată la el.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi, pentru început, ai muncit ca nebuna în ultimii ani și cred că meriți o pauză. Și începem să o scoatem la capăt cu banii. Cu procentele pe care o să le obțin de la turneul Maroon 5, petrecerile private pe care le rezervă Leo și ce

o să câștig din albumul acesta – zic eu că ar trebui să te relaxezi și să te distrezi nițel.

Tot ce spunea el părea foarte logic, dar Brooke simți că se crispează, fără să-și dea seama din ce cauză.

— Nu o fac numai pentru bani, să știi. Fetele alea au nevoie de mine.

— Dar e o sincronizare perfectă, Brooke. Anul școlar nu începe decât peste două săptămâni, deci sigur poți găsi pe cineva să te înlocuiască și dacă te decizi, totuși, să rămâi la spital, măcar o să ai mai mult timp liber.

— Dacă mă hotărâsc să rămân la spital? Julian, asta e cariera mea, pentru asta m-am pregătit și chiar dacă nu se compară cu un debut pe locul patru, mie îmi place foarte tare ce fac.

— Știu că îți place, doar că m-am gândit că poate un timp ar putea să îți placă mai de la distanță.

O împunse și zâmbi. Ea se uită la el.

— Ce vrei, de fapt, să sugerezi?

Încercă să o tragă înapoi, dar ea se împotrivi. El oftă.

— Hai, Brooke, că nu vreau să sugerez nimic atât de oribil. Poate dacă nu ai mai fi atât de stresată cu orarul pe care îl ai acum, te-ai simți bine să faci o mică pauză, poate să călătorești cu mine mai mult, să vii și tu la evenimente?

Ea tăcea.

— Te-ai supărat? o întrebă, luând-o de mână.

— Nu m-am supărat, minți ea. Simt că am făcut eforturi mari să găsesc un echilibru între muncă și relația noastră. Am mers împreună la *Leno*, la petrecerea *Friday Night Lights* și la ziua lui Kristen Stewart din Miami și Bonnaroo. Când lucrezi seara sau noaptea, mă opresc la studio – nu știu ce să fac în plus, dar cred că

răspunsul nu e să-mi abandonez eu cariera și să te urmez peste tot. Nu cred că aș fi prea fericită să fac asta, oricât m-aș distra la început și sincer, nu cred că m-aș mai respecta prea mult dacă aș alege așa ceva.

— Bine, atunci măcar gândește-te la chestia asta, zise el, scoțându-și cămașa și ducându-se spre baie. Promite-mi că o să te gândești.

Sunetul apei curgând acoperi răspunsul ei. Brooke se hotărî să își scoată din minte, pentru moment, această problemă. Nu trebuia să decidă nimic deocamdată și nu însemna că ceva era în neregulă dacă nu aveau aceeași opinie despre acest lucru. Își scoase hainele, trase perdeaua și intra în duș.

— Cărui fapt îi datorez această onoare? întrebă Julian, mijindu-și ochii.

Avea săpun pe toată fața.

— Faptului că avem mai puțin de treizeci de minute să fim gata, zise Brooke, dând la maximum robinetul de apă caldă.

Julian se strâmbă.

— Fie-ți milă!

Se strecură lângă el, atingându-i pieptul și dând la maximum robinetul de apă caldă.

— Aaah, ce bine e.

Julian se strâmbă și se retrase către cealaltă parte a căzii. Brooke izbucni în râs.

— Vino încoace! spuse, deși știa că lui nu îi plăcea deloc apa fierbinte.

— Ajunge pentru amândoi.

Stoarse mai mult șampon în palmă, dădu apa mai rece și îl sărută pe obraz.

— Uite, e OK acum! se dădu într-o parte și îi zâmbi, în timp ce el dădea să se apropie.

Își șamponă părul și se uită la Julian cum se bucura de apa caldută.

Acesta era probabil unul dintre sutele, poate miile de detalii pe care le cunoșteau unul despre celălalt și treaba asta o făcea întotdeauna fericită pe Brooke. Îi plăcea să se gândească la faptul că era, probabil, singura persoană de pe pământ care știa că Julian detesta să se scufunde în apă fierbinte oriunde: în căzi, în dușuri, în jacuzzi, în izvoare termale; le evita pe toate – dar putea suporta, fără să se plângă, temperaturi ridicate și umezeală. Că se autoproclamasese băutor de băuturi fierbinți (dacă îi puneai în față o ceașcă de cafea fierbinte sau un bol de supă aburindă, îl dădea pe gât, dintr-un foc); că avea o toleranță impresionantă pentru durere, fapt dovedit când își rupsese glezna și nu reacționase decât printr-un „fir-ar să fie“, dar dacă Brooke încerca să îi smulgă un fir din sprânceană crescut aiurea, chițăia ca o fetiță. Chiar și acum, când se săpunea, era recunoscător că avea săpun și nu gel de duș și că, atâta vreme cât nu mirosea a lavandă sau, mai rău, a grepfrut, folosea orice îi era la îndemână.

Se aplecă să-l sărute pe obrazul neras și se stropi cu apă drept în ochi.

— Bine ți-a făcut, zise Julian și o mângâie pe fund. O să te învețe minte să te mai pui cu un artist de pe a patra poziție din top.

— Ce-ar zice numărul patru de una mică?

Julian o sărută pe spate, dar ieși din duș.

— Nu vreau să-i explic lui taică-tu că am întârziat la petrecerea lui, fiindcă fiică-sa a sărit pe mine în duș.

Brooke râse.

— Ești așa de pământău.

Cynthia era deja la restaurant când ajunseră ei, agitându-se de zor prin separeu, dând ordine la toată lumea. Erau la Ponzu, care, conform

celor spuse de ea, era cel mai tare restaurant din sudul statului Pennsylvania. Potrivit lui Randy, localul utiliza expresia „Asian fusion“ pentru a descrie încercarea supra-ambitioasă de a se servi mâncărurile japoneze *sushi* și *teriyaki*, pachetele de primăvară de inspirație vietnameză, un fel thailandez pe care, de altfel, puțini thailandezi l-ar fi recunoscut și un fel de pui cu broccoli chinezesc, foarte asemănător variantei mai ieftine pe care o comandai acasă. Nimănui nu părea să-i pese de lipsa unei adevărate varietăți de mâncăruri, așa că toți patru își ținură gura închisă și se puseră pe treabă.

Bărbații agățară două pancarte masive pe care scria „LA MULȚI ANI LA A 65-A ANIVERSARE și FELICITĂRI CU OCAZIA PENSIONĂRII!“, în timp ce Brooke și Michelle aranjau florile aduse de Cynthia în vasele puse la dispoziție de către restaurant, suficiente pentru a fi câte două aranjamente pe fiecare masă. Tocmai terminaseră cu prima tură, când Michelle spuse:

— Te-ai gândit ce o să faci cu atâția bani?

Brooke aproape scăpă foarfecile de uimire. Nu stătuse niciodată de vorbă cu Michelle despre lucruri personale și o conversație despre situația sau potențialul financiar al lui Julian i se părea total neadecvată.

— Păi, știi, avem încă destul de multe împrumuturi de pe vremea studenției și tot soiul de facturi de achitat. Nu e așa sexy cum pare! dădu ea din umeri.

Michelle înlocui un trandafir cu un bujor și își înclină capul pentru a studia rezultatele muncii sale.

— Hai, Brooke, fii serioasă. O să vă scăldați în bani!

Brooke nu avea nici o idee ce să-i răspundă, așa că zâmbi jenată.

Toți prietenii tatălui ei și ai Cynthiei se adunară exact la ora șase și începură să se învâртеască de colo-colo, servindu-se cu antreuri și vin. Până când ajunse și tatăl ei la petrecerea-surpriză despre care oricum știa, grămada de oameni căpătase un aer destul de festiv. Asta se dovedi atunci când domnul Greene a fost escortat în camera din spate de ospătarul-șef și toată lumea strigă „Surpriză!“ și „Felicitări!“, iar tatăl se prefăcu surprins, afișând reacțiile tipice ale oamenilor care pretind a fi surprinși de petrecerile-surpriză date în cinstea lor, despre a căror existență știau dinainte. Luă paharul cu vin oferit de Cynthia și-l goli, încercând să se alătore distracției, cu toate că Brooke știa că ar fi preferat să stea acasă, să se pregătească pentru programul jocurilor de duminică.

Din fericire, Cynthia plănuise să țină un discurs în timpul servirii cocteilurilor; Brooke era foarte emotivă atunci când trebuia să vorbească în public și nu voia să petreacă toată seara cu gândul la cele două minute terifiante. Un pahar de vodcă tonică ușură treaba și îi permise să spună discursul pregătit fără bâlbâieli. Audiența păru să fie în mod deosebit receptivă la povestea legată de primul moment în care Brooke și Randy își vizitaseră tatăl după divorț și îl găsiseră într-o dimineată în bucătărie, îndesând reviste vechi și facturi achitate în cuptor, deoarece nu avea suficient loc de depozitare și nu voia să vadă cum se risipește bunătate de cuptor. Urmară Randy și Cynthia și, în pofida unei afirmații ciudățele din partea Cynthiei, referitoare la legătura instantanee pe care o simțiseră atunci când se cunoscuseră prima dată – care, întâmplător, se petrecuse

când tatăl și mama lui Brooke încă erau căsătoriți – toate merseră ca pe roate.

— Alo, vă pot răpi atenția un minut? întrebă domnul Greene, ridicându-se de la locul său, la jumătatea mesei lungi, de banchet.

Lumea se potoli.

— Vreau să vă mulțumesc mult că ați venit și vreau să-i mulțumesc, în special, soției mele că a organizat această petrecere sâmbătă și nu duminică – știe și ea acum diferența între fotbalul profesionist și cel amator – și celor patru copii ai mei, că îmi sunt alături în seara asta, voi faceți ca totul să aibă sens.

Toți aplaudară. Brooke roși, iar Randy își dădu ochii peste cap. Când se uită spre Julian, văzu că el tasta un mesaj, pe sub masă.

— Și încă ceva. Unii dintre voi știți că avem în familie un star în devenire...

Asta îi captă atenția lui Julian.

— Mă bucur să vă spun că albumul lui Julian va debuta săptămâna viitoare direct pe locul patru în topul Billboard!

Toți îl aclamară și îl aplaudară.

— Haideți să ciocnim pentru ginerele meu, Julian Alter, fiindcă a reușit aproape imposibilul! Cred că vorbesc în numele tuturor când spun cât de mândri suntem de tine!

Brooke își privi tatăl care se duse să-și îmbrățișeze ginerele, surprins, dar evident încântat, și simți un val de recunoștință față de părintele ei. Asta era exact ce așteptase Julian toată viața să audă de la propriul său tată și, dacă nu avea să o audă de la acesta, era fericită că putea să o audă din partea familiei ei. Julian îi mulțumi socrului său și își reluă locul și, deși jenat să fie în centrul atenției, Brooke observă și cât de încântat era. Se întinse și îi strânse mâna și el i-o strânse tare la rândul său.

Chelnerii tocmai începuseră să servească antreurile, când Julian se aplecă spre Brooke și o întrebă dacă puteau să se retragă câteva clipe în sala principală, să discute ceva personal.

— Ăsta e felul tău de mă atrage în baie? șopti ea, urmându-l. Îți imaginezi scandalul? Sper doar că dacă suntem prinși asupra faptului, atunci mama lui Sasha să fie cea care ne descoperă...

Julian o duse în holul unde se aflau toaletele și Brooke îl trase de braț.

— Glumeam, zise ea.

— Rook, tocmai am primit un telefon de la Leo, spuse el, așezându-se pe o băncuță.

— Serios?

— E în Los Angeles acum și cred că a avut câteva întâlniri în numele meu.

Părea că mai voia să adauge ceva, dar se opri.

— Ce e? întrebă ea.

— Păi, de fapt... vocea i se pierdu și ochii i se măriră. Zicea că *Vanity Fair* vrea să mă includă într-un grup de tineri artiști debutanți pe coperta din octombrie sau noiembrie. Pe copertă, îți dai seama?

Brooke îl îmbrățișă. Julian o sărută scurt și se retrase.

— Și ghici ce? Annie Leibovitz o să facă pozele.

— Glumești!

El rânji.

— Nu. O să fiu eu și încă patru artiști. Din medii diferite, bănuiesc. Leo crede că o să fie probabil un muzician, un pictor, un scriitor, ceva de genul acesta. Și ghici unde o să se facă pictorialul? La Chateau.

— Bineînțeles. O să devenim oaspeți permanenți!

Ea deja calcula cum putea să absenteze cât mai puțin de la slujbă, dar să-l și însoțească în același timp. Se punea și problema ce să ia cu ea, în bagaje...

— Brooke... vocea lui nu trăda nimic, dar fața îi arăta îndurerată.

— Ce e?

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec chiar acum. Leo mi-a făcut rezervare la avion la șase pe JFK mâine dimineață și trebuie să ajung și la New York să iau niște lucruri de la studio.

— Pleci *acum*? spuse ea, realizând că biletul lui Julian pentru o singură persoană fusese deja rezervat și că, deși el încerca să arate trist, nu-și putea ascunde încântarea.

Cu toate astea, o luă în brațe și o mângăie pe spate.

— Știu că pică nasol, iubito, îmi pare rău că e așa în ultimul moment și că trebuie să plec în mijlocul petrecerii tatălui tău, dar...

— Înainte.

— Poftim?

— Nu pleci la jumătatea petrecerii, pleci înainte să fi mâncat măcar.

El tăcu. Pentru o clipă, Brooke crezu că o să-i spună că totul nu e decât o glumă și că nu avea să plece nicăieri.

— Cum o să ajungi acasă? întrebă ea într-un final, cu o voce care trăda resemnarea.

O îmbrățișă.

— Am chemat un taxi până la gară ca să nu deranjez pe nimeni. Așa o să ai mașina la dispoziție, să te întorci mâine. E bine așa?

— Sigur.

— Brooke, te iubesc. Și o să te scot în oraș să sărbătorim, imediat ce mă întorc. E de bine, să știi, toată treaba asta.

Brooke se forță să zâmbească de dragul lui.

— Știu că e. Și mă bucur pentru tine.

— Cred că o să mă întorc marți, dar nu sunt sigur, zise el, sărutând-o ușor. Planific eu totul, OK? Aș vrea să facem ceva special.

— Și mie mi-ar plăcea asta.

— Mă aștepți aici, vreau să mă reped să îi spun la revedere tatălui tău, fără să atrag atenția asupra mea...

— Sincer, cred că ar fi mai bine să pleci pur și simplu, spuse Brooke, observând cât de ușurat păru el la această sugestie. O să explic eu ce s-a întâmplat. O să înțeleagă.

— Mulțumesc.

Ea dădu din cap.

— Hai, te conduc până afară.

Coborâră scările de mână și reușiră să se strecoare în parcare fără să întâlnească vreun oaspete sau pe cineva din familie. Brooke îl asigură din nou pe Julian că era mai bine așa, că avea să le explice totul tatălui ei și Cynthiei și să îi mulțumească lui Randy și lui Michelle pentru ospitalitate, și că era preferabilă varianta asta decât o scenă de amploare, în care ar fi trebuit să dea sute de explicații. Încercă să pară solemn când o sărută de „la revedere“ și îi șopti cuvinte de dragoste, dar taxiul apăru la orizont și el se repezi spre mașină asemenea unui Golden Retriever după o minge de tenis. Brooke îi aruncă un zâmbet larg și îi făcu semn cu mâna, dar taxiul o porni la drum, înainte ca Julian să-i facă și el cu mâna. Se întoarse înapoi, singură.

Se uită la ceas și se întrebă dacă avea timp de o alergare scurtă, după ultima programare și înainte să ajungă la Nola. Se porni pe treabă, tocmai când își aminti că afară erau peste treizeci

și trei de grade și doar un nebun ar fi ieșit pe căldura aia îngrozitoare. Se auzi o bătaie în ușă. Era prima sesiune cu Kaylie de când începuse noul an școlar și era nerăbdătoare să vadă fata. E-mailurile ei sunau din ce în ce mai optimiste și Brooke era încredințată că fata era pe calea cea bună și reușise să se adapteze la școală. Dar când deschise ușă, o văzu pe Heather.

— Hei, ce faci? Mulțumesc pentru cafeaua de dimineață.

— Cu plăcere. Auzi, am vrut să îți spun că Kaylie nu o să ajungă azi la oră – are un gen de virus stomacal.

Brooke se uită la foaia cu absențe de pe catedră.

— Serios? Dar nu e pe listă azi.

— Da, știu. A fost mai devreme la mine în birou și arăta groaznic, așa că am trimis-o la asistentă și asistenta a trimis-o acasă. Nu cred că e ceva grav, dar m-am gândit că e bine să-ți spun.

— Mulțumesc mult.

Heather se întoarce să plece, dar Brooke o strigă:

— Cum ți s-a părut? În afară de faptul că arăta bolnavă.

Heather păru că se gândește puțin.

— Știi, e cam greu de spus. Am auzit niște zvonuri de la celelalte fete, cum că s-ar fi împrietenit cu Whitney Weiss, ceea ce mă cam miră din motive lesne de înțeles, dar Kaylie nu a pomenit nimic despre asta. Oricum, pare că a slăbit destul de mult.

Brooke reacționează imediat.

— Cam cât crezi că a slăbit?

— Nu știu – vreo unsprezece kilograme? Arăta grozav și părea mulțumită de sine.

Heather remarcă îngrijorarea lui Brooke.

— De ce, e ceva în neregulă?

— Nu neapărat, dar sunt cam multe kilograme pe care le-a dat jos într-un timp foarte scurt. Și prietenia cu Whitney? Hai să zicem că ele două împreună... e ceva putred la mijloc.

Heather dădu din cap.

— Păi, probabil că tu o să vorbești cu ea mai repede decât mine despre chestia asta, așa că ține-mă la curent, bine?

Brooke își luă la revedere de la Heather și se lasă în scaun. Unsprezece kilograme era o pierdere în greutate prea mare în circa două luni și jumătate, și nici prietenia cu Whitney nu era deloc de bun augur. Whitney era o fată teribil de slabă, care se îngrășase cam trei kilograme, după ce se lăsase de hochei de câmp cu an în urmă și mama ei, la fel de subponderală, se prezentase la Brooke în birou, pretinzând informații cu privire la o „tabără pentru grași“ după cum o numise. Toate protestele vehemente ale lui Brooke cum că era ceva absolut normal, chiar binevenit, să iei câteva kilograme în plus la vârsta de paisprezece ani fuseseră respinse, iar Whitney fusese trimisă într-o tabără de lux, să dea jos greutatea suplimentară. În mod previzibil, fata avea reflexe de vomă după ce mânca, lucru la care Kaylie nu era cazul să fie expusă. Se gândi să-l sune pe tatăl lui Kaylie după prima ședință și să-l întrebe dacă observase ceva neli-locul lui.

Își mai luă câteva notițe referitoare la întâlnirile avute și apoi ieși afară; căldura și umiditatea sufocantă de început de septembrie o loviră din plin, așa că renunță rapid la ideea de a lua metroul. De parcă un înger i-ar fi auzit gândurile sau mai curând un taximetrist din Bangladesh

i-o fi văzut gesturile disperate? – oricum, cert e că taxiul opri fix la intrarea în școală să lase un client și Brooke se aruncă pe bancheta din spate, bucurându-se de aerul condiționat dinăuntrul mașinii.

— La intersecția dintre Duane și Hudson, vă rog, zise ea apropiindu-și picioarele, spre a se proteja de curentul de aer rece.

Pe toată durata cursei își ținu ochii închiși și capul dat pe spate. Când taxiul opri în fața clădirii unde locuia Nola, primi un mesaj de la Julian: „Tocmai am primit un e-mail de la John Travolta!!! Zice că îi place «la nebunie» primul meu album și mă felicită pentru el”.

Brooke simți entuziasmul lui Julian din mesaj. Îi răspunse: „John Travolta? Pe bune? Super!”.

Julian răspunse:

„I-a scris agentului lui, care i-a dat forward lui Leo.”

„Felicitări! E super. Trebuie să-l păstrezi. Sunt la Nola acum, te sun eu când pot vorbi. Xoxo”

Garsoniera lui Nola se afla la capătul unui hol lung și dădea spre o cafenea cu terasă. Brooke intră, își aruncă pantofii și geanta, și se îndreptă către bucătărie.

— Sunt aici! strigă ea în timp ce ea se servea cu o cutie de Cola dietetică din frigider.

Plăcerea ei vinovată numărul unu și pe care și-o satisfăcea numai la Nola acasă.

— E Cola dietetică în frigider, adu-mi și mie una! strigă Nola din dormitor. Aproape am terminat de împachetat, vin acum.

Brooke deschise ambele cutii și îi duse una lui Nola, care stătea pe un morman de haine, pantofi, cosmetice, electronice și cărți.

— Cum *dracului* se așteaptă ăștia să văr toate treburile astea într-un singur rucsac? răcni ea,

încercând să înghesuie o perie rotundă în buzunarul din față al rucsacului, și pe care o aruncă apoi pe podea nereușind s-o îndese acolo. La ce naiba m-am gândit când m-am înscris la treaba asta?

— Habar n-am, zise Brooke, uitându-se la hăosul din cameră. Tocmai la asta mă gândesc și eu de două săptămâni.

— Așa se întâmplă când trece perioada de concediu și nu ai prieten – te apuci să iei decizii din astea. Șaisprezece zile cu unsprezece necunoscuți în sud-estul Asiei? Pe bune, Brooke, tu ești de vină.

Brooke râse.

— Mhm, sigur. Eu ți-am spus de la început că e cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată, dar tu ai insistat.

Nola se ridică, luă o gură de Cola și se duse în sufragerie.

— Ar trebui să fie învățătură de minte pentru femeile singure de pretutindeni. Fără excursii în grup rezervate pe ultima sută de metri, în care mergi din impuls. Vietnam nu înseamnă că mergi cine știe unde – ce-o fi fost în capul meu?

— Hai că o să fie distracție, poate întâlnești și vreun tip drăguț în grup.

— Da, sigur. Cu siguranță nu vor fi numai cupluri de nemți sau hipioți din ăia care se roagă la Buda sau lesbiene! Nu, o să fie de fapt o căruță de tipi superbi, de treizeci-treizeci și cinci de ani.

— Îmi place că ai o atitudine pozitivă, chicoti Brooke.

Nola observă ceva și se duse să se uite pe fereastră, dar Brooke nu văzu nimic ieșit din comun.

— Vezi prima masă la stânga? Natalie Portman? Cu pălărioara aia pe cap și cu ochelarii care să

o deghizeze, de parcă nu ar fi evident că e ea?
zise Nola.

Brooke se uită din nou, observând de data asta o fată cu pălărie, care sorbea dintr-un pahar de vin și râdea la ce îi povestea partenerul său.

— Da, se poate să fie ea.

— Bineînțeles că e – și arată super. Nu-mi imaginez de ce nu pot s-o urăsc. Ar trebui, dar nu pot.

Nola lasă capul într-o parte, dar continuă să se uite pe geam.

— Și de ce ar trebui să o urăști, mă rog? întrebă Brooke. Chiar pare o tipă mai normală.

— Un motiv în plus să o urăști. E și super atrăgătoare – chiar și cheală – și a mai terminat la Harvard, vorbește vreo cincisprezece limbi, a călătorit peste tot și i-a încurajat pe oameni să aprijine micro-finanțele, și mai e și ecologistă pe deasupra – cică nu poartă pantofi din piele. Apoi, mai toată lumea care a lucrat cu ea sau a avut de-a face eu ea jură că e cea mai *cool* și mai tare fițe persoană pe care au cunoscut-o. Așa că, zi-mi cum naiba ai putea să nu urăști o persoană ca asta?

Nola plecă de la fereastră și Brooke o urmă. Se prăbușiră pe canapea și se uitară una la alta. Brooke luă o înghițitură și dădu din umeri, cu gândul la fotografia din afara apartamentului.

— Presupun că e bine pentru Natalie Portman?

Nola dădu din cap.

— Mamă, ce figură ești!

— Ce-am zis? Nu pricep. Ar trebui să fiu obsedată de ea? Geloasă? Nici măcar nu e reală.

— Bineînțeles că e reală, stă vizavi și arată super.

Brooke își duse brațul la frunte și gemu.

— Iar noi acum o urmărim și nu-mi place chestia asta. Las-o în pace.

— Te interesează intimitatea lui Natalie? întrebă Nola mai blând.

— Da, poate. E ciudat: o parte din mine, care a citit ani de zile reviste de scandal sau a văzut filmele în care joacă și care știe toate rochiile pe care le-a purtat la premii ar vrea să stea la fereastră și să se holbeze la ea, dar o altă parte...

Nola luă telecomanda și schimbă canalele, până găsi un post de rock alternativ. Se ridică în coate.

— Înțeleg. Ce se întâmplă, de ce ai așa o stare tâmpită?

Brooke oftă.

— A trebuit să mai cer o zi liberă pentru weekendul viitor în Miami și Margaret nu prea a fost încântată.

— Nu se poate aștepta ca angajații ei să nu aibă o viață personală.

Brooke pufni.

— Probabil că nu e totuși prea incorect din partea ei să aibă pretenția să mai apărem și noi pe la serviciu.

— Hai, că exagerezi. Pot să schimb subiectul cu ceva mai interesant? Nu te supăra.

— Cu ce? Cu petrecerea de weekendul ăsta?

— Sunt și eu invitată? rânji Nola. Aș putea să fiu partenera ta.

— Glumești? Mi-ar plăcea la nebunie, dar nu cred că e o opțiune, totuși.

— Ce, crezi că m-ar încânta mai mult să ies cu vreun ratat într-un bar din New York decât să mă delectez cu niște caviar, alături de soția unui star rock la modă?

— Bine. Cred că Julian o să se bucure că nu va trebui să stea după mine toată seara.

Telefonul îi vibră pe măsuță de cafea.

— Că vorbeam de lup...

— Hei, tocmai vorbeam cu Nola despre petrecerea din weekendul ăsta.

— Brooke? Ghici ce! Tocmai am vorbit cu Leo, care a vorbit cu VP de la Sony. Cică primele vânzări au depășit așteptările lor cu mult.

Pe fundal se auzeau muzică și chicoteli, dar Brooke nu își amintea unde trebuia să fie Julian în după-amiaza asta. În Atlanta? Sau avea concert în Charleston în noaptea aia? Da, acolo era. Atlanta fusese noaptea trecută – își aminti că vorbise cu Julian pe la unu dimineața și că el părea băut, dar binedispus. Sunase de la Ritz, din Buckhead.

— Nimeni nu vrea să spună ceva cert, fiindcă săptămâna de difuzare intensă nu s-a terminat încă, dar cea de urmărire a vânzărilor s-a terminat azi și albumul a intrat în top.

Brooke petrecuse vreo două ore cu o noapte în urmă, citind despre ceilalți cântăreți sau formații care scosese album în ultimele săptămâni, dar tot nu pricepea cum mergea sistemul ăsta cu monitorizarea. Oare să-l întrebe – sau mai bine nu, că poate l-ar fi enervat cu ignoranța ei.

— Cel puțin o urcare, de pe poziția patru, pe trei, poate chiar mai sus!

— Sunt mândră de tine! Vă distrați bine în Charleston? Întrebă ea veselă.

Tăcere. Se panică un moment. Nu erau în Charleston? Dar apoi, el spuse:

— Auzi, muncim pe brânci aici, dacă mă crezi. Repetăm, cântăm, strângem instrumentele sau le montăm, în fiecare noapte în alt hotel. Toată lumea *muncește!*

Brooke tăcu un minut.

— Nu voiam să zic că doar petreci.

Se abținu să-i reamintească de telefonul de noaptea trecută, când fusese băut.

Nola îi făcu semn că se duce în camera de alături, dar Brooke se uită la ea, părând că îi spune „Nu fi caraghioasă!“.

— Auzi, chestia asta are legătură cu faptul că am plecat de la petrecerea tatălui tău? Mi-am cerut scuze pentru asta de nu știu câte ori. Nu-mi vine să cred că încă ești supărată și că vrei să mă pedepsești!

— Nu, nu are, cu toate că ai tulit-o în șase secunde pentru albumul ăsta și nu te-ai mai întors de vreo două săptămâni.

Își înmuie vocea.

— Cred că de fapt, m-am așteptat să lipsești vreo două zile, înainte să pleci din nou în turneu.

— Ce e cu atitudinea asta?

Parcă o lovi în moalele capului.

— *Atitudine?* E chiar așa groaznică că spun că sper să te distrezi? Sau că întreb când o să ne vedem? Uau, ce nasol sună, ce persoană îngrozitoare sunt!

— Brooke, nu am timp de ceartă acum.

Felul în care îi pronunță numele întreg îi dădu fiori.

— Ceartă, Julian, pe bune?

Nu prea îi spunea niciodată ce simțea – era mereu prea stresat, prea ocupat, prea neatent sau prea departe că să-i poată împărtăși ce simțea – așa că încerca din răspuțuri să nu se plângă. Nu era ușor să fie înțelegătoare, după cum o sfătuisese mama ei.

— Bine, atunci de ce ești așa de înțepată? Îmi pare rău că nu ajung acasă în weekendul asta. De câte ori vrei să mă scuz? Fac asta pentru noi, poate ar trebui să-ți amintești asta din când în când.

Brooke simți nerăbdarea lui crescândă.

— Nu cred că înțelegi, zise încet.

El oftă.

— O să încerc să ajung acasă înainte de Miami, în weekendul ăsta, bine? E mai bine așa? Nu e prea ușor, la două săptămâni după ce albumul a scăzut în vânzări.

Voia să-i spună să se ducă naibii, dar inspiră adânc, numără până la trei și zise:

— Ar fi super dacă ai reuși. Vreau mult să te văd.

— O să încerc, Rook. Hai că trebuie să închid acum, dar știi că te iubesc și că mi-e dor de tine. Te mai sun mâine, bine?

Și până să mai apuce ea să zică ceva, el închise.

— Mi-a închis în nas! strigă ea, trântind telefonul pe canapea, care se lovi de o pernă și ateriză direct pe podea.

— Ești bine? întrebă Nola cu o voce blândă.

Stătea în pragul ușii de la sufragerie, ținând în mână niște meniuri de mâncare livrată la domiciliu și o sticlă cu vin. La TV începu să cânte melodia *For the lost*, și ambele se întoarseră către ecran.

*A fost visul unui frate, un pumn de nisip,
Fratele meu, ai dispărut într-un alt pumn de
nisip...*

— Poți să închizi, te rog?

Brooke se prăbuși pe fotoliu și își duse mâinile la ochi, deși nu plângea.

— Ce o să mă fac?

Nola schimbă repede canalul.

— În primul rând, o să te hotărăști dacă vrei pui cu lămâie sau creveți jumbo cu curry de la

restaurantul vietnamez, apoi o să îmi povestești ce se întâmplă cu voi.

Păru că își amintește de sticla din mână.

— Lasă, mai întâi, hai să bem ceva.

Desfăcu repede sticla și tocmai voia să scoată dopul, când spuse:

— Tot mai ești supărată de faza cu fotografia aia tâmpită cu Layla?

Brooke pufni și luă un pahar cu vin roșu, care în altă situație ar fi arătat prea plin, dar în seara aceea era tocmai bun.

— Care, aia în care soțul meu o ține de mijloc pe slăbănoaga aia și are ditamai zâmbetul pe față, de parcă tocmai a avut orgasm?

Nola sorbi din vin și își puse picioarele pe masă.

— O starletă idioată care voia să profite și ea că petrecea nițel timp cu starul momentului. Puțin îi păsa de Julian. Știu, și nu e atât fotografia, cât... faptul că a plecat de la Nick și de la stagiatura aia cu jumătate de normă pentru asta? Totul s-a schimbat peste noapte, Nola, iar eu nu am fost pregătită.

Nu mai avea rost să se prefacă: Julian Alter, soțul ei, devenise fără îndoială și oficial faimos. Din punct de vedere intelectual, Brooke era conștientă că fusese un drum lung și anevoios; atâția ani de repetiții zilnice și de cântecele și compoziții, fără să mai pună la socoteală orele petrecute de Julian cu treburi din astea, înainte ca ei doi să se fi cunoscut. Zecile de casete demo, de clipuri publicitare, single-uri care aproape ajungeau în top, dar nu reușeau niciodată ceva ieșit din comun. Odată, când făcuse o învoială pentru un album care nu avea să ajungă nicăieri, fusese vorba de luni întregi și săptămâni de negociere a contractelor, de angajări ale unor avocați din

lumea asta a divertismentului, de contactare a artiștilor mai experimentați, cărora le ceruse opinia sau pe care îi rugase să îi fie mentori. Luni întregi petrecute la un studio de înregistrare din Miltown, la clape și vocal, sute, poate mii de încercări ca să găsească sunetul potrivit. Nesfârșite întâlniri cu producători și tipi de la A&R și directori care te intimidau și care se purtau de parcă dețineau cheia de aur a viitorului tău. Casting-ul de la Sony, care căuta membri pentru noi formații, și interviurile, și audițiile, și permanentul du-te-vino între Los Angeles și New York ca să se asigure că totul era în ordine; consultările cu cei de la PR, care știau cum e percepția publicului și instrucțiunile primite de la instructori mediatici despre cum să se poarte în fața camerelor de filmat. Și, evident, stiliiști care se ocupau de imaginea lui. Ani de zile Brooke lucrase de bunăvoie în două locuri, ca să aibă suficienți bani, resentimentele pe care le avea uneori când se simțea epuizată și singură, de parcă era o văduvă. Propriile ei vise – date la o parte, deocamdată, din proprie inițiativă – dorința de a-și croi un drum în profesia ei, de a călători, de a avea un copil. Stresul financiar de a fi nevoită să investească și să reinvestească fiecare dolar în diferite domenii necesare carierei lui Julian. Orele nesfârșit de lungi petrecute în studio, toate nopțile departe de casă, când se duceau amândoi în baruri pline de fum și zgomot unde cânta Julian, în loc să stea acasă, pe canapea sau să își petreacă weekendurile cu alte cupluri. Și acum, plecările! Turneele permanente, care nu se mai terminau odată, trecând dintr-un oraș în altul, de pe o coastă a continentului pe alta. Încercau amândoi, dar parcă devenea din ce în ce mai

greu. O conversație la telefon, fără întreruperi, ajunsese zilele astea un lux.

Nola umplu din nou paharele și ridică telefonul.

— Ce vrei?

— Nu prea mi-e foame, zise Brooke și chiar realizează cu stupeoare că nu îi era.

— Atunci o să comand și creveți, și pui, ca să împărțim; și niște pachetele de primăvară. OK?

Brooke făcu semn cu paharul, mai să-l răstoarne. Pe primul îl dăduse repede pe gât.

— Bine.

Pentru o clipă, își dădu seama că se purta cu Nola exact cum se purta Julian cu ea.

— Tu ce mai zici? Ceva noutăți cu... ?

— Drew? A plecat. M-am distrat nițel weekendul trecut... și asta mi-a confirmat că există o grămadă de bărbați mai interesanți decât Drew McNeil.

Brooke își acoperi din nou ochii.

— O nu, iar începem!

— Ce, a fost un pic de distracție.

— Când ai avut timp?

Nola se prefăcu jignită.

— Ții minte că după cina de sâmbătă tu voiai să mergi acasă, iar eu și Drew voiam să ieșim în oraș?

— O, Doamne. Nu-mi spune că a fost încă o petrecere în trei. Nu cred că biata mea inimă poate suporta o orgie în trei.

— Brooke! Drew a plecat imediat după tine, dar eu am vrut să mai rămân. Am mai băut un pahar și apoi am plecat de una singură, pe la unu jumătate noaptea și am ieșit să chem un taxi.

— Nu ești cam în vârstă pentru combinații din astea? Oare așa le-o numi tineretul?

Nola își acoperi ochii.

— Măi, dar tare pudică mai ești. Tocmai voiam să mă urc într-un taxi, că așteptam de douăzeci de minute, când apare un tip și vrea să îmi fure taxiul de sub nas. Pur și simplu s-a aruncat pe partea cealaltă a banchetei.

— Ha?

— Da, și era super drăguț, așa că i-am spus că putem împărți taxiul dacă mă lasă pe mine prima și, până să-mi dau seama ce fac, m-am trezit că ne sărutam.

— Și apoi? întrebă Brooke, deși cunoștea răspunsul.

— A fost super.

— Măcar știi cum îl chemă?

— Lasă, zise Nola, dându-și ochii peste cap.

Se holbă la prietena sa, încercând să-și amintească de zilele ei de burlăcie. Se întâlnise cu o groază de tipi, dar nu fusese niciodată așa de disponibilă să se culce cu primul venit. Uneori, când nu se temea pentru Nola, o invidia pentru încrederea în sine și lejeritatea cu care trata sexul. Singura dată când Brooke avusese o aventură de o noapte, aproape că se forțase s-o facă, repetându-și că avea să fie amuzant, excitant și că avea să câștige încredere în sine. Dar un prezervativ rupt, douăzeci și patru de ore de greață după pastila de a doua zi, șase săptămâni până când testul HIV ieșise clar negativ și nici un telefon de la așa-zisul iubit o convinseseră că ea nu era făcută pentru genul ăsta de viață.

Inspiră adânc și se simți ușurată să audă soneria care le dădea de știre că sosise mâncarea.

— Nola, realizezi că puteai să...

— Auzi, mai scutește-mă de fazele cu „putea sa fie un criminal în serie“, OK?

Bătu în retragere.

— Bine. Mă bucur că te-ai distrat, poate că, de fapt, sunt geloasă și te invidiez.

Nola scoase un sunet de încântare. Își trase genunchii la piept, luă mâna lui Brooke și o plesni.

— Asta pentru ce a fost? zise Brooke, cu un aer jignit.

— Și să nu te mai aud că spui că ești geloasă! spuse Nola apăsător, cum rar o auzise Brooke vorbind. Ești frumoasă și talentată și nu-ți imaginezi ce superb e pentru mine, ca prietenă a ta, să văd cum te privește Julian. Știu că nu am fost mereu fanul lui numărul unu, dar te iubește, asta e sigur. Fie că realizezi sau nu, voi doi mă inspirați — și știu că nu v-a fost ușor nici unuia, dar merită.

Încă un ciocănit în ușă. Brooke se aplecă și o îmbrățișă pe Nola.

— Te iubesc, mulțumesc mult, aveam nevoie să aud asta.

Nola zâmbi, înșfăcă portofelul și se duse să deschidă.

Mâncară repede, iar Brooke obosită și cam amestecată de jumătatea de sticlă băută, plecă imediat ce terminară. Din obișnuință, se îndreptă către primul tren și se așeză pe locul ei preferat, din spate, fără să-și dea seama, până când era deja la jumătatea drumului, că ar fi putut lua un taxi. Văzu apelul mamei sale în timp ce mergea pe jos spre casă, după ce coborâse din tren și începu să-și imagineze ritualul de seară: ceai de plante, baie fierbinte, cameră rece, pastilă de dormit și somn adânc sub plapuma ei imensă. Poate chiar avea să-și închidă telefonul ca Julian să nu o mai trezească cu telefoanele lui date

aiurea, căci pe fundal se auzeau întotdeauna muzică, chicotit de femei sau ambele.

Pierdută în reverie și luptându-se să ajungă mai repede și să se dezbrace, nici nu văzu florile de pe covorașul de la intrare, până ce nu se împiedică de ele. Vaza cilindrică era foarte înaltă și era umplută cu frunze de banană verde, cale de un violet intens și de un alb-crem, cu un bambus în mijloc, pentru contrast. Erau ocazionale aranjamente florale, pe care toate femeile le primeau mai devreme sau mai târziu – buchetul de floarea-soarelui de la părinții ei când își scosese măselele de minte în primul an de facultate, duzinile de trandafiri de la diverși prieteni lipsiți de imaginație, cu ocazia zilei de Sfântul Valentin, buchete cumpărate de la tarabe, cumpărate de prieteni care veneau în vizită – dar niciodată nu primise ceva asemănător. O sculptură. Un obiect de artă. Brooke căută și găsi în mijlocul aranjamentului un pliculeț. Walter se aplecă să adulmece cadoul frumos mirositor.

Dragă Brooke,

Mi-e foarte dor de tine. Număr zilele până când ne vom revedea în weekendul ăsta.

Cu dragoste, J

Zâmbi și se aplecă să miroasă calele superbe, o bucurie care dură exact zece secunde, până îi reveniră toate îndoielile. De ce scrisese „Brooke“, când întotdeauna o striga „Rookie“, mai ales că avusese intenția să fie romantic sau intim? Oare asta era modul lui de a se scuza că fusese un nemernic în ultimele săptămâni – și dacă era așa, de ce nu spusese pur și simplu că-i pare rău? Oare cineva care se lăuda că se pricepe la cuvinte – un compozitor – putuse să scrie ceva

atât de neinspirat? Și, mai mult, de ce alesese tocmai acest moment să trimită primul aranjament, când Brooke știa că el ura ideea de a cumpăra de la o florărie? Pentru Julian, acestea reprezentau un clișeu, ceva comercial, mult prea scump, un instrument pe care îl foloseau oamenii care nu știau să își exprime emoțiile în mod creativ sau verbal. Plus că se ofileau repede, și asta ce simbol ar fi mai fi fost?

Lui Brooke nu îi păsa de lucrurile astea, dar înțelegea mediul din care venea Julian și înainte prețuisese întotdeauna scrisorile și cântecele și poemele compuse de el pentru ea. Deci, de unde venea prostia cu numărul zilelor?

Walter se frecă de genunchiul ei și lătră trist.

— De ce nu te plimbă tăticul? întrebă Brooke, punându-i lesa și scoțându-l afară. Păi, știu de ce, pentru că nu e niciodată aici!

În pofida faptului că se simțea vinovată că-l lăsase pe Walter singur atât de mult timp, îl trase înapoi spre casă imediat ce el își făcu nevoile și îl mitui cu hrană suplimentară pentru cină și un morcov mare, ca desert. Luă din nou biletul, îl reciti și îl puse în coșul de gunoi, după care se întoarse și îl scoase de acolo. Poate că nu era cel mai drăguț lucru pe care îl scrisese Julian vreodată, dar era totuși ceva. Formă numărul lui de mobil gândindu-se ce să îi spună, dar o întâmpină mesageria vocală.

— Hei, eu sunt, tocmai am ajuns acasă și am primit florile. Doamne, sunt incredibile! Nici nu știu ce să zic.

„Măcar aici sunt sinceră“, se gândi.

Se mai gândi să-i spună s-o sune, dar, dintr-odată chestia asta îi păru prea obositoare.

— Bine, hai, te pup și te iubesc. Somn ușor.

Apoi umplu cada cu apă cât mai fierbinte, luă exemplarul din *Last Night* care tocmai apăruse

și se cufundă în cadă încet, până reuși să suporte temperatura apei. Imediat ce apa îi ajunsese la umeri, se relaxă și se gândi ce bine că ziua aceea era pe terminate.

Înainte de fotografia aceea, nu era nimic mai plăcut decât să facă o baie și să citească *Last Night*. Acum aproape că se temea de ce-ar fi putut să găsească în paginile revistei, dar era greu să renunțe la obiceiul ăsta. Trecu de primele pagini, oprindu-se să citească despre celebritățile căsătorite dispuse să-și expună viața sexuală în public, prin afirmații de genul: „Secretul nostru pentru a ne menține interesul? El îmi aduce micul dejun la pat duminicile și eu îi arăt cât de mulțumită sunt” sau „Ce pot să spun, sunt un tip norocos, nevastă-mea mă satisface în dormitor”. Pagina care dezvăluia ce făceau starurile, asemenea „oamenilor normali” era neobișnuit de plicticoasă: Dakota Fanning la cumpărături la un mall din Sherman Oaks, Kate Hudson la braț cu iubitul din acea perioadă, o poză cu Cameron Diaz alegând o pereche de bikini, Tori Spelling ieșind dintr-un salon de coafură. Mai era un articol puțin mai interesant despre ce se alesese de starurile anilor '80 (cine știa că Winnie Cooper era un geniu al matematicii!), dar tocmai când ajunsese la secțiunea de articole își ținu respirația. Găsi o pagină intitulată „Compozitori care ne zdruncină viețile!” și care dădea informații și fotografii cu aproape o jumătate de duzină de artiști. Ochii ei scanară pagina, căutând cu ardoare. John Mayer, Gavin DeGraw, Colbie Caillat, Jack Johnson. Nimic. Întoarse pagina. Bon Iver, Ben Harper, Wilco. Din nou, nimic. Dar, stai! *Oh, Doamne!* Acolo, pe pagina a patra jos era o casetă galbenă. „CINE ESTE JULIAN ALTER?” striga titlul violet. Fotografia oribilă cu Julian și Layla Lawson ocupa prima

parte a articolului, în timp ce restul era text. *Doamne*, se gândi Brooke și observă că începuse să plutească și că-și ținea respirația. Voia cu disperare să citească și în același timp își dorea tare mult ca textul să se evapore, să dispară cu totul din mintea ei pentru totdeauna, împreună cu poza. Citise cineva articolul asta? *Julian* oare îl citise? Ca abonat, ea știa că primea revista cu o zi înainte să iasă pe piață, dar era posibil ca nimeni să nu fi aflat și să îi fi spus dinainte? Apucă un prosop și își șterse sudoarea de pe frunte, își uscă mâinile, inspiră adânc și începu să citească.

„Nu numai că *Julian Alter* a dat lovitura vara aceasta cu spectacolul făcut la *Leno* și cu o fotografie super sexy, dar se pare că va lovi din nou; primul său album a debutat pe locul patru în *Billboard* săptămâna trecută, așa că toată lumea se întreabă... cine este acest cântăreț?”

Brooke își folosi picioarele spre a se așeza mai bine, în poziția de stat în fund. Era conștientă de o senzație de disconfort și o puse pe seama cantității prea mari de vin și a apei prea fierbinți. „Și dacă te gândeai că...” își spuse ea. Inspiră adânc, era normal să se simtă ciudat citind un articol neașteptat despre propriul ei soț într-o revistă națională. Se strădui să citească mai departe.

„Primii ani: născut în Upper East Side, în Manhattan, în 1977, *Julian Alter* a frecventat cursurile prestigioasei școli Dalton și și-a petrecut verile în sudul Franței. Pregătit să fie un copil model, interesul său pentru muzică nu prea a fost pe gustul părinților și al familiei sale tradiționale.

Carieră: După ce și-a luat diploma de la Amherst, în 1999, Alter a renunțat la medicină, spre a se dedica muzicii. A semnat cu Sony, în 2008, după doi ani de stagiatură în A&R. Primul său album este proiectat să devină unul dintre debuturile cele mai de succes ale anului.

Pasiuni: Când nu este în studio, lui Alter îi place să petreacă timpul cu câinele său Walter și să iasă cu prietenii. Colegii de clasă susțin că, pe când era la Dalton, se pricepea bine la tenis, dar că nu mai joacă acum, fiindcă nu prea dă bine cu imaginea sa.

Viață intimă: Nu vă puneți speranțe într-o posibilă legătură cu Layla Lawson prea curând! Alter este căsătorit de cinci ani cu Brooke, în pofida zvonurilor că ar exista necazuri în paradis din cauza noilor presiuni asupra lui Julian din ultima perioadă. «Brooke l-a susținut foarte mult atunci când era un nimeni, dar se descurcă mai greu cu toată atenția asta asupra lui» spune o sursă care îi cunoaște pe amândoi. Cuplul locuiește într-o modestă garsonieră din Times Square, deși prietenii susțin că se vor muta în curând.

Sub articol era o fotografie cu ei doi făcută de unul dintre fotografuli profesioniști la o petrecere *Friday Night Lights*, o fotografie pe care ea nu o văzuse până atunci. Se uită înfrigurată la poză și respiră ușurată: cumva, în mod miraculos, amândoi arătau bine. Julian se apleca și o măruta pe umeri, având o umbră de zâmbet pe față. Brooke îl ținea cu o mână pe după gât, în vreme ce, în cealaltă, ținea un pahar de Margarita; avea capul dat pe spate și râdea. În pofida cocteilului, a celor două pălării de cowboy și a pachetului

de țigări din buzunarul cămășii lui Julian – parte a costumului său – amândoi arătau fericiți și fără griji, nu băuți, nici măcar amețiți – asta o încânta foarte mult. Dacă ar fi încercat să găsească un defect fotografiei, probabil că ar fi găsit ceva, în dreptul mijlocului unde datorită unei întoarceri ciudate a trupului, într-un unghi neobișnuit, umbrele aruncate din camera întunecată și briza care venea din curtea interioară, îi umflau cămașa, făcând să pară că are burtă. Nimic strident, doar o impresie a ceva care, în realitate, nu exista. Dar adevărul era că, un unghi mai prost al aparatului foto nu reprezenta o problemă. Cântărind toate aspectele – și ar fi fost o mie de moduri în care ei doi ar fi ieșit urât în poză – era destul de mulțumită de ceea ce vedea.

Dar apoi, mai era și articolul. De unde să înceapă? În primul rând, Julian nu avea să fie prea încântat de fragmentul cu școala pregătitoare. Indiferent cât încercase ea să-l convingă cum că nimănui nu-i păsa unde făceai școala, el nu putea suporta nici cea mai fină aluzie cu privire la faptul că realizările sale se datorau cumva educației extrem de privilegiate de care avusese parte. Mai era și chestia referitoare la pasiunile lui, unde se menționau plimbările cu câinele – nițel cam umilitor pentru toți, având în vedere că nu scriseseră nimic despre faptul că-i plăcea să petreacă timpul cu familia ei sau a lui și nici nu erau trecute hobby-uri reale. Aluzia cum că fetele de pretutindeni erau necăjite că Julian și Layla nu aveau să se combine prea curând era și flatantă, dar și deconcertantă, în același timp.

Și citatul ăla, care zicea că ea îl susținuse, dar era stresată de atâta vâlvă în jurul lui? Era adevărat, dar de ce părea ca o acuzație neplăcută?

Chiar așa afirmase vreunul dintre prietenii lor sau revistele astea inventau lucruri de soiul asta și apoi le puneau în gura prietenilor sau cunoștințelor, după bunul plac? Din tot ce se scrisese în articol, singura frază care o emoționase era cea care se referea la intenția lui Julian de a se muta într-un apartament mai mare. Ce? Julian știa foarte bine că ea ar fi vrut din tot sufletul să se întoarcă în Brooklyn, dar încă nu începuseră să caute o casă. Aruncă revista pe podea, se ridică încet, pentru a nu da apa fierbinte pe jos și ieși din cadă. Nu își spălase nici corpul, nici părul, dar nu prea mai conta. Singura urgență era să o prindă pe Nola înainte ca aceasta să își închidă telefonul și să se culce. Înfășurându-și un prosop în jurul trupului, în vreme ce Walter linge apa care i se scurgea pe glezne, Brooke înșfăcă mobilul și formă numărul lui Nola, care răspunse la al patrulea apel, înainte să apuce să intre mesageria vocală.

— Ce e? Nu am vorbit destul mai devreme?

— Te-am trezit?

— Nu, dar sunt în pat. Ce s-a întâmplat? Regreți cumva că astă-seară sunt cea mai mare târfă din lume?

— Deloc. Ai văzut revista?

— Nu, despre ce vorbești?

— Ești abonată la *Last Night*, așa-i?

— Zi ce spune.

— Poți să te duci să o iei?

— Hai, Brooke, nu fi penibilă! Chiar sunt sub pătură, cu crema de noapte pe față și am înghițit o pastilă de Lunesta. Nimic nu mă poate determina să mă duc la cutia poștală.

— Este un chenar cu un ditamai articolul, intitulat „Cine este Julian Alter?” și cu o fotografie cu noi doi, la pagina doisprezece.

— Hai că te sun în două minute.

În ciuda nerăbdării, Brooke zâmbi. De abia își scoase prosopul și se ghemui sub plapumă, că și sună telefonul.

— L-ai găsit?

— Ba bine că nu.

— Hai că mă sperii. E chiar așa rău?

Tăcere.

— Nola, zi ceva, că mă ia cu fiori. E mai rău decât mi-am închipuit, nu-i așa? O să fiu dată afară pe motiv că fac de râs spitalul? Lui Margaret n-o să îi placă deloc treaba asta.

— Cred că e cel mai tare lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Auzi, tu te uiți pe aceeași pagină cu mine?

— „Cine este acest cântăreț sexy?“ Da, ne uităm pe aceeași pagină, e super!

— Super? strigă Brooke. Ce e super atunci când zice că avem o căsnicie destul de șubredă? Sau că, cică, ne căutăm un apartament mai mare și eu habar nu am de așa ceva?

— Sst, zise Nola. Hai, inspiră și calmează-te. Nu face iar scenarii negative, așa cum faci de obicei. Ia gândește-te că bărbatul tău, *soțul tău*, este suficient de cunoscut încât să i se dedice un articol întreg în *Last Night* și chiar unul extrem de flatant, după mine. Practic, afirmă că toată lumea îl vrea, dar că el îți aparține. Ia mai gândește-te.

Brooke tăcu și cântări o clipă cuvintele prietenei sale – nu prea se gândise în felul ăsta.

— Trebuie să vezi imaginea în ansamblu. Julian e acum în lumina reflectoarelor și nu înseamnă că ești superficială sau rea dacă ești super obsedată de treaba asta.

— Bănuiesc!

— Așa e! A ajuns unde e acum, în mare parte, datorită ție. Cum am vorbit și mai devreme. Cu

sprijinul tău, cu ajutorul eforturilor tale și al dragostei tale, așa că vezi-ți de treabă și fii mândră de el, și bucură-te că e faimos și că toate fetișcanele sunt geloase pe tine în acest moment. Chiar e super – bucură-te și tu!

Brooke tăcu, ascultând cu atenție.

— Fiindcă tot restul sunt idioțenii. Nu contează prea tare ce scriu ăștia, cât timp scriu ceva despre el. Dacă asta ți se pare o tâmpenie, ce mai zici când o să apară pe coperta de la *Vaniy Fair*, luna viitoare? Ha? Julian ce zice de articol, cred că e în al nouălea cer?

Atunci își dădu seama.

— Nu am vorbit cu el încă.

— Păi, atunci, hai să-ți dau un sfat. Sună-l și felicită-l. E extraordinar, e un punct de cotitură, cel mai clar semn că a reușit. Nu te pierde în detalii, OK?

— O să încerc.

— Ia revista, du-te la culcare și gândește-te câte fete de pe tot continentul nu și-ar dori să fie în locul tău acum.

Brooke râse.

— Nu pot să știu asta.

— Ba e adevărat. Hai că vreau să mă culc, nu te mai stresa atâta și bucură-te de ce se petrece, bine?

— Mersi, te iubesc.

— Și eu.

Brooke ridică revista și se uită din nou la fotografie, dar, de data asta, se concentrează pe imaginea lui Julian. Chiar era adevărat, fără îndoială, că, în momentul în care fusese făcută poza, el arăta de parcă dădea pe dinafară de iubire pentru ea, fericit, și dulce, și tandru. Ce altceva mai putea cere? Și, cu toate că nu voia să recunoască în fața altcuiva, era destul de mișto să

te vezi într-o revistă ca aia și să știi că soțul tău era un tip care frângea inimi. Nola avea dreptate – trebuia pur și simplu să se bucure un pic, nu era nici o greșeală în asta.

Luă mobilul și îi tastă lui Julian:

„Tocmai am văzut *Last Night* – super, sunt atât de mândră de tine. Mulțumesc pentru flori, sunt superbe și eu te iubesc, xoxo.“

Gata. Iată de ce avea Julian nevoie acum – dragoste și sprijin, nu critică și disperare. Mândră de ea că-și potolise panica inițială, Brooke puse telefonul alături și ridică din nou cartea. În fiecare mariaj erau suișuri și coborâșuri, își spuse, începând să citească. A lor era fără îndoială plină de circumstanțe extraordinare, dar cu implicare și efort din partea amândurora, nu era nimic ce nu puteau rezolva.

Cu burta la gură și cu băutura-n mână

Walter Alter își puse capul pe glezna lui Brooke și scoase un sunet de mulțumire.

— E comod și bine, nu-i așa? îl întrebă ea și câinele clipi.

Îi dădu o florică mare de porumb, pe care acesta o adulmecă și o apucă ușurel cu botul.

Se simțea foarte bine, ghemuită pe canapea, așteptându-l pe Julian și bucurându-se că aveau să petreacă timp împreună, dar, în acest timp, mintea îi zbura la Kaylie. Fusesse șocată să își vadă pacienta la începutul anului școlar. Se dovedise că Heather avusese dreptate: Kaylie slăbise prea mult, destul cât să o facă pe Brooke să rămână înmărmurită când intrase în birou. Avuseseră imediat o lungă discuție despre diferența dintre alegerile culinare sănătoase și dietele periculoase – discuție care se prelungise pe parcursul ultimelor săptămâni – și chiar i se părea că fata începuse să facă progrese.

Mobilul îi vibră și o readuse la realitate. Era un mesaj de la Julian, care o informa că mai avea douăzeci de minute până să ajungă. Fugi în baie, scoțându-și hainele din mers și intenționând să

se debaraseze cel puțin de mirosul de detergent din păr și de pe mâini care-i rămăsese impregnat în piele, după ce făcuse curat lună în casă. Tocmai intrase în duș, când auzi lătratul lui Walter, o hărmălaie care nu putea însemna decât un singur lucru.

— Julian? Ies în două minute! strigă ea degeaba, știind că el oricum n-o s-o audă din sufragerie.

Apoi simți un aer rece, înainte de a vedea ușa deschizându-se. Julian apăru prin abur și, deși o mai văzuse goală de mii de ori până atunci, ea simți din nou dorința disperată de a se acoperi. Perdeaua de plastic o făcea să se simtă la fel de expusă ca și când ar fi făcut baie în centrul orașului.

— Bună, Rook, zise el, ridicând vocea ca să se audă peste murmurul apei și peste lătratul agitat al lui Walter.

Ea se întoarse cu spatele și apoi se muștră că era așa caraghioasă.

— Bună, îi răspunse. Aproape am terminat aici. Du-te să mă aștepți, ia și o Cola din frigider, că vin acum.

El tăcu și ea realizează că probabil îl jignise. Din nou, își reaminti că avea dreptul să aibă propriile-i sentimente și că nu era obligată să le justifice sau să le explice nimănui.

— Îmi pare rău, strigă, cu spatele la ușă, deși el deja plecase.

„Nu te mai scuza!“ își spuse și se dojeni din nou aspru, în gând.

Se șterse repede cu prosopul și ieși. Din fericire, Julian nu era în dormitor, așa că se îmbracă pe furiș cu niște blugi și un tricou cu mâneci lungi – ca și cum, în orice moment, ar fi intrat în cameră vreun străin. Nu avea ce să facă decât să-și pieptene părul ud și să îl strângă repede

în coadă. Se uită în oglindă și speră că fața-i nemachiată va arăta strălucitoare și sănătoasă, impresionându-l plăcut, deși nu prea credea asta. Abia când intră în sufragerie și îl văzu pe soțul său pe canapea, citind secțiunea de imobiliare din ediția *Times* de duminica precedentă, se simți într-adevăr entuziasmată.

— Bine ai venit! zise, sperând ca asta să nu sune atât de straniu pe cum părea.

Se așază lângă el. Julian îi zâmbi și o strânse în brațe, cu căldură.

— Hei, iubito, ce bine că sunt acasă, nici nu îți închipui. Să nu mai văd camere de hotel...

După ce plecase în mijlocul petrecerii tatălui ei, se întorsese acasă doar două zile la sfârșitul lui septembrie, dintre care una o petrecuse în studio. Apoi plecase iar să-și promoveze albumul pentru încă trei săptămâni și, cu toate că ținuseră legătura prin e-mail, pe Skype și prin telefon, distanța începuse să devină apăsătoare.

— Ai găsit ceva interesant? întrebă ea – voia să-l sărute, dar parcă nu putea trece peste un sentiment ciudat de stânjeneală.

Îi arată o ofertă intitulată „Mansardă de lux în Tribeca“. Avea trei dormitoare, două băi, un birou, o terasă acoperită, un șemineu cu gaz, un portar și o reducere de impozit, ce costa circa 2,6 milioane de dolari, în stilul „cel mai bun preț al unei locuințe centrale“.

— Ia uită-te la asta, scad prețurile într-o veselie.

Brooke încercă să-și dea seama dacă el glumea sau vorbea serios. Asemenea tuturor cuplurilor newyorkeze, se înghesuiau și ei să citească despre aparițiile imobiliare din ediția de duminică, analizând ofertele exorbitante, mult peste ce își puteau ei permite, și întrebându-se cu voce tare

cum ar fi fost să achiziționeze așa o casă. Dar acum, ceva părea diferit.

— Da, e un chilipir, ce să mai. Ar trebui să luăm două și să le combinăm, poate chiar trei! răsese ea.

— Pe bune, Brooke, prețul e chiar rezonabil pentru un apartament cu trei camere în Tribeca.

Ea se holbă la persoana de alături și se miră unde dispăruse soțul ei. Oare el era același care cu zece luni în urmă se luptase din răspuțeri să semneze contractul de închiriere al locuinței din Times Square, pe care o detestau amândoi, doar ca să nu cheltuiască încă o mie de dolari, cât ar fi costat să apeleze la o agenție?

— Știu, Rook, continuă el, cu toate că ea nu îi răspunsese la întrebare, bănuiesc că sună supra-realist dacă te gândești serios, dar eu zic că ne putem permite un apartament de genul acesta. Cu tot ce am început să câștig, am putea să dăm un avans de douăzeci la sută și după aia, din ce încasez cu spectacolele și drepturile de autor din vânzările albumului, ar trebui să ne descurcăm să plătim ratele.

Din nou, ea nu știe ce să îi răspundă.

— Nu ți-ar plăcea să stai într-o casă ca asta? zise el, arătându-i fotografia unei mansarde ultra-moderne cu țevi vizibile, montate pe plafoane și un aer industrial-șic.

— E tare!

Fiecare fibră din corpul ei voia să strige „nu“. Nu, nu voia să locuiască într-o casă ca un depozit. Nu voia să locuiască departe, în Tribeca super la modă, cu galeriile și restaurantele ei de fițe, în care nu aveai de unde să îți cumperi o cafea normală sau un burger obișnuit. Nu, dacă ar fi avut două milioane de dolari să dea pentru un apartament, cu siguranță că nu asta i-ar fi fost

alegerea. Avea senzația că parcă vorbea cu un străin, având în vedere de câte ori nu visaseră amândoi să-și achiziționeze o casă în Brooklyn sau, dacă asta ar fi fost prea scumpă – cum și fusese, mereu – măcar un apartament la mansarda unei case într-un orășel, pe o stradă liniștită, cu pomi, eventual cu o grădinuță în spate, cu pământ roditor. Ceva cald și intim, într-un stil arhitectural de dinainte de război, cu pereți înalți, cu farmec și personalitate. Un cămin pentru o familie, într-un cartier cu librării mici și cafenele și câteva restaurante bune, ieftine, pe care să le frecventeze regulat.

Mansarda asta rece din oțel din Tribeca reprezenta exact opusul a ceea ce își dorise. O uimea schimbarea atât de evidentă a lui Julian și nu înțelegea nici motivul pentru care el se răzgândise.

— Leo tocmai s-a mutat într-o clădire nouă, pe Strada Duane și are cadă de jacuzzi pe acoperiș, continuă el. Zice că nu a întâlnit niciodată atâția oameni interesanți într-un singur loc. Și mănâncă la Nobu Next Door de trei ori pe săptămână. Ți imaginezi?

— Vrei niște cafea? îi trânti ea, încercând să schimbe subiectul.

Fiecare cuvânt o enerva din ce în ce mai rău.

Julian se uită la ea, studiindu-i fața cu luare-aminte.

— Ești OK?

Ea se duse către bucătărie, unde puse cafea în filtru.

— Sunt bine.

iPhone-ul lui şuiera în timp ce el trimitea mesaje sau IMS-uri din camera alăturată. Copleșită brusc de o tristețe inexplicabilă, Brooke se aplecă peste blat și se uită cum curgea cafeaua,

picătură cu picătură, în cană. Umplu ceștile și i-o dădu lui Julian pe a lui, dar el nu-și ridică ochii de la telefon.

— Alooo, îi spuse, încercând să-și mascheze iritarea.

— Scuze, îi dau un mesaj scurt lui Leo, m-a rugat să-l sun imediat.

— Firește...

Știa că tonul îi trăda enervarea.

El se chiorî la ea și, pentru prima dată de când se întorsese, puse telefonul în buzunar.

— Hai, că am terminat. Leo poate să aștepte. Vreau să vorbim.

Se opri pentru o clipă, de parcă aștepta ca ea să spună ceva. Era ca la primele lor întâlniri, cu toate că nu-și amintea senzația asta de stân-jeneală sau distanță, nici chiar la început, când nu prea se cunoșteau.

— Sunt ochi și urechi, spuse ea dorindu-și ca el să o ia în brațe.

Voia să-l audă zicând că o iubește și că o asigură că totul avea să reîntre în normal. Ca atunci când era plictisitor și ei erau săraci, totul era previzibil și erau fericiți. Și, cu toate că părea puțin probabil să se întâmple așa ceva – și nu voia asta pentru că ar fi însemnat sfârșitul carierei lui Julian – s-ar fi bucurat să îl audă vorbind despre problemele cu care se confruntaseră și despre cum să le rezolve.

— Vino aici, Rook, zise el cu tandrețe, făcându-i inima să vibreze.

„Oh, slavă Domnului“, se gândi. Înțelesese, simțise și el ce rău era că se vedeau rar și că voia ca treburile să meargă mai bine. Întrezări o rază de speranță.

— Spune-mi la ce te gândești, adăugă ea încet, așteptând un răspuns sincer, deschis. A fost dificil săptămânile astea, nu?

— A fost, aprobă Julian, aruncându-i o privire familiară. Motiv pentru care cred că avem nevoie de o vacanță.

— O vacanță?

— Hai să mergem în Italia! Tot am zis mereu că mergem, iar octombrie e o lună perfectă pentru o excursie. Cred că pot să scap șase-șapte zile, începând de săptămâna viitoare. Doar că trebuie să mă întorc până la show-ul *Today*. O să mergem la Roma, la Florența, la Venetia... cu gondola, o să ne înfruptăm cu paste și vin. Doar tu și cu mine, ce zici?

— Sună extraordinar! răspunse Brooke, uitând că luna următoare avea să se nască bebelușul lui Randy și al lui Michelle.

— Știi cât îți plac brânza și carnea, o necăji el. Cărnuri sărate și tone de parmezan, care îți merg la inimă.

— Hai, Julian...

— Dacă tot o facem, hai să ne dăm în petic. Să zburăm cu clasa întâi – fețe de masă albe, șampanie, scaune din alea confortabile. Să ne tratăm regește.

— Sună incredibil.

— Atunci de ce mă privești așa? își scoase șapca și își trecu degetele prin păr.

— Fiindcă nu mai am zile de concediu și pică tocmai la mijlocul semestrului școlar, în cazul fetelor Huntley. Nu crezi că am putea merge, mai curând, de Crăciun? Dacă am pleca pe douăzeci și trei, am avea mai mult timp la dispoziție să...

Julian îi lăsă mâna și se trânti la loc pe canapea, bombănind.

— Nu am idee ce o să se întâmple în decembrie, Brooke. Știi sigur că acum pot merge și nu pricep de ce ai lăsa un mizilic să stea în calea unei șanse ca asta.

Era rîndul ei să îl fixeze mirată.

— Mizilicul *ăsta* e slujba mea, Julian. Anul ăsta mi-am luat mai mult concediu decât oricine altcineva. Nu am cum să mă duc și să mai cer *încă* o săptămână, pentru că m-ar da afară imediat.

Se uită în ochii ei.

— Și ar fi atât de rău?

— O să mă prefac că nu am auzit ce ai spus adineauri.

— Vorbesc serios, Brooke. Ar fi chiar cel mai groaznic lucru din lume? Ai ajuns la capătul puterilor, alergînd între Huntley și spital. E chiar așa oribil că îți sugerez o vacanță?

Situația scăpa de sub control. Nimeni nu știa mai bine decât Julian că ea avea nevoie de încă un an ca să-și poată deschide propriul cabinet. În plus, era foarte apropiată de câteva dintre fete, în special de Kaylie. Inspiră adînc.

— Nu este oribil, Julian, dar nu se poate întîmpla. Știi că mai am nevoie doar de un an și pe urmă...

— Și dacă ar fi o întrerupere temporară? spuse el gesticulînd. Mama s-a gândit că poate chiar o să-ți păstreze postul, dacă asta vrei, dar nu cred că e necesar. Nu e ca și cum n-ai mai găsi altceva...

— Mama ta? De cînd, mă rog, discuți tu cu mama ta despre asemenea chestii?

— Nu știu, îi povesteam ce greu e că stăm atîta timp departe unul de celălalt și m-am gândit că poate vine cu o idee bună.

— Și anume să-mi dau demisia?

— Nu neapărat, Brooke, deși, dacă vrei, eu te susțin sută la sută. Dar poate răspunsul ar fi o pauză.

Nu-i venea să creadă ce auzea. Bineînțeles, ideea de a nu fi sclava unor orare și ture și ore

suplimentare suna magnific – sigur, cine nu-și dorea așa ceva? Însă ei chiar îi plăcea munca pe care o făcea și își dorea să fie propriul șef într-o bună zi. Deja se gândise la un nume – „Sănătatea mamei și a copilului“ – și putea să vizualizeze cum ar fi arătat website-ul. Își imaginase până și logo-ul: două perechi de picioare, una lângă alta, o pereche evident a mamei și o mână care strângea mânuța unui copilăș.

— Nu pot, Julian, zise ea, luându-i mâna, în pofida furiei pe care o simțea față de lipsa lui de înțelegere. Fac tot ce pot să fiu implicată în cariera ta, să-ți împărtășesc entuziasmul și ideile trăsnite, dar am și eu cariera mea.

El păru să se gândească la vorbele ei, dar apoi se aplecă și o sărută.

— Ia stai și gândește-te Rook. Italia! O săptămână întreagă.

— Julian, chiar...

— Hai să terminăm discuția, zise el apăsându-și buzele pe mâna ei. Nu mergem dacă nu vrei – se corectă când îi văzu expresia feței – adică, dacă nu poți. O să aștept să o vedem împreună, promit. Dar promite-mi și tu că te mai gândești.

Ea aprobă.

— Bine atunci. Ce-ar fi să ieșim astă-seară? Undeva nu foarte scump, dar frumos. Fără Presă, fără prieteni, doar noi doi, ce zici?

Ar fi vrut să petreacă seara acasă, dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât realiza cât timp trecuse de când nu mai ieșiseră doar ei doi undeva. Aveau atâtea de povestit, dar puteau discuta și cu o sticlă bună de vin în față. Poate era prea dură cu el și le-ar fi prins bine să se relaxeze nițel.

— Bine, hai că îmi usuc repede părul, ca să nu se electrizeze.

Julian se însenină și o sărută.

— Excelent. Walter și cu mine o să ne ocupăm să facem rezervare undeva și să găsim locul perfect.

Se întoarse către câine și-l pupă și pe el.

— Walty, ce zici, unde să-mi duc soția?

Brooke fugi să-și usuce părul și să-și pună cei mai drăguți balerini. Își dădu cu *gloss* pe buze, își puse un lanț de aur la gât și, după ce stătu puțin în cumpănă, se decise să își pună un cardigan lung, moale.

Nu avea să câștige vreun premiu pentru felul în care arăta, dar era tot ce putea face la repezeală, decât să înceapă de la zero și să stea să se aranjeze din cap până în picioare.

Când se întoarse în sufragerie, Julian vorbea la telefon, dar închise imediat și se ridică să o întâmpine.

— Vino aici, frumoaso, murmură el, sărutând-o.

— Mmm, ce gust bun.

— Tu arăți trăsnet. Mergem să mâncăm undeva, bem niște vin și apoi ne întoarcem aici și ne re-împrietenim?

— Eu sunt de acord, spuse ea și îl sărută.

Sentimentul de stânjeneală pe care îl avusese când el intrase în casă – senzația că toate se întâmplau atât de repede și că nu reușeau să își rezolve problemele – încă o urmărea, dar se strădui să îl alunge.

Julian alesese un restaurant spaniol micuț, pe Ninth Avenue, și vremea era încă suficient de caldă pentru a lua masa în aer liber. După ce dădură pe gât prima sticlă de vin comandată, se relaxară și începură să discute mai lejer și să se simtă mai în largul lor.

Bebelușul lui Randy și Michelle urma să vină pe lume în curând, părinții lui Julian plecau de

Anul Nou și le puseseră la dispoziție casa lor din Hamptons, mama lui Brooke tocmai văzuse o piesă superbă pe Broadway și îi tot îndemna să meargă să o vadă.

Dar când ajunseră acasă și se dezbrăcară, stânjeneala reveni. Ea se așteptase ca el să-și onoreze propunerea de a face dragoste, imediat ce intraseră în casă – la urma urmei nu se mai văzuseră de trei săptămâni – dar telefonul și laptopul îi distraseră atenția. Când intră, în sfârșit, în baie să se spele pe dinți, era deja miezul nopții.

— La ce oră te scoli mâine? o întreabă, scoțându-și lentilele de contact și punându-le în soluția de curățat.

— Trebuie să fiu la spital la șapte jumătate, avem ședință. Tu?

— Mă întâlnesc cu Samara la nu știu ce hotel din SoHo pentru o ședință foto.

— OK. Îmi pun masca de față acum sau mai târziu? întreabă ea, în timp ce el folosea ața dentară.

Fiindcă el nu putea suferi mirosul cremei de noapte și refuza să se apropie de ea când se dădea cu cremă, asta era codul pentru „Facem sex în seara asta sau nu?”.

— Sunt frânt, iubito. Am un program destul de încărcat zilele astea. Se apropie lansarea unui nou single.

Puse cutiuța cu ața dentară pe chiuvetă și o sărută.

Ea nu se putu abține și se simți jignită. Bine, pricepea cât de obosit era probabil, după atâta vreme petrecută pe drumuri, și era și ea destul de epuizată, oricum se scula în fiecare zi la șase, să plimbe câinele; dar el era bărbat; și trecuseră *trei* săptămâni.

— Am înțeles.

Și-și dădu imediat cu crema gălbuie de noapte – cea despre care scria pe internet, pe beauty.com, că era sută la sută fără miros, dar al cărei iz soțul ei jura că îl simțea din sufragerie.

OK, recunoștea în sinea ei că se simțea ușurată. Asta nu însemna că nu voia să facă sex cu soțul ei, pentru că voia – de la început, sexul fusese unul dintre cele mai bune aspecte ale relației lor și, cu siguranță, cel mai de durată. Da, să faci sex zilnic, uneori chiar de două ori pe zi, când ai douăzeci și patru de ani și încă ți se pare un pic scandalos să dormi în patul altcuiva, nu era chiar o raritate, dar lucrurile nu se domoliseră nici când erau prieteni, nici de când se căsătoriseră. Ani de-a rândul își ascultase prietenele povestind despre metode de a-și evita soții sau iubiții, din acest punct de vedere, și nu înțelesese motivul. De ce să-și *dorească* așa ceva? Cea mai frumoasă parte a zilei fusese pentru ea momentul când se ghemuia în pat lângă soțul ei și făceau dragoste; la naiba, asta reprezenta, de fapt, partea *bună* a vieții de adult, într-o relație de lungă durată.

În fine, acum pricepea. Nimic nu se schimbase între ei – sexul era la fel de bun ca pe vremuri – dar erau mereu așa de obosiți! În noaptea de dinaintea plecării lui, el adormise deasupra ei, la mijlocul partidei, iar Brooke se simțise jignită preț de vreo nouăzeci de secunde, înainte să adoarmă și ea buștean. Amândoi erau în continuă mișcare, un du-te-vino permanent, mai tot timpul separați și copleșiți de propriile cariere. Spera să fie ceva temporar și că odată ce el avea să stea mai des acasă, ea își va putea aranja programul într-un mod mai avantajos și urmau să redescopere intimitatea.

Închise lumina la baie și se băgă în pat, unde el se cuibărise cu un exemplar din *Guitar Player*

în mână și cu Walter ghemuit cu botul pe umărul său.

— Ia uite, iubito, scrie despre noua mea melodie, îi arată el.

Ea dădu din cap, dar era deja cam somno-roasă. Rutina serviciului era atât de eficientă și militărească, încât reușea să o facă să adoarmă imediat. Dădu drumul la aerul condiționat, în pofida faptului că afară se răcorise, se dezbracă și se urcă în pat. Înghiți pastila anticoncepțională, își puse pe frunte masca de ochi, își introduse dopurile din silicon în urechi și începu să citească.

Atunci când începu să tremure, Julian se aplecă și își puse capul pe umărul ei.

— Zăpăcita mea, murmură, prefăcându-se exasperat. Niciodată nu-ți dai seama că poți face mai cald oricând ai chef, doar trebuie să rotești butonul un pic, spre cald sau și mai și, poate chiar să închizi aparatul de aer condiționat! Sau să-ți pui un tricou...

— Nici o șansă.

Toată lumea știa că un somn bun însemna o încăpere răcoroasă, întunecoasă și liniștită; așadar, era logic că cel mai bine dormeai când în cameră era frig, întuneric-beznă și liniște totală. Ea dormea goală de când fusese suficient de mare să își scoată pijamaua și nu reușea să se odihnească bine atunci când, din diverse motive – fie pentru că era în tabără, la facultate, în cămin, sau când dormise pe la tipi cu care încă nu se culcase – trebuia să se îmbrace.

Încercă să citească, dar mintea îi tot zbura la fel de fel de lucruri stresante. Știa că ar fi trebuit să se ghemuiască lângă el și să îl roage să o mângâie pe spate sau pe păr, dar înainte să facă asta, se pomeni că-l întrebă cu totul altceva.

— Crezi că facem destul sex? spuse ea ajustându-și banda de la masca de ochi.

— *Destul sex?* După care standarde?

— Julian, vorbesc serios.

— Și eu. Cu cine ne comparăm?

— Cu nimeni în mod special, exclamă ea începând să se enerveze. Așa, în general.

— În general? Nu știi, Brooke, mie mi se pare că suntem normali. Ție nu?

— Mmm.

— E din cauză că astă-seară nu am făcut? Deoarece suntem amândoi obosiți? Hai, nu fi așa dură.

— Păi, au trecut trei săptămâni. Cea mai lungă perioadă de abținere până acum a fost de cinci zile, când am avut eu pneumonie.

El oftă, continuând să citească.

— Rook, nu vrei să nu te mai îngrijorezi atâta? Suntem în regulă, promit.

Tăcu câteva minute, gândindu-se la vorbele lui, conștientizând că nu voia, în realitate, să facă sex – nu acum, cu toată oboseala asta – dar că ar fi vrut ca el să o dorească.

— Ai închis ușa când ai intrat în casă?

— Cred că da, murmură el, cu ochii în revistă.

Citea un articol despre cei mai buni chitariști din America. Era evident că nu avea habar dacă încuiase sau nu ușa.

— Deci, ai încuiat sau nu?

— Da, sigur am încuiat.

— Nu ești sigur, așa că o să mă duc eu să verific. Mai bine un efort de treizeci de secunde, decât pericolul să murim, spuse, cu dramatism.

— Serios? se ghemui el mai bine sub plapumă. Nu sunt deloc de acord.

— Julian, pe bune. Tipul ăla de pe etaj cu noi a murit săptămâna trecută. Nu crezi că ar trebui să avem mai multă grijă?

— Brooke, draga mea, ăla și-a băut mințile. Mă îndoiesc că ar fi rămas în viață, dacă și-ar fi încuiat ușa.

Bineînțeles că era conștientă de treaba asta — cum știa, de altfel, tot ce se petrecea în clădire, fiindcă administratorul era un om foarte vorbăreț -- dar ce rău i-ar fi pricinuit lui Julian dacă era puțin atent la ea?

— Cred că sunt însărcinată, anunță.

— Nu ești, răspunse el automat și continuă să citească.

— Bine, și dacă aș fi?

— Dar nu ești.

— Cum poți ști? Se poate întâmpla. Aș putea rămâne. Ce ne-am face atunci?

Reuși să-și înăbușe un fornăit.

El zâmbi și, în sfârșit, lăsă revista din mână.

— Of, iubito, vino încoace. Îmi pare rău, ar fi trebuit să îmi dau seama. Vrei să ne giugiulim.

Ea aprobă din cap. Era mai mult decât imatură, era disperată.

Se apropie de ea și o îmbrățișă.

— Și nu ți-a dat prin cap să spui „Julian, soțul meu iubit, vreau să ne giugiulim. Acordă-mi puțină atenție!” decât să începi o ceartă?

Ea negă.

— Sigur că nu, oftă. Chiar te preocupă viața noastră sexuală sau e doar un plan ca să mă faci să fiu mai atent?

— Da, am vrut doar să văd cum reacționezi, minți.

— Și nu ești însărcinată?

— Nu! strigă. Clar nu.

Se abținu să îl întrebe dacă ar fi fost atât de groaznic să fie cu adevărat însărcinată. Erau căsătoriți de cinci ani, la urma urmei...

Se sărutară de „noapte bună“ (el suportă mirosul cremei, strâmbând din nas și scoțând sunete de dezaprobare) și ea așteptă obișnuitele zece minute ca el să adoarmă, apoi își puse halatul și se duse la bucătărie. Verifică dacă era închisă ușa (și era) și se îndreptă către calculator, să navigheze un pic pe internet.

În primele zile ale Facebook-ului, se mulțumise să folosească timpul petrecut online urmărindu-și foștii iubiți. Mai întâi îi căutase pe cei din liceu și de la facultate, plus pe cel din Venezuela cu care se întâlnise câteva luni, în timpul studenției și care reprezentase ceva între o aventură și o relație serioasă (dacă ar fi vorbit engleza mai bine) și se pusese la curent cu viețile lor actuale. Fusesse plăcut impresionată să vadă că toți arătau mai rău decât și-i amintea și se mirase, în mod repetat, de același lucru care le frământa pe toate femeile de peste douăzeci de ani: de ce fetele arătau mai bine decât în facultate, iar băieții păreau mai grași, mai chelioși și mult mai bătrâni?

Trecuseră câteva luni până devenise interesată și de altceva decât de fotografiile gemenilor tipului mai în vârstă cu care mersese la balul de absolvire, dar mai apoi, adunase mulți prieteni din diferite etape ale vieții: din timpul grădiniței din Boston, când părinții ei încă erau la studii, al taberelor din Poconos, al liceului dintr-o suburbie din Philadelphia; zeci de prieteni și cunoștințe din școala generală, până la Cornell și programul de masterat de la NYU, iar mai nou, colegi de serviciu, atât de la spital, cât și de la Școala Huntley. Și, cu toate că de prietenii mai vechi uitase, până ca numele lor să îi apară în dosarul de „Notificări“, era veșnic dornică să verifice site-ul și să vadă ce mai aduseseră nou ultimii zece sau douăzeci de ani.

Dar, în seara asta, era diferit: acceptase o cerere de prietenie de la o prietenă din copilărie, a cărei familie se mutase în timpul gimnaziului, și vizualizase cu interes profilul acesteia, înregistrând toate detaliile (singură, absolventă a UC Boulder, locuia în Denver, părea să fie pasionată de ciclism montan și de tipii cu părul lung) și îi trimisese un mesaj vesel, care știa că va fi începutul și sfârșitul „regăsirii” lor.

Apăsă butonul „Home” și se reconectă la „Live News Feeds”, cel care crea atâta dependență, unde văzu actualizările de status ale prietenilor, referitoare la jocul Cowboys, vești despre ultimele realizări ale bebelușilor lor, ideile de costume de Halloween, fericirea că „Slavă Domnului că-i vineri!” și fotografii postate din vacanțe petrecute prin toate colțurile lumii. De abia când dădu în josul celei de-a doua pagini, văzu statusul lui Leo, actualizat cu litere mari, evident, de parcă ar fi vrut să îi scoată ochii.

Leo Walsh... PREGĂTIT PENTRU SESIUNEA FOTO A LUI JULIAN ALTER DE MAINE! SOHO. MANEACHINE SUPER. DACĂ VREȚI SĂ VENIȚI, DAȚI-MI UN MESAJ...

Ce scârbos! Din fericire, căsuța de e-mail o alertă, distrăgându-i atenția înainte să apuce să digere grosolănia mesajului lui Leo.

Acest nou e-mail era de la Nola. Era primul (de fapt, al doilea, primul spunea: „SALVEAZĂ-MĂ DIN IADUL ĂSTA!!!”). Brooke nu mai vorbise cu ea de când plecase și era nerăbdătoare să citească mesajul. Poate erau șanse să fie ceva amuzant? Nu, era imposibil. Vacanțele lui Nola însemnau de obicei schi în Alpii Elvețieni/plajă în St. Tropez/petreceri în Cabo. Erau, în general,

frecvente, scumpe și aproape întotdeauna includeau câte un tip foarte interesat de sex, pe care de-abia îl cunoscuse, și pe care, cel mai probabil, nu avea să îl mai întâlnească vreodată, la întoarcerea acasă.

Brooke nu o crezuse pe Nola atunci când aceasta anunțase că se înscrisese într-un circuit cu un grup în Vietnam, Cambogia, Thailanda și Laos... de una singură. Că avea să stea în hoteluri și pensiuni de două stele și să călătorească doar cu autocarul. Un singur rucsac pentru două săptămâni. Fără restaurante cu nu știu câte stele, fără servicii de închiriere mașini sau programări de sute de dolari la pedichiură. Nici o șansă de a petrece pe iahtul vreunui nou prieten, nici o pereche de pantofi Louboutin. Brooke încercase să o convingă să renunțe, arătându-i poze din luna ei de miere în sud-estul Asiei, unde fuseseră năpădiți de insecte exotice, animale de casă servite pe post de cină și toalete mizere, dar Nola insistase că avea să se simtă bine, în final. Brooke nu voia să fie nevoită să îi spună „Ți-am zis eu!“, dar, judecând după e-mail, lucrurile stăteau exact așa cum se așteptase.

Salutări din Hanoi, un oraș atât de aglomerat, încât pare că metroul din NY, la orele de vârf, e o vacanță la golf. De-abia a cincea zi și nu sunt sigură că o să rezist până la sfârșit. Peisajele sunt superbe, într-adevăr, dar grupul e groaznic. Se trezesc în fiecare zi cu o nouă idee – nici o călătorie cu autocarul nu e suficient de lungă, nici o piață nu e prea aglomerată, nici măcar lipsa aerului condiționat nu li se pare de nesuportat. Ieri am cedat și i-am zis liderului grupului că sunt dispusă să plătesc suplimentul pentru cameră single, după

cinci dimineți în care colega mea de cameră s-a trezit cu o oră și jumătate mai devreme să facă jogging înainte de micul dejun. Una dintre alea obsedate că „dacă nu fac sport, nu mă simt bine“. Bolnăvicios, demoralizant. Ceva toxic pentru atitudinea mea, după cum îți închipui. Așa că am eliminat-o, cu cel mai înțelept cheltuiți cinci sute de dolari. Altfel, nimic interesant. Țara este frumoasă și foarte captivantă, dar, ca idee, singurul tip fără parteneră, sub patruzeci de ani, din grup este aici cu mama lui (pe care, întâmplător, o plac mult – poate ar trebui să mă răzgândesc???). Te-aș întreba ce se mai întâmplă pe la voi pe acolo, dar, de vreme ce nu mi-ai scris nici măcar o dată de când am plecat, bănuiesc că nu s-a schimbat nimic.

Oricum, mi-e dor de tine și sper că, măcar, un pic de tot, te simți mai rău decât mine. Pup, eu.

Îi luă câteva secunde să răspundă.

Dragă Nola,

Nu vreau să-ți spun că te-am avertizat. Ba nu, de fapt, o să îți atrag atenția că „Ți-am spus eu!“. Ce a fost în capul tău? Tot ce ți-am povestit nu a avut nici un efect asupra ta? Îmi pare rău că te-am neglijat și nu ți-am scris, nu am nici măcar o scuză plauzibilă. Pe aici, nimic nou. La serviciu a fost ca la balamuc – pentru că țin locul unor colegi care sunt în concediu, în speranța că mai strâng zile pe care să le folosesc atunci când vom putea pleca și noi doi undeva. Julian a fost plecat toată săptămâna, deși cred că a meritat, fiindcă albumul se vinde incredibil de bine.

Lucrurile sunt cam ciudate, adică el pare detașat și distant. Îmi vine să-mi vărs și eu năduful undeva... la naiba. Unde e prietena mea cea mai bună atunci când am nevoie să mă descarc și eu – puțin sprijin, te rog!

OK, o să închei acum, ca să nu ne mai chinui pe amândouă. Număr zilele până când te întorci și putem ieși iar să mâncăm la restaurantul vietnamez. O să aduc cu mine un flacon cu apă murdară ca să ai senzația că ești încă în excursie. O să fie super. Ai grijă de tine și mănâncă niște orez și pentru mine. Pup, eu.

PS: Ai găsit vreo întrebuintare pentru sarong-ul groaznic pe care am insistat să îl iei cu tine, doar ca nu îl mai văd în apartamentul meu?

PPS: Te încurajez să te împrietenești cu tipul ăla care călătorește cu maică-sa sau cu oricare altul de genul ăsta!

Apăsă butonul „Trimite“ și-l auzi pe Julian venind.

— Ce faci aici, iubito? întrebă el somnoros, turnându-și apă în pahar. Să știi că Facebook e tot acolo și mâine dimineată.

— Nu sunt pe Facebook! zise ea repede. Nu puteam să adorm, așa că am venit să îi scriu un mesaj lui Nola. Nu cred că o amuză prea tare partenerii ei de călătorie.

— Hai înapoi în pat, zise el bând apa, în drum spre dormitor.

— OK, vin imediat, strigă ea, dar el deja intrase în cameră.

Brooke se trezi imediat din cauza zgomotului din apartament și tâșni din pat, alertată, amintindu-și mai apoi că Julian era acasă în ziua

aceea. Nu se duseseră în Italia; în schimb, Julian fusese într-un turneu care îl purtase prin diverse locuri, în care se aflau stații de radio importante, se întâlnise cu o grămadă de DJ, dăduse câteva spectacole scurte, în studio, și răspunsese apelurilor fanilor săi. Lipsise, din nou, două săptămâni.

Se aplecă să se uite la ceasul de pe noptieră, treabă îngreunată de faptul că Walter o lungea pe față și nu-și găsea nici ochelarii. 3.19 dimineța. Ce făcea el oare la ora asta, când trebuiau să se scoale dimineța devreme?

— Hai, vino, i se adresă lui Walter, care dădea din coadă și sărea de bucurie că în toiul nopții era atâta agitație.

Brooke își puse halatul și merse în sufragerie, unde îl găsi pe Julian stând pe întuneric, în boxeri și cu o pereche de căști pe urechi, cântând la sintetizator. Nu părea să repete ceva, ci doar să improvizeze – privirea lui era ațintită asupra peretelui din spatele canapelei și degetele se mișcau aiurea pe sintetizator. Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi zis că era somnambul sau drogat. Se așeză lângă el, fără s-o remarce.

— Hei, zise el, scoțându-și căștile și lăsându-le agățate de gât. Te-am trezit?

Brooke dădu afirmativ din cap.

— Deși e pe mut, spuse ea, arătându-i clapele și firul de la căști, așa că nu știu sigur ce-am auzit.

— Astea, îi arată Julian niște CD-uri. Le-am dărâmat din greșeală acum un minut, scuză-mă.

— E OK. Ești bine? Ce se întâmplă?

Julian își puse brațele în jurul umerilor ei, la fel de absent, însă. Sprâncenele i se apropiară.

— Bănuiesc că sunt cam agitat și am emoții. Am dat o grămadă de interviuri până acum, dar nimic atât de important precum cel de la *Today*.

Brooke îl luă de mână și-i spuse:

— O să te descurci foarte bine, pe bune, ești foarte natural în fața camerei de filmat.

Poate că acest lucru nu era în totalitate real – cele câteva interviuri televizate fuseseră destul de ciudățele – dar acum nu prea era momentul adevărului...

— E normal să zici asta, pentru că ești soția mea.

— Ai dreptate, trebuie să o zic, dar chiar așa este. Vei fi extraordinar!

— Este în direct și are acoperire *națională*. Milioane de oameni privesc emisiunea în fiecare dimineață. Este înspăimântător!

Se strânse la pieptul lui, ca să nu îi vadă expresia feței.

— O să te duci și o să faci ce știi să faci. O să fie o scenă afară și mulți turiști care vor zbiera, și va fi la fel ca într-un turneu. Mult mai puțini oameni, de fapt.

— Mai puțini.

— Ce anume?

— Mai puțini, sunt mult mai „puțini“ nu mai „puțin“, zâmbi el.

Brooke îl bumbăci.

— Deci asta primesc pentru că încerc să te susțin? Corecturi gramaticale? Hai înapoi la culcare.

— La ce bun, nu oricum trebuie să ne sculăm?

Ea se uită la ceasul de pe DVD. 3.25.

— Mai putem să dormim vreo cincizeci de minute până să începem să ne pregătim, au anunțat că vor trimite mașina la 5.15.

— Doamne, ce inuman!

— Lasă asta. Cred că o să ne rezumăm doar la patruzeci și cinci de minute. Doar nu îți imaginezi că dacă ești celebru, nu mai trebuie să plimbi câinele.

Julian mormăi și Walter mârâi.

— Hai, o să te simți mai bine dacă te mai întinzi un pic, chiar dacă nu dormi, spuse trăgându-l de mână.

Julian se ridică și o sărută pe obraz.

— Vin și eu imediat.

— Julian...

El zâmbi, de data aceasta, cu un zâmbet ade-vărat.

— Nu fi tiranică, femeie. Pot să mă duc măcar la baie? Vin imediat.

Brooke se prefăcu supărată.

— Tiranică? Ia vino, Walter, hai să mergem noi doi în pat și să-l lăsăm pe tata să stea pe toaletă și să descarce melodii pe iPhone.

Îl atinse pe buze și scoase un sunet asemenea unui sărut, ca Walter să o urmeze.

Mai târziu, ceasul cânta *All the single ladies* și ea sări din pat, convinsă că pierduse toată distracția. Se simți ușurată să vadă că ceasul arăta 4.15 și se aplecă să-l trezească pe Julian, dar găsi pătura ghem și pe cocker întins peste ea pe spate cu labele în aer și cu capul pe pernă, asemenea unui om. Se uită la ea cu o privire care voia parcă să spună „Aș putea să mă obișnuiesc cu așa ceva” înainte să închidă din nou ochii și să ofteze mulțumit. Brooke își îngropă fața în blana lui, apoi se ridică și se duse pe vârfuri către sufragerie, sigură că avea să-l găsească pe Julian unde îl lăsase, dar văzu lumină pe sub ușa de la baia de oaspeți și când se apropie să-l întrebe dacă e bine, auzi un râgâit.

„Săracul, e tare epuizat”, se gândi ea, simțind milă pentru el, dar și ușurare că nu era ea cea care trebuia să acorde interviul. Dacă situația ar fi stat invers, nu se îndoia că ea ar fi fost în baie, vărsând și rugându-se proniei cerești.

Auzi apa curgând și apoi ușa se deschise, în prag apărând o versiune palidă și transpirată a soțului ei, care se șterse la gură și făcu o față puțin îngreșată, dar și ușor amuzată.

— Cum te simți, dragule, să-ți aduc ceva, niște băutură din aceea cu ghimbir?

El se lăsă pe un scaun, la masa lor de două persoane din bucătărioară, și-și trecu degetele prin păr. Brooke remarcă faptul că părul i se îndesise în ultima vreme, ca și cum n-ar fi început să i se rărească în creștetul capului, așa cum dăduse semne în anul anterior. Probabil datorită tunsorilor făcute de specialiști care se ocupau acum de imaginea sa și care descoperiseră o soluție să îi ascundă acest defect. Oricum, ce făceau părea să dea roade. Cum atenția nu mai era distrasă de începutul de chelie din vârful capului, privirea cădea acum pe gropițele acelea penibile din obraji.

— Mă simt oribil, nu cred că pot să fac asta.

Brooke îngenunche lângă el, îl sărută pe obraz și-i luă mâinile într-ale sale.

— O să te descurci, iubituie, și interviul ăsta o să te ajute enorm să-ți promovezi albumul!

Pentru o secundă, avu senzația că el o să plângă, dar, din fericire, luă o banană din bolul cu fructe, o decoji și începu să o mănânce încet.

— Și chiar cred că partea cu interviul o să fie ceva foarte scurt, pentru că toți se așteaptă să cânti. O să cânti *For the lost*, mulțimea o să înnebunească, o să uiți de camerele de filmat și apoi o să vină pe scenă să te întrebe cum e să devii peste noapte un star sau vreo chestie de genul ăsta. Tu o să spui cât de mult ții la fanii tăi și apoi, gata, o să se termine și o să treacă la starea vremii. O să fie floare la ureche, cu siguranță!

— Crezi?

Ochii lui umezi îi reamintiră cât de mult trecuse de când îl alinase în felul acesta și cât îi lipsise această activitate. Soțul ei, starul rock, încă mai era soțul ei emotiv.

— Știu ce facem, hai să intrăm în duș și apoi o să-ți fac niște ochiuri cu pâine prăjită. Mașina ajunge în jumătate de oră și nu trebuie să întârziem, OK?

El dădu din cap și se duse către baie, tăcut. Era emoționat înaintea oricărui spectacol, indiferent că era ceva de rutină, într-un simplu bar dintr-un campus studentesc sau o reprezentatie într-o locație intimă, ori pe un stadion din Midwestern în fața unei mulțimi de oameni, dar Brooke nu-l văzuse niciodată așa de agitat.

Sări și ea în duș, în vreme ce el tocmai terminase și se gândi să-l mai încurajeze un pic, dar hotărî că era mai înțelept să tacă și să-l lase să se liniștească. Până termină, el ieșise deja să plimbe câinele, așa că se grăbi să se îmbrace cu ceva lejer, dar care să nu pară hidos: un pulover gen tunică peste o pereche de colanți negri și niște cizme cu toc jos. Adoptase târziu stilul colanților, dar, odată ce-și cumpăraseră prima pereche, nu se mai uitase înapoi. După ani de lupte pentru a intra în blugi strâmți, cu talie joasă sau fuste conice, care o strâneau mereu peste mijloc, simțea că acest gen de pantaloni erau o adevărată binecuvântare. Pentru prima dată, ceva la modă o făcea să arate bine și-i masca posteriorul destul de proeminent, accentuându-i în același timp picioarele destul de frumoase. Îmbrăca zilnic colanții, mulțumind în gând inventatorului lor și sperând, în sinea ei, că acest articol de îmbrăcăminte să rămână la modă cât mai mult timp.

Ajunseră repede la Centrul Rockefeller, fiindcă era prea devreme să fie aglomerație în trafic și

singurul zgomot care se auzea era făcut de degetele lui Julian, care băteau darabana pe brațul scaunului. Leo sunase să-i anunțe că-i aștepta la studio, dar, în rest, toată lumea fusese tăcută. Când șoforul parcă în fața intrării artiștilor, Julian o apucă de braț atât de strâns, încât îi venea să strige.

— O să te descurci de minune, îi șopti, în vreme ce un tânăr în uniformă îi conduse în camera verde.

— E în direct și se difuzează pe postul național, replică el, privind drept înainte și arătând mai palid decât dimineața.

Brooke se rugă să nu-i vină din nou să verse.

Scoase un pachet de tablete Pepto din geantă și desfăcu încet două, strecurându-i-le în palmă.

— Mestecă din astea, îi șopti.

Trecură pe lângă mai multe studiouri, fiecare emanând aerul rece care păstra o temperatură scăzută a mecanismelor din platou, față de luminile de scenă care ardeau, și Julian o strânse și mai tare de braț. Merseră mai departe, pe lângă o încăpere care arăta asemenea unui salon improvizat, în care trei femei aranjau peruci și instrumente de machiaj și ajunseră într-o sală cu câteva fotolii, două scaune și un mic bufet. Ea nu mai fusese niciodată într-un studio de interviuri până atunci, iar totul înăuntru era în nuanțe de bej și mov cu excepția feței lui Julian, care bătea în verzui.

— Iată-i, exclamă Leo, ridicând vocea mult mai mult decât era necesar.

— OK, o să revin să te conduc la coafură și machiaj, de îndată ce ajunge și restul formației, spuse asistentul cu un aer de stânjeneală. Serviți-vă cu o cafea, dacă doriți.

— Julian, cum ne prezentăm azi, ești gata? Fiindcă nu prea pari pregătit. Sigur ești bine?

Julian dădu din cap, părând la fel de nefericit să-l întâlnească pe Leo după cum părea și Brooke.

— Sunt bine.

Leo îl bătu pe spate și-l trase înspre hol să discute ceva. Brooke apucă o ceașcă de cafea și se așază într-un colț, departe de restul lumii, supraveghind încăperea și încercând să ghicească istoria celorlalți invitați: o fetiță care, judecând după vioara pe care o ținea în brațe și atitudinea obraznică, era probabil un copil-minune al lumii muzicale; editorul unei reviste pentru bărbați care repeta cu publicistul diverse sfaturi despre cum să scapi de zece kilograme, pe care intenționa să le discute în emisiune; o autoare cunoscută de *chick-lit*, care ținea într-o mână cea mai recentă apariție a sa, iar în cealaltă, un telefon mobil, având un aer foarte plictisit, în timp ce butona telefonul.

Ceilalți membri ai formației începură să-și facă apariția în următoarele cincisprezece minute, părând nerăbdători și obosiți, în același timp. Își luară cafele și se duseră, pe rând, la machiaj. Până când apucă Brooke să vadă cum se descurcă soțul său, toți fură conduși să-și salute fanii și să mai facă o probă de sunet. Era o dimineață de toamnă răcoroasă, dar mulțimea adunată era impresionantă. Până când începură să cante, audiența se mări ajungând la câteva sute de oameni, în majoritate femei, cu vârste cuprinse între optsprezece și cincizeci de ani, și aproape toate păreau să strige numele lui. Brooke se holbă la ecranul din încăpere, încercând să-și reamintească faptul că el era – în direct – difuzat pe toate televizoarele din America, până când băiatul în uniformă veni să o întrebe dacă nu ar vrea să urmărească interviul chiar din studio.

A fost condusă pe scări, până la studioul care i se părea atât de cunoscut datorită anilor în care urmărise la televizor acest gen de emisiuni. O lovi aerul rece din încăpere.

— Uau, ce studio frumos, credeam că interviul va avea loc afară, în fața mulțimii.

Băiatul duse căștile la urechi, ascultă și dădu din cap, apoi se întoarse către ea, fără să îi acorde prea mare atenție.

— În mod normal, ar fi făcut așa, dar bate vântul prea tare și-ar fi deranjat microfoanele.

— Am înțeles.

— Poți să stai aici, spuse arătându-i un scaun pliant între două camere imense de filmat. O să intre dintr-o clipă într-alta, zise el verificând un ceas atârnat de gât. În vreo două minute. Ți-ai închis mobilul, da?

— Păi, l-am lăsat jos. Vai, dar ce frig este!

Nu mai fusese într-un studio de televiziune, cu atât mai puțin într-unul atât de faimos. Era aproape copleșitor să stai să te uiți la toți cameramanii, și tehnicienii de sunet, și producătorii cu căștile pe urechi, agitându-se de colo-colo să aranjeze totul. Urmărea un tip care înlocuia pernele îngrămadite de pe canapea cu unele mai mici, când se auzi zgomot și se simți o pală de vânt. Cam o duzină de persoane intrară în studio și Brooke îl zări pe Julian, flancat de Matt Lauer și Meredith Vieira. Părea ușor năuc și pe buza superioară avea o linie fină de transpirație, dar râdea și scutura din cap.

— Un minut și treizeci de secunde, anunță o voce feminină prin portavoce.

Grupul trecu prin fața ei și Brooke văzu clar fețele familiare ale prezentatorilor. Dar apoi Julian îi surprinse privirea și-i zâmbi emoționat, șoptindu-i ceva ce ea însă nu înțelese. Se așază

pe scaunul indicat. Imediat, doi tipi îl luară în primire, unul aranjându-i microfonul la gulerul cămășii, altul pudrându-i fața. Matt Lauer îi șopti ceva la ureche, iar Julian râse.

Meredith se așeză vizavi de Julian și el păru că se simte în largul său cu ea, deși nu se auzea ce vorbeau. Încercă să-și imagineze cât de emoționat era, cât de terifiant și incredibil părea totul și doar gândul la aceste lucruri o făcu să simtă un disconfort. Își înfipse unghiile în palme și se rugă să iasă bine.

— Patruzeci și cinci de secunde și intrăm în direct!

Păru că trecură doar zece secunde, dar în studio se făcu liniște totală, în timp ce urmăreau o reclamă la Tylenol pe monitoare. Mai dură probabil încă treizeci de secunde până se auzi melodia de început a emisiunii, iar vocea din culise începu să numere. Tot platoul îngheță, cu excepția lui Meredith, care se uită repede pe notițe și-și trecu limba peste dinți, să verifice dacă nu era murdară de ruj.

— Cinci, patru, trei, doi. Și... începeți!

Când se auzi cuvântul „și“ cineva aprinse reflectoarele imense din studio și o lumină puternică, dogoritoare, inundă încăperea. Meredith zâmbi larg, se întoarse către camera în care clipea o lumină verde și începu să citească de pe monitor.

— Bine ați revenit! Pentru cei care de-abia acum ni se alătură, ne bucurăm să avem printre noi pe unul dintre cei mai noi artiști de pe scena muzicală de astăzi, compozitorul Julian Alter. Deja a fost în turneu cu Maroon 5, înainte să-și înceapă propriul turneu, iar primul său album a debutat pe locul patru în topul Billboard.

Se întoarse către Julian și zâmbetul i se lărgi.

— Și care tocmai ne-a oferit o reprezentare superbă cu melodia sa, *For the lost*. Ai fost extraordinar, Julian, și-ți mulțumesc că ești alături de noi.

El zâmbi, dar Brooke observă tensiunea de pe buzele lui și felul în care mâna i se încleștase pe brațul fotoliului.

— Mulțumesc că m-ați invitat, sunt foarte emoționat să mă aflu aici.

— Trebuie să-ți spun că mi-a plăcut foarte mult cântecul vostru, adăugă Meredith, plină de entuziasm.

Brooke era fascinată de modul în care fața prezentatoarei arăta în realitate fals și machiată tipător, dar pe ecran părea frumoasă și fără cusur.

— Poți să ne împărtășești câte ceva despre cum ai ajuns să compui cântecul?

Julian se însufleți dintr-odată și se aplecă în scaun. Păru că întregul său trup se relaxa, pe măsură ce descria ce anume îl inspirase să compună *For the lost*.

Următoarele patru minute se scurseră într-o clipită. Julian naviga printre întrebările despre cum fusese descoperit, cât timp îi luase să înregistreze albumul și ce părere avea despre incredibilul feedback de care avusese parte. Cu siguranță, toată instruirea despre cum să se poarte în fața mass-media dădea acum roade: răspunsurile sale erau amuzante și carismatic de modeste, fără să sune ca și cum ar fi fost scrise de o echipă întreagă de oameni (după cum se întâmplase de fapt). Păstra contactul vizual, părea relaxat, fără a fi lipsit de respect și, la un moment dat, zâmbi atât de cuceritor către Meredith Vieira, încât aceasta chicoti și păru că gândește: „Înțeleg de ce ai atâția fani printre femeile tinere“.

Julian încetă să mai zâmbească doar când Meredith ridică un exemplar dintr-o revistă dedicată celebrităților, care stătuse probabil cu fața în jos pe masă și o răsfoi până ajunse la o anumită pagină.

Brooke își aminti de seara când el se întorsese de la cursul de instruire despre media și îi povestise despre cel mai important lucru pe care îl învățase acolo.

— Nu ți se pretinde să răspunzi la întrebările care ți se pun și, dacă nu-ți place o întrebare, poți să răspunzi la orice altă întrebare la care ai avea chef să răspunzi. Nu trebuie să aibă vreo legătură cu întrebarea care îți e adresată.

Singura cerință era, deci, să transmiți informația pe care voiai să o împărtășești, să preiei controlul interviului, să nu lași prezentatorii să te strângă cu ușa, punându-ți întrebări incomode sau neplăcute. Trebuia, dimpotrivă, să zâmbești și să schimbi subiectul, fiindcă era sarcina prezentatorului să aibă grijă ca interviul să nu se poticnească, să pară că se derulează fără probleme și să nu sublinieze faptul că refuzai să răspunzi la vreo întrebare.

Aceasta era o emisiune televizată de dimineață, nu vreo dezbateră prezidențială, așa că atâta vreme cât zâmbeai și erai relaxat, nu aveai cum să nu reușești. Dacă răspundeai doar la întrebările care îți conveneau, nu putea nimeni să te strângă cu ușa sau să te pună la pământ.

Părea că trecuse un an de la acea seară și Brooke se rugă că Julian să-și păstreze aceeași încredere în sine. „Ține-te de scenariu și n-o lăsa să observe că ai transpirat“, îi vorbi ea în gând.

Meredith îndoii revista, pe care se văzu titlul *US Weekly* și-i arătă lui Julian o anumită fotografie, în colțul din dreapta sus al paginii. Julian zâmbi, deși părea confuz.

— A, da, spuse el fără a fi întrebat. Frumoasa mea soție.

„Oh, nu“, se gândi Brooke.

Meredith arată către o fotografie cu ei doi îmbrățișați, zâmbind fericiți către cameră — se puteau distinge o mulțime de detalii: rochia neagră, Julian stânjenit într-un costum cu pantaloni largi și o cămașă cu gulerul răsfrânt, ambii ținând câte un pahar cu vin în mână... unde erau oare? Se aplecă în scaun și se holbă la cel mai apropiat monitor, realizând despre ce poză era vorba. Petrecerea de aniversare dată în cinstea tatălui ei. Probabil că fotografia fusese făcută imediat după ce Brooke ținuse un discurs, având în vedere că ei doi erau singurii care stăteau în picioare. Cine făcuse oare poza aceea și de ce o publicaseră cei de la *US Weekly*?

Apoi camera se mută un pic și se putu citi un titlu: „Cu burta la gură și cu băutura-n mână?“. Simți un gol în stomac când își dădu seama că aia era probabil ediția care tocmai ieșise de la tipar și că nimeni din trupa lui Julian nu văzuse încă revista.

— Da. Am citit că ești căsătorit de cinci ani cu Brooke, zise Meredith.

El aprobă, destul de stânjenit, încercând să priceapă încotro bătea prezentatoarea.

Meredith se aplecă înspre el și cu un zâmbet cât toată fața îl întrebă:

— Poți confirma aici, în premieră, la noi în emisiune?

Julian se holbă la ea, confuz. Ce să confirme? Brooke își dădu seama că el nu înțelesese probabil exact ce voise prezentatoarea să spună și credea că fusese întrebat despre starea căsniciei sale.

— Poftim? murmură el, și pe bună dreptate, gândi Brooke.

La ce se referise, de fapt, prezentatoarea?

— Păi, ne gândeam dacă nu cumva soția ta are în burtică un bebeluș.

Meredith zâmbi larg, ca și cum răspunsul ar fi fost doar o formalitate și nu ar mai fi fost nevoie de confirmare.

Brooke inspiră adânc. Cu certitudine, nu era ce se așteptase, și Julian avea să formuleze un răspuns de parcă ar fi vorbit în rusă; în plus, chiar dacă nu arăta extraordinar de bine, cu siguranță nu arăta ca și cum ar fi fost gravidă.

Fotografia fusese făcută, pur și simplu, dintr-un unghi ciudat, de undeva de jos, expunând o umflătură produsă de țesătura rochiei în dreptul taliei, acolo unde aceasta era prinsă într-un anume fel. Și ce?

El se foi în scaun și stânjeneala lui părea să confirme adevărul întrebării.

— Hai, mărturisește-ne. Asta ar însemna realmente un an extraordinar pentru tine – albumul de debut și un bebeluș pe drum! Sunt sigură ca fanii tăi sunt curioși să afle...

Brooke realizează că încetase să respire. Nu-i venea să creadă ce se petrecea. Cu cine naiba credea ea că vorbește? Cu cuplul Brangelina? Cui îi păsa dacă ea ar fi fost sau nu însărcinată, doar nu era treaba nimănui. Arăta chiar așa de grasă în poza aia, încât singura presupunere era că aștepta un copil? Și, pe deasupra, dacă toată lumea avea să presupună că era însărcinată, fotografia o făcea să pară că era o gravidă cu o problemă legată de băutură, ceea ce ar fi fost aproape imposibil de crezut.

Julian deschise gura să spună ceva, părând că-și amintea de instrucțiunile despre cum să zâmbească și să răspundă după bunul plac, și zise:

— O iubesc foarte mult pe soția mea și nimic dintre toate astea nu s-ar fi întâmplat fără sprijinul ei incredibil.

„Nimic din ce?” îi veni lui Brooke să ție. *Oribila sincronizare a unei sarcini care nu exista în realitate? Faptul că soția lui avea o problemă cu băutura, în timpul așa-zisei sarcini?*

Se lăsă o tăcere ciudată care dură doar câteva secunde, dar care păru nesfârșită, apoi Meredith îi mulțumi lui Julian, se uită direct la cameră, îi îndemnă pe toți telespectatorii să cumpere albumul și apoi începu publicitatea. Brooke își dădu vag seama că luminile se mai diminuaseră și că Meredith își scosese microfonul și se ridicase, întinzându-i mâna lui Julian, care arăta încă destul de șocat, îi șoptise câteva cuvinte și apoi plecase din platou. Câțiva oameni se agitau prin studio, verificând cablurile, împingând camerele și schimbând decorul. Julian continua să stea acolo, arătând de parcă cineva l-ar fi lovit cu o lopată în moalele capului.

Brooke se ridică să iasă, când Julian și Leo apărură în fața ei.

— S-a descurcat binișor băiatul nostru, nu zici? Cam ciudățel la ultima întrebare, dar, în mare, a fost bine.

— Mmm.

Brooke încercă să ajungă la Julian, dar cu coada ochiului o văzu pe Samara, instructorul media, și pe alți doi tipi cum îl escortau pe Julian afară, pentru a se pregăti de a doua rundă de cântat – mai avea de interpretat două melodii, una la opt patruzeci și cinci de minute, iar cealaltă la nouă și jumătate, înainte ca dimineața aceea îngrozitoare să ia sfârșit.

— Vrei să stai afară sau să urmărești din foaiere? Poate vrei să te relaxezi, să stai mai comod? sugeră Leo, mai necioplit ca niciodată.

— Crezi că sunt însărcinată? întrebă ea nevredindu-i să creadă.

Leo ridică din umeri.

— Nu mă bag. E treaba ta, în fond. Cu siguranță nu ar fi cel mai bun moment pentru cariera lui Julian, dar, în fine, bănuiesc că bebelușii vin când vor ei...

— Leo, aș aprecia foarte mult dacă...

Mobilul lui Leo sună chiar în acel moment și el îl scoase din buzunar și-l deschise cu grijă.

— Trebuie să preiau apelul acesta, spuse și ieși afară să vorbească.

Brooke înțepeni pe locul pe care stătea – nici nu putea să proceseze ce se întâmplase. Julian aproape confirmase această sarcină imaginară în interviul televizat. Băiatul care îi întâmpinase în dimineața aceea își făcu din nou apariția.

— Bună, pot să te conduc înapoi în anticameră? Aici o să înceapă să lucreze la cadrul pentru următoarea emisiune, așa că va fi balamuc, zise el verificând afișajul.

— Da, sigur, mulțumesc, răspunse Brooke recunoscătoare.

Îl urmă în tăcere pe scări și de-a lungul coridorului. El îi deschise ușa și ei i se păru că înainte să plece a felicitat-o, dar nu era sigură. Locul pe care stătuse era ocupat acum de un bărbat îmbrăcat în costum de bucătar, așa că se așeză pe scaunul gol de alături.

Mica violonistă se uită la ea:

— Știi ce-o să fie? o întrebă, cu o voce atât de stridentă, de parcă ar fi suflat într-un balon cu heliu.

— Poftim? răspunse ea, holbându-se la fetiță, nefiind sigură că auzise corect.

— Am întrebat dacă știi deja ce o să fie bebelușul, băiat sau fată?

Brooke rămase cu gura căscată.

Mama fetei se aplecă și îi șopti acesteia ceva la ureche, muștrând-o probabil pentru că fusese nepoliticoasă, dar copilul insistă:

— Dar doar am întrebat ce-o să aibă! chițâi ea.

Brooke încercă să se relaxeze. Ar putea să încerce să facă haz de necaz – Dumnezeu știe că rudele și prietenii ei nu aveau să se amuze prea tare pe această temă. Se uită rapid să vadă dacă nu asculta nimeni și-i spuse fetei în șoaptă, cu un ușor sentiment de vinovăție că mințea un copil:

— O să avem o fetiță și sper să fie cel puțin la fel de dulce ca tine!

Pe drum spre casă începură telefoanele de la familie și prietenii și o ținură așa zile în șir. Mama ei anunță că deși se simțea jignită să audă vestea la televizor și nu direct din gura lor se bucura enorm că singura ei fiică avea să devină și ea, în sfârșit, mamă. Tatăl ei era încântat că poza de la petrecerea lui fusese dată la televizor, pe postul național, și se mira cum de el și Cynthia nu ghiciseră mai devreme adevărul. Mama lui Julian reacționează printr-un obișnuit: „Ei, în fine. Nu ne simțim destul de bătrâni să fim bunici!”. Randy se oferi cu amabilitate să-l includă pe viitorul băiat al surorii sale în echipa de fotbal a copiilor Greene pe care îi antrena – la nivel mental –, iar Michelle se oferi să ajute la decorarea camerei bebelușului. Nola s-a supărat că Brooke nu i se destăinuise, deși admise că era dispusă să-și ierte prietena dacă avea să boteze copilul cu numele ei. Și absolut toți – deși unii mai blând decât alții – îi reproșară că băuse vin.

Avu de furcă să-și convingă familia, socrii, colegii și prietenii că nu era nici însărcinată, nici

nu ar fi băut, în ruptul capului, în situația în care ar fi fost, ceea ce i se păru aproape o insultă. Un afront. Îi simțea pe toți sceptici. Singurul lucru care părea bun în toată brambureala – și care îi făcu pe toți să dea un pic înapoi – a fost următoarea ediție a *US Weekly*, în care apăru o fotografie făcută de paparazzi cu Brooke cumpărând legume din cartierul lor, Gristedes, și în care se vedea clar că nu avea burtă, dar nu asta era chichița, ci faptul că în poză căra un coș cu banane, un bax de iaurturi, un litru de Poland Spring, o sticlă de Windex și, aparent, o cutie de Tampax. Versiunea Pearl, cu absorbție maximă – dacă era cineva interesat – și care era încercuită cu un marker negru care parcă țipa: „Deci nici un bebeluș în familia Alter!“, de parcă revista elucidase misterul, asemenea unui detectiv.

Mulțumită jurnalismului de mare clasă, lumea întreagă află că *nu* era însărcinată, dar că, uneori, *avea* într-adevăr cicluri mai abundente.

Nola găsi că toată treaba era foarte haioasă; Brooke însă nu se gândea decât că acum o lume întreagă – începând cu prietenul ei din clasa a zecea și până la bunicul de nouăzeci și unu de ani precum și toți adolescenții, casnicele, clienții supermarketurilor, ai saloanelor de coafură și manichiură sau abonații revistei, din regiunea nord-americană cunoșteau acum toate detaliile ciclului său menstrual. Iar ea nici măcar nu-l *văzuse* pe fotograf! Așa că din acel moment, începu să comande pe internet toate produsele care aveau legătură cu sexul, menstruația sau digestia.

Din fericire, fetița lui Randy și a lui Michelle, Ella, captă atenția tuturor, sosind pe lume ca o binecuvântare la două săptămâni după drama din emisiune și avu curtoazia de a se naște chiar

de Halloween, oferind o scuză foarte plauzibilă pentru a evita balul mascat organizat de Leo.

Brooke se simți, astfel, extrem de îndatorată față de nepoțica sa. Cu toată povestea nașterii, repetată la nesfârșit (lui Michelle i se rupsesse apa în timp ce erau la un restaurant italianesc, așa că urmasa o cursă contra cronometru către spital, unde așteptaseră douăsprezece ore, însă Ella primise, cu această ocazie, mâncare gratis pentru tot restul vieții de la patronul respectivului restaurant, Campanelli), lecțiile de înfășat și numărarea degețelelor de la mâini și de la picioare, atenția se mută de la Brooke și Julian, cel puțin în cadrul familiei lor.

Ei deveniră mătușa și unchiul model, înființându-se la spital înainte de momentul nașterii, aducând două duzini de chifle New York și destul somon cât să hrănească întregul personal de la maternitate, cu tot cu paciente și asistente. Până și Julian păru încântat de eveniment, susținând că mânuțele Ellei erau făcute pentru a cânta la pian. În concluzie, micuța Ella reprezenta pentru Brooke calmul dinaintea furtunii care avea să se dezlănțuie în curând.

Vecinul drăguț cu gropițe în obraji

Mobilul lui Brooke sună tocmai când târa curcanul de 9,9 kg în apartament și abia reuși să-l pună pe blat.

— Alo, zise ea în timp ce începea să scoată din frigider toate chestiile necomestibile, ca să facă loc păsării gigantice.

— Brooke? Sunt Samara.

Fusese prinsă cu garda jos. Samara nu o sunase niciodată până atunci. Oare voia să verifice ce văzuse toată lumea pe coperta de la *Vanity Fair*? Revista tocmai ieșise de sub tipar și Brooke nu se putea abține să nu se holbeze la ea. Se gândea la copertă ca la un Julian *vintage*, cu blugi și tricou alb, mulat, purtând una dintre șepcile lui favorite și zâmbind în felul acela care îi dezvăluia gropițele irezistibile din obraji. Era, de departe, cel mai drăguț din formație.

— Bună! Nu-i așa că arată super pe coperta de la *Vanity Fair*? Bine, nu mă surprinde, dar chiar arată așa de...

— Auzi, Brooke, ai un minut?

Evident, nu era un telefon de curtoazie legat de coperta revistei și dacă femeia încerca să îi

spună că Julian nu avea să ajungă acasă cu ocazia primei mese de Ziua Recunoștinței pe care o organizau în ipostaza de gazde, ei bine, simțea că îi va veni să o ucidă.

— Da, stai o secundă.

Închise frigiderul și se așază la măsuță, gest care îi aminti că trebuia să se intereseze de starea mesei și a scaunelor care fuseseră închiriate pentru respectivul eveniment.

— Gata, m-am liniștit. Ce se întâmplă?

— Brooke, s-a scris un articol și nu e prea plăcut, anunță Samara în stilul ei eliptic caracteristic, deși când era vorba de vești ca asta, poate era bine venit.

Brooke încercă să glumească.

— Ei bine, se pare că așa se cam întâmplă în ziua de azi. Hei, eu sunt borțoasa alcoolică, nu știi? Ce a zis Julian de articol?

Samara își dresă vocea.

— Încă nu i-am spus, bănuiesc că va fi tare supărat și de-aia am vrut să vorbesc întâi cu tine.

— Of, Doamne! Ce-au mai scris despre el? Au făcut mișto de freza lui? De familia lui? Sau vreo târfuliță din trecut care pretinde că...

— Nu e despre Julian, Brooke, ci despre tine.

Tăcere. Brooke simți că unghiile i se înfingeau în carne, dar nu se putea abține.

— Ce au scris despre mine? întrebă ea într-un final, aproape șoptind.

— O mulțime de minciuni gogonate și jignitoare, răspunse Samara rece. Voiam să îți spun eu prima și mai vreau să știi că echipa noastră de juriști este deja în alertă și pregătesc o dezmințire. Luăm foarte în serios treaba asta.

Brooke nu reușea să lege două vorbe. Fără îndoială că era ceva destul de oribil, dacă Samara

se dădea atâta peste cap pentru un articolaș dintr-un ziar de scandal. Până la urmă, întrebă:

— Unde e? Vreau să îl văd.

— O să fie publicat în ediția de mâine din *Last Night*, dar îl poți citi on-line acum. Te rog să înțelegi că suntem alături de tine și îți promit că...

Pentru prima oară probabil de când fusese adolescentă – și cu siguranță pentru prima dată când era vorba despre altcineva decât mama sa – Brooke închise în mijlocul frazei și fugi la calculator. Găsi pagina în câteva secunde și văzu postată o fotografie cu ei doi, luând cina la o terasă. Își stoarse creierii încercând să își amintească unde erau, până văzu un indicator într-o parte a imaginii. Bineînțeles, era cina de la restaurantul spaniol unde fuseseră atunci când Julian se întorsese din turneu, la scurt timp după ce plecase de la aniversarea tatălui ei. Apoi începu să citească.

„Cuplul care se delectează cu o *paella* pe terasa din Hell's Kitchen ar putea părea unul oarecare, dar cunoscătorii îi vor recunoaște imediat pe noul favorit al Americii în materie de muzică – Julian Alter – și pe soția lui, Brooke. Albumul de debut al lui Alter a dărâmat toate topurile, iar gropițele lui adorabile au frânt inimile femeilor din întreaga Americă. Dar cine e femeia din viața lui? Și cum sărbătoresc ei doi faima recent dobândită a artistului?

Nu prea bine, potrivit unei surse apropiate cuplului. «S-au căsătorit de foarte tineri și sunt împreună de cinci ani, într-adevăr, dar relația lor e cam pe muchie de cuțit», afirmă sursa. «Programul lui este foarte strâns și Brooke nu e foarte încântată de chestia asta!»

Cei doi s-au cunoscut la puțină vreme după atacurile teroriste din 11 septembrie și au rămas

împreună, în toiul acelei tragedii care a zguduit New Yorkul. «Brooke practic l-a vânat pe Julian luni întregi urmându-l peste tot prin Manhattan și rămânând târziu în barurile în care cânta, până când, într-un final, el a remarcat-o. Ambii se simțeau singuri» explică sursa. Un alt prieten apropiat al familiei Alter confirmă: «Părinții lui Julian au fost terminați când el și-a anunțat logodna cu Brooke, după doar doi ani de relație. Ce atâta grabă?» Cu toate acestea, cuplul s-a unit în cadrul unei ceremonii micuțe, lipsite de fast, organizate în vila familiei Alter din Hamptons, în pofida faptului că doamna Alter «a suspectat mereu că Brooke, o fetișcană oarecare dintr-un orașel din Pennsylvania, nu a căutat decât să pună mâna pe Julian și să profite de pe urma faimei sale».

În ultimii ani, Brooke și-a luat două servicii ca să-l ajute pe soțul său și să-i sprijine aspirațiile muzicale, dar una dintre prietenele ei afirmă că «Brooke ar fi făcut orice să-l ajute pe Julian să cunoască faima pe care ea și-a dorit-o cu atâta ardoare. Două servicii, chiar și zece – nimic nu conta, câtă vreme era căsătorită cu un star».

Mama uneia dintre studentele înscrise la școala privată din Upper East Side, unde Brooke oferă consiliere privind alimentația a dezvăluit: «Pare o tipă absolut normală și drăguță, deși fiica mea îmi spunea că anula adesea programările sau pleca mai repede». Problemele de serviciu nu se sfârșesc aici. O colegă de la Centrul Medical NYU explică: «Brooke era prima care se înhăma la treabă, dar, în ultima perioadă, a cam tras chiu-lul, fie e preocupată de cariera soțului ei, fie s-a plictisit singură, oricum, oferă o priveliște cam tristă».

Cât despre zvonurile legate de o posibilă sarcină, iscate în emisiunea *Today* și contrazise rapid

de *US Weekly*, în săptămâna imediat următoare, prin fotografia aceea doveditoare, ei bine, nu vă așteptați prea curând ca acele zvonuri să se confirme. Un prieten vechi al lui Julian pretinde că «Brooke a tot adus vorba de un bebeluș de când s-au cunoscut, dar Julian o tot amână, fiindcă nu e sigur că ea e aleasa».

Și cu atâtea necazuri care par să se țină scai, cine l-ar putea condamna?

«Am încredere deplină că Julian va face alegerea potrivită», spune o sursă apropiată a artistului. «E un tip extraordinar, cu capul pe umeri, o să găsească el drumul cel bun.»“

Nu-și dădu seama când începuse să plângă, dar până termină de citit, lacrimile umpluseră tastatura și-i inundaseră obrajii, bărbia și buzele. Nu existau cuvinte care să descrie cum se simțea citind astfel de lucruri despre sine, știind că nu erau adevărate, dar întrebându-se totuși – nu aveai cum să nu te întrebi – dacă nu aveau un sâmbure de adevăr. Bineînțeles că toate porcăriile despre cum se cunoscuseră erau stupide, dar oare părinții lui chiar o *displăceau* atât de tare? Reputația ei la muncă *fusesse* atât de compromisă de absențele sale cam dese? Exista vreun grăunte de adevăr în așa-zisul motiv pentru care Julian nu voia un copil deocamdată? Totul era absolut oribil.

Reciti articolul și ar mai fi stat să-l citească toată ziua, dar îi sună din nou mobilul – de data asta era Julian.

— Rook, nici nu pot să-ți zic cât sunt de enervat! Una e să arunce cu noroi în mine dacă vor, dar să se ia de tine...

— Nu vreau să vorbesc despre asta, minți ea.

Ardea de nerăbdare să vorbească despre articol, să-l întrebe punct cu punct despre tot ce pretindea acesta, dar nu avea energia necesară.

— Am aranjat deja cu Samara, mi-a promis că juriștii de la Sony se ocupă de...

— Julian, chiar nu am chef să vorbesc acum despre asta, repetă ea. E oribil și plin de ură și fals – sper eu – și nu pot să schimb nimic. Avem nouă oameni, cu tot cu noi, la masă de Ziua Recunoștinței și trebuie să încep pregătirile.

— Brooke, nu vreau să crezi nici măcar o secundă că...

— Știu. Vii acasă în seara asta, da? întrebă, ținându-și respirația.

— Sigur că vin, cu primul avion. Aterizez pe la opt și vin direct de la aeroport. Vrei să iau ceva pe drum?

Brooke închise pagina cu articolul veninos și deschise lista de cumpărături.

— Cred că am luat eu tot... de fapt, poate încă niște sticle cu vin. Încă un vin roșu și unul alb.

— Sigur, iubito, hai că ajung și eu acasă în curând și rezolvăm noi, bine? Te sun mai târziu.

— Mhm, bine.

Vocea ei suna rece și distant și chiar dacă nu era vina lui, era supărată și pe el.

Închise telefonul și se gândi să le sune pe Nola și pe mama ei, dar decise că cel mai bine era să nu mai vorbească deloc despre asta cu nimeni și să ignore totul.

Sună să verifice livrarea mesei închiriate, puse curcanul în saramură, spală cartofii și-i pregăti pentru ziua următoare, când avea să gătească piureul, prepară sosul de coacăze și tăie spanghelul. După aceea, se apucă de curățenie și ordonă lucrurile în casă, pe ritmurile unui CD cu muzică

hip-hop, pe care îl avea din liceu. Își planificase să meargă la manichiură pe la cinci, dar când se uită pe fereastră, zări vreo doi – puteau fi chiar patru – tipi stând la pândă, cu niște camere de filmat. Se uită la cuticulele unghiilor și din nou la paparazzii de afară și hotărî că putea renunța la manichiură.

Până când termină pregătirile și se târî spre pat cu Walter lângă ea, reușise să se autoconvingă că tot acest coșmar avea să dispară. Chiar dacă a fost primul gând care îi veni în minte când se trezi a doua zi, se forță să și-l scoată din cap. Avea atâtea de făcut și apoi oaspeții aveau să se înființeze în cinci ore. Când ajunse Julian acasă, puțin după ora nouă, ea insistă să schimbe subiectul.

— Dar, Rook, nu cred că faci bine că nu vrei să discutăm despre ce s-a întâmplat, spuse el, ajutând-o să mute câteva piese de mobilier în sufragerie, împingându-le spre perete, ca să facă loc pentru masa închiriată.

— Nu știu pur și simplu ce să zic. E un morman de minciuni, da, e foarte enervant și jignitor să citești asemenea lucruri despre tine și despre căsnicia ta, dar dacă nimic nu e adevărat, nu văd cu ce ne ajută dacă ne tot perpelim și întoarcem problema pe toate părțile...

Se uită la el întrebător.

— Sigur că nici un cuvîntel nu e adevărat. Faza aia cu ai mei sau cu mine, că nu te consider „aleasa“, nimic din toate prostiile astea nu e adevărat.

— Bun, atunci hai să ne vedem de treabă și să ne concentrăm pe ce avem de făcut azi, bine? La ce oră pleacă ai tăi? Fiindcă nu vreau ca Neha și Rohan să ajungă înainte ca părinții tăi să pornească spre noi. Nu cred că avem cum să-i înghesuim pe toți.

— Vin pe la unu, să bem ceva împreună, dar le-am spus să plece cam în jur de două. E bine așa?

Brooke apucă un teanc de reviste și le vâri în debaraua de pe hol.

— E perfect. Toți invitații vin la două. Mai spune-mi o dată că nu ar trebui să mă simt aiurea că-i dăm afară pe ai tăi așa repede.

Julian pufni.

— Nu prea poți să zici că-i dăm afară. Oricum se duc la familia Kamen. Stai calmă, nu or să stea nici un minut în plus.

Nu era nevoie să-și facă griji. Socrii ajunseră la ȣanc, se serviră cu niște vin, cumpărat tot de ei („Lăsați, dragilor, păstrați sticlele voastre pentru oaspeți – hai să bem acum vinul mai bun!“), comentară un pic cu privire la apartament („Vai, dar ce *frumos* e, nu-i așa? E de mirare că ați locuit atâta timp aici!“) și plecară cu cincisprezece minute mai devreme decât fusese planificat.

La treizeci de secunde după plecarea lor, se auzi din nou soneria.

— Hai sus, anunță Brooke prin interfon.

Julian o strânse de mână.

— O să fie super!

Brooke deschise ușa și mama sa intră abia dând „bună ziua“.

— Doarme copilașul, declară ca și cum ar fi anunțat sosirea președintelui și a soției acestuia. Unde să o culcăm?

— Păi, hai să vedem. Cum mâncăm în sufragerie și bănuiesc că nu vrei să o culcăm în baie, avem o singură opțiune. De ce nu o punem în patul nostru?

Randy și Michelle își făcură apariția cu Ella într-un landou.

— Tocmai de aia am adus Pack'n Play. Nu o punem în pat.

Michelle se uită la Brooke cu o față care parcă spunea „Te poți băga peste așa un tătic ultra-protector?” și râseră amândouă. Randy și doamna Greene o duseră pe Ella în dormitor și Julian începu să toarne vin în pahare.

— Ei, toate bune cu voi? întrebă Michelle.

Brooke închise cuptorul și se întoarse către Michelle.

— Da, suntem bine, de ce?

Cumnata sa păru cuprinsă de remușcări.

— Of, iartă-mă, nu ar fi trebuit să aduc vorba, dar articolul ăla a fost așa... malitios.

Brooke respiră adânc.

— Da, ne închipuiam că nu a apucat nimeni să-l citească, nici măcar nu a apărut în revistă încă.

— Sigur nu l-a mai citit nimeni! O prietenă de-ale mele mi l-a trimis pe email, dar ea are pasiunea ziarelor de scandal și a bârfelor de pe internet. Citește chestii din astea la greu.

— Am priceput. Auzi, poți, te rog, să duci asta în sufragerie? o întrebă și îi dădu o tavă cu boluri mici pline cu gem de smochine și biscuiți.

— Sigur că da.

Brooke bănuî că înțelesese mesajul, dar Michelle făcu doi pași în direcția indicată și se întoarse să întrebe:

— Să știți că ne tot sună unii să ne pună diverse întrebări despre voi doi, dar nu le-am spus nimic.

— Cine? întrebă Brooke panicată, cu toate că până atunci reușise să își păstreze calmul. Vă amintiți că v-am rugat să nu vorbiți cu nici un reporter despre noi, nici la telefon, nici față în față, niciodată, sub nici o formă.

— Știm și nu am face niciodată așa ceva. M-am gândit doar că ar trebui să știți că sunt unii care vă vânează.

— Ei, mă rog, judecând după ce scrie în articol, nu aș zice că își fac prea bine treaba și nu au surse prea de încredere, spuse Brooke, turnându-și încă un pahar cu vin.

Vocea mamei sale rupse tăcerea stânjenitoare care se așternuse și Michelle dispăru cu platoul în sufragerie.

— Ce se petrece aici? zise, sărutându-și fiica pe păr. Ce bine că ai decis tu să fii gazda! Ajunsesem să mă simt din ce în ce mai singură, de la an la an, voi vă duceați mereu la tatăl vostru.

Brooke nu-i dezvălui că singurul motiv pentru care se oferise să organizeze masa de Ziua Recunoștinței era că tatăl ei și Cynthia plecaseră la părinții acesteia, în Arizona. În plus, îi dădea și sentimentul că era adult, măcar pentru o după-amiază.

— Da, în fine, să vedem ce mai spui după ce mănânci curcanul.

Cineva sună la ușă și Ella începu să plângă în camera alăturată.

Toată lumea se împrăștie care încotro: Randy și Michelle să o potolească pe fetiță, Julian să deschidă încă o sticlă cu vin și doamna Greene să o ajute pe Brooke să întâmpine oaspeții.

— Cine sunt ăștia care vin acum? o întreabă. Știu că mi-ai mai spus, dar am uitat.

— Neha e o fostă colegă de la studii postuniversitare, care se ocupă acum de nutriție prenatală, într-un cabinet ginecologic din Brookline. Soțul ei, Rohan, e contabil și locuiesc în Boston de vreo trei ani. Familiile lor sunt încă în India, așa că ei nu sărbătoresc Ziua Recunoștinței, dar

m-am gândit că e drăguț să-i invităm, îi șopti Brooke, pe hol.

Mama sa dădu din cap – cu siguranță nu avea să țină minte mare lucru din ce îi explicase și avea să-i pună pe oaspeți să repete întreaga poveste.

Deschise ușa, iar Neha se ivi în prag și o îmbrățișă.

— Nu îmi vine să cred ce mult a trecut de când ne-am văzut! De ce nu ne-om întâlni mai des?

Brooke o strânse în brațe la rândul ei și se ridică pe vârfuri să-l sărute pe Rohan pe obraz.

— Haideți înăuntru. Neha, Rohan, ea e mama mea. Mamă, ei sunt prietenii mei vechi.

Neha râse.

— Adică de când aveam douăzeci de ani și eram încă pe val?

— Da, de când purtam paltoane și saboți din lemn... hai să vă iau hainele, spuse Brooke și îi pofti înăuntru.

Julian își făcu apariția din bucătărioară.

— Salut, spuse el strângându-i mâna lui Rohan și bătându-l pe umăr. Mă bucur să te văd, ce mai faci?

Julian arăta adorabil într-o pereche de blugi negri, un pulover gri de cașmir și o pereche de teniși adolescentini. Bărbia sa lucea de la bronzul subtil de Los Angeles și în pofida faptului că era epuizat, ochii îi străluceau și se purta cu o lejeritate și o încredere în sine pe care Brooke le remarcase de abia de curând.

Rohan se uită la îmbrăcămintea sa – pantalonii bleumarin, de bumbac, cămașa cu cravată – și roși. El și Julian nu fuseseră niciodată prea apropiați – lui Julian, Rohan i se părea prea tăcut și conservator –, dar reușiseră mereu să găsească un subiect de conversație în prezența nevestelor

lor. De data aceasta, Rohan se uită pe furiș către Julian și mormăi:

— Ei, aceleași chestii ca de obicei. Nimic interesant cum ți se întâmplă ție. De fapt, chiar mai ieri ți-am văzut fața pe un panou publicitar.

Urmă o pauză jenantă, însă situația a fost salvată de Ella care, oprindu-se din plâns și afișând unul dintre cele mai drăguțe zâmbete pe care le văzuse Brooke la ea vreodată, își făcu apariția și toată lumea căzu în extaz pentru câteva minute.

— Deci, Neha, cum îți place în Boston? o întreabă mama lui Brooke, servindu-se cu o bucățică de brânză pusă pe un biscuit.

Neha zâmbi.

— Păi, ne place mult cartierul în care locuim, am întâlnit oameni foarte drăguți și apartamentul e superb. Orașul chiar are un standard de viață ridicat.

— Ce vrea să spună e că orașul e de fapt îngrozitor de plicticos, zise Brooke, luând o măslină cu o scobitoare.

Neha dădu din cap.

— Are dreptate. E groaznic de deprimant.

Doamna Greene râse și Brooke își dădu seama că fusese cucerită de prietena ei.

— Păi, atunci de ce nu vă mutați înapoi în New York? Cred că Brooke ar fi tare încântată.

— Rohan trebuie să își termine MBA-ul anul acesta și dacă e după mine, o să vindem mașina – urăsc să conduc –, o să renunțăm la apartamentul superb, o să ne luăm la revedere de la vecinii noștri extrem de politicoși și o să ne întoarcem acolo unde ne putem permite o plimbare într-un cartier fără pretenții, plin de oameni agresivi și prost-crescuți. Și cred că o să ne simțim extraordinar.

— Neha, i se adresează Rohan, cu o privire plină de reproș.

— Ce, doar nu te aștepți să locuim acolo mereu.

Se întoarse către interlocutoarele sale și își coborî vocea.

— Și el detestă orașul, dar cumva se simte vinovat că îl detestă. Adică, în mod normal, cui nu-i place în Boston?

Până când toată lumea se strânse în jurul mesei așternute pentru prânz, Brooke reuși să uite de articolul acela supărător. Era vin din belșug, carnea de curcan era moale și bine gătită și chiar și piureul, deși nu stătuse destul pe foc, invitații susținură că era cel mai bun pe care îl mâncaseră vreodată. Se dădură la vorbă despre noul film cu Hugh Grant și despre vizita planificată de Neha și Rohan la familiile lor din Mumbai și Goa. Atmosfera era destinsă, când, brusc, mama sa se aplecă și o întrebă încetișor cum făcea față poveștii aceleia urâte, publicate în revistă, făcând-o să scape furculița din mână.

— Ai citit? zise ea holbându-se la mama ei.

— Of, scumpo, bineînțeles că am citit. Patru femei mi l-au trimis azi-dimineață. Niște ulii care vânează bârfe, asta sunt nenorociții ăia de la revistă. Nici nu îmi imaginez ce groaznic e să citești...

— Mamă, nu am chef să discut despre asta.

— Ceva de genul ăsta despre tine, dar, oricum, toată lumea care te cunoaște realizează că e — pardon de expresie — un mare rahat.

Neha trebuie că prinsese din zbor această frază, pentru că se aplecă la rîndul ei și zise:

— Pe bune, Brooke, articolul e evident o fantasmagorie. Nici un cuvîntel adevărat. Să nu te gîndești nici o secundă la el.

Simți că parcă fusese pălmuită, din nou. Cum își putuse oare imagina că nimeni nu citise respectivul articol? Cum de se amăgise că totul avea să fie șters cu buretele, fără ca nimeni să își dea seama?

— Încerc să nu mă gândesc la el.

Neha dădu din cap și Brooke simți că ea înțelesese. Măcar dacă ar fi înțeles și mama ei!

— I-ați văzut pe paparazzii aceia, când ați intrat în bloc? li se adresa doamna Greene lui Neha și lui Rohan. Niște ulii!

Julian probabil că văzuse fața crispată a soției sale, pentru că își dresе vocea, însă Brooke încercă să le explice încă o dată totul, ca să meargă mai departe și să înceteze cu discuția aceasta stânjenitoare.

— Nu e chiar atât de rău, spuse ea oferindu-i lui Randy un platou cu sparanghel copt.

— Nu stau mereu la pândă afară și oricum am pus draperii, ca să nu poată face poze înăuntru. Ne-am decuplat telefonul fix. E doar nebunia inițială, pentru că e primul album, până de Anul Nou or să se plictisească de noi.

— Sper că nu, zise Julian, făcând gropițe când zâmbi. Leo tocmai mi-a dezvăluit că face presiuni pentru o apariție la Premiile Grammy și că ar fi ceva șanse să fiu ales să cânt acolo.

— Felicitări, exclamă Michelle, mai entuziasmată decât de orice altceva din ziua respectivă. E secret?

Julian se uită pe furiș către Brooke, care îi prinse privirea și i-o întoarse. Tuși și spuse:

— Păi, nu știu dacă e chiar un secret, dar nu vor anunța cine cântă decât după Anul Nou, așa că mai bine păstrăm tăcerea.

— Super, frate, rânji Randy. Mergem cu tine, dacă o să cânți, toată lumea face galerie!

Julian îi povestise despre această oportunitate la telefon, dar auzindu-l acum, părea mai real și mai promițător, parcă nici nu își putea da seama exact de importanța acestui lucru: soțul ei cântând la ceremonia Premiilor Grammy, în fața întregii lumi.

Ella se foi în scaunul portabil de lângă masă și rupse vraja. Brooke se apucă să pună prăjiturilele de casă pe platouri: două plăcinte făcute de mama sa, una cu dovleac, cealaltă cu rubarbă; niște negrese cu mentă făcute de Michelle și un platou de *burfi* cu cocos, specialitatea lui Neha, care arătau puțin ca Rice Krispie, dar aveau gust de mini-prăjituri cu brânză.

— Și tu, Brooke, cum te descurci? întrebă Rohan, înfulecând o negresă.

Brooke sorbi o gură de cafea și răspunse:

— Merge bine, îmi place mult la spital, dar în următorii ani vreau să îmi deschid propriul cabinet.

— Tu și Neha ar trebui să vă deschideți ceva împreună. Ea tot vorbește despre așa ceva în ultima vreme.

— Serios, Neha? Vrei să fii pe cont propriu?

Neha confirmă, dând hotărât din cap.

— Sigur că vreau. Părinții mei s-au oferit să mă sprijine cu un împrumut, ca să pot demara afacerea, dar am nevoie de un partener. Bine, nu aveam de gând să iau în calcul chestia asta decât când ne întoarcem în oraș...

— Nu știam, spuse Brooke, din ce în ce mai entuziasmată.

— Nu pot să lucrez la nesfârșit într-un salon de obstetrică. Să sperăm că într-o zi ne lărgim familia – zise și felul în care se uită la Rohan, care roși și privi în altă parte, o făcu pe Brooke să creadă că prietena ei era deja poate însărcinată – și o

să am nevoie de ore mai flexibile de lucru. Ideal ar fi un mic cabinet, concentrat în mod pe nutriția pre și postnatală a mamelor și pe cea a bebelușilor. Poate și un consilier pe probleme de lactație, nu știu sigur.

— E exact ce aș vrea și eu! Mai am nevoie de încă nouă luni sau un an de experiență clinică, dar după aceea...

Neha rupse o bucățică de *burfi* și zâmbi, întorcându-se spre cealaltă latură a mesei.

— Auzi, Julian, nu crezi că poți face niște bănuți să-i dai lui Brooke să-și înceapă afacerea aici?

Toată lumea râse.

Mai târziu, după ce plecară cu toții, iar vasele fură spălate și scaunele strânse, Brooke se ghemui în brațele soțului său, pe canapea.

— Ce ciudat că Neha își face aceleași planuri ca mine, nu?

Deși conversația deviase, în timpul desertului, spre alte subiecte, lui Brooke nu îi ieșise din minte afirmația prietenei sale.

— Sună perfect, răspunse Julian, sărutând-o pe păr.

Îi sunase toată seara telefonul și, deși îi oprise soneria și se prefăcuse că nu era important, fusese destul de distrat și neatent.

— Și mai bine, pentru că de îndată ce pot să mă lansez pe cont propriu, o să am mai mult timp să te însoțesc în călătorii și turnee. Nu că va fi super?

— Mhm, sigur că da.

— Adică timpul și efortul de a-ți deschide o afacere – lăsând banii deoparte – sunt foarte solicitante și ar fi extraordinar să împart cu cineva toate problemele. Așa putem să ne acoperim absențele una alteia și să primi de două

ori mai mulți pacienți. E scenariul ideal, zise ea, fericită.

Era vestea bună de care avusese nevoie. Absențele îndelungate ale lui Julian, reporterii obraznici, articolul acela oribil, toate puteau fi uitate, dacă aveai speranța unei afaceri viitoare de acest gen.

Mobilul lui Julian sună din nou.

— Hai, răspunde, zise ea cu o voce enervată.

Julian văzu numele „Leo“ pe ecran.

— Hai salut, la mulți ani de Ziua Recunoștinței, zise el dând din cap de câteva ori și râzând. Bine, sigur că da, o să vorbesc cu ea, dar cred că reușim să venim, mda, contează pe noi. Pa!

Se întoarse spre ea, cu un rânjet imens pe față.

— Ghici unde mergem?

— Unde?

— Păi, draga mea, am fost invitați într-o excursie super exclusivistă Sony VIP, cu prânz și cocktailuri. Leo spune că toată lumea merge seara la petreceri, dar numai artiștii de top sunt invitați ziua la petreceri organizate prin vreo vilă de nu știu câte miliarde de dolari din Hamptons. Cu spectacole date de invitați surpriză. O să ne deplasăm cu elicopterul. Nimic în ziare despre această petrecere, fiindcă e super secretă și exclusivistă. Și noi mergem, ca oaspeți!

— Grozav, sună incredibil, când e? întrebă Brooke, vizualizând deja toalete de petrecere.

Julian sări în sus și se îndreptă către bucătărie.

— Vineri, înainte de Crăciun. Nu știu ce dată e. Ea se uită repede în calendar.

— 20 decembrie? Julian, e ultima zi de școală la Huntley, înainte să ia vacanță.

— Și? zise el, luând o bere din frigider.

— Păi, atunci e petrecerea de sfârșit de an la Huntley. M-au rugat pe mine să pregătesc primul meniu sănătos pentru petrecere și i-am mai promis și lui Kaylie ca o să mă întâlnesc cu tatăl și cu bunica ei, se pare că și părinții sunt invitați la petrecere și ea era entuziasmată să ne prezinte familiei.

Brooke era tare mândră de progresele înregistrate în ultimele luni cu fetele de la Huntley. Înmulțind numărul sesiunilor și punând o serie de întrebări despre Whitney Weiss, Brooke voia să vadă dacă nu cumva Kaylie tatona faza a doua a bulimiei, dar era sigură acum că fetița nu suferea de vreo problemă de nutriție. După multe discuții și multă atenție acordată lui Kaylie, aceasta reușise să pună la loc cele câteva kilograme pe care le pierduse atât de rapid și părea mult mai încrezătoare în sine și în noua sa dietă. Și, mai mult decât atât, se alăturase clubului de teatru al școlii și obținuse un rol în piesa de anul acesta, *West Side Story*. Își făcuse, în sfârșit, prieteni.

Julian se așează pe canapea și dădu drumul la televizor. Zgomotul umplu camera.

— Poți să dai mai încet? întrebă Brooke, încercând să mascheze iritarea din glas.

El se conformă, dar după ce îi aruncă o privire ciudată.

— Nu vreau să par lipsit de sensibilitate, dar nu poți să te dai și tu bolnavă în ziua aia? Totuși, vorbim de un elicopter și de o întâlnire cu șeful de la Sony Music. Nu crezi că ar putea altcineva să pregătească totul în locul tău?

Niciodată în cei cinci ani de căsnicie nu își amintea ca el să fi fost atât de autoritar și să îi vorbească de sus. Ce înrăutățea lucrurile era

felul în care o privea, fără să realizeze cât de nesuferit și egoist se comporta.

— Știi ceva? Sunt sigură că ar putea altcineva să facă pregătirile, după cum te-ai exprimat tu, că, deh, ce contează slujba mea mărunță în comparație cu importanța covârșitoare pe care o are a ta, nu? Dar uiți un lucru. Mie chiar îmi place ce fac. Le ajut pe fetele astea. Am investit multă energie și timp în cazul lui Kaylie și ghici ce? Merită. E mai fericită și mai sănătoasă decât era acum un an, nu-și mai face rău și nu mai plânge în fiecare zi. Știu că asta nu se poate compara cu locul patru în topul Billboard, dar în topul meu, e pe o poziție al naibii de bună. Așa că, nu, Julian, nu o să pot să merg cu tine la super-petrecerea ta de VIP-uri, fiindcă am propria petrecere de organizat.

Îi înfruntă privirea, așteptând scuze sau un atac, orice altceva decât făcu el: și anume, să se uite la televizorul fără sonor, dând din cap a neîncredere, cu o privire care parcă spunea „M-am căsătorit cu o nebună“.

— Ei, mă bucur că am rezolvat problema, șopti ea, în drum spre dormitor.

Îl așteaptă să vină să discute, să o îmbrățișeze, să-i amintească de ce nu trebuiau niciodată să se culce certați, însă după o oră, când se duse din nou în sufragerie, îl găsi dormind dus pe canapea, ghemuit sub cuvertura violet. Se răsuci pe călcâie și se duse să se culce singură.

Până-n gât în tequila și gagicuțe de optsprezece ani

Julian râse în timp ce homarul grăsun se mișca înainte.

— Homarul ăsta de aproape un kilogram a preluat conducerea. Tocmai ajunge la linia de sosire, oameni buni, anunță el, imitând vocea unui comentator sportiv. Cred că i-am venit de hac ăstuia!

Rivalul, un homar micuț cu carapace neagră, lucioasă și cu niște ochi despre care Brooke jura că sunt aproape umani, încerca și el să micșoreze distanța.

— Nu te grăbi, zise ea.

Stăteau pe podeaua din bucătărie, cu spatele la fereastră, aclamându-și competitorii. Brooke se simțea ușor vinovată, fiindcă încercase să facă o cursă cu homarii, înainte de a-i arunca în oală la fiert, dar se părea că pe animăluțe nu le deranja. De abia când Walter îl împinse cu botul pe unul dintre homari și acesta refuză să se miște din loc, Brooke sări și-l salvă de eventuale torturi suplimentare.

— Victorie prin supunere! Îl iau eu! strigă Julian agitând pumnul, apoi bătut palma cu cleștele înfășurat al homarului său.

Walter lătră.

— Câștigătorul are privilegiul de a-i arunca în apă, spuse ea, îndreptându-se către cămară și scoțând o oală. Eu nu cred că pot, adăugă.

Julian se ridică și-i întinse mâna să o ajute.

— Hai, du-te și vezi de foc și mă descurc eu cu ăștia mici.

Ea se conformă și merse în sufragerie, unde, cu câteva ore în urmă, Julian o învățase să facă focul în șemineu. Tatăl și fratele său făcuseră mereu chestia asta și ea descoperise cu încântare ce plăcut era să vâri bușteni în șemineu și să îi aranjezi cu vătraiul. Apucă un lemn de mărime medie din coșul de lângă foc și îl poziționă cu grijă, în diagonală, peste celelalte dinăuntru; se așează apoi pe canapea, urmărind fascinată flăcările. Auzi mobilul lui Julian sunând în camera de alături.

El intră în sufragerie cu două pahare cu vin și se așează lângă ea.

— Or să fie gata cam în cincisprezece minute. Te asigur că nu au simțit nimic.

— Sunt sigură că le-a plăcut la nebunie. Cine te-a sunat?

— Habar n-am, nu are importanță.

— Noroc, zise ea și ciocniră.

Julian oftă – un oftat lung și satisfăcut care părea să spună că totul era cum nu se putea mai bine.

— Ce bine e, nu?

Totul părea în regulă, dar ceva i se părea totuși ciudat. Parcă se purta *prea* drăguț.

Se înstrăinaseră în săptămânile care se scurseră până la petrecerea Sony; Julian aşteptase ca ea să renunţe la propriile îndatoriri de la Huntley şi când constatase, într-un final, că nu o va face – adică, mai precis, când mersese singur la petrecerea din Hamptons – păruse realmente şocat. În cele zece zile de după petrecere, mai discutaseră despre acest lucru, dar Brooke rămăsese cu senzaţia că el totuşi nu îi înţelesese decizia şi, în pofida eforturilor amândurora de a trece peste incident şi de a se purta normal, ceva nu era în regulă.

Luă o gură de vin şi simţi acea senzaţie familiară în stomac.

— „Bine“ e puţin spus. E perfect! murmură ea cu o voce ciudat de formală.

— Nu pot să pricep de ce părinţii mei nu vin niciodată aici iarna, e minunat când ninge, au şemineul acesta superb şi nu e nimeni prin preajmă să deranjeze.

Brooke zâmbi.

— Păi, tocmai, că nu e nimeni în jur – nu pot să suporte treaba asta. Care mai e farmecul să te duci să iei masa la Nick&Toni's, dacă nu e nimeni să te vadă că ai luat cea mai bună masă?

— Da, mă rog, Anguilla ar trebui să se muleze perfect pe gusturile lor, sigur se simt mai fericiţi în mijlocul mulţimii aflate în vacanţă. Plus că totul costă de două-trei ori mai mult ca aici şi ei adoră să cheltuiască, îi face să se simtă speciali. Pariez că sunt cât se poate de încântaţi!

Cu toate că nici unul nu voia să recunoască, erau tare mulţumiţi că părinţii lui Julian aveau această casă în East Hamptons. Nu că ar fi petrecut vreun weekend acolo când erau şi socrii prezenţi sau că ar fi îndrăznit să-i viziteze vara – până

și nunta lor avusese loc la începutul lunii martie, când încă mai era zăpadă –, dar faptul că puteau locui șase luni pe an departe de oraș le dădea un sentiment plăcut de libertate. Se folosiseră adesea de acest avantaj în primii ani de căsnicie, ieșind să vadă primii boboci sau vizitând vreo vie din zonă, ori plimbându-se pe plajă, în octombrie, când vremea începea să se schimbe – însă de mai bine de un an nu mai veniseră, din cauza programelor lor epuizante de la serviciu.

Fusese ideea lui Julian să sărbătorească doar ei doi Anul Nou acolo și ea acceptase imediat, cu toate că simțea că era mai mult o propunere de pace decât o dorință autentică de a petrece puțin timp în intimitate.

— Mă duc să fac salata, spuse ea ridicându-se. Mai vrei ceva?

— Hai să te ajut.

— Ce să mă fac eu cu soțul meu?

Telefonul lui sună din nou. El se uită la ecran și-l băgă la loc în buzunar.

— Cine e?

— Nu știu, număr privat. Nu știu cine ar vrea să mă caute acum, răspunse urmând-o în bucătărie și începând să scurgă cartofii fierți și să-i zdrobească pentru piure, fără ca ea să-l fi rugat.

În timpul cinei, conversația a fost mai lejeră și mai relaxantă, probabil datorită vinului. Părea că există între ei un soi de înțelegere tacită – cum că nu vor vorbi deloc despre muncă –, discutară în schimb, despre Nola și promovarea pe care o primise aceasta, despre cât de fericit era Randy în preajma fetiței lui și dacă aveau timp să fugă într-un weekend undeva, într-o zonă caldă, înainte ca turneul lui Julian să ia avânt, în anul următor.

Negresele preparate de Brooke pentru desert se dovediră mult mai moi decât intenționase – semănând mai mult cu o tocană de negrese aburindă, cu sos de vanilie, frișcă și ciocolată, dar, în orice caz, delicioasă. După ce terminară de mâncat, Julian se îmbracă bine și ieși să-l plimbe pe Walter, cât timp Brooke strânse vasele și făcu niște cafea. Se reîntâlniră în fața șemineului. Mobilul lui sună din nou, dar îi opri soneria, fără să se mai uite cine era.

— Cum te simți că nu cânți astă-seară? Cred că a fost destul de dificil să refuzi, întrebă ea, punând capul pe umărul lui.

Julian fusese invitat să cânte la petrecerea de Anul Nou, dată de MTV în Times Square și apoi la o altă petrecere cu VIP-uri, după douăsprezece noaptea, organizată la Hotelul Rivington. Fusese foarte încântat când Leo îi spusese de invitație, la începutul toamnei, dar mai apoi, pe măsură ce se apropia data respectivă, devenise din ce în ce mai puțin entuziasmat. Brooke fusese șocată – dar și încântată – atunci când el hotărâse să anuleze totul și-i dăduse instrucțiuni corespunzătoare lui Leo. Mai ales că el o rugase să meargă împreună la casa din Hamptons unde aveau să petreacă împreună Anul Nou.

— Nu trebuie neapărat să discutăm acum despre chestia asta.

Realiză că el încerca să fie atent cu ea, dar era clar că îl deranja ceva.

— Știu. Doar că voiam să fiu sigură că nu regreti alegerea făcută.

Julian o mângâie pe păr.

— Ești nebună, femeie? Cu emisiunea aia *Today*, călătoriile și planificarea turneului de anul viitor, simțeam și eu nevoia de o pauză. Amândoi aveam nevoie de o pauză.

— Să știi, murmură ea mai mulțumită decât oricând în ultimele luni. Bănuiesc că Leo nu e foarte încântat, dar eu sunt.

— Leo a sărit în primul avion către Punta del Este și bănuiesc că acum e până-n gât în tequila și gagicuțe de optsprezece ani. Așa că nu-i plânge tu de milă lui Leo!

Își terminară vinul, apoi Julian trase ușițele de sticlă peste focul din cămin și urcară la etaj, de mână. De data aceasta sună telefonul fix și înainte că el să apuce să zică ceva, Brooke ridică receptorul aparatului din camera de oaspeți, unde stăteau mereu când veneau în Hamptons.

— Brooke? Samara sunt, scuze că vă deranjez asta-seară, dar mă chinui să dau de Julian de câteva ore, a zis că o să fie de găsit în Hamptons, dar nu răspunde la mobil.

— A, bună, Samara, e aici lângă mine, stai un pic.

— Auzi, Brooke, așteaptă. Uite, știu că nu poți să vii la Grammy din pricina serviciului, dar voiam să te asigur că or să fie niște petreceri după aceea în New York și pot să vă bag pe amândoi pe invitație.

Brooke crezu că înțelesese greșit.

— Poftim?

— Premiile Grammy. Concertul lui Julian.

— Samara, poți să aștepti un minut?

Apăsă pe buton și se duse în baie, unde Julian umplea cada.

— Când aveai de gând să-mi spui și mie despre spectacolul de la Premiile Grammy? întrebă ea încercând să-și țină în frâu isteria.

El o privi și răspunse:

— Voiam să-ți spun mâine, pentru că nu voiam să ne gândim la asta toată seara.

— Hai, Julian, nu mi-ai spus pentru că nu vrei să vin cu tine.

Auzind asta, Julian se uită la ea, realmente alarmat.

— De ce crezi una ca asta? Bineînțeles că vreau să mergi cu mine!

— Păi, se pare că Samara nu crede la fel. Tocmai mi-a explicat că înțelege că am de lucru și că nu pot veni. Glumești? Soțul meu are concert la Premiile Grammy și ea consideră că eu nu pot să scap de la *serviciu* pentru asta?

— Brooke, probabil că ea s-a gândit așa, văzând că nu ai apărut la petrecerea Sony. Dar jur că singurul motiv pentru care nu am pomenit nimic este că m-am gândit să petrecem măcar o noapte fără să vorbim despre treburi. O anunț că vii.

Brooke se întoarce și se îndreaptă către dormitor.

— Lasă că îi spun eu.

Dădu din nou telefonul pe modulul normal și spuse:

— Samara? Trebuie să fi fost o neînțelegere la mijloc, evident că vreau să îl însoțesc pe Julian la eveniment.

După o pauză destul de lungă, Samara răspunse:

— Știi că e spectacol și nu nominalizare, da?

— Da, înțeleg.

Din nou, pauză.

— Și ești sigură că n-o să ai alte angajamente care să te împiedice să participi de data asta?

Lui Brooke îi veni să țipe la fata aia care nu pricepea nimic, dar își impuse să tacă.

— Bine, OK, rămâne așa atunci, încheie Samara.

Brooke încercă să ignore ezitarea – dezamăgirea? – din glasul fetei. De ce i-ar fi păsat ce credea Samara?

— Super. Deci, cu ce să mă îmbrac? Adică, sper că nu trebuie să fie ceva foarte extravagant, oare ar trebui să închiriez ceva?

— Nu, lasă-ne pe noi să ne ocupăm. Va trebui doar să ajungi cu șase ore înainte, iar noi o să avem pregătite rochia, pantofii, lenjeria, geanta, bijuteriile, coafura și machiajul. Să nu te speli pe cap cu o zi înainte, să nu-ți pui nimic pe față, doar dacă stilistul nu-ți recomandă cumva un estetician; o manichiură bună însă e necesară – dar să folosești fie Allure de la Essie, fie Bubble Bath de la OPI; cu vreo cinci-șapte zile înainte de eveniment să te epilezi pe picioare și pe brațe și cu trei zile înainte să-ți aplici un tratament pentru păr. În privința culorii, o să-ți trimit eu o recomandare la un salon cu care colaborăm noi din New York și de săptămâna viitoare să începi o decolorare acolo.

— Uau, OK, dar tu...

— Nu-ți face griji, o să-ți scriu toate astea într-un e-mail și o să mai discutăm până atunci. Oricum, toate camerele vor fi pe Julian și știu că Leo a ales un instructor pentru voi doi – ai avut timp să te gândești? –, așa că lasă-mă să-ți fac o programare la dentistul unde și-a făcut Julian dantura. Tipul e genial, nici nu zici că dantura e artificială, arată foarte natural. O să fii uimită de diferență!

— OK, o să-mi spui deci că...

— Ne ocupăm noi de tot. O să ne descurcăm cumva. Poți să mi-l dai pe Julian, te rog? Promit că nu-l țin mult.

Brooke dădu din cap stupid, nedându-și seama că Samara nu o putea vedea, și îi pasă

telefonul lui Julian, care intrase în dormitor să se dezbrace. El vorbi scurt: „Da, nu“ și „Pare în regulă, te mai sun eu mâine“ și închise, întorcându-se apoi către ea.

— Poți să vii în baie, te rog?

Ochii lui o implorau și ea încercă să-și scoată din minte problema cu Premiile Grammy. Se simțiseră așa de bine până atunci, că nu avea rost să strice restul serii. Îl urmă în baie și se dezbracă. Nu dormeau niciodată în dormitorul părinților lui, ar fi fost prea ciudat, însă le plăcea la nebunie să folosească baia principală, care era raiul pe pământ, totul ultra-luxos: podele încălzite, o cadă imensă, cu saună separată și, pe deasupra, un mic șemineu pe gaz. Cu toate că nu se hotăra să intre în apa fierbinte, Julian o lăsa de obicei pe Brooke să facă baie și, după ce făcea și el duș, aprindea focul și se așeza pe platforma căzii, doar în prosop, ca să-i țină companie.

Brooke turnă niște săruri de lavandă în cadă și se scufundă în apă, cu spatele sprijinit de o pernută specială, montată pe un perete al căzii. Julian își aminti de prima baie pe care o făcuseră împreună, la începutul relației, când merseseră într-o excursie de weekend. Rememoră cât de nefericit fusese datorită apei fierbinți, a cărei temperatură o îndurase fără să crâcnească, pentru a-și impresiona iubita, iar Brooke îl asculta tăcută, copleșită de sentimentul plăcut de relaxare și epuizare totală dat de baia fierbinte.

Apoi, înfășurată într-un halat de baie moale, îl urmă în dormitor, unde el aprinse lumânările de pe noptiere și puse niște muzică de relaxare. Făcură dragoste încet, ca doi oameni care erau împreună de ani de zile și știau totul unul despre celălalt, și pentru prima dată de multă vreme, adormiră îmbrățișați.

Dormiră până la prânz și când se treziră, zăpada era atât de mare afară, încât era clar că aveau să mai petreacă o noapte în Hamptons. Încântată, Brooke își adună părul zburlit într-un coc, își puse cizmele UGG și pufoaica de iarnă și se urcă pe locul din dreapta al jeepului socrilor săi. Julian arata adorabil de caraghios, cu o căciulă de-a tatălui său pe cap, pe care o găsisese în debara și care avea în vârf un ciucure, iar sub bărbie își legase șireturile care atârnavă de la acoperitoarele de urechi ale căciulii. Opri mașina lângă un Starbucks ca să cumpere Brooke un *Times*, iar mai apoi se îndreptară către Golden Pear Cafe, să ia micul dejun.

Ghemuită într-un separeu, cu o ceașcă de cafea fierbinte în mâini, Brooke oftă mulțumită. Dacă ar fi putut pune la punct cea mai fericită zi de Anul Nou, ar fi arătat exact cum se derulase ziua pe care tocmai o petrecuseră.

Telefonul sună tocmai când Julian îi citea cu glas tare din ziar un articol despre un tip închis douăzeci și opt de ani care fusese eliberat și declarat nevinovat în urma analizei ADN.

Se uită la ecran.

— E Nola.

— Nu vrei să răspunzi?

— Nu te deranjează? Presupun că o să vrea să-mi povestească despre cum și-a petrecut noaptea.

Julian clătină din cap.

— Nu mă plictisesc să stau lângă tine și să citesc, serios.

— Hei, bună, Nola, șopti Brooke, răspunzând la telefon.

Nu suporta oamenii care vorbeau tare la mobil.

— Brooke? Unde ești?

— Cum adică unde sunt? Suntem în Hamptons, știi bine și, de fapt, cred că o să mai rămânem, cu zăpada asta.

— Ai văzut ediția on-line a *Last Night*? o întrerupse Nola.

— *Last Night*? Nu, nu avem internet în casă. Dar am luat *Times*...

— Uite, îți spun pentru că nu vreau să auzi din altă parte. *Last Night* a postat un articol oribil azi-dimineață, cu tot soiul de presupuneri și motive pentru care Julian și-a anulat spectacolul de Anul Nou de ieri-seară.

— Ce-au făcut?

Julian se uită la ea cu ochi întrebători.

— Bineînțeles, numai chestii ridicole, dar îmi amintesc că ai zis că Leo e pe undeva prin America de Sud și m-am gândit că ar fi bine să aflați despre articolul ăsta, în caz că nu știati deja.

Brooke inspiră adânc.

— Super, fix asta ne lipsea. Poți să-mi spui ce scrie în articol?

— Uită-te de pe telefonul lui Julian. Îmi pare rău că vă stric dimineața, dar scrie că probabil voi doi v-ați refugiat la Hamptons, așa că m-am gândit să vă anunț să fiți cu ochii în patru după posibili paparazzi.

— Of, fir-ar să fie!

— Îmi pare tare rău, scumpo, dacă te pot ajuta cu ceva, spune-mi.

Își luară la revedere și de abia după aceea Brooke își dădu seama că închisese fără s-o întrebe cum petrecuse. Înainte să termine de explicat tot ce aflase, Julian începu să caute articolul pe telefon.

— L-am găsit.

— Citește-l tare.

El frunzări articolul.

— Uau, cum naiba au făcut rost de detaliile astea? spuse, butonând de zor.

— Julian, citește-l tare sau dă-mi-l încoace.

O fetișcană, care părea de șaisprezece ani, apăru la masa lor cu două farfurii. Se uită la Julian și Brooke știu sigur că-l recunoscuse.

— Omleta din albușuri vegetariană, cu cereale? șopti ea.

— Aici, spuse Brooke întinzând mâna.

— Bănuiesc atunci că pentru dumneavoastră e micul dejun continental? i se adresă lui Julian cu un zâmbet larg, care demonstra faptul că-l recunoscuse. Pâine prăjită cu zahăr vanilat, ochiuri cu șuncă bine făcute. Să vă mai aduc ceva?

— Nu, mulțumim, răspunse Julian, servindu-se cu o felie de pâine prăjită.

Brooke își pierduse complet pofta de mâncare.

El luă o înghițitură de cafea și ridică din nou telefonul.

— Ești gata?

Brooke dădu din cap.

— OK, titlul este „Unde e Julian Alter?“, lângă o poză pe care habar n-am de unde au luat-o, cu mine transpirat și epuizat, zise, arătându-i ecranul.

Brooke mestecă pâinea prăjită, dorindu-și să fi fost de secară.

— O recunosc, a fost făcută cu treizeci de secunde înainte să pleci de pe scenă, după spectacolul de la petrecerea lui Kristen Stewart, din Miami. Erau treizeci și cinci de grade afară în ziua aia și cântaseși aproape o oră.

Julian începu să citească.

„Deși sursele ne dezvăluie că faimosul cântăreț se ascunde în casa părinților săi din Hamptons, după ce a anulat concertul de Anul Nou de la

MTV, ceea ce nu pare să se întrebe nimeni este de ce a anulat spectacolul. Mulți susțin că artistul sexy care a spart toate topurile cu albumul lui de debut, *For the Lost* s-a vârât în belele. O sursă care cunoaște bine industria muzicală pretinde că acum este momentul tentației, când multe dintre starurile apărute peste noapte cad în patima drogurilor. Deși nu avem nici o informație privind vreun abuz de droguri, «centrele de dezintoxicare sunt cele mai probabile locuri în care e de găsit artist care dispare brusc», afirmă sursă respectivă“.

Julian se uită la Brooke cu gura căscată, lăsând telefonul să atârne în mână.

— Sugerează cumva că aș fi la dezintoxicare? întrebă el.

— Nu cred că vor să spună că ești acolo, îngăimă ea. De fapt, nu prea pricep ce vor să spună. Citește mai departe.

— O sursă care cunoaște bine industria muzicală? Țștia se țin de glume?

— Citește în continuare, spuse Brooke, luând o gură de omletă și încercând să pară calmă.

— „Alții pretind că Julian și iubita lui soție, nutriționista Brooke, s-au simțit copleșiți de faimă. «Nu-mi pot imagina nici un cuplu care să înflorească în asemenea circumstanțe», afirmă psihiatrul Ira Melnick, din Beverly Hills, care nu i-a tratat pe ei personal, dar are o bogată experiență cu genul de cupluri «inter-faimoase» (în care doar unul dintre parteneri e cunoscut, celălalt nu). «Dacă primesc de pe acum consiliere, au o oarecare șansă să rezolve această problemă», continuă Dr. Melnick“.

— O oarecare șansă? izbucni Brooke. Cine dracu' e doctor Melnick și de ce comentează el relația noastră când nici măcar nu ne cunoaște?

Julian clătină din cap.

— Și cine spune că simțim povara faimei?

— Nu știu, poate se referă la emisiunea aia și la faza cu sarcina? Mai citește.

— Uau, exclamă el, continuând să citească. Am știut mereu că toate bârfele astea sunt de rahat, dar stai să vezi mai departe. „În vreme ce probabil dezintoxicarea sau consilierea de cuplu reprezintă cauzele dispariției lui Julian“ – citi el sarcastic – „există însă și o a treia variantă. Potrivit unui apropiat al familiei, cântărețul este curtat de Biserica Scientologică, mai precis, de John Travolta. «Nu știu dacă a fost vorba doar de un gest prietenesc sau de o încercare de a-l atrage în rândurile lor, dar e sigur că John Travolta a luat legătura cu Julian Alter», afirmă sursa noastră, ceea ce ne duce cu gândul la întrebarea: oare cuplul JBro va lua calea credinței cuplului TomKat? Rămâneți aproape...”

— Am auzit bine? Ai spus JBro? întrebă Brooke convinsă că el inventase denumirea asta.

— Scientologi! aproape răcni el, iar Brooke îi făcu semn să se potolească. Îți închipui, ne cred scientologi!

Mintea ei încerca să facă lumină asupra lucrurilor aflate. Dezintoxicare? Consiliere pentru cupluri? Scientologie? JBro? Nu faptul că toate astea erau minciuni o deranja atât de tare, ci micul sâmbure de adevăr pe care îl conțineau. Ce sursă din familie menționase ceva despre John Travolta, o persoană cu care Julian chiar luase contact, dar nu cu privire la Biserica Scientologică? Și cine sugera – pentru a doua oară, în aceeași publicație – că ea și Julian aveau probleme de cuplu? Aproape că-i veni să întrebe cu voce tare, dar se strădui să tacă, văzând ce tulburat arăta Julian.

— Uite, nu știu ce părere ai tu, dar dacă punem la socoteală scientologiei, renumitul psihoterapeut care nu ne-a văzut în viața lui și JBro, e clar că ai dat lovitura; până la urmă, dacă nici astea nu sunt semne clare că ai devenit vedetă, nu știu ce ar mai putea fi.

Îi zâmbi larg, dar el continuă să fie supărat.

Cu coada ochiului, Brooke văzu o rază de lumină și, pentru o clipă, o fulgeră ideea cât de ciudat era să vadă o rază de lumină în mijlocul unei furtuni de zăpadă. Tânăra ospătăriță reapăru la masă, până să apuce să mai comenteze ceva.

— Eu, ăăă, zise ea părând și jenată, și emoționată în același timp. Îmi pare rău pentru fotografiile de acolo... vocea i se pierdu, la timp însă ca Brooke să se întoarcă și să vadă patru aparate foto de partea cealaltă a ferestrei cafenelei.

Trebuie că Julian deja le văzuse, fiindcă se întinse și o luă de mână, spunându-i:

— Trebuie să plecăm, acum!

— Șeful le-a spus că nu au voie înăuntru, dar nu-i putem obliga să plece de pe trotuar, continuă ospătărița.

Avea aerul gen „în două secunde o să îți cer autograful” și Brooke realizează că trebuia să plece imediat.

Scoase două bancnote de douăzeci din portofel, i le întinse fetei și întreabă:

— Există vreo ieșire prin spate?

Când fata dădu din cap, ea îl strânse pe Julian de mână și îi șopti:

— Haide.

Își luară hainele, mănușile și căciulile și se grăbiră către ieșirea din spate a cafenelei. Brooke încerca să nu se gândească la cât de mult dorea ca lumea să nu vadă poze cu ea în pantaloni de

trening și părul strâns în coadă, dar mai mult decât atât, voia să-și protejeze soțul. Printr-un miracol, jeepul lor era parcat mai în spate, așa că reușiră să se urce, să pornească motorul și să facă dreapta, până să le dea de urmă paparazzi.

— Ce putem face? întrebă Julian, evident panicat. Nu putem să mergem acasă, pentru că se vor lua după noi și după aia o să stea la pândă.

— Nu crezi că probabil deja știu unde locuim? Nu de asta sunt aici?

— Habar n-am. Eram în East Hamptons Village și dacă vrei să cauți pe cineva în Hamptons în toiul iernii, cam de acolo ar fi bine să începi. Bănuiesc că au avut noroc.

Julian conduse către autostrada 27, departe de casa părinților lui. Îi urmăreau cel puțin două mașini.

— Am putea să ne întoarcem în oraș...

Lovi volanul cu palma.

— Of, dar avem toate lucrurile în casă. Și vremea e foarte rea – putem să facem accident și să murim.

Tăcură un minut și el adăugă:

— Sună la poliția locală, la numărul care nu e pentru urgențe și pune-i pe difuzor.

Brooke nu-și dădea bine seama care era planul, dar nu avea chef de ceartă. Formă numărul și Julian începu să vorbească cu o femeie de la dispecerat, care răspunse.

— Bună ziua, mă numesc Julian Alter și în momentul acesta mă îndrept către est, pe autostrada 27, chiar după East Hampton. Sunt urmărit de niște mașini cu fotografi, care conduc cu viteză destul de mare. Mă tem că dacă mă întorc acasă, vor încerca să-mi pătrundă în casă cu forța. Există posibilitatea ca un ofițer de

poliție să mă aștepte în fața casei și să le explice că încalcă o proprietate privată?

Femeia spuse că va trimite pe cineva în douăzeci de minute și el îi dădu adresa părinților, apoi închise.

— Ce plan deștept, cum ți-a venit ideea?

— Nu m-am gândit. Asta m-a sfătuit Leo să fac dacă ne aflăm în afara Manhattanului și cineva se ia după noi. Să vedem dacă funcționează.

Continuară să conducă în cerc douăzeci de minute, apoi Julian făcu la dreapta către un drum de țară, care dădea chiar către pășunea din fața vilei Alter, care se întindea pe un hectar și jumătate de teren.

Curtea din față era mare și destul de bine îngrijită, însă casa nu era poziționată destul de ferit pentru a nu intra în bătaia unei lentile telescopice. Fură amândoi ușurați să zărească o mașină de poliție parcată la intersecția dintre autostradă și drumul de țară. Julian opri lângă mașină și coborî geamul; mașinile care îi urmăreau se înmulțiseră, erau acum patru în loc de două și toate se opriră. Auziră sunetul aparatelor de fotografiat, chiar când ofițerul de poliție se îndreptă către jeep.

— Bună ziua, domnule. Sunt Julian Alter și ea este soția mea, Brooke. Încercăm să mergem acasă în liniște, ne puteți ajuta, vă rog?

Ofițerul era tânăr, în jur de douăzeci și ceva de ani și nu părea prea agasat de această întrerupere, chiar în dimineața de după Anul Nou. Brooke mulțumi în gând și se trezi sperând că ofițerul chiar îl va recunoaște pe Julian. Și nu a fost dezamăgită.

— Julian Alter, da? Prietena mea e mare fan. Am auzit noi ceva zvonuri că ați fi prin preajmă, dar nu eram siguri. Asta e casa?

Julian se uită la insigna bărbatului.

— Da, asta este, domnule ofițer O'Malley. Mă bucur să aud că prietena dumneavoastră este fan, credeți că și-ar dori un album cu autograf?

Sunetul aparatelor de fotografiat continuă și Brooke se întrebă oare ce instantanee aveau să surprindă acele poze: „Julian Alter arestat pentru posesie de droguri, la volan“? Sau „Ofițerul de poliție i-a declarat lui Alter: Nu avem nevoie de tipi ca tine pe aici“. Sau poate, favoritul tuturor: „Alter încercând să convertească un polițist la scientologie“.

Fața polițistului se luminează la propunerea cântărețului.

— Sigur că ar fi încântată, zise el dând din mâinile roșii și crăpate. Cred că ar fi foarte fericită.

Până ca Julian să apuce să adauge ceva, Brooke scoase din torpedou un exemplar al albumului. Puseseră acolo un exemplar nou-nouț, ca să verifice dacă părinții lui aveau să asculte albumul înainte de vara următoare, dar realizează că era pentru o cauză mai bună. Scoase și un pix din poșetă.

— O cheamă Kristy, spuse polițistul, pronunțând pe litere, de două ori.

Julian rupse plasticul de pe CD și scrisese: „Pentru Kristy, cu dragoste, Julian Alter“.

— Mulțumesc mult, cred că o să rămână cu gură căscată, zise O'Malley, punând CD-ul cu grijă în buzunarul jachetei. Acum, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Să-i arestați pe tipii ăia, spuse Julian zâmbind.

— Mă tem că asta nu pot să fac, dar pot să le ordon să plece și să le amintesc că încalcă

legea proprietății private. Luați-o înainte, că îi opresc eu pe indivizii ăștia și dacă mai sunt probleme, anunțați-ne.

— Vă mulțumim, spuseră în cor cei doi.

Își luară la revedere și fără să se uite înapoi, conduseră până la garaj, parcară și închiseră ușa în urmă lor.

— Ce drăguț a fost, spuse Brooke, dându-și jos cizmele în hol.

— Îl sun pe Leo chiar acum, zise Julian, deja în drum către biroul tatălui său, în partea mai îndepărtată a casei. Noi suntem asediați și el se relaxează pe nu știu ce plajă.

Brooke îl privi îndepărtându-se și apoi intră din cameră în cameră, trăgând toate draperiile. Se făcuse deja întuneric și vedea blițul aparatelor de fotografiat. Prin fereastra uneia dintre camerele de oaspeți de la etajul al doilea văzu un om cu un aparat fixat exact asupra ei și se sperie. O singură fereastră nu avea jaluzele – o cămăruță de la etajul al treilea pe care nu o folosea nimeni – însă ea nu voia să riște, așa că o acoperi cu un sac menajer lipit cu bandă adezivă și apoi se duse la parter, să vadă ce făcea Julian.

— Ești bine? întrebă, împingând ușa biroului, după ce nu primise nici un răspuns, când ciocănise.

Julian se uita la laptop.

— Da, sunt OK, tu? Îmi pare rău pentru toate astea, zise el pe un ton greu de interpretat. Știu că strică totul.

— Nu strică nimic, minți ea.

Din nou, tăcere. El continuă să se holbeze la monitor.

— Ce-ar fi să fac focul și să ne uităm la un film? Ce zici?

— Super, hai că sunt gata în câteva minute, OK?

— Perfect, spuse ea forțându-se să pară veselă.

Închise încetișor ușa în urma sa și-i înjură în gând pe reporterii ăia, articolul din *Last night* și — parțial — pe soțul său pentru că devenise celebru. Încerca să facă tot ce putea ca să fie tare și să-l susțină, dar era clar că el avea dreptate în privința unui lucru: liniștea lor și scurta vacanță de relaxare, atât de necesare, se stricaseră. Nimeni nu încercă să intre pe aleea din fața casei sau să traverseze peluza, dar mulțimea de afară continuă să crească. În acea noapte dormiră pe fundalul multor voci de oameni care pălăvrăgeau și râdeau, cu motoarele mașinilor când pornite, când oprite, dar deși făcură eforturi să ignore toate astea, nici unul nu reuși. Până când zăpada se topi a doua zi și putură să plece, ei dormiseră doar o oră sau două și se simțeau de parcă alergaseră două curse de maraton. Pe drumul de întoarcere către oraș, de-abia schimbă două cuvinte, urmăriți de mașini până când ajunseră acasă.

Arată mai bine sau mai
rău decât fotografiile
cu Sienna?

— Alo? întrebă Brooke în receptor.

— Eu sunt. Te-ai îmbrăcat deja? Ce rochie ai ales până la urmă?

Nola vorbea precipitat, nerăbdătoare să afle detalii.

Brooke atuncă o privire către femeia în jur de treizeci și ceva de ani de lângă ea, pe care o surprinse, de asemenea, privind-o pe furiș. Agenții de pază de la Beverly Wilshire își dădeau toată silința să țină piept mulțimii de paparazzi care se îngrămădea la intrare, însă era clar că destul de mulți reporteri și fotografi încălcaseră regulile și își închiriaseră camere la hotel. Pe aceeași femeie o surprinsese spionând-o ceva mai devreme, în hol, în timp ce Brooke se pregătea să dea o fugă până la magazinul de cadouri al hotelului să caute bomboane Altoids, și tot ea se strecurase pe lângă Brooke în lift, exact în momentul în care ușile se închideau. Judecând după cum era îmbrăcată – purta un maieu de mătase, băgat într-o pereche de pantaloni bine croiți, pantofi

cu toc scumpi și bijuterii elegante, asortate discret – Brooke deduse că nu putea fi vorba nici de vreo *bloggeriță*, nici de vreo jurnalistă de mondenități sau paparazza sub acoperire, așa cum era de exemplu tipul care își pierde vremea în fața casei lor sau tipul agasant care o urmărise odată prin supermarket. Ceea ce însemna că avea de-a face cu un personaj și mai de temut decât atât: o reporteră în carne și oase, adică un personaj cu o gândire alertă și un simț al observației foarte acut.

— Într-un minut ajung în cameră și te sun atunci, anunță în receptor și închise, înainte ca Nola să mai aibă ocazia să adauge ceva.

Femeia îi zâmbi, dezvăluind o dantură de un alb perfect. Era un zâmbet plin de bunăvoință, care voia să spună: „Știu cum este! Și eu primesc tot timpul telefoane sâcâitoare de la prietenele mele“, însă Brooke reușise în ultimele luni să-și ascută instinctele aproape până la perfecțiune și știa că, în ciuda înfățișării inofensive și a expresiei care se dorea plină de înțelegere, această femeie nu era altceva decât un prădător, un vânător de știri senzaționale, un vampir întotdeauna pe fază. Dacă rămâi ceva mai mult prin preajmă, cu siguranță o să te muște. Brooke era disperată să scape.

— Ești aici pentru Premiile Grammy? o întrebă femeia pe un ton blând, prin care încerca să-i sugereze că, în ceea ce-o privea, era cât se poate de familiarizată cu rigorile pregătirii pentru un astfel de eveniment.

— Mmm, murmură Brooke, încercând să dea de înțeles că nu era câtuși de puțin dispusă să se angajeze într-o conversație.

Știa, pur și simplu știa că dacă ar fi lăsat-o, femeia asta era pregătită să lanseze pe loc o

adevărată tiradă de întrebări asupra ei – mai avusese de-a face cu acest tip de strategie, care dezarmează și apoi atacă, și cu altă ocazie, când un *blogger* agresiv, care la început se dăduse drept un mare fan, o abordase după o apariție de-a lui Julian în emisiunea *Today*, dar încă nu reușea să fie, așa cum și-ar fi dorit, la modul preventiv, măcar ceva mai răutăcioasă în răspunsuri.

Liftul se opri la etajul zece, ocazie cu care Brooke se văzu nevoită să mai suporte încă o mică reprezentație: „O, chestia asta urcă? Eu voiam de fapt să cobor!”. Femeia se adresase de data aceasta unui cuplu cu aspect tipic european (atât bărbatul, cât și femeia purtau pantaloni trei sferturi, ai lui ceva mai strâmți decât ai ei, și rucsacuri Invicta în culori neon). Își țină respirația și se rugă în gând să se urnească mai repede liftul ăla.

— Trebuie să fie emoționant să participi la prima ta ceremonie Grammy, mai ales când soțul tău reprezintă una dintre principalele atracții ale serii.

Și iată! Brooke dădu în sfârșit drumul aerului pe care până atunci îl ținuse în plămâni, simțindu-se dintr-odată, în mod straniu, mult mai bine. Se simțea ușurată să-și vadă bănuielile confirmate; cel puțin acum nici una din ele nu mai era nevoită să se prefacă. Blestemă în gând că nu-l lăsase pe asistentul lui Leo s-o însoțească, dar cel puțin acum știa exact ce așteptau de la ea. Își pironi privirea în panoul de comandă care se afla undeva deasupra ușilor liftului, continuând să se poarte de parcă nu auzise nici un cuvânt din ce-i spusese femeia.

— Aș fi fost curioasă, Brooke – când își auzi și numele rostit, Brooke nu se mai putu abține și scăpă un scurt oftat – dacă ai ceva de comentat

în legătură cu acele fotografii care au apărut recent în presă?

Fotografii recente? Oare despre ce vorbea? Imediat însă Brooke își aminti că acest gen de oameni ar fi în stare să spună orice, numai ca să scoată ceva de la tine – până și o singură propoziție, pe care s-o poată apoi răstălmăci, astfel încât să le confirme cine știe ce poveste dubioasă, pe care tocmai ce-o inventaseră. Își promise că n-avea să cadă așa de ușor în capcană.

— Nici nu-mi pot imagina cât de dificil trebuie să fie să înduri toate zvonurile astea despre soțul tău și alte femei. Bănuiesc că îți va fi destul de greu să asisti la ceremonia din seara asta, nu-i așa?

În sfârșit, ușile liftului se deschisera și Brooke păși în foaierul care ducea la apartamentul lor luxos de la ultimul etaj, momentan cartierul general al pregătirilor pentru marea seară Grammy. Nu-și dorea decât să dea ochii peste cap și să-i răspundă femeii că, dacă Julian s-ar fi culcat într-adevăr cu toate femeile despre care scriau tabloidele, nu numai că l-ar fi întrecut demult pe Tiger Woods, dar nu i-ar mai fi rămas nici măcar o secundă să mai cânte. Ar mai fi vrut să-i explice femeii că, după ce citise nenumărate articole înțesate de tot felul de detalii, provenind de la tot felul de surse necunoscute, despre cum soțul ei era obsedat ba de nu știu ce *stripteuză* tatuată din cap până-n picioare, ba de bărbați obezi, asemenea povești clasice despre infidelități nu mai puteau avea nici un fel de efect asupra ei. Mai mult decât orice însă, își dorea să o asigure pe această femeie că, dacă era absolut sigură de ceva, atunci era sigură de următorul fapt: soțul ei, care nu numai că era un tip foarte

talentat, dar acum devenise și celebru, încă mai vomita de fiecare dată înainte de a urca pe scenă, încă mai transpira vizibil când dădea cu ochii de adolescentele care începeau imediat să vibreze în prezența lui și încă mai păstra inexplicabilul obicei de a-și tăia unghiile când stătea pe closet. Pur și simplu nu era genul de tip care să înșele, ceea ce era evident pentru oricine îl cunoștea cât de cât.

Dar, bineînțeles, nu putea să spună nimic din toate acestea, așa că procedă ca de obicei și nu spuse nimic. De fapt, abia dacă mai catadicsi să arunce o privire înapoi spre liftul care-și închidea ușile în urma ei.

„Nu o să las nimic din toate astea să-mi strice seara“, își propuse, în timp ce introducea cardul să deschidă ușa. „Seara asta îi va fi în întregime dedicată lui Julian. Nimeni și nimic altceva nu mai are acum importanță.“ Era seara în care viața lor intimă expusă, programul infernal și, în general, aspectul de carnaval al vieții lor din ultima vreme aveau în sfârșit să fie răsplătite. Era hotărâtă să lase deoparte absolut tot ce se întâmplase în trecut – fie că era vorba de zvonuri răutăcioase despre Julian și alte femei, de posturi umilitoare surprinse de obiectivul cine știe cărui paparazzo sau de comentariile obraznice ale membrilor *staff*-ului lui Julian, care chipurile încercau „să ajute“ – și să se bucure pur și simplu de fiecare moment al acelei seri. Numai cu câteva ore în urmă, mama ei îi vorbise atât de emoționată despre cum seara pe care o avea în față reprezenta genul acela de eveniment de care nu aveai parte decât „o dată în viață“, iar ea avea obligația să guste din plin această experiență. Brooke își jură că așa va face.

Pătrunse în sfârșit în apartament și îi zâmbi unuia dintre asistenți – cine-i mai putea ține minte pe fiecare în parte zilele astea? – care o și preluă, fără să mai piardă timpul cu amabilități, împingând-o imediat într-un scaun de machiaj. Anxietatea pe care o simțea plutind greu deasupra camerei, ca o pătură udă, nu trebuia să însemne neapărat că seara ei avea să fie mai puțin fabuloasă. Febra pregătirilor nu avea s-o doboare nici ea, pentru că Brooke nu avea de gând să permită să se întâmple așa ceva.

— Hai să vedem cum stăm cu timpul, se auzi vocea stridentă a uneia dintre asistente, pe care un accent newyorkez o făcea să sune și mai îngrozitor.

— *Unu și zece minute!*

— *Unu și ceva!*

— *Unu și zece!*

Trei răspunsuri veniră simultan, toate trădând aceeași panică în voce.

— OK, oameni buni, hai să-i dăm bice! Mai avem o oră și cincizeci de minute și, după câte văd – se opri să cerceteze cu un ochi critic cam care mai era situația din jurul ei, rotindu-se nebuște cu scaunul, și imediat dădu cu ochii de Brooke, pe care continuă s-o fixeze – suntem departe de a arăta prezentabili.

Brooke ridică o mână, atentă să nu-i deranjeze pe cei doi asistenți care se ocupau acum de ochii ei și-i făcu semn să se apropie.

— Ce este? o întrebă Natalya, fără să facă nici măcar cel mai mic efort de a-și ascunde iritarea.

— Când crezi că se întoarce Julian? Aș avea nevoie să...

Natalya își împinse în față un șold puțin spus nu prea generos, în timp ce își consulta *clipboard*-ul Lucite.

— Păi, să vedem... tocmai a terminat ședința de masaj și urmează să meargă la bărbierit. Ar trebui să fie înapoi aici la două fix, când are programată o întâlnire cu croitorul, ca să ne putem ocupa în sfârșit și de problema cu reverul...

Brooke zâmbi dulce ființei hăituite din fața ei și se hotărî să încerce o abordare puțin diferită.

— Aștepți probabil cu mare nerăbdare să scapi de ziua asta. Din câte îmi dau seama, n-ai avut un moment de respiro de azi-dimineață.

— Dacă asta e cumva maniera ta de a-mi spune că arăt ca dracu', reacționează imediat Natalya, trecându-și din reflex o mână prin păr, atunci să știi că nu e deloc nevoie să mi-o spui pe ocolite.

Brooke oftă. De ce oare era așa de greu să comunici cu oamenii ăștia fără să-i faci să se simtă imediat atacați? Numai cu un sfert de oră mai devreme, când îl întrebasese într-o doară pe Leo dacă Hotelul Beverly Hills la care erau cazați era același cu cel în care se filmase *Pretty Woman*, acesta îi replicase scurt că poate să facă pe turistă în timpul ei liber dacă vrea.

— Nu am avut nici cea mai mică intenție să spun asta. Pur și simplu știu că e o zi extraordinar de agitată și mi se pare incredibil cum reușești să te descurci cu toate.

— Cineva trebuie s-o facă și pe-asta, îi răspunse Natalya, după care se îndepărtă.

Brooke se simți tentată s-o cheme înapoi să-țină o mică lecție despre ce înseamnă să dai dovadă măcar de puțină curtoazie când vorbești cu cineva, dar se răzgândi când își aduse aminte de reporterul care observa totul din colțul lui tăcut. Din nefericire, acesta chiar primise permisiunea de a li se alătura pe parcursul celor câteva ore dinaintea ceremoniei, revista la care lucra urmând apoi să publice un material mai

amplu despre Julian. Leo negociase un fel de contract prin care oferea acces nelimitat la Julian timp de o săptămână, iar revista *New York* le garantase apariția pe copertă. Prin urmare, în ultimele patru zile, întreg anturajul lui Julian se străduise din răspuțeri să zâmbească tot timpul larg – niște zâmbete care ar fi vrut să spună ceva de genul noi-ne-iubim-foarte-mult-slujba, ceea ce nu le ieșise însă foarte bine. De fiecare dată când îi picau ochii pe reporter – care, de altfel, părea un tip destul de drăguț – își imagina tot felul de modalități, care mai de care mai fanteziste, de a-l ucide.

Era totuși impresionată de modul în care un reporter abil reușea să se camufleze în peisaj. I se păruseră întotdeauna ridicole, pe vremea când viața ei nu devenise încă o campanie continuă, cuplurile care se certau sau își certau angajații în prezența câte unui asemenea specimen de reporter avid de senzational; acum însă nu mai simțea decât o simpatie imensă pentru acești subiecți. Cu toată că tipul de la *New York* practic devenise umbra lor în ultimele patru zile, cum se purta de parcă ar fi fost orb, surd și mut, degaja impresia că era la fel de inofensiv ca tapetul de pe pereți. Ceea ce îl făcea, Brooke își dădea seama foarte bine, cu atât mai periculos.

În acel moment, auzi soneria de la ușă, dar nu avea cum să se întoarcă fără să riște să fie mutilată pe loc cu ondulatorul.

— Să fie cumva, din întâmplare, masa de prânz? îndrăzni Brooke să întrebe.

Îi răspunse una dintre tipele care se ocupau de machiajul ei, pe un ton plin de sarcasm:

— E puțin probabil. Nu mi se pare deloc că prânzul ar putea constitui o prioritate pentru domnișoara responsabilă cu programul infernal la care tocmai suntem nevoiți cu toții să ne supunem. Și acum gata cu vorba, ca să pot lucra puțin la ridurile de expresie.

Genul ăsta de comentarii aproape că nu mai răzbăteau până la Brooke; de fapt, era fericită că tipa nu o întrebase, cel puțin deocamdată, dacă nu se gândise să-și facă un tratament de albire a tenului care s-o scape de pistrui, un subiect de discuție care, în ultima vreme, părea să fie inevitabil. Încercă să-și facă de lucru, luând în mână un exemplar din *Los Angeles Times*, dar nu reuși să se concentreze cu atâta agitație în jur. Își roti privirea prin apartamentul de 600 de metri pătrați și identifică doi *make-up* artiști, doi coafezi, o manichiuristă, o stilistă, un purtător de cuvânt, un agent, un impresar, reporterul de la *New York*, un croitor de la Valentino și suficienți asistenți încât să asigure cu brio serviciile la Casa Albă.

Tot ceea ce se întâmpla în jurul ei era, cu siguranță, ridicol, dar Brooke nu se putea abține să nu se simtă entuziasmată. Nu peste mult timp avea să asiste la ceremonia de decernare a Premiilor Grammy – Premiile Grammy! –, avea să pășească alături de soțul ei pe covorul roșu, în fața întregii lumi. „Ireal“ i se părea prea puțin spus ca să descrie ce simțea în acele momente. Dar era posibil oare ca un astfel de eveniment să pară cuiva real? De prima dată când îl auzise pe Julian cântând în spelunca Rue B's, cu aproape nouă ani în urmă, le spusese tuturor celor dispuși s-o asculte că tipul o să ajungă fără îndoială un star. Dar nu-și imaginase niciodată ce implica cu adevărat acest cuvânt „star“.

Un star rock. Un superstar. Soțul ei, adică același tip care continua să-și cumpere numai boxeri Hanes, în seturi de 3 bucăți, care iubea batoanele de pâine de la restaurantul Olive Garden și care se scobea în nas când i se părea că ea nu e atentă, era un star rock de faimă internațională, cu milioane de fani isterici și devotați care îl adorau. Probabil că nu avea să realizeze cu adevărat niciodată cât de reale erau totuși toate aceste lucruri.

Soneria apucă să sune a doua oară, înainte ca una dintre asistente, o tipă neverosimil de tânără, să alerge în sfârșit să deschidă, după care imediat scoase un țipăt ascuțit.

— Cine e? întrebă Brooke, care nu putea deschide ochii, la care se lucra intens chiar în acel moment.

— Agentul de pază de la Neil Lane, îi răspunse Natalya. Ți-a adus bijuteriile.

— Bijuteriile mele? întrebă Brooke, care abia se putu abține să nu scoată și ea la rândul ei un scurt țipăt de bucurie.

În schimb, strânse din buze și făcu eforturi supraomenești să nu zâmbească.

Când, în sfârșit, sosi clipa să-și pună rochia, îi trecu prin minte că s-ar putea să leșine din cauza atâtor emoții (dar și din cauza lipsei de hrană, pentru că, în ciuda armatei de ajutoare din apartamentul lor, nimeni nu părea să-și mai facă griji pentru mâncare). Două asistente îi ținură superba rochie Valentino și alta o sprijini să poată păși în ea. Rochia i se mula perfect pe spate, pe șoldurile fine și pe sâni pe care îi pune perfect în valoare, de parcă era făcută pe comandă – de fapt, așa și era. Croiala tip sirenă îi accentua talia îngrijită, mascându-i totodată fundul generos, iar decolteul dantelat

în formă de inimă îi puna în evidență adâncitura dintre sâni exact atât cât trebuia. Lăsând la o parte culoarea (o nuanță de auriu închis care, lipsită de străluciri metalice, imita perfect strălucirea naturală a bronzului), rochia în sine reprezenta o lecție despre cum țesătura și o croială care știa să respecte perfect silueta făceau mai mult decât orice volănașe, borduri, mâneci, eșarfe, paiete, crinoline sau cristale, în încercarea de a face diferența între o rochie frumoasă și una pur și simplu spectaculoasă. Atât croitorul de la Valentino, cât și propria ei stilistă își exprimă aprobarea, iar Brooke se simți mai mult decât fericită că își dublase efortul depus la sală în ultimele luni. În sfârșit, era răsplătită.

Venise rândul bijuteriilor și parcă deja era prea mult pentru ea. Agentul de pază, un tip scund, dar lat în spate ca un jucător de fotbal american, îi întinse stilistei trei cutiuțe îmbrăcate în catifea, iar aceasta se grăbi să le deschidă.

— Perfect, decretă, în timp ce scotea piesele din cutii.

— Dumnezeule! exclamă Brooke, imediat ce dădu cu ochii de perechea de cercei.

Erau diamante de forma perlelor, montate într-o lucrătură foarte fină, care aminteau de vechea strălucire a Hollywoodului.

— Întoarce-te, îi ordonă stilista, care prinse cu dexteritate cerceii de lobii urechilor lui Brooke și brățara care avea un model asemănător la încheietura mâinii.

— Sunt superbe, îngăimă Brooke, holbându-se la șiragul de diamante strălucitoare de la mâna ei.

Se întoarce apoi către agentul de pază:

— Te sfătuiesc să mă urmărești până când ajung înapoi în dormitor diseară. Am prostul obicei de a-mi „pierde” bijuteriile!

Râse ca să arate că făcuse o glumă, dar omul nu schiță nici cel mai mic zâmbet.

— Mâna stângă, lătră stilista.

Brooke îi întinse mâna stângă și, înainte să realizeze bine ce se întâmplă, femeia îi și scosese verigheta de pe deget, cea pe care Julian pusese să se graveze data nunții lor, înlocuind-o cu un inel cu diamante, cam de mărimea unei pricomigdale.

Brooke își retrase mâna imediat ce reuși să înțeleagă bine ce i se întâmplă.

— Nu, asta nu pot s-o dau jos, pentru că e, știi...

— Sunt sigură că Julian o să înțeleagă, îi replică stilista și își sublinie decizia închizând cu zgomot capacul cutiei în care se aflase cu puțin înainte inelul. Mă duc să iau Polaroidul să facem câteva fotografii, ca să ne asigurăm că totul va arăta bine pe film. Să nu te miști!

În sfârșit rămasă singură, Brooke se întoarse să se privească în oglinda cea mare, adusă special pentru această ocazie. Nu-și aducea aminte să se fi simțit vreodată mai frumoasă, în toată viața ei. Machiajul o făcea să pară o copie a ei mai drăguță, dar care îi semăna totuși destul de bine, în timp ce pielea îi strălucea de sănătate și culoare. Strălucirea diamantelor o împresura din toate părțile, părul îi era aranjat foarte șic, ușor răsucit pe ceafă, iar rochia era desăvârșită, pur și simplu perfectă. Făcu o plecăciune în fața imaginii ei reflectate și-apoi se întinse după telefonul care se afla pe noptieră, nerăbdătoare să-și împărtășească emoțiile cuiva.

Telefonul îi sună însă în mână, înainte să apuce să formeze numărul mamei ei, iar Brooke simți un nod în stomac când recunoscă pe *display* numărul de la Centrul Medical NYU. De ce

Dumnezeu o sunau? O altă nutriționistă, Rebecca, fusese de acord să acopere cele două ture pe care Brooke tocmai le rata, în schimbul a două ture pe care ea avea să le acopere la rândul ei în locul Rebeccăi, una în vacanță, iar cealaltă într-un weekend. Erau condiții destul de dezavantajoase, dar n-avusese de ales. Era doar vorba de Premiile Grammy! Un alt gând îi trecu însă prin minte: să fie oare Margaret, care o suna să-i spună că se decisese până la urmă să o lase pe ea să se ocupe de Departamentul de Pediatrie?

Brooke își permise să spere un moment, înainte de a se decide că erau totuși mult mai multe șanse să fie Rebecca, care probabil avea nevoie de cine știe ce lămuriri. Își dresе vocea și răspunse.

— Brooke? Mă auzi? se auzi tare în receptor vocea lui Margaret.

— Bună, Margaret, s-a întâmplat ceva? întrebă Brooke, încercând să pară cât mai calmă și cât mai sigură pe ea.

— O, bună, Brooke, acum te aud bine. Ascultă, Brooke, mă întrebam cum merg treburile... de fapt, începusem deja să mă îngrijorez...

— Să te îngrijorezi? De ce? Totul e perfect aici.

Oare să fi citit Margaret cine știe ce mizerie, de genul aceleia la care tocmai făcuse referire reportera din lift? Se ruga să nu fie vorba de asta.

Margaret oftă adânc, parcă cu tristețe.

— Uite ce e, Brooke, știu că weekendul ăsta este foarte important pentru tine și pentru Julian și știu că în momentul ăsta tu te afli exact acolo unde trebuie să te afli și să știi că urăsc că sunt nevoită să te sun tocmai în asemenea momente. Din păcate însă, eu tot trebuie să mă ocup de

locul ăsta și nu mă pot descurca dacă nu am destui oameni.

— Nu ai destui oameni?

— Știu că e probabil ultimul lucru la care ai chef să te gândești în momentul ăsta, având în vedere ce se întâmplă acolo la tine, totuși, atunci când iei decizia să lipsești de la lucru, ar fi cazul să-ți găsești pe cineva care să te înlocuiască. Tura ta a început la ora nouă azi dimineată și e deja trecut de ora zece.

— Ah, îmi pare rău, Margaret, o să rezolv imediat problema, lasă-mă numai cinci minute și te sun eu imediat.

Brooke nu mai așteaptă răspunsul de la celălalt capăt al firului. Întrerupse convorbirea și formă imediat numărul de mobil al Rebecăi. Se ruga în gând în timp ce aștepta și respiră ușurată imediat ce auzi vocea Rebecăi.

— Rebecca? Bună! Sunt Brooke Alter.

Urmă o scurtă pauză la celălalt capăt al firului.

— O, bună! Ce mai faci?

— Mulțumesc, eu sunt bine, numai că tocmai m-a sunat Margaret să mă întrebe de ce nu sunt la clinică, iar eu mă întrebam, din moment ce am stabilit să facem schimb de ture... Brooke preferă să lase restul frazei suspendat în aer, de teamă că, dacă ar fi continuat, i-ar fi scăpat cu siguranță ceva ce ar fi regretat mai târziu.

— Da, așa e, *stabiliserăm*... îi răspunse Rebecca pe un ton micios, dar și-am lăsat un mesaj prin care îți explicam că a intervenit ceva și nu mai pot face schimbul.

Parcă tocmai primise o palmă. Un tânăr scoase chiar atunci un strigăt de bucurie undeva în spatele ei și-și dori imediat să-l omoare, indiferent despre cine era vorba.

— Un... mesaj?

— Sigur că da. Să vedem... astăzi este duminică... hmm, cred că ți-am trimis mesajul încă de vineri după-amiază.

— Vineri după-amiază?

Brooke plecase spre aeroport vineri, în jurul orei două. Rebecca o sunase probabil pe telefonul de-acasă și îi lăsase mesajul pe robot. Simți că i se face rău.

— Da, acum îmi amintesc exact. Trebuie să fi fost în jur de două și-un sfert, două și jumătate, pentru că știu că tocmai îl luasem pe Brayden de la grădiniță când Bill m-a sunat să vadă dacă putem merge împreună la cumnații mei duminică pentru un fel de reuniune de familie. Sora lui și soțul urmau să vină cu avionul cu bebelușul lor, o fetiță pe care au adoptat-o din Coreea și... ei bine...

— Am înțeles, o întrerupse Brooke, abținându-se din răspunderi să nu țipe la femeia de la celălalt capăt al firului. OK, păi, atunci îți mulțumesc că m-ai lămurit în legătură cu ce s-a întâmplat. Îmi pare rău, dar acum trebuie să închid, pentru că trebuie s-o sun imediat pe Margaret.

Înainte să-și desprindă receptorul de ureche, Brooke mai apucă s-o audă pe Rebecca spunând încă o dată „Îmi pare rău“, după care închise.

La dracu'! Situația era chiar mai gravă decât se așteptase. Nu fără efort, formă numărul de la clinică, hotărâtă să nu mai irosească nici un alt minut prețios din seara ei magică.

Telefonul abia apucă să sune o dată și Margaret ridică imediat.

— Margaret, nici nu știi cât de rău îmi pare, dar se pare că a avut loc o neînțelegere. Aranjasem cu Rebecca să-mi țină ea locul astăzi – sper că

știi că n-aș fi plecat niciodată fără să-mi găsesc un înlocuitor —, dar se pare că a intervenit ceva de ultim moment și n-a mai putut să ajungă. Se pare că mi-a lăsat și un mesaj, dar eu nu...

— Brooke... începu Margaret, cu aceeași tristețe pe care i-o simțise și mai devreme în voce.

— Margaret, știu că trebuie să fie foarte neplăcut pentru tine și îmi pare nespus de rău, dar trebuie să mă crezi...

— Brooke, îmi pare rău, dar ți-am mai spus, cu toate reducerile astea de buget sunt și eu la rândul meu presată de alții mai sus de mine și este obligația mea să mă asigur că angajații mei dau dovadă mereu de cea mai bună performanță. Plus că acum se verifică atent timpul de lucru al fiecărei persoane.

Brooke își dădea perfect seama de ceea ce avea să urmeze. Știa că urma să fie concediată și era îngrozită de ideea asta, dar nu-i trecea prin cap decât ceva de genul „Te rog, n-o spune! Atâta timp cât tu n-o spui, înseamnă că nu se întâmplă cu adevărat. Te rog, nu-mi face una ca asta acum. Te rog! Te rog! Te rog!“.

În loc de asta însă, zise:

— Nu sunt sigură că înțeleg ce încerci să-mi spui...

— Brooke, îți cer să-ți dai demisia. Cred că absențele tale frecvente, faptul că pui mereu pe primul loc viața personală te împiedică să te dedici cum trebuie programului de lucru. Prin urmare, nu cred că mai ești potrivită să ocupi acest post.

I se părea că mai are puțin și se sufocă din cauza nodului care i se pusese în gât. O lacrimă mare și fierbinte îi alunecă în jos pe obraz. Tipa care o machiase avea cu siguranță să se înfurie rău pe ea că îndrăznise să permită să se întâmple așa ceva.

— Nu crezi că mai sunt potrivită să ocup acest post? repetă, pe un ton care o trăda că mai avea puțin și începea să plângă. Am obținut cel mai bun punctaj din toată echipa la evaluările făcute de pacienți. Am ieșit pe locul doi la media de absolvire la NYU în anul meu. Margaret, îmi iubesc slujba și cred că sunt bună. Mai mult ce pot să fac?

Margaret oftă la celălalt capăt al firului și, pentru o clipă, Brooke își dădu seama că șefei ei îi era aproape la fel de greu să facă ce făcea, pe cât îi era și ei.

— Brooke, îmi pare rău. Din cauza... tuturor acestor circumstanțe atenuante... sunt dispusă să îți accept demisia și să confirm în fața oricărui viitor angajator că ai plecat de bunăvoie. Știu că asta nu reprezintă cine știe ce consolare pentru tine, dar e tot ce mai pot face.

Brooke făcea eforturi uriașe să se gândească la ce ar mai fi putut spune. Nu exista însă, din păcate, nici un fel de scenariu care să te îndrume cum trebuie să închei convorbirea atunci când ești concediat la telefon, mai ales atunci când te abții cu toate forțele să nu strigi „Du-te dracu’!” în receptor, de cel puțin douăzeci de ori. Prin urmare, nu mai urmă decât un lung moment de tăcere.

Margaret își reveni prima.

— Brooke, mai ești pe fir? Uite ce e, poate ar fi mai bine să continuăm convorbirea asta când o să treci pe-aici să-ți iei lucrurile.

Lacrimile nu mai încetau acum să-i curgă, iar Brooke nu se mai putea gândi la altceva decât la accesul de furie pe care era sigură că avea să-l provoace machiozei.

— OK, o să trec atunci săptămâna viitoare, zise ea neștiind ce altceva să mai spună. Mulțumesc pentru tot.

De ce oare, se întrebă, îi mulțumea tipei care tocmai o concediasse?

— Ai grijă, Brooke.

Puse telefonul la loc în furcă și rămase holbându-se la el timp de aproape un minut, până când reuși, în sfârșit, să realizeze ce i se întâmplase.

Fusese concediată! Pentru prima dată în viața ei, incluzând aici și nenumăratele ocazii în care fusese babysitter, slujba ei din liceu când făcuse reclamă la iaurtul TGBY costumată în lingură, cea de chelneriță pe timpul verii la TGI Friday's și incluzând cele trei semestre în care făcuse pe ghidul la Cornell și nenumăratele ore de practică efectuate după absolvire. Iar acum, când avea, în sfârșit, o slujbă adevărată, cu normă întreagă, când își exercita în sfârșit profesia, era concediată și încă fără prea multe menajamente. Brooke observă că îi tremurau mâinile și se întinse, recunoscătoare să-l găsească acolo, după paharul de apă din apropiere.

Gânduri răutăcioase, pline de resentimente, începură să i se învâlmășească în minte, ceea ce o făcea să se simtă și mai rău. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu era Julian. Întotdeauna trebuia să-l urmeze, să-l însoțească peste tot, să-i fie alături. Altfel, șansele ca ei doi să se mai întâlnească vreodată nu erau foarte mari. Era o situație pur și simplu imposibilă. Simțea cum i se pune un nod puternic în gât.

Brooke bău apa din pahar, îl puse la loc pe noptieră și inspiră adânc, atât cât îi permitea rochia. Avea să se ducă la spital săptămâna viitoare, avea să se roage, să implore și să se înjosească, până când avea să convingă pe oricine era nevoie că slujba era foarte importantă pentru ea și că o lua foarte în serios. Deocamdată însă

trebuia să facă un efort să nu se mai gândească la asta. Începu să-și tamponeze urmele de rimel de pe obraji cu un prosop cald și își promise să nu-i spună nimic lui Julian și să nu-i dea în nici un fel de bănuț că se întâmplase ceva. Seara care urma îi era dedicată numai lui, succesului lui, iar ea avea să-i fie alături, să împărtășească cu el bucuria și emoțiile. Ideea era să profite la maximum de fiecare moment.

Nu trebui să aștepte prea mult. Ușile de la dormitor se deschiseră și Julian intră. Arăta foarte stresat și nu părea deloc să se simtă prea grozav în pielea lui, probabil din cauza nervilor, deși în parte trebuia să fie și din cauza costumului strălucitor și a cămășii închise numai la o parte din nasturi, care îi făcea pieptul să pară mult mai lat decât era în realitate. Brooke se forță să zâmbească.

— Bună!

Cu același zâmbet forțat întipărit pe față, făcu o piruetă pentru el.

— Ce părere ai?

Julian reuși cu greu să schițeze la rândul lui un zâmbet.

— Uau! Arăți splendid.

Brooke era gata să-i reamintească că eforturile ei meritau ceva mai mult entuziasm, dar expresia de pe chipul lui o opri. Julian, a cărui grimasă întipărită pe față părea să indice că tocmai îl încerca o mare suferință, se duse și se așeză pe unul dintre fotoliile de catifea.

— Ai emoții foarte mari, îi zise, nu? apropiindu-se de el.

Vru să îngenuncheze lângă fotoliul lui, dar nu putu din cauza rochiei, așa că rămase acolo în picioare.

— Arăți grozav.

Julian rămase tăcut.

— Vino aici, dragul meu, îi zise încet, luându-i mâinile într-ale ei.

Se simțea ușor ipocrită prefăcându-se că totul era în regulă, dar își reaminti că era cel mai bine așa, că făcea exact ce trebuia să facă.

— E normal să fii agitat, dar seara asta va fi...

Expresia din ochii lui o făcu să se oprească la jumătatea propoziției.

— Julian, ce este? Ce s-a întâmplat?

Julian își trecu mâinile prin păr și trase adânc aer în piept. Când, în sfârșit, vorbi, vocea lui de obicei puternică, egală, îi tremura.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, spuse în sfârșit, cu privirile ațintite în podea.

— OK, atunci spune-mi. Despre ce e vorba?

Trase din nou aer în piept și îl eliberă apoi încet, iar atunci Brooke știu că ce urma să-i spună el n-avea nici o legătură cu emoțiile. Mintea ei începuse să deruleze tot felul de variante care mai de care mai oribilă. Era bolnav, avea cancer sau o tumoare pe creier. Unul din părinții lui era bolnav. Avusese loc un accident de mașină îngrozitor. Sau poate era vorba de familia ei? Micuța Ella? Mama ei?

— Julian, despre ce e vorba? Mă sperii. Trebuie să-mi spui. Spune odată!

În sfârșit, privirea lui, care părea să exprime acum o nouă hotărâre, o întâlni pe a ei. Pentru o secundă, se gândi că toată criza trecuse deja și că își puteau vedea acum liniștiți mai departe de pregătirile lor. Dar imediat privirea aceea dispăru, iar Julian se ridică și se duse spre pat.

— Brooke, cred că ar trebui să stai jos, îi spuse, iar numele ei sună cumva amenințător. Ceea ce îți voi spune te va afecta foarte mult.

— Ești bine? Părinții tăi sunt bine? Julian!

Intrase deja în panică, era convinsă că se întâmplase ceva atât de oribil, încât nici nu și-ar fi putut imagina ce-ar putea fi.

Julian ridică o mână și clătină din cap în semn că nu, nu era nimic de genul ăsta.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta. E ceva legat de noi doi.

— De noi doi? Ce e cu *noi*?

Nu-i venea să creadă că-și alesese tocmai un asemenea moment să vorbească despre relația lor.

Julian se holba la podea. Brooke își retrase mâna și îl îmbrânci ușor în umăr.

— Julian, despre ce, Doamne iartă-mă, vorbești? Nu te mai codi atâta. Vreau să-mi spui imediat, indiferent ce-ar fi.

— Se pare că au apărut niște fotografii.

O spusese pe exact același ton de care probabil s-ar fi folosit și dacă ar fi trebuit s-o anunțe că mai are trei luni de trăit.

— Ce fel de fotografii? întrebă Brooke, deși înțelesese imediat la ce se referea.

Își aminti de reportera pe care o întâlnise după-amiază în lift. Văzuse și ea cât de repede se răspândiseră zvonurile despre sarcina ei inexistentă. Citise, de asemenea, destule în ultimele zile despre „idila“ lui cu Layla Lawson, dar până atunci nu apăruse nici o fotografie care să aibă vreo legătură cu asta.

— Fotografii care nu arată prea bine, dar care nici nu spun în întregime adevărul.

— Julian!

El oftă.

— Nu arată prea bine.

— Arată mai bine sau mai rău decât fotografiile cu Sienna?

Nu trecuseră mai mult de câteva săptămâni de când discutaseră împreună despre acele fotografii scandaloase. În mod ironic, tocmai Julian nu pricepuse până la capăt cum de un soț, tată a patru copii, se putea lăsa fotografiat în balconul unei camere de hotel, cu o actriță îmbrăcată sumar atârnată de gâtul lui. Brooke îi oferise o serie de explicații logice, dar până la urmă se văzuse nevoită să admită și ea că nu putea exista nici un motiv destul de plauzibil care să justifice de ce Balthazar Getty apărea într-una dintre fotografii cu mâna pe sânul Siennei, iar în cealaltă vărându-și limba în gura ei. Era de neînțeles de ce tipul ieșise pe balcon pe jumătate dezbrăcat, când tocmai își făcea de cap, înșelându-și nevasta, din moment ce putea foarte bine să rămână ascuns în cameră?

— Cam la fel... Dar, Brooke, îți jur, lucrurile nu s-au întâmplat chiar așa cum apar acolo.

— Cam *la fel*? Și cum adică lucrurile nu s-au întâmplat *chiar așa*, dacă spui că nu s-a întâmplat nimic?

Brooke se holbă la Julian până reuși în sfârșit să-i întâlnească privirea. Expresia întipărită pe chipul lui era de profundă rușine.

— Arată-mi! îi ceru, întinzând mâna după revista pe care el o ținea în mână, făcută sul.

Julian o desfăcu și atunci văzu și ea că era vorba de un exemplar din *Spin*.

— Nu, nu sunt aici, aveam asta în mână și am rămas cu ea. Dar poți să mă lași mai întâi să-ți explic, Brooke? Fotografiile astea au fost făcute la Chateau Marmont și știi bine cât de ridicol...

— Când ai fost tu la Chateau Marmont?

Brooke își urî imediat propria voce, care sunase spart și nefiresc.

Julian arăta de parcă tocmai fusese pălmuit: ochii îi ieșiseră din orbite, parcă nevenindu-i să creadă (sau era panica?), iar culoarea îi dispăruse din obraji.

— Când am fost? Am fost... păi, să vedem, acum patru, cinci... luni seara... Îți amintești? În ziua aia am avut un concert în Salt Lake, iar apoi, fiindcă aveam o pauză până miercuri, am zburat cu toată trupa la Los Angeles. Ți-am spus...

— Da, dar nu așa suna varianta de săptămâna trecută, îi răspunse Brooke, cu o voce stinsă, mâinile începând din nou să-i tremure. Îmi aduc perfect aminte când mi-ai spus că te duci la Los Angeles să te întâlnești cu cineva – nu-mi amintesc acum cu cine –, dar în orice caz nu-mi amintesc nici să-mi fi spus că ai o seară liberă.

— Poftim?

— Știi foarte bine cum te străduiești mereu să mă asigur că faci întotdeauna tot ce-ți stă în putință să ajungi acasă, ori de câte ori ai ocazia – chiar dacă e vorba de o singură noapte –, dar se pare că *acea* noapte a reprezentat, nu-mi dau seama de ce, o excepție.

Julian se ridică din fotoliu și se îndreptă spre ea. Încercă s-o ia în brațe, dar ea se retrase repede, ca o căprioară speriată.

— Brooke, stai puțin, te rog. Nu m-am... culcat cu ea. N-a fost chiar așa de grav pe cât pare acum...

— Nu te-ai culcat cu ea? Și eu ce se presupune că ar trebui să fac acum? Să mă apuc să ghicesc? De fapt, ce ați făcut, mai exact?

Își trecu din nou mâinile prin păr.

— N-a fost chiar așa...

— Chiar așa cum? Îmi poți spune odată ce dracu' s-a întâmplat, Julian? Pentru că e clar că *ceva* s-a întâmplat, din moment ce avem discuția asta...

— Păi... e complicat.

Simțea că se sufocă.

— Spune-mi că nu s-a întâmplat nimic. Spune-mi: „Brooke, e vorba de o farsă, de o înscenare“. Și eu o să te cred.

Se uită la el, dar el își întoarse privirea. Era tot ce avea nevoie să știe.

Nici ea nu-și dădea bine seama de ce, dar în acel moment realizează că toată furia îi dispăruse. Nu se simțea mai bine sau ușurată, dar o cuprinsese o senzație de parcă fusese pur și simplu golită de furie și umplută cu o durere adâncă, rece. Simțea că nu mai poate să vorbească.

Așteptau amândoi în tăcere. Se părea că nici unul nu mai îndrăznea să spună ceva. Brooke tremura acum din tot corpul. Își simțea mâinile, umerii tremurând, în timp ce Julian rămăsese cu privirea plecată. Se gândi că s-ar putea chiar să-i vină să vomite.

— Tocmai am fost concediată, spuse ea în cele din urmă.

Julian tresări și își ridică capul s-o privească.

— Ce-ai spus?

— Da, puțin mai devreme. Margaret mi-a spus că șefii se îndoiesc de seriozitatea mea, din cauză că lipsesc atât de des, mi-am luat prea multe zile libere și am făcut mai multe schimbări de tură în ultimele șase luni decât face un angajat normal în zece ani. Din cauză că sunt prea ocupată să te urmez pe tine peste tot în lume, prin apartamente luxoase de hotel și să port diamante uriașe.

Julian lăsă să-i cadă capul în mâini.

— N-am știut...

Cineva bătu la ușă. Din moment ce nici unul nu răspunse, în cele din urmă, Natalya băgă capul pe ușă.

— E deja timpul pentru ultimele retușuri, înainte să ne pornim. Sunteți așteptați pe covorul roșu în exact douăzeci și cinci de minute.

Julian încuviință din cap și ușa se închise din nou. Se întoarse spre Brooke.

— Îmi pare rău, Brooke. Nu pot să cred că au făcut asta. Erau norocoși să te aibă și ei o știau foarte bine.

Se auzi o a doua bătaie în ușă.

— Venim imediat! strigă ea, mai tare decât intenționase.

Ușa se deschide oricum și Leo apăru în cadru. Brooke îl urmări cum își compunea cu grijă o figură de împăciuitor, de aplanator de conflicte, de confident înțelegător în vremuri dificile și simți imediat cum i se face greață.

— Leo, ai putea să ne lași un minut?

De data asta, nu se mai obosise să-și ascundă lipsa totală de simpatie.

Leo intrase însă deja în încăpere, trăgând ușa după el, de parcă nici măcar n-o auzise.

— Brooke, știu cât de greu trebuie să-ți fie, crede-mă că știu, dar sunteți așteptați pe covorul roșu în mai puțin de treizeci de minute și e de datoria mea să mă asigur că sunteți pregătiți.

Julian încuviință din cap, iar Brooke nu putu decât să se holbeze.

— Bineînțeles, știm cu toții că acele fotografii sunt o mârșăvie, dar până una-alta, până când reușesc să dau de capăt acestei afaceri și să obțin o retractare – se opri puțin să le lase timp să înțeleagă cât de mare era puterea

lui, de ce era el în stare – voi doi trebuie să fiți gata.

— OK, zise Julian și se uită la Brooke. Presupun că trebuie să avem pregătit un răspuns. Să ne arătăm uniți.

Brooke realizează că furia pe care o simțise la început se transformase, treptat-treptat, într-o imensă tristețe. „Ce se întâmplă atunci când aproape că nu-ți mai recunoști soțul?“, se întrebă. Julian, care de obicei era gând la gând cu ea, părea acum complet incapabil s-o înțeleagă.

Trase adânc aer în piept.

— Voi doi puteți discuta și singuri despre „răspunsul vostru oficial“, pentru că mie pur și simplu nu-mi pasă. Eu trebuie să termin cu ultimele retușuri.

Se întoarce spre Julian și îl privi direct în ochi.

— Te voi însoți în seara asta, voi zâmbi la cameră și te voi ține de mână pe covorul roșu, dar vreau să știi că, imediat ce se va încheia ceremonia, mă voi întoarce acasă.

Julian se ridică și veni să se așeze lângă ea pe pat. Îi luă mâinile într-ale lui și îi spuse.

— Brooke, te implor, nu lăsa...

Ea își retrase mâinile și se dădu puțin mai încolo.

— Să nu îndrăznești să mă bagi și mai mult în chestia asta. Tu ești singurul vinovat de faptul că avem nevoie acum să dăm declarația asta pentru presă, așa că tu singur să rezolvi problema.

— Brooke, te rog, chiar nu putem să...

— Las-o în pace, Julian, interveni Leo, pe un ton care se voia plin de înțelepciune și experiență, însoțit și de o privire care părea să spună „Cel puțin a fost de acord să meargă cu tine... Îți poți imagina măcar ce s-ar fi întâmplat dacă

ar fi refuzat pur și simplu să te însoțească? Ia-o ușor, lasă-i nebunei puțin spațiu și imediat o să te afli pe scenă..." Ocupă-te de ce trebuie să te ocupi, Brooke. Julian și cu mine vom discuta ce e de făcut.

Brooke se mai holbă pentru ultima dată la ei și apoi părăsi camera. Natalya o înșfăcă imediat.

— Pentru Dumnezeu, Brooke, ce s-a întâmplat cu machiajul tău? Cineva să-l găsească imediat pe Lionel! țipă în secunda următoare, repezindu-se spre celălalt dormitor.

Brooke profită de ocazie și se duse în cel de-al treilea dormitor, care, din fericire, era gol, încuie ușa după ea și o sună pe Nola.

— Alo? vocea familiară a prietenei ei aproape că o făcu să plângă.

— Hei, eu sunt!

— Te-ai îmbrăcat deja? Poți să-l rogi pe Julian să-ți facă o fotografie cu telefonul tău și să mi-o trimiti? Mor de nerăbdare să te văd!

— Ascultă-mă, am la dispoziție mai puțin de două secunde până dau și ceilalți de mine, așa că...

— Până dau de tine? Ești cumva urmărită de vreun maniac? râse Nola.

— Nola, te rog, ascultă-mă. Totul aici s-a transformat între timp într-un adevărat coșmar. Au apărut niște fotografii cu Julian și nu știu ce femeie. Nu le-am văzut încă, așa că nu știu exact despre ce este vorba, dar se pare că nu sunt foarte drăguțe. Pe deasupra, tocmai am fost concediată, din cauză că am lipsit atât de mult de la muncă în ultima vreme. Uite ce e, nu pot să-ți explic acum mai în detaliu, dar voiam numai să te anunț că o să iau un zbor de noapte imediat după încheierea ceremoniei și să te rog dacă pot

să vin să stau la tine. Apartamentul nostru o să fie probabil luat cu asalt de ziariști.

— Fotografii cu Julian împreună cu o femeie? Brooke, sunt sigură că nu e nimic grav! Fițiucile astea ar publica orice le cade în mână, indiferent cât adevăr se ascunde în materialul respectiv...

— Nola, pot să vin să stau la tine sau nu? Mă grăbesc destul de tare. Dar să știi că te înțeleg perfect dacă n-ai chef acum de drame de genul ăsta...

— Brooke! Oprește-te! Am să sun chiar eu acum să-ți fac rezervare la avion. Îmi amintesc de când am avut un proiect în Los Angeles că ultimul zbor spre New York era undeva în jurul orei unsprezece, cu American. Vrei să-și rezerv un loc la zborul ăsta? Sau nu crezi că ai destul timp să ajungi? O să sun să-ți rezerv o mașină care să te ducă la aeroport și una care să te aducă de la aeroport până la mine acasă.

Îngrijorarea care începuse să se facă simțită în vocea prietenei o făcu să dea drumul din nou la lacrimi.

— Îți mulțumesc mult, Nola. Te sun imediat ce se termină ceremonia.

— Amintește-ți să te uiți dacă Fergie arată la fel de bătrână și în realitate, pe cât arată în fotografii...

— Te urăsc.

— Da, știu, și eu te iubesc. Și să nu-ți fie teamă să faci câteva fotografii pe furiș și să mi le trimiți. Mi-ar plăcea în mod special câteva cu Josh Groban...

În ciuda a tot ceea ce simțea în acel moment, Brooke se trezi zâmbind. Închise și apoi se duse să se cerceteze în oglinda de la baie. Își făcu

puțin curaj și ieși. Natalya părea gata să leșine de atâta stres; se aruncă asupra lui Brooke.

— Tu realizezi că mai avem la dispoziție mai puțin de douăzeci de minute și că machiajul tău trebuie refăcut în totalitate? Cum Dumnezeu să te-apuci să plângi după ce te-ai machiat deja?

Ultima parte o spusese pe un ton foarte coborât, dar suficient de tare totuși, încât Brooke s-o audă.

— Știi de ce aș avea nevoie în clipa asta, Natalya? se enervă Brooke, apucând-o pe față de braț.

Își controlase tonul vocii cât putuse, dar simțea deja că abia își mai putea ține nervii în frâu.

Natalya se holba la ea, nevenindu-i să creadă.

— Am nevoie să pui pe cineva să-mi refacă machiajul, apoi am nevoie să-mi găsești pantofii și să-mi comanzi o vodcă și o cutie de Ibuprofen prin room service. Și am nevoie să-ți ții gura cât timp faci toate astea. Nu vreau să mai aud nici măcar un singur cuvânt. Ce zici, crezi că ești în stare?

Natalya continua să se holbeze.

— Perfect! Știam eu că ne putem înțelege. Îți mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

Și cu asta, simțind în sfârșit măcar un strop de satisfacție, Brooke se întoarse în dormitor. Avea să facă față cu bine situației.

Zeii nu se combină cu asistentele

— Hai să recapitulăm o dată: vă țineți tot timpul de mână, zâmbiți, sunteți cât se poate de relaxați. Sunteți fericiți și îndrăgostiți și nu vă pasă absolut deloc de nici o târfă insignifiantă, avidă de succes. Pur și simplu nu vă interesează așa ceva. Sunteți gata?

Leo practic țipa la ei de la locul lui din fundul limuzinei.

— Suntem gata, mormăi Julian.

— Sunteți pregătiți? Trebuie să simțiți că sunteți pregătiți! Simțiți sau nu?

Aruncă un ochi pe geam să vadă dacă femeia cu *clipboard*-ul, care se ocupa de sosirea artiștilor, le făcea sau nu semn. Julian era programat să coboare pe covorul roșu la 4.25, adică, după telefonul lui Brooke, peste nici un minut.

„Să simt ce mai exact?“, ar fi vrut Brooke să întrebe. „Să mă simt ca dracu’? Să simt cum mă angajez de bunăvoie în marșul morții, în loc să renunț imediat, dacă aș ști cu adevărat ce e mai bine pentru mine, și să mă întorc? Dar, bineînțeles, cum sunt genul care urăște conflictele, am ales în schimb să merg de bunăvoie la propria

mea execuție! Dacă asta vrei să spui, presupun că da, ticălosule, simt.“

— N-am de gând să vă mint, vă așteaptă o grămadă de prădători acolo, gata să sară pe voi.

Leo ridică mâinile în semn de apărare.

— Eu vă spun numai ca să știți la ce să v-așteptați. Ignorați-i, zâmbiți, bucurați-vă de fiecare moment. Sunt convins că o să vă descurcați de minune.

Telefonul începu să-i sune în mână. După ce se uită o clipă la el, apăsă pe butonul de deschidere a ușilor și se întoarse pentru ultima dată spre Brooke și Julian.

— E timpul. Hai s-o facem! strigă el și deschise larg portiera.

Înainte să apuce să-și dea bine seama ce i se întâmplă, Brooke se trezi orbită de o mare de blițuri. Cu toate însă că lumina lor o săgeta dureros din toate părțile, i se părea că blițurile nu se comparau nici pe departe cu întrebările.

— Julian, cum te simți participând la prima ta ceremonie Grammy?

— Brooke! Ai de făcut vreun comentariu în legătură cu fotografiile care au apărut în ultimul număr din *Last Night*?

— Julian, aici! Aici, Julian! Julian, ai o aventură?

— Brooke! Dacă ar fi să-i spui ceva pipitei de la Chateau, ce i-ai spune?

— Julian! În stânga ta! Da, așa e perfect! Ce se va întâmpla acum cu căsătoria ta?

— Julian, cum te simți să pășești pe covorul roșu, știind că nu mai departe de anul trecut erai un simplu necunoscut?

— Brooke, crezi că ai și tu o parte din vină? Crezi că e din cauză că nu te potrivești din punct de vedere fizic standardelor de la Hollywood?

— Ce mesaj ai vrea să le transmiți tuturor acelor tinere care te privesc chiar acum?

— Julian! Ți-ai fi dorit ca soția ta să te poată însoți mai des în călătoriile tale?

Era ca și cum propriul ei dormitor era dintr-odată, la trei dimineța, luminat ca un stadion. Ochii ei... pur și simplu nu reușeau să se adapteze, iar cu cât făcea mai multe eforturi, senzația de disconfort părea să crească și mai mult.

Se întoarse numai puțin cu spatele spre zona în care nu se aflau camerele și atunci dădu cu ochii de Nicole Kidman și Keith Urban, care tocmai coborau dintr-un Cadillac Escalade negru. „De ce ne asaltați pe noi, când există aici celebrități adevărate pe care le puteți stresa?“, ar fi vru să strige. Abia când se întoarse din nou, reuși cumva să se descurce cu blițurile și atunci descoperi nesfârșita mare de roșu care se întindea la picioarele lor. Oare cât era de lung covorul? Un kilometru? Doi? Trei? Ceilalți, care făcuseră deja câțiva pași pe covor, păreau să nu aibă nici o problemă, păreau chiar relaxați. Se adunaseră în grupuri de câte trei sau cinci și discutau cu reporterii sau între ei, pozând profesionist pentru camere și dăruind cu generozitate în dreapta și în stânga zâmbetele lor imense, atent studiate. Putea oare face și ea la fel? Era în stare? Sau ar fi fost cazul mai degrabă să se întrebe dacă avea să supraviețuiască următoarei porțiuni interminabile de covor?

Și-apoi își dădu seama că mergea. Se mișca pur și simplu, în mod automat, punând un picior încălțat în sandală în fața celuilalt, cu bărbia înainte, cu obrajii probabil în flăcări, cu Julian alături ghidând-o prin mulțime. După ce traversară aproape jumătate din distanța până la intrare,

Leo îi apucă pe amândoi de după umeri, băgă capul între ei și îi anunță:

— În dreapta voastră, știri de divertisment. Dacă se apropie pentru un interviu, să le răspundeți la câteva întrebări.

Brooke se întoarse spre dreapta și văzu capul blond al unui tip destul de scund. Ținea un microfon în fața unui trio format din trei băieți îmbrăcați în costume negre, care nu păreau să aibă mai mult de cincisprezece ani. Făcu un efort să-și amintească numele lor și, când, în sfârșit, își aminti că erau frații Jonas, se simți brusc foarte, foarte bătrână. Erau destul de drăguți, se gândi ea, ca niște ursuleți Panda, dar sexy? Seducători? Capabili să aducă milioane de adolescente în pragul delirului numai zâmbindu-le? Se gândi că fetele astea ar fi trebuit să caute vechile fotografii din *Tiger Beat* cu Kirk Cameron și Ricky Schroeder, ca să vadă ce înseamnă niște adevărați adolescenți trăsnet. Clătină din cap, mirându-se singură: „Oare de ce-i trecuse prin minte tocmai cuvântul «trăsnet»?“. Adăugă și lucrul ăsta pe lista pe care și-o făcuse cu lucruri pe care să nu uite să i le povestească Nolei.

— Julian Alter? Îți putem răpi câteva momente?

Blondul terminase în sfârșit cu cei trei și se întorsese spre Brooke și Julian. Era Ryan Seacrest! La fel de bronzat pe cât părea de fiecare dată când apărea în *Idol* și arborând același zâmbet cald și primitor. Brooke simți că-i vine să-l sărute.

— Hei, zise Julian, recunoscându-l în exact același moment. Sigur că da, cu mare plăcere.

Seacrest se dădu puțin înapoi și se poziționă cumva la stânga camerei care se afla în spatele lui. Îi făcu semn cameramanului și imediat o

lumină albă, tare, care emana o căldură destul de puternică, se aprinse. Vorbi apoi în microfon privind direct în cameră.

— Julian Alter se află acum alături de mine, însoțit de superba lui soție, Brooke. Se întoarse spre ei și le făcu semn cu mâna în semn de salut. Vă mulțumesc că ați acceptat să stați puțin de vorbă cu noi. Trebuie să vă spun că amândoi arătați splendid în seara asta...

Cei doi se grăbiră să-și compună câte un zâmbet pentru cameră. Brooke avu un scurt moment de panică, atunci când realizează că milioane de oameni se aflau probabil chiar atunci în fața televizorului, nu numai în toată țara, dar probabil în toată lumea.

— Îți mulțumesc, Ryan, spuse Julian, și Brooke se simți ușurată că Julian își amintise să folosească numele mic al reporterului. Suntem amândoi încântați că ne aflăm aici.

— Spune-ne, Julian, primul tău album a obținut discul de platină în mai puțin de opt săptămâni de la lansare. S-au vândut deja – aici făcu o scurtă pauză pentru a-și arunca ochii pe un petic de hârtie pe care îl ținea în palmă – patru milioane de copii în întreaga lume. Acum vei urca pe scena Premiilor Grammy! Spune-ne, la ce te gândești în momentul ăsta?

Îi întinse microfonul lui Julian și zâmbi. Julian, care părea mai degajat decât îl mai văzuse ea vreodată, îi întoarse zâmbetul și apoi răspunse:

— Ei bine, Ryan, trebuie să recunosc că a fost o adevărată nebunie. M-am simțit pur și simplu copleșit de imensul succes pe care l-a înregistrat albumul meu și acum asta? Mă simt absolut onorat!

Seacrest păru mulțumit de răspuns și le zâmbi din nou, încuviințând totodată din cap.

— Julian, multe dintre versurile tale sunt despre dragoste. Chiar și *For the Lost*, care la început pare să fie un elogiu adus fratelui tău pierdut, se dovedește până la urmă a fi tot un cântec despre puterea mântuitoare a dragostei. Ce anume te inspiră?

O întrebare capcană, deși Brooke nu era foarte sigură. Se concentrează asupra lui Julian, rugându-se în gând ca privirea pe care tocmai și-o compusese să exprime într-adevăr iubirea unei soții gata să-și sprijine soțul ori de câte ori e nevoie, a unei soții care este mereu atentă la ce are el de spus, și nu starea psihică deplorabilă în care se afla.

Julian pară însă lovitura cu destulă ușurință.

— Știi, Sea... Ryan, e destul de ciudat. La început, muzica mea era întunecată, destul de posomorâtă. Se petreceau multe lucruri în viața mea și, bineînțeles, cred că muzica reflectă întotdeauna experiențele prin ce trece artistul. Dar acum?

Și în acel moment se întoarce spre Brooke, pe care o privi drept în ochi, înainte să continue:

— Acum e cu totul altceva. Datorită soției mele, și muzica, și viața mea s-au îmbunătățit considerabil. Ea este mai mult decât inspirația mea – este motivația mea, ea mă impulsionează întotdeauna, ea reprezintă... totul pentru mine.

În ciuda a ceea ce se petrecuse mai devreme la hotel, în ciuda faptului că își pierduse slujba și în ciuda fotografiilor pe care nici măcar nu apucase să le vadă, în ciuda vocii din creierul ei care o făcea să se întrebe dacă nu cumva Julian juca pur și simplu un rol, Brooke simți cum o copleșea din nou un val de dragoste pentru soțul ei. În acel moment, în fața camerei, îmbrăcată în rochia aceea ridicolă, lăsându-se fotografiată din toate părțile, aflându-se în centrul atenției

tuturor, simțea aceeași dragoste pentru Julian ca în prima zi când se cunoscuseră.

Seacrest scoase un sunet de uimire și apoi le mulțumi amândurora pentru interviu și îi ură noroc lui Julian. În momentul în care reporterul se întoarse către următorul invitat – cineva care semăna cu Shakira, deși Brooke nu era sigură că ea era –, Julian se întoarse spre ea:

— Vezi? Seacrest nici măcar nu s-a deranjat să întrebe despre fotografiile alea stupide. Orice ziarist cu scaun la cap știe că e vorba pur și simplu de niște mizerii.

Simpla menționare a fotografiilor avu menirea s-o transporte înapoi în camera de hotel și să facă toată acele sentimente duioase care tocmai se redeșteptaseră în ea să dispară din nou. Neștiind ce altceva să facă, fiind totodată conștientă că peste tot în jurul lor se aflau camere de luat vederi și microfoane, zâmbi pur și simplu în gol și încuviință din cap. În secunda următoare se treziră din nou cu Leo între ei. Brooke aproape că sări într-o parte când îi simți mâna umedă pe ceafă.

— Julian, chiar în fața ta se află Layla Lawson. Vreau să mergi să o saluți, s-o pupi pe obraz și apoi să i-o prezinți lui Brooke. Brooke, ne-ar fi de mare ajutor dacă ai putea să te prefaci încântată de cunoștință.

Brooke se uită și o văzu pe Layla, care purta o rochie neagră, scurtă, surprinzător de elegantă, și care defila la brațul lui Kid Rock. Tabloidele pretindeau că Layla și Kid erau simpli prieteni, din cauză că Layla nu era pregătită încă pentru o nouă relație, după despărțirea de iubitul ei, un faimos jucător de fotbal american cu care trăise un episod dezastruos, cu un an în urmă. Era gata să-i adreseze câteva vorbe „dulci” lui

Leo, dar se trezi deja față în față cu cei doi. Blițurile se porniră din nou asupra lor cu intensitatea unui adevărat foc de artificii.

— Julian Alter! Layla scoase un sunet ascuțit de surpriză, după care se grăbi să-i sară de gât lui Julian. Abia aștept să te văd pe scenă!

Brooke s-ar fi așteptat la o reacție mai puternică din partea ei în fața acestei tipe pe care o disprețuise atât de multă vreme, dar se văzu nevoită să admită că Layla în carne și oase emana un anumit farmec pe care aparițiile la televizor sau în paginile revistelor de scandal nu reușeau să-l redea. Chiar dacă vedea bine cum femeia se lipise cu tot corpul de Julian, trebuia să admită că avea ceva care inspira simpatie, părea în același timp dulce și vulnerabilă – poate chiar puțin cam prostuță, dar fără ca asta să-i strice în vreun fel farmecul –, astfel încât Brooke se relaxă total.

Julian se străduia din toate puterile să se extragă din brațele femeii, iar privirea lui când se întoarse s-o prezinte pe Brooke părea cu adevărat cea a unui om hăituit.

— Bună! o salută Layla, cu accentul ei de sudistă. Îmi pare bine să te cunosc în sfârșit.

Brooke îi zâmbi și îi întinse mâna, dar Layla se pornise deja s-o îmbrățișeze.

— Vino să te îmbrățișez, draga mea, am senzația că te cunosc de secole! Soțul tău e un tip norocos!

— Mulțumesc, îi răspunse Brooke, simțindu-se dintr-odată ridicolă pentru că o luase pe femeia aceea drept o amenințare. Ai o rochie superbă.

— O, ești o drăguță! Vreau să vi-l prezint pe prietenul meu, Kid.

Se întoarse și-l trase pe bărbat de mânecă, încercând să-i atragă atenția către Brooke și Julian, dar Kid era absorbit cu totul de o mică

armată de fotomodele (erau poate dansatoare? însoțeau pe cineva?), care tocmai defilau grăbit pe covorul roșu. După un prim moment destul de ciudat, Kid păru, în sfârșit, să-l recunoască pe Julian și îl bătu ușor pe spate.

— Un album excelent, prietene! zise și apoi își frecă palmele, așa cum făceau de obicei politicienii. Te felicit! Ia ascultă, mă întrebam, dacă îmi permiți...

Brooke nu mai reuși să audă ce îl întreba Kid pe Julian pentru că Layla o trăsese deja într-o parte, apropiindu-se atât de mult, încât Brooke îi putea simți parfumul de citrice.

— Să te apuci să toci banii ăia imediat, îi spuse direct în ureche. Sunt în aceiași măsură ai tăi, pe cât sunt și ai lui – de fapt, probabil că n-ar fi câștigat un cent dacă n-ai fi fost tu, n-am dreptate? – așa că nu te grăbi să-ți dai singură foc la valiză!

— Banii?

Luată total prin surprindere, Brooke nu reuși să articuleze mai mult.

— Brooke, tu știi ce regret eu cel mai mult acum în legătură cu relația mea cu Patrick? Toată dragostea pe care i-am oferit-o! Am fost prezentă în tribună la sute de meciuri, zburam imediat să fiu prezentă pe Dumnezeu mai știe ce stadion uitat de lume, să fiu alături de el tot timpul, l-am susținut în orice situație, până când, în final, a obținut contractul ăla de 80 de milioane de dolari. Iar apoi, după ce m-a înșelat cu tipa aia, cu actrița aia porno, tot mie mi s-a părut înjositor să-mi cumpăr o casă decentă. Ei bine, draga mea, învață din greșelile mele. Cumpără-ți afurisita aia de casă. O meriți.

Brooke nu mai apucă însă să răspundă, pentru că Julian și Kid se apropiaseră din nou de ele; toți patru stăteau acum ȝepeni umăr lângă umăr, zâmbeau la camere și făceau cu mâna. Iar altă ocazie pentru Brooke să-i adreseze câteva cuvinte lui Layla nu se mai ivi. Leo îi ghida acum spre intrarea în Staples Centre. Tocmai se felicita în gând pentru că reușise să scape cu bine de covorul roșu, când o femeie într-o rochie cu bretele, cu paiete aplicate, cățărata pe niște tocuri imposibile, împinse un microfon sub bărbia lui Brooke și o întrebă aproape ȝipând:

— Brooke Alter, ce-ai simțit când ai văzut fotografiile acelea în care soțul tău este surprins în compania unei alte femei, după ce tu l-ai sprijinit și i-ai fost alături atâta timp?

Dintr-odată, în jurul lor se făcu liniște. În cele două secunde cât îi luase femeii să pună întrebarea, fiecare artist, impresar, jurnalist, prezentator, cameraman sau fan care se afla în apropiere tăcu. Pentru o secundă, Brooke se întrebă dacă nu cumva tăcerea aceea asurzitoare era un semn că era pe cale să leșine, dar își dădu seama că nu, nu era ea atât de norocoasă. Vedea zeci – poate sute? – de capete întorcându-se deodată s-o privească și simți în același timp cum Julian o strângea tare de mână, aproape să-i sfărâme oasele. Avea senzația stranie că îi vine în același timp să urle și să râdă. Se întreba cum ar fi reacționat toată acea mulțime dacă ea ar fi zâmbit atunci și ar fi spus pur și simplu ceva de genul „Păi, știi, de fapt e amuzant că mă întreb asta, pentru că mă simt într-adevăr minunat. Vreau să spun, cărei femei nu i-ar plăcea să i se spună că e foarte probabil ca soțul ei să fi avut o aventură cu o altă femeie, în timp ce toată afacerea este difuzată în direct de un canal

național de televiziune, mulțumită cuiva ca tine? Și acum mai ai și alte întrebări strălucite pe care ai vrea să mi le pui înainte să intrăm? Nu? Ei bine, atunci să știi că mi-a făcut o adevărată plăcere să te cunosc“. După care ar fi înfipt o foarfecă în paietele de pe rochia femeii și ar fi atacat-o cu propriile ei tocuri ascuțite. Simțea deja că se sufocă.

Dar, desigur, n-avea să facă nimic din toate astea: nici să țipe, nici să vomite și nici n-avea să atace pe nimeni. Inspiră adânc, dându-și toată silința să facă abstracție de toți acei oameni care o priveau și, în final, răspunse calm:

— Sunt foarte mândră de realizările soțului meu și foarte emoționată să mă aflu aici, în această seară, să-l văd urcând pe scenă. Țineți-i pumnii!

Îi răspunse la rândul ei lui Julian printr-o strângere de mână și apoi, nici ea nu știa cum de reușea să fie atât de calmă, îl întrebă:

— Mergem?

Julian o sărută și îi oferă galant brațul, iar în secunda următoare, înainte să mai apuce alt-cineva să se posteze în fața lor cu un microfon, ea, Julian și Leo intraseră.

— Brooke, ai fost grozavă! o felicită Leo, care pur și simplu triumfa, bătând-o ușor după ceafă cu palma lui umedă.

— Serios acum, Rook, te-ai descurcat cu bestia aia ca o adevărată profesionistă, se grăbi să aprobe și Julian.

Dădu drumul mâinii lui Julian. Modul în care o felicita îi făcea rău.

— Mă duc la toaletă.

— Stai, Brooke, trebuie să mergem să ne ocupăm locurile în sală chiar în secunda asta. Julian trebuie să meargă în culise pentru repetiții.

— Rook, poți să mai aștepți... ?

Îi lăasă baltă pe amândoi, fără să le mai arunce vreo privire, și își făcu drum prin mulțimea de zei și zeițe. Se îmbărbătă singură cu gândul că nimeni nu știa cine este, că indiferent cât de rău se simțea, putea să stea liniștită, pentru că nimeni nu avea să se holbeze la ea sau să se apropie să-i vorbească. Toaleta femeilor era surprinzător de simplă – ceea ce te-ai fi așteptat într-adevăr să găsești la Staples Center, dar nu se potriveau deloc cu fastul Premiilor Grammy –, așa încât Brooke se feri să se atingă de ceva, în timp ce închidea ușa cabinei în urma ei. Se concentrează să respire, în timp ce celelalte femei care se aflau în toaletă continuau să sporovăiască.

Una dintre ele nu mai contenea să povestească cum îi văzuse ea pe Taylor Swift și Kanye West discutând undeva la marginea covorului roșu și nu reușea deloc să înțeleagă cum de drăgălașa Taylor își putea pierde vremea cu „ticălosul” de Kanye. Prietena ei, în schimb, se întreba cine arăta mai bine, Taylor sau Miley, ambele cântărețe fiind îmbrăcate în rochii negre aproape identice (părerile celor două erau însă împărțite), după care amândouă și-au exprimat opțiunea pentru cel mai sexy tip prezent la ceremonie (una dintre ele l-a ales pe Jay-Z, iar cealaltă pe Josh Duhamel). Una dintre ele se întreabă apoi cine oare avea grijă de fiul lui Jennifer Hudson cât timp mama lui era la ceremonie, în timp ce cealaltă era nelămurită ce căuta Kate Beckinsale acolo, din moment ce nici ea, și nici soțul ei nu aveau vreo legătură cu industria muzicii... Era exact genul de sporovăială pe care ar fi avut-o și ea cu Nola, dacă prietena ei s-ar fi aflat acolo, așa că momentul i se păru destul de reconfortant. Până când cele două trecută la următorul subiect.

— Nu mi-ai spus, ai apucat să vezi ultimele fotografii cu Julian Alter? Întrebă cea cu vocea cea mai enervantă dintre cele două.

— Nu, n-am apucat, chiar sunt atât de rele pe cât se spune?

— Isuse, pe bune că sunt. Tipa e pur și simplu călare pe el. De fapt, într-una din poze e posibil chiar să facă sex, deși nu se vede foarte bine din cauza rochiei care maschează totul.

— Dar cine e tipa? S-a aflat?

— O necunoscută. O tipă care a vrut să aibă și ea parte de puțină distracție la Chateau și atâta tot.

Pentru probabil a mia oară în acea seară, Brooke simți că era gata să se sufocă. Toaleta era aglomerată — femeii intrau și ieșeau neîncetat să se spele pe mâini, să-și aranjeze câte-o șuviță rebelă imaginară și să-și împrăpăteze rujul deja perfect —, dar ea nu avea urechi decât pentru conversația celor două. Nu era o idee prea bună să rămână acolo și să continue să le asculte, dar nu-și putea înfrâna curiozitatea. Controlă de două ori ușa cabinei, ca să se asigure că era bine încuiată, apoi o împinse puțin, încercând să tragă cu ochiul prin crăpătură. Două femei stăteau la chiuvetă, amândouă aveau în jur de douăzeci și cinci de ani, probabil starlete, deși nici una nu-i păru cunoscută.

— Ce-o fi fost în capul lui să se dea așa în spectacol la Chateau? Vreau să spun, dacă tot ai de gând să-ți înșeli soția, de ce nu încerci măcar să fii ceva mai discret?

Cealaltă zâmbi disprețuitor.

— De parcă ar mai avea vreo importanță unde o fac! Din moment ce întotdeauna sunt prinși până la urmă. Uită-te la Tiger! Bărbații sunt pur și simplu proști.

Cealaltă pufni în răs.

— Julian Alter nu seamănă nici pe departe cu Tiger Woods și, crede-mă, nici soția lui nu e vreun fotomodel suedez.

Brooke știa foarte bine că nu e „vreun fotomodel suedez“, dar nu avea deloc nevoie să-i mai audă pe alții spunând-o. Își dorea cu disperare să plece, dar în aceeași măsură își dorea să amâne cât mai mult momentul când avea să se întoarcă la Julian și la Leo. Femeia care vorbise își scoase o țigară.

— Crezi că o să-l părăsească? o întrebă la rândul ei tipa cu bretonul tuns foarte scurt, după ultima modă, pe prietena ei cu voce nesuferită.

Femeia trase mai întâi din țigară:

— Nu cred că o s-o facă... decât poate dacă i-o va cere el.

— Dar ea cu ce se ocupă? E profesoară parcă sau așa ceva...

— Asistentă, parcă.

— Îți poți imagina așa ceva? Într-o zi ești un nimeni, apoi te trezești dintr-odată că soțul tău a devenit un superstar.

Vocea Nesuferită râse cu poftă.

— Nu cred că Martin al meu are vreo șansă să ajungă vreodată superstar, așa că, în cazul nostru, presupun că va trebui să fac eu tot ce-mi stă în putință în direcția asta, nu?

Breton Scurt scoase un ultim cerculeț de fum, după care își stinse țigara în chiuvetă.

— Sunt ca și terminați, anunță pe un ton de expertă, de parcă ea ar fi văzut totul, ar fi fost peste tot, ar fi cunoscut pe toată lumea. Ea e dulce și timidă, în timp ce el e un zeu. Iar zeii nu se combină prea mult timp cu asistentele.

„Nutriționistă“, îi venea să strige. „Măcar documentați-vă dracului mai bine când discutați despre

căsnicia mea!“ Își plasară amândouă câte-o gumă în gură, cu mare atenție să nu-și șteargă rujul proaspăt întins pe buze, își închiseră poșetele și plecară fără să mai spună ceva. Brooke se simți brusc atât de ușurată, încât, atunci când părăsi în sfârșit cabina, nici nu mai observă femeia care se sprijinea de chiuvetă, cu spatele la oglindă, tastând ceva pe telefon.

— Scuză-mă că te deranjez, ești cumva Brooke Alter?

Brooke trase repede aer în piept când își auzi numele. Și-ar fi dorit mai degrabă să fie pusă în fața plutonului de execuție decât să fie nevoită să mai facă față încă unei conversații.

Femeia se întoarse cu fața spre ea și îi întinse mâna. Brooke o recunoscuse imediat ca fiind una dintre cele mai faimoase și respectate vedete de televiziune și film. Încercă din răspuțeri să ascundă faptul că știa absolut totul despre această femeie – de la personajele pe care le jucase în comedii romantice de-a lungul anilor și până la episodul oribil în care soțul ei o părăsise când era însărcinată în șase luni pentru o jucătoare de tenis semi-profesionistă –, dar își dădu seama că era inutil să pretindă că nu o recunoscuse imediat pe Carter Price. Era posibil oare să existe oameni care să n-o recunoască de exemplu pe Jennifer Aniston sau pe Reese Witherspoon? Evident că nu.

— Brooke, spuse, întinzând la rândul ei mâna, în timp ce își dădea seama ce trist îi sunase vocea.

— Carter Price. O, Doamne... nu mi-am dat seama... O, îmi pare rău...

Brooke își duse imediat mâinile la față. Carter o privea cu atâta compasiune, încât îi era clar că ceva trebuie să fie serios în neregulă cu ea.

— Ai ascultat tot ce-au spus vacile alea, nu-i așa?

— Păi... eu...

— Nu trebuie să asculți ce spun cele de teapa lor! Sunt drăguțe, proaste, ridicole și li se pare că înțeleg totul, li se pare că știu foarte bine ce înseamnă să îți vezi căsnicia expusă la modul ăsta, dar habar n-au de nimic. Ele nu știu absolut nimic...

Nu era chiar ce se așteptase Brooke să audă, dar îi pica tare bine, trebuia să recunoască.

— Îți mulțumesc, spuse, întinzându-se să ia șervețelul pe care i-l oferea Carter.

Își promise în gând să nu uite să-i povestească Nolei cum Carter Price îi oferise ei un șervețel, dar imediat se simți ridicolă numai pentru faptul că se gândise la asta.

— Uite, știu că nu mă cunoști, începu Carter, gesticulând cu degetele ei lungi și grațioase, dar știu că și mie mi-ar fi plăcut să-mi fi spus cineva atunci că totul o să fie bine până la urmă. Orice episod de genul ăsta, indiferent cât de oribil și îngrozitor pare, până la urmă tot se uită. Vulturii au întotdeauna nevoie de noi cadavre cu care să se hrănească, așa că, dacă îți păstrezi calmul și refuzi să faci orice comentariu, totul va fi bine.

Brooke era atât de copleșită de faptul că în fața ei se afla Carter Price, care tocmai i se confesa despre fostul ei soț — unul dintre cei mai superbi și talentați actori ai generației lor —, încât uită să mai vorbească. Tăcuse probabil mai mult chiar decât realizase, ceea ce o făcu pe Carter să se întoarcă spre oglindă, cu un corector în mână, și să se grăbească să adauge, în timp ce încerca să ascundă o imperfecțiune imaginară în jurul ochiului stâng:

— Dumnezeu, nu era treaba mea să mă bag, nu-i așa?

— Nu, dimpotrivă, mă ajută, apreciez foarte mult, se trezi Brooke spunând, dându-și totodată seama că se exprima ca o adolescentă fără prea multă minte.

— Ia asta, îi mai zise Carter, întinzându-i paharul ei plin cu șampanie, ai nevoie mai mult decât mine.

În orice altă împrejurare, Brooke ar fi refuzat politicos, dar de data asta era total de acord cu Carter, fabuloasa vedetă de cinema, așa că luă paharul și îl goli dintr-o singură înghițitură. De fapt – senzația era cu totul nouă pentru ea – chiar se gândi că ar fi dat orice pentru încă unul. Carter o aprobă din priviri.

— Ai impresia că lumea întreagă a fost invitată la tine acasă și că toți au câte ceva de comentat.

Era atât de drăguță! De normală! Brooke se simți vinovată pentru toate discuțiile pe care le avusese cu Nola, întrebându-se dacă nu cumva firea artăgoasă a lui Carter sau operația nu prea reușită pe care și-o făcuse la sâni îl împinseseră pe fostul ei soț în brațele acelei tenismene. Își promise să nu mai judece niciodată viața cuiva despre care de fapt nu știa nimic.

— Da, exact, răspunse, lovind ușor cu palma marginea chiuvetei, ca să puncteze mai bine ce spunea. Și partea cea mai rea este că toți sunt siguri că ce au văzut trebuie neapărat să fie și adevărat. E ridicol să crezi tot ce vezi publicat prin reviste.

De data asta însă, Carter n-o mai aprobă. După ce clătină la început ușor din cap, un moment mai târziu fața ei păru să se lumineze brusc :

— O, nu mi-am dat seama.

— De ce anume?

— Că tu încă mai crezi că n-a făcut-o. Draga mea, fotografiile acelea...

Ezită un moment.

— Uite ce e, știu că nu e deloc plăcut – crede-mă, am trecut și eu prin asta –, dar nu te ajută cu nimic dacă refuzi să crezi.

Se simți de parcă femeia din fața ei tocmai îi trăsese un pumn în stomac.

— Adevărul este că eu încă n-am apucat să văd fotografiile, dar știu că soțul meu...

Ușa se deschise și imediat intră o femeie tânără care purta un costum elegant din două piese, cu o cască *bluetooth* în ureche și un ecuson atârnat cu un șnur după gât.

— Carter? Trebuie să te conduc la locul tău chiar acum.

Se întoarse apoi spre Brooke.

— Ești cumva Brooke Alter?

Brooke abia mai avu putere să încuviințeze din cap, rugându-se în gând ca femeia asta să se abțină să-și mai dea și ea cu părerea despre Julian. Simțea că nu mai poate face față încă unui punct de vedere.

— Impresarul lui Julian m-a rugat să-ți spun că Julian a trebuit să meargă în culise, iar tu va trebui să mergi să îți ocupi locul în sală, urmând ca după aceea el să trimită pe cineva să te ia, înainte ca Julian să înceapă.

— Mulțumesc, răspunse.

Gândul că n-avea să dea imediat ochii cu Julian și Leo o ușura într-adevăr, dar în același timp se simți stresată că trebuia să intre singură în sală.

Se dovedi însă că n-avea de ce să-și facă asemenea griji.

— Vă conduc eu pe amândouă, dacă sunteți gata.

Carter îi aruncă o scurtă privire lui Brooke, adresându-i totodată un zâmbet larg:

— Suntem gata, declară, luând-o pe Brooke de braț, nu-i așa?

Ce i se întâmpla era de-a dreptul ireal. În decurs de un minut, nu mai mult, una dintre cele mai faimoase actrițe din lume o anunțase că, după părerea ei, soțul o înșela, după care o luase de braț, ca să se strecoare împreună prin mulțime, de parcă erau prietene de cel puțin douăzeci de ani. Chipul ei exprima probabil din plin confuzia și starea de rău și, în general, de total disconfort în care se afla; în timp ce tipa cu ecuson îi arăta locul ei în rândul al patrulea, Carter îi șopti la ureche:

— Mi-a făcut cu adevărat plăcere să te cunosc și, crede-mă, o să treci cu bine prin asta. Îți promit că așa o să fie. Dacă am reușit eu, oricine poate reuși. În ceea ce privește spectacolul din seara asta, amintește-ți să zâmbești și iar să zâmbești. O mulțime de camere vor fi ațintite mereu asupra ta, în speranța că vor surprinde fie și cel mai mic semn de cădere nervoasă, așa că nu le da ocazia, OK?

Brooke încuviință din cap, dorindu-și mai mult decât orice pe lume să aibă un buton magic care s-o teleporteze imediat înapoi la Nola și Walter și la pantalonii ei de casă preferați. Din păcate, așa ceva nu era posibil, așa că se duse în schimb să se așeze cuminte la locul ei. Și zâmbi.

Continuă să zâmbească mecanic tot timpul cât dură monologul de deschidere al lui Jimmy Kimmel, zâmbi când cântară Carrie Underwood și apoi Beyonce, în duet cu Justin Timberlake, cât dură montajul video și numărul destul de excentric al lui Katy Perry. Începuse să simtă cum îi înțepenesc toți mușchii feței în acel zâmbet,

când tipa de lângă ea, pe care o recunoscuse drept una dintre surorile Kardashian, deși n-avea nici cea mai vagă idee care dintre ele era și de ce erau ele celebre, se aplecă puțin spre ea și îi spuse:

— Arăți grozav în seara asta, să știi. Să nu lași fotografiile alea să-ți strice seara.

Nu-i fusese prea ușor nici în camera de hotel cu Julian, dar acum? Toate astea erau mult mai mult decât putea suporta.

Îl auzi pe maestrul de ceremonii anunțând că urma o scurtă pauză publicitară și, înainte să apuce să-i răspundă vecinei ei de scaun la comentariu, îl și văzu pe Leo materializându-se la capătul culoarului, făcând tot felul de scheme, în încercarea de a nu lua fața nimănui. Îi făcu semn să-l urmeze. „E clar că situația a devenit mai neagră decât pot suporta, din moment ce am ajuns să mă bucur când îl văd pe el“, își spuse. Zâmbind, zâmbind, zâmbind tot timpul, în ciuda ameteții care o cuprinsese, Brooke o ignoră pe cea pe care o bănuia a fi o Kardashian, se scuză politicos pentru că se vedea nevoită să deranjeze tot rândul ca să treacă (să fi fost oare Seal acela pe care aproape că-l încălecaser?), după care îl urmă pe Leo în culise.

— Cum se descurcă?

Își dorea din toată inima să nu-i pese, dar știind în ce hal se simțea Julian înainte să urce pe scenă, ce trac avea, pur și simplu nu se putea abține să nu-și facă griji. Într-o fracțiune de secundă, și în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, îi reveniră în minte nenumăratele astfel de momente în care îl ținuse de mână și îl masase pe spate, asigurându-l întruna că va fi magnific.

— A vomitat numai de vreo șaptesprezece ori, deci presupun că e pregătit.

Se întoarce să-l fixeze pe Leo cu privirea, dar acesta tocmai se holba la fundul unei tipe, care părea să fie neverosimil de tânără, în timp ce o conducea pe Brooke spre culise.

— Chiar așa?

— E bine. Un pic nervos, dar e bine. O să facă spectacol în seara asta.

Mai apucă să vadă, nu mai mult de o fracțiune de secundă, chipul lui Julian în spatele unui asistent care asculta ceva în cască, după care, încuviințând din cap, îl bătu ușor pe Julian pe umăr. Imediat, el și restul trupei își ocupară pozițiile. Cortina nu fusese încă trasă. Jimmy Kimmel încă se mai auzea glumind cu spectatorii, în timpul pauzei publicitare. Monitorul din zona în care se afla Brooke începuse însă numărătoarea inversă de la douăzeci de secunde. Mai apucă să vadă mâna lui Julian, care tremura vizibil în timp ce strângea microfonul...

Tocmai când avea impresia că nu mai rezistă, Jimmy Kimmel îl anunță pe Julian și cortina se ridică din toate părțile, lăsând să se vadă o mulțime atât de numeroasă și de zgomotoasă, încât Brooke se întrebă dacă Julian avea să reușească până la urmă să se facă auzit. Imediat însă toba dădu semnalul, chitara scoase câteva sunete triste, iar Julian își apropie microfonul de buze și începu să cânte piesa care îl făcuse atât de celebru. Vocea lui baritonală reverberă deasupra stadionului, reducând aproape imediat întreaga audiență la tăcere; Brooke simți totul ca pe un șoc electric.

Își aminti de prima dată când îl ascultase pe Julian cântând *For the Lost*, în acea seară blândă, la Nick's. Cântase deja piesa ei favorită și încă două-trei piese noi, dar când o cântase pe aceasta, Brooke simțise că o trec cu adevărat florii. O ascultase de nenumărate ori de atunci, asistase

la o mulțime de concerte, dar nimic nu se compara cu experiența de a-l vedea pe soțul ei cântând din tot sufletul în fața a milioane de oameni.

I se păru că nu trecuseră mai mult de câteva secunde, când mulțimea izbucni în aplauze frenetice, extatice. Julian făcu o plecăciune și apoi mulțumi colegilor de pe scenă, după care coborî, ținând încă microfonul strâns în mână. Brooke își dădu seama că exulta, că tremura tot de emoție, că se simțea mândru ca unul care tocmai cucerise o sală plină ochi cu colegii și eroii lui. Ochii îi străluceau în timp ce se aruncă s-o ia pe Brooke în brațe.

Ea se retrase însă, iar el se arată atât de șocat de gest, de parcă tocmai îi trăsese cineva o palmă.

— Vino cu mine, îi spuse și o luă de mână.

Oamenii care se aflau în spatele scenei roiau pur și simplu în jurul lor, felicitându-l și exprimându-și admirația, dar Julian continuă s-o tragă pe Brooke după el în cabină. Închise ușa în urma lor și îi zâmbi larg.

Brooke îl privi direct în ochi.

— Trebuie să vorbim despre fotografiile alea. Știu că nu e momentul, dar nu mai suport... Dacă ai ști ce spun oamenii... ce mi-au spus mie...

— Șșșt, o întrerupse și-i apăsă un degete pe buze. Vom vorbi și despre asta, vom lămurii totul. Acum însă trebuie să sărbătorim. Trebuie să ne bucurăm de clipa asta. Hai să deschidem o șampanie! Leo a zis că mai târziu ne duce la petrecerea lui Usher, la Geisha House, și, îți garantez, o să fie incredibil!

O mie de imagini trecură prin mintea lui Brooke în acel moment și toate erau cu reporteri și blițuri și cu un întreg alai de femei, care mai de care mai dornică s-o sfătuiască în ce mod sa

supraviețuiească durerii și umilinței prin care trecea. Înainte să apuce să-i explice din nou lui Julian că avea nevoie în primul rând să afle adevărul, cineva bătu în ușă.

Nici unul nu răspunse, dar Leo intră oricum, braț la braț cu Samara. Amândoi se uitară la Brooke.

— Bună, Brooke, ești OK? o întreabă Samara, pe un ton însă perfect indiferent.

Brooke îi întoarse un zâmbet prefăcut.

— Fiți atenți, voi doi, CBS vrea să vă ia un interviu după concert.

— Samara..., începu Julian, dar Leo îl întrerupse.

— La amândoi, continuă de parcă tocmai le anunța data execuției.

— Nu, pe bune acum...

— Știu, Julian, și îmi pare rău, dar trebuie să insist. Depinde de Brooke dacă vrea să te însoțească sau nu – Samara se opri s-o fixeze pe Brooke – dar trebuie să vă informez că și cei de la Sony ar aprecia foarte mult dacă ar fi de acord să facă asta. E clar că lumea e interesată de fotografiile alea. Așa că voi doi trebuie să vă prezentați acolo și să arătați lumii întregi că totul e OK.

Urmă un moment de tăcere, până când Brooke realizează că toți se uitau la ea.

— Cred că glumiți! Julian, spune-le că...

Julian continua să tacă. Când se simți, în sfârșit, în stare să-l privească din nou, îl văzu cum stătea pur și simplu acolo și se holba la propriile lui mâini.

— Nu, spuse Brooke.

— Încă cinci minute de solidaritate, te rog? Mergem acolo, zâmbim, le spunem că totul e OK și-apoi gata, suntem liberi.

Leo și Samara aprobau din cap atitudinea înțeleaptă și de bun-simț de care dădea dovadă Julian.

Brooke observă abia atunci că rochia ei era șifonată. Capul o durea foarte tare. Stătea acolo fără să zică nimic, dar măcar nu plângea.

— Brooke, vino aici, hai să discutăm, îi zise Julian, pe un ton care se voia rezonabil într-o discuție cu soția nebună și isterică.

Trecu de Samara și se postă în fața lui Leo, care bloca ușa.

— Scuză-mă, îi zise.

Cum el nu se dădu însă la o parte, nu-i rămase decât să se strecoare pur și simplu pe lângă el. Pentru ultima dată în acea seară, simți cum mâna lui umedă îi atinge ceafa.

— Brooke, stai puțin, OK?

Era vizibil iritat.

— Nu poți pleca așa. Sunt zece mii de camere care te așteaptă la ieșire. Te vor mânca de vie.

Se întoarse să dea ochii cu Leo, ținându-și respirația, în timp ce își apropia tot mai mult fața de a lui.

— Având în vedere ce bine mă simt aici, cred că prefer să-mi asum riscul ăsta. Iar acum te rog să-ți iei mâna dezgustătoare de pe ceafa mea și să te dai la o parte.

Și fără să mai adreseze vreun alt cuvânt cuiva ieși.

Fără haine.

Nola aranjase în așa fel încât mașina s-o aștepte la o anume intersecție din spatele clădirii Staples Center și, printr-un miracol – sau pur și simplu mulțumită faptului că oamenii nu obișnuiesc să plece la mijlocul ceremoniilor –, Brooke reuși să se strecoare până acolo fără să fie observată de paparazzi. Valiza ei era deschisă pe bancheta din spate, cu hainele îngrijit împăturite de o angajată drăguță de la Beverly Wilshire. Șoferul se dădu jos din mașină să o lase să se schimbe.

Se dezbracă repede de rochia de seară și își puse hainele ei obișnuite, apoi o sună pe Nola.

— Cum ai reușit să faci toate astea? o întrebă direct, fără să mai salute. Crede-mă, ai fi o asistentă personală grozavă.

Îi era mai ușor să glumească decât să-i explice prietenei ei cum se desfășurase până la urmă seara.

— Uite ce e, să nu crezi că ai scăpat – vreau să-mi povestești totul de la cap la coadă – dar, deocamdată, a avut loc o schimbare de plan.

— O schimbare de plan? Te rog să nu-mi spui că sunt nevoită să rămân aici în seara asta.

— Nu trebuie să rămâi acolo, dar nici nu poți veni aici. O haită de paparazzi mi-au înconjurat și mie casa. Sunt deja opt sau poate zece afară.

Mi-am și deconectat telefonul fix. Și, imaginează-ți, dacă asta se întâmplă în fața apartamentului meu, ce se întâmplă la tine acasă! Oricum, sunt sigură că nu vrei să ai de-a face cu așa ceva.

— Îmi pare rău, Nola.

— De ce să-ți pară? Nu trebuie. Nu-ți dai seama că asta e de departe cea mai incitantă chestie care mi s-a întâmplat mie vreodată? Îmi pare rău totuși că nu pot să te văd în noaptea asta. Dar ți-am rezervat un zbor cu US Airways până la Philadelphia și am sunat-o și pe mama ta s-o anunț. Avionul pleacă la zece și ajungi înainte de șase dimineața. O să te aștepte ea la aeroport. Sper că e OK?

— Nici n-am cuvinte să-ți mulțumesc. E mai mult decât OK.

Șoferul încă mai aștepta afară din mașină, vorbind la telefonul mobil, dar Brooke era nerăbdătoare să plece mai repede de-acolo, înainte s-o observe cineva.

— Amintește-ți să porți șosete drăguțe când o să trebuiască să te descălți la aeroport, pentru că îți garantez eu că se va găsi cineva pe-acolo să facă fotografii. Zâmbește cât mai mult și du-te direct în sala de așteptare de la *business class* – sunt mai multe șanse să nu te caute nimeni acolo.

— OK.

— A! Și lasă toate chestiile pe care le ai împrumutate în mașină. Șoferul le va duce la hotel și de acolo vor ajunge la stilistă.

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, Nola.

— Lasă asta, Brooke. Sunt sigură că și tu ai fi făcut la fel pentru mine, dacă soțul meu ar fi devenit megastar peste noapte, iar eu m-aș fi trezit brusc hăituită de paparazzi. Bineînțeles, asta ar presupune mai întâi să am un soț, ceea ce amândouă știm că e puțin probabil să se întâmple,

care să se mai dovedească și talentat, ceea ce e și mai puțin probabil...

— Sunt prea obosită acum să mă cert cu tine, dar, ca să știi, șansele tale la ora asta să fii fericită și să ai o relație de succes sunt mult mai mari decât ale mele. Cam de zece mii de ori mai mari, așa că termină cu văicăreala. Te iubesc, Nola.

— Și eu te iubesc. Și nu uita: șosete drăguțe și să mă suni.

Tot drumul de la Staples Center până la aeroport și l-a petrecut împăturindu-și rochia și depunând-o în punga ei, aranjându-și pantofii și bijuteriile în cutiile lor, pe care le găsi stivuite pe bancheta din spate. Abia când își scoase inelul cu diamant de pe degetul de la mâna stângă realizează că verigheta ei rămăsese la stilistă și își zise să-i spună lui Julian să i-o aducă. Refuză să cedeze impulsului de a considera că asta fusese un fel de semn.

Trei cocktailuri băute în avion îi garantară apoi cinci ore de odihnă, de care avea atât de mare nevoie, deși socotind după reacția mamei ei, când o zări lângă banda de bagaje, aceste cinci ore nu făcuseră chiar minuni. Brooke îi zâmbi și îi făcu semn cu mâna femeii care o aștepta la capătul scării rulante. Din neatenție, aproape că-l doborî pe tipul din fața ei.

Mama ei o îmbrățișă cu putere, apoi o împinse puțin în spate să o poată privi mai bine. Îi cercetă bluza din material flaușat, adidașii și coada de cal și apoi îi comunică:

— Arăți groaznic.

— Îți mulțumesc frumos, mamă. Nici nu mă simt prea grozav, oricum.

— Hai să mergem acasă. Mai ai vreun bagaj?

— Nu, numai asta, îi răspunse Brooke, arătând spre micuța valiză. Când trebuie să returnezi

rochia, pantofii, poșeta, bijuteriile și lenjeria, nu-ți mai rămâne mare lucru de împachetat.

Mama ei începu să-și croiască loc prin mulțime spre lift.

— Mi-am promis să nu te întreb absolut nimic până când nu te vei simți pregătită să-mi povestești tu singură ce s-a întâmplat.

— Mulțumesc, mamă.

— Deci...

— Deci ce? întrebă Brooke.

Ieșiră din lift. Aerul rece din Philadelphia o lovi în plină față, ca și cum mai avea nevoie să-i amintească ceva că nu se mai afla în California.

— Deci... oricând te simți pregătită... eu sunt aici. Indiferent despre ce-ar fi vorba.

— Da, mamă, mulțumesc.

Mama ei își aruncă mâinile în sus:

— Brooke! De ce mă torturezi?

— Cum adică te torturez? făcu Brooke pe inocenta. Nu fac decât să accept cu recunoștință oferta ta deosebit de amabilă de a-mi lăsa mai întâi puțin spațiu să respir.

— Știi foarte bine că oferta asta a fost numai așa...

Brooke își depuse valiza în portbagaj și-apoi se așeză pe scaunul din dreapta.

— Îmi dai voie măcar să respir cât durează drumul cu mașina, înainte să încep cu interogatoriul? Crede-mă, odată ce mă voi porni, nu vei mai putea să mă oprești.

Se simți mai ușurată când mama ei se apucă să sporovăiască și sporovăi tot drumul până la apartamentul ei din Center City, povestindu-i lui Brooke totul despre noile ei cunoștințe de la clubul de jogging. Chiar și în timp ce parcau mașina în garajul subteran și cât urcară cu liftul

până la apartamentul mamei ei de la etajul cinci, doamna Greene nu încetă să povestească. Abia după ce intrară în apartament și închiseră ușa, se întoarse spre Brooke.

Într-un rar moment de intimitate, mama ei o mângâie ușor pe obraz.

— Mai întâi, fă un duș. Am pus prosoape curate în baie și șamponul acela nou de lavandă, după care sunt înnebunită în ultima vreme. După asta, îți pun ceva să mănânci. O să-ți fac o omletă – știu, să fie numai din albușuri – și pâine prăjită. Apoi te culci puțin. Ai ochii roșii, ceea ce înseamnă că n-ai apucat să dormi cine știe ce pe avion. Ți-am pregătit deja dormitorul, am dat și drumul la aerul condiționat.

Își dezlipi mâna de obrazul lui Brooke și se duse la bucătărie.

Brooke trase adânc aer în piept, își târî valiza până în dormitor și se prăbuși pe pat. Înainte să apuce să-și scoată pantofii, adormise deja.

Când în sfârșit se trezi, mai mult din cauză că avea nevoie să meargă urgent la toaletă, poziția soarelui arăta că era deja după-amiază. Ceasul arăta 4.45, iar mama ei se auzea dincolo golind mașina de spălat vase. Îi trebuiră nu mai mult de zece secunde să-și amintească tot ce se întâmplase în noaptea trecută. Își căută telefonul mobil și se simți mulțumită când văzu douăsprezece apeluri ratate și tot atâtea mesaje, toate de la Julian, începând cu ora unsprezece, ora din California, și continuând până a doua zi dimineată.

Se ridică din pat și se duse mai întâi la baie, apoi în bucătărie, unde o găsi pe mama ei în fața mașinii de spălat vase, holbându-se la micuțul televizor care era montat în perete. Oprah tocmai îmbrățișa o invitată pe care nu reuși s-o identifice imediat.

— Hei, o salută Brooke, întrebându-se pentru a nu știu câta oară ce-o să se facă oare mama ei după ce Oprah va decide, în sfârșit, să se retragă, cine e?

Doamna Greene nici măcar nu se întoarse.

— Mackenzie Phillips, îi răspunse. *Din nou.* Îți vine să crezi? Oprah a invitat-o din nou, să verifice cum o mai duce.

— Și cum o mai duce?

— Păi, vorbim de o dependentă de heroină care a avut o relație de zece ani cu tatăl ei și care acum încearcă să-și revină. Nu sunt eu vreun psiholog, dar mă îndoiesc că, pe termen lung, femeia asta are vreo șansă să fie fericită.

— Corect, zise Brooke, în timp ce scotea un pachet de Oreos de o sută de calorii din cămară, pe care îl și deschise. Imediat ce începu să mănânce exclamă:

— Dumnezeuule, ce bune sunt. Și au numai o sută de calorii?

Mama ei pufni:

— Toată chestia e că îți aruncă în pungă numai câteva firimituri. Trebuie să mănânci cel puțin cinci pungi ca să te simți satisfăcut. E înșelătorie pe față.

Brooke zâmbi.

Mama ei închise televizorul și se întoarse cu fața spre ea:

— Hai să-ți fac omleta aia și pâinea prăjită acum, ce zici?

— Sigur că da, sună bine. De fapt, mi-e foame de mor, adăugă, în timp ce băga în gură ultimele resturi din pungă.

— Îți amintești când erați voi mici și obișnuiam să vă pregătesc câte-un mic dejun în loc de cină, de câteva ori pe lună? Erați amândoi înnebuniți.

Scoase o tigaie dintr-un sertar și o unse cu atâta ulei, încât părea că tocmai o scufundase sub apă.

— Mmm, sigur că-mi amintesc. Deși cred că, de fapt, făceai asta de câteva ori pe săptămână și nu pe lună și sunt sigură că numai mie îmi plăcea. Randy și tata își comandau pizza de fiecare dată când ne pregăteai ouă seara.

— Hai, Brooke, nu cred că se întâmpla atât de des. Vă găteam tot timpul.

— Aha.

— Pregăteam câte un curcan uriaș în fiecare săptămână. Și la toți vă plăcea.

Sparse o grămadă de ouă într-un castron și începu să le bată. Brooke deschise gura să protesteze când văzu că mama ei tocmai se pregătea să toarne în mixer ceea ce numea „sosul ei special” – un sos de soia cu vanilie care dădea ouălor un gust dulceag nesuferit – dar apoi se răzgândi. O să le înece pur și simplu în ketchup și o să le mănânce ca de obicei.

— Era semipreparat! zise Brooke, deschizându-și o nouă pungă de Oreos. Doar turnai peste curcan un borcan de sos de tomate.

— Era delicios și știi bine.

Brooke zâmbi. Mama ei știa foarte bine că era o bucătăreasă îngrozitoare și nici nu pretinsese de fapt vreodată altceva, dar le făcea plăcere să joace jocul ăsta.

Doamna Greene desprinsese omleta de tigaie și o împărți în două farfurii cu o furculiță de metal, după care scoase patru felii din prăjitor, pe care de asemenea le împărți, fără să observe că, de fapt, uitase să apese pe butonul de prăjire. Îi întinse lui Brooke o farfurie și îi arătă măsuta de lângă bucătărie.

Își duseră fiecare farfuria la masă, după care se așezară pe locurile lor obișnuite. Mama ei se duse înapoi în bucătărie să aducă două doze de

Cola dietetică, două furculițe, un cuțit, un borcan de Smucker's de struguri și un tub cu aromă de unt, apoi le desfăcu pe toate și le puse pe masă.

— *Bon appétit!* spuse încântată.

— Mmm, zise Brooke, plimbând prin farfurie omleta cu vanilie.

Își mânji cu aromă de unt o felie de pâine neprăjită și ridică doza de cola:

— Noroc!

— Noroc! Pentru...

Brooke observă că mama ei se oprise, probabil fiindcă era gata să spună „pentru că suntem împreună” sau „pentru noi începuturi” sau altceva de genul ăsta, care ar fi făcut trimitere, nu într-un mod foarte subtil, la Julian. În schimb, spuse:

— Pentru mesele gustoase și compania plăcută!

Mâncară repede, Brooke rămânând foarte plăcut surprinsă de faptul că mama ei încă nu o întrebase nimic. Bineînțeles, efectul invers al acestei tăceri era că acum ea însăși devenise disperată să discute. Lucru de care doamna Greene era probabil conștientă. Nu nimerea să bage mai repede ceainicul electric în priză de nerăbdare. Simțea că mai are puțin și explodează, până când, în sfârșit, reușiră să se instaleze pe canapea cu câte-o cană de Lipton în mână, chipurile să se uite pe DVD la ultimele trei episoade din *Brothers&Sisters*.

— Deci... probabil că arzi de nerăbdare să afli ce s-a întâmplat aseară, începu ea după ce luă mai întâi o înghițitură de ceai.

Doamna Greene scoase pliculețul de ceai, îl mai lăsă să picure puțin, după care depuse cana pe un șervețel care se afla pe masă. Brooke își dădu seama că făcea eforturi serioase să nu se uite în direcția ei. „Situația trebuie să fie gravă de tot”, se gândi. Mama ei nu era în nici un caz genul care să nu te preseze.

— Oricând ești tu pregătită, veni răspunsul evaziv, însoțit de un gest care voia să spună „din partea mea nu e nici o grabă“.

— Păi... Doamne, nici măcar nu știu de unde să încep! Totul e așa o porcărie.

— Începe cu începutul. Ultima dată când am vorbit eu cu tine a fost cândva în jurul prânzului, când tocmai te pregăteai să-ți pui rochia. Totul părea să fie în regulă atunci, așa că povestește-mi ce s-a întâmplat după...

Brooke se lăsă mai bine pe spătarul canapelei și își întinse un picior pe măsuta de cafea din fața lor.

— Da, cam din momentul ăla lucrurile au început s-o ia razna. Tocmai îmi pusesem rochia și bijuteriile, când a sunat Margaret...

— OK...

— Ei bine, e mult de povestit aici, dar n-are sens acum să intrăm în detalii. Mai pe scurt, m-a concediat.

— Ce-a făcut???

Mama ei reacționează de parcă abia atunci se trezise din somn. Avea aceeași expresie pe care o adopta altădată când Brooke se întorcea de la școală și îi povestea cum o necăjeau fetele rele în pauză.

— M-a concediat. Mi-a spus că nu se mai poate baza pe mine și că spitalul se îndoiește de capacitatea mea de a mă dedica așa cum ar trebui carierei.

— Ce tot spui acolo?

Brooke zâmbi și apoi scoase un oftat:

— Exact așa s-a întâmplat.

— Femeia aia probabil a înnebunit, zise mama ei, lovind în masă cu palma.

— Apreciez că dai dovadă de atâta încredere în mine, mamă, dar trebuie să recunosc că avea

și ea puțină dreptate. Nu pot să spun că am dat chiar tot ce aveam mai bun din mine la spital în ultimele luni.

Mama ei rămase tăcută câteva momente, de parcă nu mai știa ce să spună. Când în sfârșit deschise gura, îi spuse pe un ton blând, dar răspicat:

— Știi că întotdeauna mi-a plăcut de Julian, dar n-am de gând să te mint, când am văzut fotografiile alea am simțit că aș fi în stare să-l omor cu mâinile mele.

— Ce-ai spus? abia mai reuși să articuleze Brooke, simțindu-se din nou încolțită.

Nu uitase chiar cu totul de fotografii – cele care, după cum chiar soțul ei recunoscuse, nu arătau mult mai bine decât cele cu Sienna și Balthazar – dar reușise cumva, pentru o vreme, să facă abstracție de existența lor.

— Îmi pare rău, draga mea. Știu că nu e treaba mea și mi-am jurat că n-o să mă bag, dar nu poți pur și simplu pretinde că nu s-a întâmplat nimic. Ai nevoie de răspunsuri.

Brooke sări iritată.

— E destul de clar că Julian și cu mine avem o mulțime de lucruri de rezolvat. De fapt, nici nu-l mai recunosc pe noul Julian și asta nu numai din cauza unor imagini oribile surprinse de niște paparazzi.

Brooke se uită la mama ei, așteptând un răspuns, care însă nu veni.

— Ce e? întrebă din nou. La ce te gândești?

— N-ai apucat încă să vezi fotografiile, nu-i așa?

Era rândul ei să păstreze pentru un moment tăcerea, după care recunosc:

— Am vrut, dar nu pot. Totul o să devină atât de real când o să mă uit la ele...

Doamna Greene își strânse picioarele sub ea și se întinse puțin s-o ia pe Brooke de mână.

— Draga mea, te înțeleg, crede-mă că te înțeleg. Îmi imaginez că trebuie să te simți ca și cum te-ai afla pe marginea acoperișului unei clădiri foarte înalte. Și mă doare foarte mult să te văd așa, dar... cred că trebuie să le vezi.

Se întoarse să se holbeze la mama ei.

— Chiar așa crezi, mamă? Nu-mi spuneai tu întotdeauna, cam de fiecare dată când mă supăram după ce citeam vreo prostie prin ziare, că 99% din tot ce apare în tabloidele astea nu sunt decât minciuni și răstălmăciri?

— Am un exemplar din revistă la mine pe noptieră.

— La tine pe noptieră? aproape că țipă Brooke, urându-și imediat propria voce, care trăda un fel de combinație de panică și șoc. De când ai tu abonament la *Last Night*? Credeam că în casa asta nu se citește decât *O* și *Newsweek*.

— Mi-am făcut abonament de când tu și Julian ați început să apăreți regulat în paginile revistei. Era palpitant și voiam să știu și eu mai exact despre ce e vorba... când auzeam lumea vorbind.

Brooke râse, de data asta veselă.

— Ei bine, bănuiesc că nu-ți pare rău că ai făcut-o. Nu-i așa că revista asta e cu adevărat un fascinant izvor de informație?

— Chiar îmi pare rău că trebuie să-ți fac asta, dar prefer să știu că le-ai văzut cu mine prin preajmă. Du-te, te-aștept aici.

Brooke se uită la mama ei și văzu că suferea într-adevăr. Se ridică de pe canapea, străduindu-se din răspuțeri să ignore amestecul de teamă și groază care o copleșea. Drumul din sufragerie până în dormitorul mamei ei dură cel puțin o

eternitate. Apoi însă, până să se dezmeticească, se și trezi că stătea pe marginea patului. Justin Timberlake și Jessica Biehl, despărțiți de o linie în zig-zag, îi zâmbeau de pe copertă. Cuvintele „S-a terminat!” erau scrise cu roșu aprins undeva în partea de sus a paginii.

Consolată întrucâtva de ideea că Julian nu era încă destul de celebru ca să apară pe copertă, Brooke deschise la cuprins, cu gândul să caute la ce pagină erau fotografiile. Se dovedi însă că nu mai era nevoie să facă asta. Chiar în partea de sus a paginii, ocupând mai mult de jumătate din spațiu, se afla o fotografie cu Julian la una dintre mesele de pe terasa de la Chateau Marmont. Fata care se afla alături de el era pe jumătate ascunsă de o plantă imensă, dar i se putea totuși ghici profilul, așa cum stătea aplecată spre Julian, cu capul înclinat și gura deschisă, de parcă tocmai se pregătea să-l sărute. El ținea o bere în mână, în timp ce-i zâmbea fetei, arătându-i minunatele lui gropițe. Brooke simți că i se face greață, după care imediat îi trecu prin minte că revistele astea nu-și iroseau niciodată fotografiile de scandal în pagina de la cuprins. Ce era mai rău probabil că abia avea să urmeze.

Inspiră adânc și caută pagina 18. Îi era limpede acum că oricine pretindea că fotografiile alea oribile erau truate nu văzuse cele două pagini cu soțul ei încercând să seducă o altă femeie. Imediat urma o a doua versiune a primei fotografii, numai că de data asta Julian părea să asculte cu mare atenție ceva ce tipa tocmai îi șoptea în ureche. Fotografia era făcută la 23.38. Următoarea fotografie, care era făcută la 00.22, îl arăta pe Julian răsând, cu capul dat pe spate; tipa râdea și ea, de data asta însă având deja o palmă bine plasată pe pieptul lui. Se prefăcea oare că-l respinge? Sau

pur și simplu căuta o scuză să-l atingă? Cea de-a treia fotografie și ultima de pe prima pagină era cea mai rea: fata se lipise acum cu tot corpul de Julian, sorbind din ceva ce părea a fi șampanie. Julian încă mai ținea într-o mână sticla de bere, în timp ce cu cealaltă o pipăia deja pe tipă pe sub rochie. Se vedea clar, din poziția mâinii, că nu făcea altceva decât să pipăie coapsa tipei, deși întreaga mână și încheietura erau acoperite de material. Julian îi făcea tipei cu ochiul, afișând totodată acel zâmbet răutăcios care îi plăcea atât de mult lui Brooke, în timp ce ea îl privea cu adorație cu ochii ei mari și câprui. Era 1.03.

Urma apoi cireașa de pe tort, pentru care cei de la *Last Night* se simțiseră probabil foarte mândri. Următoarea pagină conținea o singură fotografie uriașă, un adevărat poster. Era 6.18. În fotografie apărea tipa singură, îmbrăcată în aceeași rochie, tocmai ieșind dintr-una din camerele aflate la parterul hotelului, de-a lungul piscinei. Avea părul în întregime răvășit și în general întreaga ei înfățișare sugera o „dimineață-de-după”. Își strângea poșeta la piept de parcă tocmai fusese luată prin surprindere de blițuri și avea ochii bulbucați de uimire. Cu toate astea însă, se mai putea citi ceva în expresia ei. Poate mândrie? Izbândă? Orice-ar fi fost, era clar că nu era în nici un caz vorba de rușine.

Brooke nu se putu abține să nu examineze fiecare fotografie în parte cu atenția unui om de știință aplecat asupra nu știu cărui specimen ciudat, în căutare de noi indicii. Abia după alte câteva minute și după ce studiasse intens ultima fotografie, realizează, în sfârșit, ce o deranja cel mai mult. Tipa nu era nici vreo actriță faimoasă, nici vreun fotomodel sau star pop, sau cel puțin Brooke n-o mai văzuse niciodată. Înfățișarea ei era absolut

comună. Părul femeii, puțin cam prea lung, cădea fără viață; purta o rochie bleu absolut obișnuită și avea niște trăsături comune – atât de izbitor de banale –, încât Brooke aproape că rămase fără aer când își dădu seama că, de fapt, tipa îi semăna. De la cele câteva kilograme în plus la machiajul neprofesionist și sandalele cam nepotrivite (tocurile un pic cam demodate și pielea un pic cam uzată), distracția lui Julian de la Chateau putea fi luată drept sora ei. Pe deasupra, ce o enerva încă și mai mult era faptul că își dădea seama că, probabil, dintre cele două, Brooke ar fi fost probabil considerată mai atrăgătoare.

Era destul de ciudat. Dacă soțul ei se gândise s-o înșele cu o străină pe care o întâlnise într-un hotel de la Hollywood, putea măcar să aibă bunul simț să-și aleagă o tipă cu adevărat sexy. Sau, cel puțin, una dintre tipele alea super artificiale, de plastic. Dar unde erau sânii imenși, siliconați, și unde erau blugii strâmți pe fund? Unde era bronzul artificial și unde erau șuvițele de cinci sute de dolari? „Și cum Dumnezeu a intrat femeia aia la Chateau?“, se întrebă Brooke. Chiar dacă era adevărat că nici măcar un muzician celebru nu avea parte chiar de fiecare dată de un fotomodel ca Giselle, nu putea să aibă totuși decența să găsească pe cineva care să arate cel puțin ceva mai bine decât propria lui soție? Brooke lăsa revista deoparte, complet dezgustată. Îi era mult mai ușor să se gândească la cât era de absurd că soțul o înșelase cu o copie mai puțin reușită de-a ei, decât să se gândească pur și simplu la faptul că o înșelase.

— Ești bine?

Vocea mamei ei o luă prin surprindere. Doamna Greene stătea în cadrul ușii, cu aceeași expresie îndurerată întipărită pe față.

— Ai avut dreptate, îi spuse Brooke. N-ar fi fost la fel de distractiv dacă m-aș fi uitat la fotografiile astea mâine, în trenul spre casă.

— Îmi pare rău, draga mea. Știu că în momentul ăsta așa ceva ți se pare imposibil, dar cred că ar trebui totuși să-l lași pe Julian să spună ce are de spus.

Brooke pufni nervoasă:

— Vrei să-mi spui că ar trebui să-i dau voie să-mi spună ceva de genul „Iubito, deși aș fi putut într-adevăr să vin acasă să petrec acea noapte împreună cu tine, am preferat în schimb s-o irosesc făcându-mi de cap cu sora ta geamănă mai puțin atrăgătoare. A! Și întâmplarea a făcut să fiu și fotografiat cu ocazia asta“.

Brooke își dădea seama de furia și sarcasmul care se simțeau în propria voce și în același timp se mira că nu-i vine să plângă.

Doamna Greene veni și se așeză lângă ea pe pat.

— Nu știu ce să-ți zic. Cert e că va trebui să se străduiască ceva mai mult. Dar hai să stabilim chiar acum un lucru: târfa aia nu e sora ta geamănă. Nu e decât o femeie tristă care a sărit pe soțul tău. Îi ești de departe superioară, din toate punctele de vedere.

Din cealaltă cameră se auziră acordurile piesei lui Julian, *For the Lost*. Mama lui Brooke o privi întrebătoare.

— E telefonul meu, îi explică Brooke, ridicându-se în picioare. Am descărcat piesa de pe internet în urmă cu câteva săptămâni. Iar acum va trebui să pierd probabil o noapte întreagă ca să-mi dau seama cum s-o scot.

Își localizează telefonul și văzu că o suna Julian. Ar fi vrut să-i poată vedea fața, dar nu putea.

— Alo, zise, așezându-se din nou pe pat.

— Brooke! Dumnezeuule, intrasem în panică! De ce nu mi-ai răspuns la apeluri? Nici măcar nu eram sigur dacă ai reușit sau nu să ajungi acasă.

— Nu sunt acasă, sunt la mama.

I se păru că-l aude cum își înăbușă o înjurătură, după care continuă:

— La mama? Credeam că ai spus că te duci acasă.

— Da, dar asta până când Nola m-a informat că apartamentul nostru este sub asediu.

— Brooke?

În fundal se auzi tare un sunet de claxon.

— Dumnezeuule, era cât pe ce să ne ciocnim de o mașină. Ce dracu' o fi cu tipul ăla?

Brooke tăcu.

— Brooke...

— Da?

Urmă o pauză, după care îl auzi spunând:

— Te rog, ascultă-mă...

Un nou moment de tăcere. Știa că el aștepta ca ea să spună ceva despre fotografii, dar n-avea chef să-i ofere satisfacția asta. Ceea ce, oricum, își dădu seama, era destul de trist. Era trist să joace asemenea jocuri de adolescenți, de genul încercă să nu-ți arăți sentimentele, cu propriul soț.

— Brooke, eu...

Se opri să tușească.

— Ăăă... nici nu-mi pot imagina cât de dureros trebuie să fi fost să te uiți la fotografiile alea. Cât de îngrozitor și oribil trebuie să fi fost...

Strângea atât de tare telefonul în mână, încât i se părea că o să-l facă bucăți, dar n-avea puterea să scoată un cuvânt. Dintr-odată, își simți gura încheștată, în timp ce lacrimile începuseră să-i șiroiască pe obraji.

— Și cât de rău trebuie să te fi simțit când toți reporterii ăia nesuferiți îți puneau întrebări aseară pe covorul roșu...

El tuși din nou, iar ea nu se putu abține să nu se întrebe dacă pur și simplu se înecase sau nu cumva răcise.

— Și pentru mine a fost destul de rău, dar nici nu-mi pot imagina cum trebuie să te fi simțit tu și...

Se opri în sfârșit din vorbit, așteptând să spună ea ceva, să-l salveze, dar ea nu putea scoate un cuvânt. Pur și simplu stătea acolo și plângea.

Rămaseră așa un minut întreg, poate două, până când el o întreabă:

— Iubito, plângi? Ah, Rook, îmi pare atât de rău...

— Am văzut fotografiile, îi răspunse până la urmă, mai mult în șoaptă, după care tăcu din nou.

Știa că trebuia să afle totul din gura lui, numai că o parte din ea încă mai refuza să știe.

— Brooke, arată mult mai rău decât s-au întâmplat lucrurile în realitate, vreau să știi.

— Ți-ai petrecut noaptea cu femeia aia, da sau nu? îl întreabă.

Își simțea gura de parcă îi era căptușită cu vată.

— N-a fost chiar așa.

Din nou tăcere. Iar tăcerea asta i se părea atât de reală, de parcă Julian s-ar fi aflat chiar lângă ea. Aștepta și încă se mai ruga în gând ca el să-i spună că totul fusese o imensă neînțelegere, o înscenare, pusă la cale de ziariști. În schimb, el nu spunea nimic.

— Bine, atunci..., se auzi spunând, bănuiesc că e și asta o explicație.

Vocea ei sunase foarte stins.

— Ba nu! Brooke, eu... n-am făcut sex cu tipa aia. *Îți jur.*

— Dar ieșea din camera ta la șase dimineața...

— Vorbesc serios, Brooke, n-am făcut sex.

Vocea lui suna patetic, aproape implora.

Apoi înțelese în sfârșit.

— Să înțeleg deci că n-ai făcut sex cu ea, dar ceva... ceva totuși s-a întâmplat, nu?

— Brooke...

— Vreau să știu ce s-a întâmplat, Julian.

Îi venea să vomite numai la gândul că era nevoită să aibă conversația asta cu soțul ei, care nu era, în esență, decât o versiune mai ciudată a clasicului „Cât de departe ați ajuns?”.

— Numai până la etapa „fără haine“, după care mi-am pierdut cunoștința. Nu s-a întâmplat nimic altceva, *îți jur, Brooke!*

„Fără haine.“ Era o formulare destul de stranie. Rece. Simți din nou că-i vine greață numai imaginându-și-l pe Julian zăcând gol în pat alături de altcineva.

— Brooke? Mai ești acolo?

Îl auzea că vorbește, dar nu mai înțelegea ce spune. Își îndepărtă telefonul de ureche și se uită la ecran; pe ecran era o poză cu Julian și Walter.

Rămase pe pat încă zece, poate douăzeci de secunde, uitându-se la fotografia lui Julian și ascultând vocea lui care urca și cobora. Inspiră adânc, duse telefonul la gură și spuse:

— Julian, eu o să închid acum. Te rog, nu mai încerca să mă suni. Am nevoie să mă lași singură o vreme.

Înainte să se piardă din nou cu firea, închise telefonul, îi scoase bateria și puse ambele obiecte în sertarul de la noptieră. Terminase cu discuțiile, cel puțin în noaptea aia.

După duș,
dar nu chiar *fresh*

— Ești sigură că nu vrei să urcăm cu tine, chiar dacă numai pentru cinci minute? o întreabă încă o dată Michelle, uitându-se la șirul de mașini cu geamuri fumurii, care așteptau aliniate de cealaltă parte a străzii, în fața clădirii unde locuia Brooke.

— Sunt sigură, îi răspunse Brooke, încercând să pară cât mai hotărâtă.

Avusese destul timp, pe parcursul celor două ore cât durase călătoria cu mașina de la mama ei până la New York, să-i pună la curent pe fratele ei și pe soția acestuia, Michelle, cu toată povestea cu Julian, așa că ajunseseră în Manhattan exact la fix ca ei să nu mai apuce să-i pună genul de întrebări în legătură cu soțul ei la care nu se simțea încă pregătită să răspundă.

— Am putea măcar să te însoțim până la ușa apartamentului? mai încercă Randy. Dintotdeauna mi-am dorit să-i trag una în freză unui paparazzo.

Scrâșni din dinți și le mulțumi din nou:

— Vă mulțumesc, dar cred că mă descurc. Oricum, probabil că sunt aici încă din noaptea

Premiilor Grammy și nu cred că au de gând să plece curând.

Randy și Michelle schimbă între ei niște priviri sceptice, așa că Brooke se văzu nevoită să insiste.

— Vorbesc serios. Mai aveți cel puțin trei ore de mers și deja se face târziu, așa că mai bine ați porni la drum. O să cobor, o să-i ignor când or să iasă din mașini și o să țin tot timpul capul sus. N-o să spun nici măcar „Nu, n-am nimic de comentat“.

Randy și Michelle mergeau la o nuntă în Berkshires și plănuiau să ajungă acolo cu o zi sau două mai devreme, asta fiind prima lor călătorie fără bebeluș de când acesta venise pe lume. Lui Brooke nu-i venea să creadă ce talie de invidiat avea Michelle după naștere, așa că se mai uită încă o dată cu admirație. Era aproape un miracol, având în vedere că în timpul sarcinii corpul cumnatei ei devenise aproape drept, fără nici un fel de formă. Brooke se gândise că îi vor trebui ani întregi lui Michelle până când avea să revină la silueta inițială, dar iată că numai după patru luni de la nașterea Ellei, cumnata ei arăta mai bine ca niciodată.

— Ei bine, atunci..., zise Randy, ridicând din sprâncene, după care o întrebă pe Michelle dacă nu avea cumva nevoie să folosească toaleta lui Brooke.

Brooke simțea că înnebunește. Avea nevoie de câteva clipe de respiro, înainte să sosească Nola și să urmeze a doua rundă de întrebări.

— Nu, n-am nevoie, îi răspunse Michelle și Brooke răsuflă în sfârșit ușurată. Dacă vrem să evităm aglomerația din trafic, ar fi mai bine să-i dăm drumul. Deci ești sigură că te descurci?

Brooke le zâmbi larg și se întinse s-o îmbrățișeze pe Michelle.

— Promit. Totul o să fie bine. Voi trebuie să dormiți și să vă distrați cât puteți, ne-am înțeles?

— De fapt, s-ar putea să nu ne trezim nici pentru nuntă, mormăi Randy, aplecându-se puțin la rândul lui, astfel încât Brooke să poată să-l sărute pe obraz.

Exact atunci începură și blițurile. Tipul care îi fotografia acum de pe cealaltă parte a străzii fusese primul care îi observase, chiar dacă Randy parcase destul de departe de intrarea clădirii unde locuia Brooke. Era îmbrăcat într-un hanorac și niște pantaloni de stofă și nu părea să facă nici cel mai efort de a-și ascunde intențiile.

— Uau, ăsta chiar era pe poziție, nu-i așa? N-a pierdut nici măcar o secundă, observă fratele ei, scoțând puțin capul pe fereastră ca să-l vadă mai bine pe tip.

— Pe ăsta l-am mai văzut. Îți garantez că în următoarele nu mai mult de patru ore o să apară pe internet o fotografie cu un titlu ceva de genul „Soția părăsită nu pierde timpul și își face un nou iubit“, îi răspunse Brooke.

— Vor menționa cumva și faptul că sunt fratele tău?

— În mod sigur nu. Și nici faptul că soția ta se află cu noi în mașină. Deși, dacă mă gândesc mai bine, mai există și posibilitatea să se hotărască asupra variantei triumphiului amoros, caz în care vom fi menționați, bineînțeles, toți trei.

Randy îi zâmbi amar.

— Totul e așa o mare porcărie, Brooke. Îmi pare rău.

Brooke îi strânse mâna.

— Nu-ți mai face griji pentru mine, bucură-te mai bine de excursia ta!

— Să ne suni dacă ai nevoie de ceva, da?

— Așa o să fac, promise, pe un ton care se voia vesel, dar care sunase chiar mai fals decât își imaginase că era posibil. Să conduci atent!

Coborî și le făcu semn cu mâna, până când îi văzu dispărând după colț, apoi o porni repede spre intrarea în bloc. Abia apucă să facă doi-trei pași, când ceilalți fotografi – probabil puși în gardă de primul bliț – dădură năvală din mașini și se strânsură într-o mulțime gălăgioasă și agitată în fața clădirii, așteptând-o.

— Brooke! De ce nu l-ai însoțit pe Julian la nici una dintre petrecerile de după ceremonie?

— Brooke! I-ai dat papucii lui Julian?

— Știai că soțul tău are o aventură?

— De ce soțul tău n-a venit încă acasă?

„Întrebarea asta chiar e bună“, se gândi Brooke, „exact asta mă întrebam și eu“. Țipau și îi băgau aparatele foto în față, dar ea își feri privirile și nu se uită la nici unul. Prefăcându-se că e foarte calmă, deși nu era deloc așa, deschise întâi prima ușă, o trase după ea, apoi o deschise și pe cea de-a doua. Blițurile continuară până când, în sfârșit, ușile liftului se închiseră în urma ei.

În apartament domnea o liniște ciudată. Adevărul era că sperase, deși știa că degeaba, că Julian avea să lase totul baltă și să vină acasă să încerce să rezolve cumva situația. Știa că programul lui era super încărcat și nenegociabil – primea și ea în fiecare dimineată prin e-mail programul lui, toate datele de contact și planurile de călătorie – și știa că n-ar fi fost prea ușor să anuleze toate acele aranjamente post-Grammy, ca să vină pur și simplu acasă câteva zile. Dar

asta nu schimba cu nimic faptul că ea își dorea cu disperare ca el să fi făcut totuși asta. Altfel, dacă nu intervenea nici o schimbare de plan, Julian avea să aterizeze pe aeroportul JFK peste două zile, joi dimineăta, după care urma o nouă serie de interviuri și emisiuni în New York, iar mai departe nu mai știa și încerca nici să nu se gândească.

N-avu timp decât pentru un duș foarte scurt și să-și facă niște popcorn la microunde, când se auzi deja sunând la ușă. Nola și Walter dădură buzna în holul strâmt, cu lesa răsucită vesel în jurul lor, iar Brooke se trezi râzând pentru prima dată după zile întregi, văzându-l pe Walter sărind mai mult de un metru în sus, cu intenția clară de a o linge pe față. Când, în sfârșit, reuși să-l ia în brațe, câinele începu să guițe ca un purceluș și s-o lingă pe unde apuca.

— Să nu te aștepti la așa ceva și de la mine, îi spuse Nola, strâmbându-se dezgustată.

Apoi se înduplecă și o îmbrățișă pe Brooke strâns, astfel încât, împreună cu Walter, formau acum un trio destul de amuzant. Nola o sărută pe Brooke pe obraz și apoi pe Walter pe botic, după care se îndreptă direct spre bucătărie, să toarne vodcă cu gheață și să pună câte-o măslină în două pahare.

— Dacă ceea ce se întâmplă acum jos e – și probabil că e – numai o parodie a ceea ce s-a întâmplat în Los Angeles, atunci cred că ai neapărată nevoie de asta, îi zise prietena ei, întinzându-i un pahar, după care se așeză lângă ea pe canapea.

— Deci, ești gata să-mi povestești ce s-a întâmplat?

Brooke oftă și luă o înghițitură. Lichidul era aspru, dar arsura pe care o simți pe gât și în

stomac îi făcea bine. Simțea că n-avea puterea să povestească totul de la capăt, punct cu punct, și chiar dacă știa că Nola o s-o înțeleagă cu siguranță, avea impresia că nici ea nu înțelegea de fapt prea bine ce i se întâmplase în noaptea aia.

Așa încât începu să-i descrie Nolei agitația asistenților, cum arăta apartamentul, rochia de la Valentino. O făcu să râdă povestindu-i despre agentul de pază de la Neil Lane care adusese bijuteriile și se lăudă cu coafura și unghiile ei perfecte. Trecu repede peste telefonul de la Margaret, insistând că probabil conducerea spitalului era dusă cu pluta și că de fapt și ea lipsise foarte mult de la muncă, după care se grăbi s-o liniștească pe Nola, care părea șocată, râzând și luând încă o înghițitură de vodcă. Îi descrise apoi cu lux de amănunte atmosfera de pe covorul roșu (mult mai cald decât mi-am imaginat – nu realizezi până când nu ajungi acolo cât de multe lumini sunt fixate spre zona aia) și cum arătau starurile în realitate (majoritatea păreau mai slabe decât în fotografii și mai bătrâne). Nola o întrebă despre Ryan Seacrest, iar ea îi răspunse că era absolut adorabil („dar tu știi că eu sunt o fană al lui Seacrest“), dacă John Mayer era într-adevăr atât de drăguț în realitate, încât să justifice toate cuceririle pe care le avea la activ („cred sincer că Julian e mai drăguț, ceea ce nu este tocmai de bun augur“), după care încercă fără succes să se hotărască cine arăta mai bine, Taylor Swift sau Miley Cyrus („deși nu sunt sigură că știu care e care“). Nici ea nu știa bine de ce, dar evitase să-i povestească Nolei despre întâlnirea cu Layla Lawson, despre cea cu femeia din baie și despre prelegerea pe care i-o ținuse Carter Price.

Evitase de asemenea cu bună știință să-i povestească Nolei cât de terminată se simțise când închisese telefonul, imediat după ce fusese concediată. Nu-i povesti nici cât de rece fusese Julian când îi spusese despre acele fotografii, cum ceea ce o deranjase cel mai mult fusese faptul că el părea mai mult preocupat de „impactul” pe care fotografiile urmau să-l aibă asupra publicului și nu de efectul lor asupra ei. Evitase să-i povestească ce agresivi fuseseră paparazzii cu întrebările lor umilitoare și insultătoare cât timp durase defilarea pe covorul roșu, în speranța că aveau să-i facă în cele din urmă să se întoarcă cu fața spre cameră. Și cum putea să-i explice prietenei ei sau oricui altcuiva cât de îngrozitor se simțise când Carrie Underwood cântase *Before He Cheats*, imaginându-și că fiecare dintre cei prezenți în sală se holba în acele momente la ei și zâmbea cu subînțeleș, cum simțise că înlemnește când Carrie ajunsese la refren: *Data viitoare când mai înșală pe cineva / Aceea nu voi fi eu.*

Omisese, de asemenea, partea în care plânse în mașină, tot drumul până la aeroport, și partea în care se rugase în gând ca Julian s-o implore, s-o *forțeze* să rămână, și cât de mult o duruseră protestele lui rostite cu jumătate de gură. Brooke încerca să uite că se urcase ultima în avion, sperând aiurea că Julian avea să apară dintr-o secundă în alta, așa cum se întâmplă în filme, implorând-o să nu plece și cum, după ce, în sfârșit, urcase, se holbase pur și simplu la poarta care se închidea în urma ei și cum îl urâse atunci mult mai mult pentru faptul că o lăsase să plece decât pentru orice altă crimă oribilă ar fi comis.

Când termină de povestit, se întoarce spre Nola să vadă în ce măsură rezumatul ei îi satisfăcuse așteptările:

Nola clătină din cap.

— Haide, Brooke, să înțeleg că până la urmă n-ai de gând să-mi povestești nimic din ceea ce e cu adevărat important?

— Din ceea ce e cu adevărat important? râse Brooke, dar râsul ei sună jalnic, trist. Povestea adevărată o poți găsi la pagina 18 în ultimul număr din *Last Night*.

Walter sări pe canapea și își sprijini bărbia pe coapsa lui Brooke.

— Brooke, te-ai gândit măcar o secundă că ar putea exista totuși o explicație logică pentru tot ce s-a întâmplat?

— E destul de dificil, să știi, să mai dai vina pe tabloide, atunci când soțul tău îți confirmă el însuși cele întâmplate.

Nolei nu-i venea să creadă.

— Julian a recunoscut...

— Da.

Nola își lăsă paharul pe masă și se holbă la Brooke.

— Cred că expresia pe care a folosit-o exact a fost „fără haine“. Ca și cum nici el nu are nici cea mai mică idee cum și în ce fel s-au întâmplat de fapt lucrurile.

— O, Doamne!

— Și susține că nu s-a culcat cu ea. Iar eu se presupune că ar trebui pur și simplu să cred lucrul ăsta.

Telefonul ei mobil sună, dar îi opri imediat soneria.

— Of, Nola, pur și simplu nu mă pot obișnui cu imaginea asta a lor goi, lungiți unul lângă altul. Și vrei să știi ce e și mai ciudat? Faptul

că am văzut că tipa nu e cine știe ce bombă sexy mă face să mă simt și mai rău. E ca și cum nici măcar nu poate invoca scuza că se simțea atâââat de pierdut și fotomodelul ăla super-atrăgător pur și simplu a tăbărât pe el în pat.

Luă revista și începu s-o fluture în fața Nolei.

— Vreau să spun, e atât de comună! Și asta ca să fim indulgenți. Și să nu uităm că și-a petrecut întreaga seară *curtând-o*. Încercând s-o seducă! Și atunci, chiar mai are pretenția să-l cred când spune că nu s-a culcat cu ea?

Nola își coborî privirea.

— Chiar dacă e adevărat, e clar că asta îi era intenția.

Brooke se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Se simțea epuizată și agitată și, în același timp, simțea că i se face din nou greață.

— Sau are o aventură sau, dacă nu, e clar că își dorește așa ceva. Aș fi o idioată dacă m-aș minți singură că lucrurile stau altfel.

Nola rămase tăcută.

— În ultima vreme, abia dacă mai reușim să ne vedem, iar, când ne vedem, ne certăm. Abia dacă mai facem sex. Când e plecat, sunt întotdeauna o mulțime de tipe care mișună pe lângă el în cine știe ce local, cu muzică și antren, și eu nici măcar nu știu exact unde se află. Plus toate zvonurile alea. Știu că orice soție abandonată din lumea asta speră că situația ei este diferită, dar aș fi o proastă dacă mi-aș imagina că așa ceva n-are cum să mi se întâmple tocmai mie.

Respiră adânc și clătină din cap.

— Dumnezeuule, se repetă exact istoria cu ai mei. Întotdeauna am fost sigură că așa ceva n-o să ni se poată întâmpla și nouă...

— Brooke, trebuie să vorbești cu el.

Brooke își ridică mâinile exasperată.

— Sunt absolut de acord cu tine, dar unde e? Mâncând pe fugă *sushi* în West Hollywood înainte să-și facă apariția în cine știe ce emisiune? N-am dreptate să mă gândesc că, dacă ar fi vrut cu adevărat să repare situația, acum ar fi trebuit să fie aici?

Nola luă paharul și început să-l clatine ca să-i amestece mai bine conținutul, cu o expresie pe față de parcă tocmai se întreba „Dar ar fi putut să fie?”.

— Bineînțeles că ar fi putut să fie aici, dacă într-adevăr ar fi vrut! Nu e președintele țării, nu e prins într-o operație chirurgicală de care depinde viața cuiva și nici nu ghidează cine știe ce rachetă prin cosmos, pentru a o ajuta să aterizeze în siguranță. Este un cântăreț, atâta tot, așa încât mă gândesc că ar fi putut să se rupă totuși puțin, având în vedere situația.

— Am înțeles și... când se presupune că se întoarce... totuși?

Brooke ridică din umeri, începând să-l maseze pe Walter după ceafă.

— Poimâine. Dar nu pentru mine, stai liniștită. New York-ul era deja în plan. Se pare că destrămarea căsniciei noastre pur și simplu nu poate fi strecurată în program.

Nola își lăsă paharul pe masă și se întoarce spre Brooke.

— Destrămarea căsniciei? Chiar ai de gând să faci asta?

Fraza rămase suspendată în aer.

— Nu știu, Nola. Sper din tot sufletul că nu vom ajunge până acolo, dar chiar nu văd cum vom reuși să trecem peste povestea asta.

Brooke încercă să-și reprime senzația de rău. Cu toate discuțiile din ultimele zile despre faptul că „aveau nevoie de timp”, că „ea avea nevoie

de puțin spațiu“ ca să „își dea seama cum să abordeze situația“, nu se gândise nici măcar o singură dată la posibilitatea ca ei doi să nu fie pur și simplu în stare să-și rezolve problemele.

— Uite ce e, Nola, urăsc că trebuie să fac asta, dar va trebui să te dau afară. Am nevoie să dorm.

— De ce? Dacă spui că ești șomeră, atunci ce treabă ai mâine?

Brooke râse.

— Îți mulțumesc pentru delicatețe. O să te anunț ce treabă am. Și să știi că nu sunt chiar șomeră, mai am încă cele douăzeci de oră pe săptămână la Huntley.

Nola își mai turnă puțină vodcă, fără să se mai deranjeze și cu măslinile de data asta.

— Nu trebuie să fii acolo decât abia mâine după-amiază. Chiar trebuie să te culci în secunda asta?

— Nu, dar am nevoie de câteva ore să suspin sub duș, încercând în același timp din răputeri să mă abțin s-o caut pe Google pe tipa de la Chateau, după care, când mă voi duce în pat, să plâng pân-adorm, îi răspunse Brooke.

Încercase să glumească, de fapt, dar până la urmă nu sunase prea amuzant.

— Brooke...

— Glumesc. Chiar nu sunt genul care să suspine sub duș. De fapt, probabil o să fac o baie.

— Dar nu pot să te las în starea asta.

— Bine atunci, dacă ții neapărat, poți să dormi pe canapea, dar eu chiar trebuie să mă pun în pat. Pe bune, Nola, sunt OK. Cred că am nevoie de puțin timp singură. Mama s-a abținut din răputeri, trebuie să recunosc asta, să nu mă deranjeze, dar totuși n-am apucat încă deloc să

stau singură. Nu că n-o să am destul timp la dispoziție...

Nu reuși s-o convingă pe Nola să plece decât după încă zece minute, iar, când prietena ei plecă, Brooke își dădu seama că nu se simțea deloc atât de ușurată pe cât se aștepta. Făcu o baie, își puse cea mai comodă pijama și cel mai jigărit halat și se urcă în pat, luându-și și laptopul cu ea. Se pusese de acord încă de la începutul căsătoriei lor că nu vor avea televizor în dormitor – aranjament care includea și computerul – dar având în vedere că Julian nu se afla niciunde prin preajmă, i se păru corect să-și descarce *27 de rochii* sau vreun serial ușor de comedie pentru femei, care s-o ajute să se deconecteze puțin de la tot ce i se întâmplase. Îi trecu prin minte că ar putea să-și aducă în pat și o cutie mare de înghețată, dar până la urmă se gândi că prea ar fi semănat toată faza a Bridget Jones și, până la urmă, renunță. Filmul se dovedi, în schimb, o idee destul de bună, așa că făcu tot posibilul să rămână concentrată pe ce se întâmpla pe ecran, în loc să-și lase mintea s-o ia iarăși razna. Imediat însă ce filmul se termină, făcu o greșală imensă. De fapt, chiar două.

Prima greșală a fost să-și asculte mesageria vocală. Îi trebuiă cel puțin treizeci de minute ca să poată trece în revistă toate cele treizeci și trei de mesaje care îi fuseseră lăsate din ziua Premiilor Grammy încoace. Diferența dintre cum sunau mesajele primite duminică, în care familia și prietenii îi urau noroc, și cele din ultimele zile, când aproape fiecare mesaj suna ca unul de condoleanțe, era copleșitoare. Majoritatea erau însă mesaje de la Julian, toate versiuni neînspirate ale aceluiasi „Pot să-ți explic“. Deși în toate

se regăsea același ton implorator, primul lucru pe care îl observă Brooke a fost că nici măcar unul nu conținea vreun „te iubesc“. Mai erau câte un mesaj de la Randy, de la tatăl ei, de la Michelle și de la Cynthia, toți oferindu-se s-o ajute și încercând s-o încurajeze; patru mesaje de la Nola, în care aceasta o întreba ce se întâmplă, în timp ce o punea totodată la curent cu ce mai făcea Walter; și un mesaj de la Helen, colega ei de la Huntley, cu care se întâlnise într-o zi întâmplător, într-o brutărie italiană. Celelalte erau de la prieteni vechi sau foști colegi sau de la simple cunoștințe și toate sunau de parcă tocmai murise cineva. Deși dispoziția ei era cât de cât bună înainte să se apuce să asculte toate acele mesaje, acum simțea din nou cum i se pune un nod în gât.

Cea de-a doua, și probabil cea mai gravă și stupidă dintre greșeli, a fost să intre pe Facebook. Era sigură că mulți dintre prietenii ei postaseră entuziasmați mai multe comentarii despre concertul lui Julian – din moment ce nu se întâmpla în fiecare zi ca vreunul dintre foștii lor colegi de liceu sau de facultate să cânte pe scena Premiilor Grammy. Ceea ce nu se așteptase însă, în mod naiv, să găsească, erau nenumăratele mesaje de încurajare care îi erau adresate ei: peretele ei era plin de mesaje de genul „Ești puternică, o să treci cu bine peste asta“, de la o prietenă de-a mamei ei, până la mesaje de genul „asta demonstrează încă o dată că toți bărbații sunt niște porci. Să nu-ți faci griji, suntem cu toții alături de tine“, de la Kaylie. În orice alte circumstanțe, mai puțin umilitoare, s-ar fi simțit minunat să se vadă înconjurată de atâta dragoste și mesaje de încurajare, dar acum i se părea pur și simplu înspăimântător ce i se întâmpla. Prima concluzie

incontestabilă pe care se vedea nevoită să o tragă de aici era că nefericirea ei devenise cât se poate de publică și că, printre aceia care știau ce i se întâmpla, nu se aflau numai necunoscuți. Nu-și putea explica de ce, dar i se păruse mai ușor să-și imagineze o mulțime de fețe necunoscute aplecându-se să examineze acele fotografii cu soțul ei de la Chateau, în timp ce acum, când realiza că prietenii și familia, colegii de muncă și toate cunoștințele ei le văzuseră și ei, i se părea mai mult decât putea suporta.

Cele două somnifere pe care le luase cu o seară înainte se dovediră suficiente pentru a o face să se simtă amețită și mahmură a doua zi, deși nu se dovediseră la fel de eficiente în a-i aduce somnul fără vise pe care și-l dorea cu atâta disperare. Dimineața și prima parte a după-amiezii trecură parcă învăluite în ceață, cu Walter agitându-se din când în când pe lângă ea și cu telefonul care suna întruna (și pe care îl ignora total), astfel încât, dacă n-ar fi fost îngrozită să piardă și slujba de la Huntley, probabil că ar fi sunat la școală să anunțe că e bolnavă. În schimb, trase de ea să facă un duș, mănca un sendviș cu unt de arahide și o porni spre metrou, suficient de devreme încât să aibă timp să ajungă în partea de est a orașului înainte de ora trei și jumătate. Ajunse cu un sfert de oră mai devreme, așa că avu timp să se oprească să admire câteva secunde fațada de piatră acoperită cu iederă a clădirii, după care observă un mic grup agitat de oameni undeva în stânga ușii de la intrarea în școală.

Un mic ciorchine de fotografi și, se părea, vreo doi reporteri (unul dintre ei dotat cu un microfon, iar celălalt înarmat cu un carnetel) înconjuraseră o blondă micuță într-un cojoc până

la glezne, cu părul prins în coc și o grimasă întipărită pe față. Fotografii erau așa de concentrați asupra femeii, încât nici n-o observară pe Brooke.

— Nu, n-aș spune că este vorba despre ceva personal, spunea femeia, clătinând din cap.

Se opri un moment să asculte întrebarea ce tocmai îi era adresată, după care clătină din nou din cap.

— Nu, n-am vorbit niciodată cu ea, fiica mea nu a avut nevoie să consulte un nutriționist, dar...

Brooke se opri să asculte și atunci realiză brusc că femeia vorbea despre ea.

— Vreau să vă spun că nu sunt singura care crede că genul acesta de atenție nu este benefic pentru o școală. Fiica mea ar trebui să se concentreze pe algebră și să joace hochei pe iarbă, în loc să răspundă la telefoanele unor reporteri avizi să-i smulgă comentarii pentru tabloide. Așa ceva este inacceptabil și tocmai de aceea Comitetul Părinților a hotărât să ceară demisia doamnei Alter.

Brooke simți că i se taie respirația, tocmai când femeia aceea dădea cu ochii de ea. Toată lumea – Brooke observă acum încă două mame care o flancau pe doamna blondă – se întoarse spre ea. Blițurile o luară razna în aceeași secundă.

— Brooke! O cunoșteai pe femeia care a apărut în fotografii alături de Julian?

— Brooke, intenționezi să-l părăsești pe Julian? L-ai mai văzut de sâmbătă?

— Ce părerea ai despre decizia Comitetului de Părinți de la Huntley, care a cerut să-ți dai demisia? Crezi că soțul tău e de vină pentru asta?

Era ca și cum se afla din nou pe covorul roșu, de data asta însă fără rochie, fără soțul ei și mai ales fără gardul de protecție care-i ținea departe pe paparazzi. Din fericire, se afla totuși acolo agentul de pază al școlii, un domn amabil în vârstă de șaizeci și ceva de ani care n-avea mai mult de un metru șaizeci, dar care avea o armă pe care o ținea acum îndreptată spre mulțimea de oameni, ordonându-le să se dea mai în spate și reamintindu-le că, dacă trotuarul era domeniu public, scările care duceau la ușa de intrare nu erau. Brooke îi aruncă o privire plină de recunoștință și se grăbi să se strecoare înăuntru. Era în același timp șocată și enervată, mai mult pe ea însăși, pentru că nu prevăzuse — nici măcar nu-i trecuse prin cap — că toată acea atenție nedorită din partea presei avea s-o urmărească și aici.

Trase puternic aer în piept și se îndreptă spre biroul ei de la parter. Rosie, secretara care se ocupa cu programările, își ridică privirile de la pupitrul ei imediat ce Brooke intră în anticamera unde își aveau cabinetele ea, Heather și ceilalți trei colegi. Discreția nu fusese niciodată punctul forte al lui Rosie, dar Brooke își dădu seama că de data aceasta avea să fie chiar mai rău decât de obicei. Era cazul să se pregătească sufletește să facă față unui set întreg de întrebări despre fotografii și despre mulțimea care aștepta afară.

— Bună, Brooke, anunță-mă după ce-ți mai revii după nebunia de-afară, Rhonda ar vrea să vorbească puțin cu tine înainte să începi consultațiile, începu Rosie, pe un ton care trăda o ușoară nervozitate, ceea ce avu darul s-o neliștească și mai mult pe Brooke.

— Da? Nu știi cumva de ce?

— Nu, îi răspunse Rosie, deși era evident că mințea. M-a rugat numai s-o anunț când vii.

— OK, să-mi dau mai întâi haina jos și să-mi verific mesajele. Durează două minute, bine?

Intră în cabinet, o cameră destul de micuță, în care abia încăpeau un birou, două scaune și un cuier, și trase ușor ușa după ea. Imediat o văzu pe Rosie prin ușa de sticlă cum ridică receptorul s-o anunțe pe Rhonda de sosirea ei.

Nu trecură mai mult de treizeci de secunde și se auzi o bătaie în ușă.

— Intră! zise Brooke, încercând să facă invitația să sune cât mai amabil.

Deși îi plăcea de Rhonda și o respecta și, deși o vizită din partea directoarei nu era neapărat un lucru ieșit din comun, sperase să evite în ziua aceea orice contact care nu era absolut necesar.

— Mă bucur că ai venit, pentru că și eu voiam să vorbesc cu tine în legătură cu cazul lui Lizzie Stone, o întâmpină Brooke, sperând să scape de orice avea să urmeze, deviind conversația înspre una dintre elevele pe care le consilia.

Și nu se opri.

— Nu pot să cred că antrenorul acela, Demichev, este lăsat să se ocupe de aceste fete. Ce vreau să spun este că, deși e minunat că reușește să scoată niște campioane din *nimic* – și n-am vrut să fac aici nici un joc de cuvinte – cred că este o simplă chestiune de timp până când una dintre aceste fete va muri efectiv de foame.

— Brooke, începu Rhonda, lungindu-i numele într-un fel ciudat, mă interesează ce spui și, de fapt, poate ar fi bine chiar să-mi scrii un raport despre asta, dar acum avem altceva de discutat.

— Despre ce e vorba? S-a întâmplat ceva? întrebă, simțindu-și dintr-odată inima bătându-i gata să-i sară din piept.

— Din păcate, da. Îmi pare rău că sunt nevoită să fac asta...

Expresia de pe chipul Rhondei era cât se poate de grăitoare. Bineînțeles, decizia nu îi aparținuse, preciză Rhonda; chiar dacă ea era directoarea școlii, era și ea presată la rândul ei din toate părțile, în special de părinți, care credeau că toată atenția din partea presei care era îndreptată acum asupra lui Brooke avea un efect negativ asupra școlii. Toată lumea înțelegea că nu era vina ei, că nici ei nu-i făcea probabil nici o plăcere să fie în permanență urmărită de ziariști, motiv pentru care nu-i cereau decât să-și ia o scurtă vacanță – plătită, bineînțeles – până când lucrurile aveau să se mai calmeze.

În timp ce Rhonda ajungea în sfârșit la „Sper că înțelegi că e vorba numai de ceva temporar și că nimănui nu-i face plăcere ce se întâmplă“, Brooke se gândea, abținându-se însă să-i spună și Rhondei, că nu ea, ci mama aceea ostilă, care ținea conferințe de presă în curte, era cea care expunea școala. Se abținu, de asemenea, să-i reamintească directoarei că ea nu menționase niciodată școala în nici unul dintre interviurile ei și că întotdeauna respectase intimitatea elevelor ei, discutând despre responsabilitățile ei la școală cel mult cu familia sau în cercul cel mai strâns de prieteni. În schimb însă, îi răspunse Rhondei, așa cum aceasta se și aștepta, că totul era OK, că înțelegea foarte bine, că știa că directoarea fusese forțată să ia această decizie și că se va întoarce imediat ce lucrurile aveau să se mai liniștească puțin. Nu mai târziu de o oră după ce avusese loc această conversație, când tocmai ieșea din cabinet, cu haina în mână și geanta pe umăr, Brooke se lovi de Heather.

— Hei, ai și terminat pe ziua de azi? Sunt absolut invidioasă!

Brooke simți nevoia să-și dreagă vocea, după ce avusese iarăși senzația că se îneacă.

— Mda. Se pare că am terminat nu numai pe ziua de azi, dar chiar pe mai multe zile de-acum încolo.

— Am aflat ce s-a întâmplat, îi șopti Heather, deși nu mai era nimeni altcineva în cameră.

Brooke se întrebă cum de Heather aflase oare așa de repede, dar își aminti imediat cât de repede circulau zvonurile în liceu.

Ridică din umeri.

— Asta e situația. Probabil că nici eu, dacă aș fi plătit 40 de mii de dolari pe an pentru ca fiica mea să studieze aici, n-aș fi fost prea încântată s-o știu hărțuită de paparazzi ori de câte ori iese pe ușa școlii. Rhonda mi-a povestit că unele dintre fete au fost contactate pe Facebook de reporteri care încercau să afle de la ele cum mă port la școală și dacă vorbesc vreodată despre Julian. Îți poți imagina așa ceva?

Oftă.

— Dacă într-adevăr așa stau lucrurile, probabil că cea mai bună soluție ar fi fost să mă concediez.

— Niște ticăloși! Sunt pur și simplu niște oameni răi. Ascultă, Brooke cred că ți-ar face foarte bine dacă ai cunoaște-o pe prietena mea. Știi... cea despre care ți-am povestit că soțul ei a câștigat *American Idol*? Îmi dau seama că nu foarte multă lume înțelege prin ce treci tu acum dar, crede-mă, ea înțelege foarte bine.

Heather șovăi. Brooke își dădu seama că era îngrijorată să nu fi insistat cumva prea mult.

Deși nu simțea nici cea mai mică tragere de inimă s-o cunoască pe prietena lui Heather din

Alabama – care în primul rând era mult mai tânără decât ea – ca să se plângă una la alta despre soții lor, se prefăcu totuși că este de acord:

— Sigur că da, trimite-mi adresa ei de e-mail și îi scriu câteva rânduri.

— O, nu-ți face probleme! O să ia ea legătura cu tine, dacă vrei.

Nu voia deloc, dar ce putea face? Nu-și dorea decât să plece mai repede de-acolo, până nu se mai intersecta cu altcineva.

— OK atunci, zise pe un ton care și ei i se păru că sunase ciudat.

Brooke se forță să-i zâmbească lui Heather, apoi îi făcu cu mâna și ieși, îndreptându-se spre ușa principală. Pe hol trecu pe lângă un grup de fete, dintre care una o strigă pe nume. Îi trecu prin minte să-și vadă de drum, să se comporte ca și când nu auzise nimic, dar pur și simplu nu era în stare să facă așa ceva și gata. Când se întoarse, o văzu pe Kaylie, care venea deja spre ea.

— Doamnă Alter? Plecați? Nu aveam întâlnire astăzi? Am auzit că e o haită întreagă de reporteri care vă așteaptă afară.

Brooke o privi pe fată care, ca de obicei, își răsucea nervoasă pe degete o şuviță de păr, și se simți imediat, nu știa nici ea de ce, vinovată.

— Îmi pare rău, draga mea, se pare că... trebuie să-mi iau câteva zile libere.

Văzu cum chipul fetei se întristează, așa că se grăbi să continue:

— Dar nu-ți face probleme, mă voi întoarce. În plus, sunt sigură că o să te descurci foarte bine.

— Dar, doamnă Alter, nu cred că...

Brooke o întrerupse și se aplecă spre ea, astfel încât ceilalți elevi să n-o poată auzi.

— Kaylie, tu nu mai ai nevoie de mine, îi spuse, cu un zâmbet pe care îl dorea liniștitor. Ești puternică și sănătoasă – probabil mai puternică și mai sănătoasă decât oricare dintre fetele astea – și-ți poți purta singură de grijă. Nu numai că ai reușit să te adaptezi foarte bine, dar ești una dintre vedetele trupei de teatru a școlii. Arăți minunat și te simți foarte bine... La naiba, nici nu știu ce ți-aș mai putea spune eu.

Kaylie îi întoarse zâmbetul și se aplecă să o îmbrățișeze.

— N-o să spun nimănui despre înjurătură, îi zise.

Brooke o bătu ușor pe braț și zâmbi cu subînțeles, deși încă mai simțea acel nod în gât.

— Ai grijă de tine. Să mă suni dacă ai nevoie de ceva. Și, crede-mă, n-o să scapi de mine așa ușor. O să mă întorc cât de curând, bine?

Kaylie aprobă din cap, în timp ce Brooke se abținea din răsuputeri să nu plângă.

— Și promite-mi, fără diete drastice stupide, OK? Am terminat deja cu asta, nu-i așa?

— Da, am terminat deja cu asta, îi zâmbi fata.

Brooke îi făcu cu mâna și se întoarse spre ieșire, hotărâtă să treacă fără să bage în seamă prin gloata obositoare de fotografii, care, imediat ce-o văzură, se repeziră cu aparatele asupra ei, aruncându-i întrebare după întrebare, și nu se opri până nu ajunse pe 5th Avenue. Se întoarse să se asigure că nu fusese urmărită, după care încercă să oprească un taxi, ceea ce era practic imposibil la ora patru după-amiaza. După încă douăzeci de minute pline de frustrări, sări într-un autobuz pe 86th Street, coborî la metrou și mulțumi în gând lui Dumnezeu pentru scaunul liber pe care îl găsi în ultimul vagon.

Închise ochii și se lăsă pe spate, fără să-i mai pese că părul ei atingea acea porțiune de perete de care fel și fel de oameni își sprijineau în fiecare zi pletele lor jengoase. Deci cam așa se simțea cineva care era concediat nu o singură dată, ci chiar de două ori, în decurs de o singură săptămână. Tocmai însă când începea să-și plângă de milă, deschise ochii și se trezi cu Julian care îi zâmbea dintr-o reclamă.

Era aceeași fotografie pe care o mai văzuse de mii de ori, cea care se afla inclusiv pe coperta albumului, dar pe care n-o mai văzuse niciodată până atunci la metrou și nici nu observase înainte cum fotografia îți dădea senzația că el se uită direct în ochii tăi. Își dădu imediat seama de ironia faptului că el se afla acolo, cu ea, deși nu se afla niciodată cu ea. Se ridică și se mută în celălalt capăt al vagonului, unde găsi un scaun de unde nu se vedeau decât reclame la proceduri de cosmetică dentară și cursuri de limbă engleză. Se uită din nou pe furiș în direcția lui Julian și simți încă o dată cum i se strânge stomacul când privirea aceea continuă s-o fixeze. Indiferent din ce poziție privea, ochii lui nu încetau s-o urmărească, ceea ce avea darul, împreună cu gropițele din obraz, s-o facă să se simtă și mai rău decât se simțea deja.

Iubit cu vilă și un copil

— Brooke, dacă nu vrei să mai ascuți nimic din ce vreau să-ți spun în seara asta, te rog, ascultă măcar asta: eu cred cu adevărat că merită să luptăm pentru noi.

Julian se întinse și îi luă mâna într-a lui.

— Vreau să lupt pentru căsnicia noastră.

— O abordare în forță, observă Brooke, bravo!

— Haide, Rookie, eu vorbesc serios.

În mod cert, situația nu era deloc amuzantă, dar simțea cu disperare nevoia să mai destindă puțin atmosfera, cât de puțin. În cele zece minute de când Julian se întorsese acasă, se purtasera ca doi străini. Politicoși, prudenți, absolut ca doi necunoscuți.

— Și eu vorbesc serios, îi răspunse pe un ton calm.

Apoi, pentru că el nu mai zise nimic, îl întreabă:

— De ce nu te-ai întors mai devreme? Știu că ai avut tot felul de obligații, dar e deja joi. Să înțeleg că problemele noastre nu sunt pur și simplu destul de importante pentru tine?

Justin o privi surprins.

— Cum poți să gândești așa, Rook? Știi bine că aveam amândoi nevoie de câteva zile ca să ne gândim. Totul s-a întâmplat așa de repede, am senzația că totul se destramă în jurul nostru...

Ceainicul începu să șuiere. Brooke știa fără să mai întrebe că lui Julian nu-i plăcea ceaiul de lămâie și ghimbir pe care și-l pregătise, dar se gândise că nu i-ar fi displăcut dacă i-ar fi pregătit și lui un ceai verde. Încercă un scurt moment de satisfacție când el acceptă recunoscător lichidul fierbinte și sorbi o înghițitură.

Își strânse degetele în jurul căni.

— Nici nu știu cum să-ți spun cât de rău îmi pare. Când mă gândesc prin ce trebuie să fi trecut tu când ai văzut...

— Dar nu tâmpeniile alea de fotografii contează cel mai mult! se trezi Brooke strigând, mult mai tare decât intenționase.

Apoi tăcu un moment.

— A fost oribil, dureros și jenant pentru mine să le privesc, e foarte adevărat, dar ceea ce mă deranjează încă și mai mult este nu existența lor, ci cauzele care au dus la existența lor.

Când văzu că el tot nu răspunde, continuă:

— Nu înțeleg ce Dumnezeu s-a întâmplat în noaptea aia.

— Rook, ți-am spus: am făcut o greșală stupidă, una singură, și îți spun sigur că nu m-am culcat cu ea. Și cu nimeni altcineva, se grăbi să adauge.

— Atunci, ce ați făcut, mai exact?

— Nu știu... Eram mai mulți la masă... apoi câțiva dintre ei au plecat, apoi au plecat și alții și bănuiesc că, la un moment dat, eu și ea am rămas singuri.

Simplul fapt că îl auzea pe Julian spunând „eu și ea”, referindu-se la o altă femeie, îi făcea greață.

— Nici măcar nu știu cine e, de unde e...

— Nu-ți face probleme din cauza asta, îi replică Brooke imediat, pe un ton sarcastic. Sunt sigură că toată America e dispusă să te ajute să rezolvi rapid dilema asta. Janelle Moser, 24 de ani, dintr-un mic orașel din Michigan. Se afla în New York cu ocazia unei petreceri a burlacilor în cinstea uneia dintre prietenele ei. Singurul lucru care rămâne un mister este cum dracu' a reușit să intre la Château în noaptea aia.

— Nu...

— Și, în caz că te interesează, deși cred că tu știi asta mult mai bine decât cei de la *Last Night*, să știi că sunt naturali.

Julian oftă.

— Băusem prea mult și ea s-a oferit să mă conducă până în fața camerei.

Se opri să-și treacă degetele prin păr.

— Și... apoi?

— Ne-am prostit puțin, apoi ea s-a dezbrăcat. A făcut pur și simplu striptease, fără nici o pretenție sau altceva. Asta m-a făcut să mă trezesc la realitate, așa că i-am spus imediat să se îmbrace, ceea ce a și făcut, numai că între timp începuse să plângă, repetând întruna cât se simte de penibil. Așa că am încercat s-o calmez, oferindu-i încă ceva de băut. După asta nu-mi mai amintesc decât că m-am trezit a doua zi dimineată complet îmbrăcat, iar ea dispăruse.

— Dispăruse? Și vrei să spui că tu ți-ai pierdut pur și simplu cunoștința?

— Da, dispăruse. Nu mi-a lăsat nici un bilet sau așa ceva. De fapt, până să-mi spui tu mai devreme, nici măcar nu-mi aminteam cum o cheamă.

— Sper că îți dai seama că nu am cum să cred așa ceva.

— Numai ea s-a dezbrăcat, eu nu. Și, Brooke, nu știu cum altfel să-ți spun asta sau cum pot să te conving, dar îți jur pe viețile noastre și pe viețile tuturor celor pe care îi cunoaștem și îi iubim că lucrurile s-au petrecut exact așa cum îți spun.

— De ce ai făcut-o? De ce ai invitat-o înăuntru și de ce ai sărutat-o? îl întrebă fără să mai aibă puterea să-l privească în ochi. Și de ce tocmai pe ea?

— Nu știu, Brooke. Ți-am spus deja, am băut prea mult, nu mai gândeam limpede, mă simțeam singur...

Se opri și-și masă tâmplele.

— A fost un an greu. Programul a fost infernal, eu fiind mai mereu plecat, faptul că nu mai reușeam practic să ne vedem... Știu că nu am nici o scuză, Brooke, și știu că am dat-o în bară – crede-mă, știu –, dar te rog să înțelegi că n-am regretat niciodată în toată viața mea ceva mai mult decât am regretat noaptea aia.

Brooke își ascunse mâinile sub ea, într-o încercare disperată de a le opri din tremurat.

— Dar ce vom face de-acum încolo, Julian? Nu mă refer numai la ce s-a întâmplat acum, dar în general ce vom face? Tu singur ai spus că abia dacă mai apucăm să ne vedem. Adevărul este că, practic, noi doi ducem două vieți separate. Spune-mi, cum putem rezolva situația *asta*?

Veni mai aproape de ea pe canapea și încercă s-o ia în brațe, dar Brooke rămase nemișcată ca o statuie.

— Nici mie nu mi-a fost ușor, să știi, să văd cât de greu îmi este ție, dar am crezut întotdeauna că amândoi ne-am dorit asta, îi zise el.

— Poate că da, amândoi ne-am dorit asta. Și sunt sincer fericită pentru tine. Dar asta nu

înseamnă că succesul tău are vreo legătură cu *mine*. Asta nu este viața *mea*. Nu este nici măcar viața *noastră*. Este pur și simplu viața *ta* și atât.

Julian deschise gura să spună ceva, dar ea îl opri.

— Adevărul este că n-am știut cum o să fie, că nu mi-am putut imagina că o să fie așa, pe vremea când tu te aflai în fiecare zi în studio, înregistrând pentru album. Era o șansă la un milion ca toate astea să ți se întâmple, indiferent cât de talentat și de norocos ești, dar uite că s-au întâmplat! Și ți s-au întâmplat *ție*!

— Nici în cele mai nebunești și sălbatice fan-tezii sau coșmaruri, nu mi-am imaginat nici eu că o să fie așa, zise Julian.

Trase din nou aer în piept, pregătindu-se să-l pună la curent cu concluzia la care ajunsese ea în ultimele trei zile:

— Nu sunt sigură că pot face față.

Rămaseră câteva minute în tăcere.

— Ce vrei să spui? o întreabă el în cele din urmă, după ce trecuse parcă o eternitate. Ce încerci de fapt să-mi spui?

Începu să plângă. Nu era un plâns isteric, cu sughițuri și oftaturi, ci un plâns mai degrabă liniștit.

— Nu cred că pot să trăiesc așa. Nu cred că m-aș putea adapta la genul ăsta de viață, nici chiar dacă aș vrea. Era destul de greu și înainte, dar acum, după tot ce s-a întâmplat... și știu că asta se va repeta... iar și iar...

— Tu ești dragostea vieții mele, Brooke. Ești prietena mea cea mai bună. Nu e nevoie să te adaptezi la nimic, tu ești singura care contează.

— Ba nu-i așa!

Își șterse obrazul cu dosul palmei.

— Nu mai există cale de întoarcere acum.

Julian părea obosit.

— Dar nu va fi întotdeauna așa.

— Ba sigur că va fi, Julian! Cum să nu fie? Nu va urma un al doilea album? Apoi un al treilea? Și ce se va întâmpla când vor urma concertele internaționale? Când vei fi plecat luni întregi? Ce vom face atunci?

În sfârșit, păru să înțeleagă și el. În orice caz, arăta acum de parcă îi venea și lui să plângă.

— Pur și simplu ne aflăm într-o situație imposibilă.

Încercă să zâmbească, în timp ce își șterse o nouă lacrimă.

— Tipii ca tine nu se căsătoresc cu tipe ca mine.

— Ce vrei să spui cu asta? o întrebă, chipul lui arătând acum complet răvășit.

— Știi foarte bine ce vreau să spun, Julian. Tu ești acum o celebritate, iar eu sunt o tipă ca oricare alta.

Mai rămaseră uitându-se unul la altul încă zece secunde, apoi treizeci de secunde, un minut întreg. Nu mai era nimic de zis.

Zece zile mai târziu, când auzi bătaia în ușă, la zece dimineața, într-o duminică, Brooke presupuse că era instalatorul, care venea să-i desfunde dușul. Se uită cu un ochi critic la pantalonii decolorați pe care-i purta prin casă și la tricoul lălâu cu care era îmbrăcată, dar, în cele din urmă, se hotărî că domnul Finley n-avea decât s-o suporte și așa. Arboră un zâmbet superficial și se duse să deschidă.

— Dumnezeule! exclamă Nola, după ce-o examinează mai întâi din cap până-n picioare.

Pufni a dispreț undeva în direcția apartamentului gol și anunță:

— Simt că mi se face rău.

Nola arăta fantastic, ca de obicei. Purta o pereche de ghete cu toc înalt, blugi strâmți închiși la culoare, un pulover pe gât, din cașmir, și una dintre acele gecă foarte scumpe umplute cu puf, care, în mod uimitor, o făcea să pară mai slabă, deși de obicei oamenii care îmbrăcau așa ceva arătau de parcă ar fi fost vârați într-un sac de dormit. Era roșie în obraji de la gerul de-afară, iar părul ei blond era ciufulit și arăta foarte sexy.

— Pfui! Chiar trebuie să arăți așa când vii aici? o întreabă Brooke, după ce o examinează la rândul ei pe Nola, din cap până în picioare. De fapt, cum ai reușit să intri?

Nola făcu câțiva pași, își scoase geaca și se așază pe canapea. Se strâmbă cât putu mai sugestiv, în timp ce împingea mai încolo cu vârful degetelor cutia cu cereale de pe măsută.

— Încă mai am la mine cheia, de când am avut grijă pe Walter. Dumnezeuule, dar e chiar mai rău decât mi-am imaginat!

— Nola, te rog, nu vreau să aud nimic.

Brooke își turnă suc de portocale într-un pahar și, fără să-i ofere și prietenei ei unul, îl goli dintr-o singură înghițitură.

— Poate ar fi mai bine să pleci.

Nola pufni a dispreț.

— Crede-mă că-mi surâde ideea. Dar... nu pot să fac asta. În schimb, noi două o să ieșim azi împreună la o plimbare.

— Asta s-o crezi tu! Nu merg nicăieri!

Brooke își prinse coama de păr nespălat într-o coadă și se lăsă să cadă în fotoliul din fața canapelei. Cel pe care ea și Julian îl cumpăraseră de la o piață de vechituri din Lower East Side, pentru că lui Julian i se păruse că nuanța catifelei era aceeași cu nuanța părului ei.

— O, ba da, o să mergi. De fapt, știi ce, trebuie să recunosc că nu mi-am imaginat cât de gravă e de fapt situația aici, dar uite cum facem: eu o să trec pe la birou câteva ore – Nola se uită la ceas – dar o să mă întorc la ora trei fix și te scot să luăm masa împreună.

Brooke deschise gura să protesteze, dar Nola n-o lăsă.

— În primul rând, curăță mizeria asta. În al doilea rând, spală-te. Începi să arăți exact ca tipul clasic de iubită părăsită, care suferă în mizerie.

— Mersi.

Nola ridică cu vârful degetelor o cutie goală de înghețată Haagen-Dazs și o fulgeră pe Brooke cu privirea.

— Trebuie să te aduni, bine? Ocupă-te de ce ți-am spus și ne vedem peste câteva ore. Te avertizez de pe acum că, dacă îți trece cumva prin cap să mi te împotrivești, de azi încolo nu mai ești prietena mea.

— Nola... scânci Brooke, simțindu-se deja înfrântă.

Nola se ridicase însă și se îndrepta acum spre ușă.

— Revin. O să iau cheia cu mine, așa că nici să nu te gândești să fugi sau să te-ascunzi.

Și ieși.

După ce fusese obligată să-și ia vacanță de la Huntley și după ce supraviețuise acelei discuții oribile cu Julian, Brooke abia dacă se mai dăduse jos din pat. Urmase tot ritualul – răsfoise numerele vechi din *Cosmo*, devorase cutii întregi de înghețată, plus câte-o sticlă cu vin alb în fiecare seară, se uitase pe laptop la toate cele trei sezoane ale serialului *Private Practice* și, ciudat, se simțise chiar bine. Nu mai trândăvisese așa de când

avusese febră glandulară în primul semestru la Cornell, când fusese nevoită să-și petreacă întreaga vacanță de iarnă – cinci săptămâni – în pat. Dar Nola avea dreptate, era timpul să se ridice din pat și să iasă. Plus că și ei începea să i se facă deja cam silă de propria persoană, ceea ce însemna că într-adevăr era timpul.

Rezistă cu stoicism impulsului de a se întoarce în pat, își puse pantalonii de jogging și adidașii și ieși să dea o tură. Era destul de cald afară pentru acea perioadă a anului – a doua săptămână din februarie –, mizeria care mai rămăsese după furtuna de zăpadă de săptămâna trecută fiind deja uscată. Simțindu-se învigorată și mândră de voința de care dădea dovadă, făcu apoi un duș lung și fierbinte. După duș se vâri iarăși sub pături cât i se usca părul, timp în care citi câteva capitole din cartea pe care o avea pe noptieră, apoi își prepară o gustare sănătoasă: un bol de fructe feliate, o bucată mică de brânză telemea și o brioușă englezească numai din grâu, prăjită. Abia după ce făcu toate astea, se simți pregătită să înfrunte și haosul care domnea în apartament.

Curățenia îi luă nu mai puțin de trei ore, dar îi făcu mult mai bine decât orice altceva își putea imagina. Pentru prima dată după luni de zile, șterse praful, dădu cu aspiratorul, spălă pe jos, spălă în bucătărie și în baie. Își rearanjă hainele în dulap (ignorându-le total pe cele ale lui Julian), le scoase pe cele vechi sau pe care nu le mai purta, făcu ordine în dulapul de pe hol și în sertarele din camera de zi și, în sfârșit, schimbă cartușul de la imprimantă, pe care i se părea că nu-l mai schimbase de secole, sună la Verizon în legătură cu o greșală de pe factură și își

notă pe un bilețel să nu uite să se programeze pentru examenul ginecologic anual, apoi făcu programări la dentist pentru amândoi (indiferent cât de supărată era pe el, nu i-ar fi dorit totuși să aibă carii) și încă o programare la veterinar pentru Walter.

Simțindu-se deja ca o zeiță a eficienței și organizării, când auzi soneria la ora trei fix, deschise ușa la perete, recompensând-o pe Nola cu cel mai larg zâmbet de care era capabilă.

— Uau! Arăți din nou ca o creatură umană. Ala e cumva ruj?

Brooke încuviință, mulțumită de reacție. O urmări cu privirile pe Nola, care și începuse să inspecteze apartamentul.

— Sunt impresionată! îi declară. Trebuie să recunosc că nu-mi pusesem prea mari speranțe în tine, dar mă bucur foarte mult că m-am înșelat. Alese o jachetă neagră din dulapul de pe hol și i-o întinse lui Brooke. Hai să vedem cum mai arată lumea de-afară.

Brooke își urmă prietena în stradă, apoi pe bancheta din spate a unui taxi și la o masă în Cookshop, una dintre cafenelele lor favorite din West Chelsea. Nola comandă câte-o cafea și câte un Bloody Mary și insistă ca Brooke să ia câte trei înghițituri din fiecare, înainte s-o lase să deschidă gura.

— Perfect, zise, după ce Brooke se conformă ordinului, nu-i așa că acum te simți mult mai bine?

— Ba da, zise Brooke, care dintr-odată simți că îi venea din nou să plângă.

În ultima săptămână, plânsul revenise intermitent și nimic nu-l putea opri. De data asta, cauza fusese cuplul cam de vârsta ei care împărțea

la o masă vecină o porție de frigănele. Se prefăceau că se luptă pentru fiecare bucățică, fiecare pretinzând la rândul lui să ia o înghițitură înainte ca celălalt să apuce să-și înfigă furculița. Apoi râdeau și schimbau acea privire, care părea să spună „nimeni altcineva nu mai există pe lume în afară de noi“. Acea privire pe care Julian o schimba acum cu femeii străine în camere de hotel.

Și iarăși se trezi în cap cu imaginea lui Julian și Janelle, goi, îmbrățișați, sărutându-se pasional. Și-l imagina sugând buza de jos a femeii aceleia așa cum obișnuia să facă...

— Te simți bine? o întrebă Nola, care se întinsese peste masă s-o ia de mână.

Încercă să-și reprime lacrimile, dar nu putea. Aproape din senin, picături mari, fierbinți, începură să-i cadă pe obraji și, deși nu suspina și nu tremura, Brooke avea impresia că n-o să se mai poată opri niciodată.

— Îmi pare rău, reuși să îngaime în cele din urmă, încercând să-și șteargă cât mai discret cu putință lacrimile cu un șervețel.

Nola îi împinse paharul cu Bloody Mary mai aproape.

— Mai ia o înghițitură. Așa. E normal să plângi, draga mea, ai nevoie să te descarci.

— Îmi pare rău, e jenant, șopti Brooke.

Aruncă pe furiș o privire în jur, dar nimeni nu părea să-i acorde vreo atenție.

— Ești supărată, e normal, îi mai zise Nola, pe un ton mai blând decât își amintea să-l fi avut vreodată prietena ei. Când ai vorbit ultima dată cu el?

Brooke își suflă delicat nasul, după care imediat se simți vinovată că folosise pentru asta un șervețel de la restaurant.

— Am vorbit alaltăieri seară. Era în Orlando, filmând ceva pentru Disney World, cred, și se pregătește să plece în Anglia pentru o săptămână. Un concert foarte bine plătit sau un festival de muzică, nu mai știu exact.

Nola strânse din buze.

— Eu am decretat că avem nevoie de mai mult timp, Nol. I-am cerut să plece în noaptea aia și i-am spus că am nevoie de mai mult timp și spațiu ca să mă pot gândi. Dacă el e plecat acum, e numai fiindcă eu am insistat, zise Brooke, întrebându-se singură de ce oare mai simțea nevoia să îi ia apărarea lui Julian.

— Și acum... când urmează practic să vă mai vedeți? Crezi că va catadicsi să vină acasă după ce se întoarce din Anglia?

Brooke ignoră ironia din vocea prietenei ei.

— Se întoarce în New York, da, dar nu vine acasă. I-am spus că ar trebui să-și găsească să stea în altă parte, până când ne vom hotărî ce vom face mai departe.

Chelnerul veni să le ia comanda. Din fericire, nu le aruncă nici măcar o privire. Imediat ce îl văzu plecat, Nola continuă:

— Și despre ce ați vorbit? Ați progresat în vreun fel?

Brooke își strecură un cub de zahăr în gură, savurându-i dulceața în timp ce i se topea pe limbă.

— Dacă am progresat în vreun fel? Nu, n-aș spune. Ne-am certat în legătură cu nunta lui Trent.

— Ce e cu nunta lui Trent?

— El crede că, din respect pentru Trent și Fern, ar trebui să-i anunțăm că nu mai putem merge. Crede că le-am strica ziua cu toată drama noastră. Nu vrea pur și simplu să dea ochii cu toată

familia lui și cu toți cei cu care a crescut. Ceea ce pot să înțeleg, teoretic, totuși cred că ar trebui să treacă peste asta. E nunta verișorului lui.

— Și cum a rămas până la urmă?

Brooke oftă.

— Știu că l-a sunat pe Trent și că au vorbit despre asta, dar nu știu cum a rămas. Probabil că nu va merge.

— Ei bine, cel puțin asta e o veste bună pentru tine. Sunt sigură că e ultimul lucru din lume pe care ți-l dorești în momentul ăsta.

— Eu o să merg, Nola. Singură. Trebuie să merg.

— Ei, haide, Brooke, nu fi ridicolă. De ce ai vrea să-ți faci singură una ca asta?

— Pentru că așa mi se pare corect. Pur și simplu nu mi se pare normal să anunți în ultimul moment că nu mai participi la nunta cuiva din propria ta familie, fără să ai un motiv serios. Julian și cu mine nici nu ne-am fi cunoscut dacă nu era Trent, așa că va trebui să merg și să îndur.

Nola își turnă puțin lapte în cafea:

— Nici nu-mi mai dau seama dacă se poate numi un act de curaj sau nobil din partea ta sau pur și simplu un act de prostie. Probabil câte puțin din ambele.

Simți cum o îneacă din nou plânsul – de data asta la gândul că avea să meargă singură la nunta lui Trent –, dar făcu un efort să nu se mai gândească.

— Nu vrei mai bine să vorbim despre altceva? Despre tine, de exemplu? Mi-ar prinde bine să mă înveselesc puțin.

— Hmm, păi, să vedem..., rânji Nola.

Era clar că așteptase prilejul ăsta.

— Ce e? o întrebă Brooke. Sau poate ar trebui mai bine să întreb „cine e“?

— Săptămâna viitoare plec în insulele Turks și Caicos și o să rămân acolo pentru un weekend prelungit.

— Turks și Caicos? De când? Să nu-mi spui că te trimit de la serviciu? Of, Doamne, e clar că mi-am ales greșit meseria.

— Nu, nu e vorba de serviciu. E vorba de o scurtă vacanță. Și de sex. Merg cu Andrew.

— Aha, îi spui „Andrew“ acum. Asta înseamnă că e ceva serios?

— Nu, m-am despărțit de *Drew*. Andrew e tipul din taxi.

— Stai! Oprește-te puțin.

— Ce e? Vorbesc serios, să știi.

— Vrei să spui că te întâlnești cu un tip cu care te-ai culcat după ce l-ai cunoscut într-un taxi?

— Și ce ți se pare așa ciudat?

— Nu mi se pare nimic ciudat, mi se pare pur și simplu incredibil! Cred că ești singura femeie de pe planeta asta care a reușit să împingă lucrurile mai departe într-o situație ca asta. Știi că tipii de genul ăsta de obicei nu mai sună și a doua oară...

Nola schiță un zâmbet.

— Păi... pur și simplu i-am oferit un motiv destul de bun ca să mă asigur că o să sune și a doua zi. Și a treia. Și următoarea...

— Chiar îți place de el, nu-i așa? Nu-mi vine să cred, chiar îți place tipul! Te-ai înroșit. Nu-mi vine să cred că te-ai înroșit din cauza unui tip! Deja cred că o să mi-o ia inima razna.

— Bine, bine, recunosc că îmi place de el. Mare chestie! Pur și simplu tipul mă atrage. Deocamdată. Și abia aștept să merg în insulele Turks și Caicos.

Chelnerul le întrerupse din nou, de data asta ca să le aducă salata chinezească cu pui pe care

o comandaseră. Nola începu să adulmece mâncarea, în timp ce Brooke nu făcu decât să o împingă cu furculița prin farfurie.

— OK, povestește-mi atunci. Stăteți într-o noapte întinși în pat și el ți-a zis „hai să plecăm undeva împreună“?

— Cam așa ceva. De fapt, tipul are o vilă acolo. La Aman. Se duce destul de des împreună cu fiul lui.

— Nola! Să-ți fie rușine că nu mi-ai spus nimic din toate astea până acum.

Nola făcu pe inocenta.

— Să-ți spun ce?

— Păi... să-mi spui că ai un iubit care are o vilă și un copil...

— Nu știu dacă i-aș spune chiar iubitul meu...

— Nola!

— Uite ce e, mă simt bine cu el. Mă simt foarte relaxată. Dar încerc să nu mă gândesc ce va fi mai departe, iar tu ai avut atâtea pe cap în ultima vreme...

— Povestește-mi totul chiar acum!

— Bine. Îl cheamă Andrew, asta ți-am spus deja, este brunet și joacă tenis excelent, iar mâncarea lui favorită e *guacamole*.

— Te avertizez: ai zece secunde la dispoziție!

Nola bătut din palme și se fâțâi veselă pe scaun.

— Mă distrez prea bine torturându-te.

— Nouă, opt, șapte...

— Bine, bine! Are cam 1,77 înălțime, poate 1,80 dacă are o zi mai bună, și un abdomen perfect modelat, ceea ce mi se pare mai degrabă intimidant decât atrăgător. Bănuiesc că își face toate cămășile și costumele pe comandă, dar nu sunt absolut sigură. A făcut parte din echipa de golf a colegiului, după care, câțiva ani, a dat

lecții de golf în tot Mexicul. Apoi a fondat o companie de internet, din care s-a retras la vârsta de 29 de ani, deși se pare că încă mai face consultanță, orice ar însemna asta. Locuiește într-o casă veche în Upper West Side, ca să poată fi cât mai aproape de fiul său, care are șase ani și locuiește cu fosta lui soție. Mai are un apartament în Londra și o vilă în insulele Turks și Caicos. Și e absolut, total neobosit la pat.

Brooke își duse mâna la inimă, mimând un leșin.

— Minți! suspină.

— În legătură cu ce, mai exact?

— În legătură cu tot.

— Nu mint, zămbi Nola larg, absolut tot ce ți-am spus este adevărat.

— Mi-ar plăcea să pot fi cu adevărat fericită pentru tine, chiar mi-ar plăcea, dar se pare că nu sunt încă în stare să ies din starea asta în care mă aflu.

— Nu te grăbi să tragi concluzii. Tipul are 41 de ani, este divorțat și e tată. Nu e chiar prințul din basme. Dar, una peste alta, e un tip destul de OK.

— Hai, termină! În afară să te bată pe tine sau pe copil, nu văd cu ce-ar putea să greșească tipul ăsta. I-ai povestit deja mamei tale? S-ar putea să facă pur și simplu infarct.

— Glumești? Parc-o și aud: „Ce ți-am spus eu, Nola? E la fel de ușor să te îndrăgostești de un tip bogat pe cât e și să te îndrăgostești de unul sărac“. Sinceră să fii, când mă gândesc ce fericită o fie când află vestea asta, aproape că-mi piere cheful să-i spun.

— Oricum, eu sunt sigură că o să fii o mamă vitregă excelentă. O să ți se potrivească rolul acesta ca o mănușă, se pronunță Brooke.

— Nici măcar n-o să iau în seamă că ai spus asta, îi răspunse Nola, dându-și ochii peste cap.

Deși se întunecase deja când terminară de mâncat, când Nola ridică mâna să facă semn unui taxi, Brooke o îmbrățișă și își luă rămas-bun:

— Prefer să fac o plimbare pe jos până acasă.

— Ești sigură? S-a făcut destul de frig. Nu vrei măcar să iei metroul?

— Nu, prefer să merg puțin pe jos.

Luă mâna Nolei într-a ei.

— Îți mulțumesc că m-ai forțat să ies, Nol. Chiar aveam nevoie să mă împingă cineva de la spate și mă bucur că ai fost tu. Și îți promit că o să mă întorc curând printre cei vii. Și mă bucur foarte mult pentru tine și tipul din taxi.

Nola o sărută încă o dată pe obraz, după care sări în taxi.

— Te sun mai târziu! mai zise, înainte ca taxiul s-o pornească din loc.

Brooke se trezi din nou singură.

O luă pe 10th Avenue, oprindu-se puțin să se uite la câinii care alergau în parcul de pe 23rd Street, apoi o luă pe 9th Street, se răzgândi și se întoarse puțin să-și cumpere o prăjitură cu ciocolată de la Billy's și încă o cafea, după care își continuă drumul spre casă. Între timp începuse să plouă, așa că jacheta ei era deja îmbibată de apă când ajunse în sfârșit în holul apartamentului ei, iar ghetele îi erau pline de amestecul acela specific de sare și noroi, așa că se dezbracă repede și se înfășură imediat în pătura roșie de cașmir, pe care mama ei o tricotase cu ani în urmă. Era șase după-amiaza, duminică seara, iar ea nu avea nimic de făcut și, ceea ce era și mai ciudat, n-avea nimic de făcut nici a doua zi. Era singură și fără slujbă. Liberă.

Cu Walter încolăcit ca o minge lângă coapsa ei, Brooke își deschise computerul. Nimic interesant, în afară de un e-mail de la o tipă al cărei nume – Amber Bailey – îi suna vag familiar. Îl deschise și începu să citească:

Dragă Brooke,

în primul rând, bună! Bănuiesc că prietena mea, Heather, te-a tot bătut la cap că o să iau legătura cu tine sau cel puțin așa sper! Știu că trebuia să-ți fi scris mai devreme (și știu, totodată, că probabil asta e ultimul lucru din lume de care crezi că ai nevoie zilele astea), dar voiam să-ți spun că mă întâlnesc mâine-seară cu un grup de prietene și că mi-ar plăcea să vii și tu. Îți voi da mai multe detalii dacă ești interesată, dar, în principiu, este vorba despre un grup de femei extraordinare, pe care le-am cunoscut și care au avut... să spunem că au trecut prin aceeași „experiență” prin care am trecut și noi: au avut relații sau au fost căsătorite cu tipi celebri. Nu e nimic formal. Pur și simplu ne întâlnim o dată la câteva luni și dăm pe gât împreună câteva pahare! Sper să vii și tu! Ne întâlnim la 8, la adresa asta: 128 West 12th Street. Aș vrea foarte mult să vii, o să fie distractiv.

xoxo, Amber Bailey

În afară de folosirea exagerată a semnelor de exclamație, Brooke se gândi că e-mailul era de fapt destul de drăguț. Îl mai citi încă o dată și, fără să se mai gândească la sutele de motive pentru care n-ar fi trebuit să meargă, dădu clic pe *Reply* și scrise:

Dragă Amber,

Îți mulțumesc mult pentru invitație. Pare să fie exact ce mi-a recomandat și mie doctorul. Ne vedem mâine-seară.

Toate cele bune, Brooke

— S-ar putea să se dovedească o seară dezastruoasă, Walter, dar adevărul este că n-am altceva mai bun de făcut.

Închise laptopul și luă cățelul în poală. Acesta o privi, gâfâind ușor, limba lui lungă, roz spânzurându-i afară din gură.

Fără nici un avertisment, se întinse și o linse pe nas.

— Îți mulțumesc, amice, îi spuse Brooke și îl sărută și ea. Și eu te iubesc.

Bătrânul și bunul Ed are o înclinație pentru prostituate

Când Brooke se trezi a doua zi dimineată și văzu că era deja nouă și jumătate, sări direct în picioare. Apoi își aminti: nu întârzia nicăieri. Nu avea, deocamdată, absolut nimic de făcut și nu trebuia să fie niciunde și, chiar dacă lucrul ăsta nu era chiar de natură s-o bucure – inclusiv financiar vorbind – era hotărâtă să nu se mai gândească la asta ca la sfârșitul lumii. În plus, își făcuse deja un plan cu ce să-și umple ziua, ceea ce reprezenta un prim pas spre stabilirea unei rutine (iar rutina era foarte importantă, sau cel puțin așa pretindea autorul unui articol despre șomaj din *Glamour*).

Primul lucru care trebuia făcut, potrivit listei din *Glamour*, era să scape de sarcina care i se părea cea mai dificilă. Prin urmare, înainte chiar să se schimbe de pijama, Brooke se duse la telefon și o sună pe Margaret. Bănuia că fosta ei șefă tocmai terminase ședința cu personalul de luni dimineată și că se întorsese probabil deja în biroul ei ca să lucreze la programul pentru

săptămâna viitoare. Și așa și era, Margaret răs-punse imediat.

— Margaret? Ce mai faci? Sunt Brooke Alter.

Inima îi bătea foarte tare în piept și își găsea greu cuvintele.

— Brooke! Îmi pare bine să te aud! Cum mai merg treburile?

Era clar că Margaret vorbise automat, că făcea pur și simplu conversație, dar Brooke se panică oricum. Intenționase oare s-o întrebe cum mai mergeau lucrurile cu Julian? Se referea la fotografiile cu tipa de la Chateau? La toată nebunia din presă? Sau pur și simplu Margaret pusese o simplă întrebare, numai așa, ca să facă și ea conversație?

— Totul e bine, știi cum e, zise, simțindu-se imediat ridicolă. Tu ce mai faci?

— Păi, ca de obicei, încercăm să facem lucrurile să meargă. Am avut câteva interviuri cu persoane care vor să vină pe postul tău și trebuie să-ți spun încă o dată, Brooke, că îmi pare într-adevăr rău pentru ce s-a întâmplat.

Brooke simți o urmă de speranță. Era posibil oare ca Margaret să îi spună asta ca Brooke s-o roage să-i dea slujba înapoi? Pentru că ea ar fi fost dispusă eventual să implore, ar fi făcut orice, absolut orice, ca să-i arate lui Margaret cât de mult își dorea asta. Dar nu, nu putea fi vorba de așa ceva, nu era logic: dacă ar fi fost dispuși s-o angajeze din nou acum, cei de la spital n-ar fi concediat-o de la bun început. „Pur și simplu încearcă să te porți normal. Spune ce ai de spus și apoi închide convorbirea.“

— Margaret, știu că nu mă aflu deloc în poziția să-ți cer vreo favoare, dar... mă gândeam să te rog..., dacă afli cumva ceva de vreun post, nu la NYU bineînțeles, dar dacă auzi ceva...

Urmă o scurtă pauză la celălalt capăt al firului.

— Sigur că da, Brooke. Dacă aflu ceva, te anunț.

— Ți-aș fi foarte recunoscătoare. Abia aștept să încep să lucrez din nou și îți promit – așa cum îi voi promite, de fapt, oricărui angajator pe viitor – că nu voi mai lăsa în nici un caz, de acum încolo, cariera soțului meu să o afecteze pe a mea.

Deși probabil că era curioasă, Margaret se abținu s-o mai întrebe ceva. Mai schimbă câteva vorbe fără importanță, apoi Brooke puse receptorul în furcă și respiră ușurată. Sarcina neplăcută numărul unu: bifată!

Sarcina neplăcută numărul doi era s-o sune pe mama lui Julian ca să discute cu ea planurile de călătorie pentru săptămâna viitoare, pentru nunta lui Trent. Era sigură că de data asta n-o să mai scape chiar așa ușor. Soacra ei o sunase pe Brooke aproape în fiecare zi după noaptea Premiilor Grammy, ținându-i prelegeri interminabile la telefon despre cum o soție trebuie să fie iertătoare și înțelegătoare, prelegeri presărate de obicei și cu exemple din greșelile pe care le făcuse tatăl lui Julian de-a lungul timpului (de la flirturi cu personalul până la nenumăratele excursii de weekend cu prietenii ca să joace golf și „Dumnezeu mai știe ce altceva să mai facă”), neuitând să adauge că întotdeauna soțul ei și prietenii acestuia o apreciaseră pe Elizabeth Alter foarte mult pentru răbdarea și înțelegerea de care dăduse întotdeauna dovadă față de sexul masculin. De asemenea, discursul soacrei ei era împănăt cu clișee de genul „așa sunt bărbații, n-ai ce să le faci” sau „în umbra oricărui bărbat de succes se află o femeie”, care nu numai că se

repetau înnebunitor de des, dar lui Brooke începeau să i se pară de-a dreptul agresive. Pe de altă parte, Brooke nu s-ar fi gândit niciodată că mamei lui Julian îi păsa câtuși de puțin dacă ei rămâneau căsătoriți, dacă divorțau sau dacă dispăreau pur și simplu undeva. Din fericire, exista și varianta să-i trimită soacrei ei un mesaj vocal în care s-o roage să-i trimită planurile de călătorie, scuzându-se totodată că o să fie ocupată toată ziua și n-o să poată fi găsită la telefon.

Era gata să treacă la următoarea sarcină, când sună telefonul.

— Neha! Hei, salut! Ce mai faci?

— Brooke? Bună! Am o veste grozavă pentru tine: Rohan și cu mine ne mutăm înapoi în New York. În vara asta!

— Nu-mi spune! Asta chiar că e o veste grozavă! Să înțeleg că Rohan a primit o ofertă de la o companie din New York?

Mintea ei începuse deja să proceseze: cum avea să se numească firma, ce strategii aveau să aplice ca să atragă clienții, își aminti de toate ideile care îi veniseră de-a lungul timpului legate de cum aveau să-și facă reclamă etc. Și iată că toate astea aveau să se întâmple.

— De fapt, eu sunt cea care a primit o ofertă. E o adevărată nebunie, dar o prietenă de-a mea tocmai a semnat un contract să înlocuiască o nutriționistă care acum se află în concediu de maternitate. Ei bine, până la urmă prietena mea nu mai poate accepta slujba, pentru că trebuie să aibă grijă de mama ei care este bolnavă, așa că m-a rugat pe mine s-o înlocuiesc. Bineînțeles, dacă sunt interesată. Ghici pentru cine o să lucrez?

Lui Brooke îi trecură prin cap câteva celebrități, fiind convinsă că Neha avea să lucreze sau pentru Gwyneth, sau Heidi, sau Giselle, în timp

ce ea suspina în secret după afacerea la care încă mai visa.

— Nu știu, pentru cine?

— Pentru New York Jets! Ți vine să crezi? O să fiu nutriționista lor în sezonul 2010-2011. Chiar dacă habar nu am ce nevoi alimentare are un fundaș de 130 de kg, dar... bănuiesc că o să mă descurc eu cumva.

— O, Neha, sună într-adevăr incredibil! Asta e o oportunitate grozavă pentru tine, spuse Brooke și chiar credea în ce spunea.

Trebuia să admită că, dacă i s-ar fi ivit o asemenea oportunitate, nici ea n-ar fi ezitat să lase baltă orice altceva.

— Da, sunt destul de entuziasmată. Și ar trebui să-l vezi pe Rohan. În secunda în care i-am spus a și început: „Bilete!“. Deja și-a tipărit programul echipei și l-a pus la loc de cinste pe frigider.

Brooke râse.

— Mi te imaginez de pe acum în vestiar cu un *clipboard* în mână și o portavoce, smulgând Big Mac-urile și KFC-urile din mâinile alea uriașe.

— Ți dai seama? O să fie ceva de genul: „Scuză-mă, domnule Jucător-Profesionist-Care-Câștigă-Optzeci-de-Trilioane-de-Dolari-pe-An, dar va trebui să te rog să renunți la siropul de porumb, deoarece conține prea multă fructoză“. Abia aștept!

Când Brooke puse receptorul înapoi în furcă ceva mai târziu, nu putu să nu se gândească la faptul că toată lumea părea să se descurce minunat în carieră, în afară de ea. Așadar, nu aveau să construiască nici o companie împreună până la urmă. Telefonul sună din nou. Convinsă că era tot Neha, care uitase să-i spună ceva, Brooke ridică iar receptorul:

— Nu mi-ai spus cum te-ai gândit să procedezi în caz că vreunul dintre ei te amenință că te lovește.

La celălalt capăt al firului, cineva însă își dregea vocea, apoi se auzi o voce de bărbat:

— Alo, Brooke Alter?

Pentru o secundă – nici ea nu-și putea explica de ce – crezu că era cineva din *staff*-ul lui Julian, care voia s-o anunțe că Julian a avut un accident sau era bolnav, sau...

— Brooke, sunt Art Mitchell de la revista *Last Night*. Mă întrebam dacă ai de făcut vreun comentariu în legătură cu fotografiile de la pagina șase din numărul care a apărut în dimineața asta.

Deși îi venea să urle, reuși să se stăpânească și să-și păstreze calmul. Întrerupse convorbirea și apoi închise de tot telefonul. Când îl puse la loc pe măsută, mâinile îi tremurau. Nimeni în afară de familie și de prietenii apropiați nu avea numărul ei de mobil. Cum de se putuse întâmpla așa ceva?

Fără să-și mai acorde însă timp să se gândească la asta, își luă laptopul și căută să vadă despre ce fotografii mai era vorba de data asta. Și iată-le, chiar în partea de sus a paginii, ocupând aproape întreg ecranul. Erau de fapt două fotografii: una cu ea plângând la Cookshop cu Nola, ștergându-și lacrimile cu un șervețel, iar cealaltă cu Julian, care tocmai ieșea dintr-o limuzină, undeva – judecând după taxiul demodat din fundal părea să fie Londra –, lăsând în urmă, pe bancheta din spate, o tânără superbă. Dedesubt scria: „Brooke Alter plânge sfârșitul căsătoriei ei în timpul unei ieșiri cu o prietenă, ieri“. Mâna ei cu șervețelul era încercuită în timp ce tocmai își ștergea lacrimile, revista încercând probabil să scoată în evidență cu ocazia asta și

faptul că Brooke nu mai purta verigheta. „«Totul s-a terminat între ei», conform unei surse apropiate doamnei Alter, «ea va merge singură săptămâna viitoare la o nuntă în familie»“. Nici mesajul de sub fotografia cu Julian nu era mai puțin drăguț: „Scandalul nu-l poate opri pe Julian Alter! Alter continuă să petreacă și la Londra, după ce soția lui l-a alungat din apartamentul lor din Manhattan“.

Deși era clar că nu avea cum să scape de combinația de furie și greață care îi devenise de acum atât de familiară, Brooke trase adânc aer în piept și se concentră să se gândească. Era convinsă că trebuia să existe o explicație perfect logică pentru prezența acelei femei – chiar dacă trebuia să fie nebună să mai creadă asta –, era sută la sută sigură că Julian nu putea fi chiar atât de lipsit de considerație în ceea ce o privea sau chiar atât de prost, la urma urmei – cealaltă fotografie însă o scotea cu adevărat din minți. Se mai uită o dată și atunci realizează, după unghiul din care fusese surprinsă faza și textură că fusese făcută cel mai probabil cu telefonul mobil de vreun client. Dezgustată, lovi așa de tare cu pumnul în canapea, încât Walter scoase un schelălăit și sări jos.

Telefonul fix începu să sune și afișajul îi arată că era Samara.

— Samara, nu mai suport! își dădu drumul imediat, în loc de salut. Parcă se presupune că voi trebuie să aveți grijă de imaginea lui? Nu poți face nimic să nu mai apară așa ceva?

Brooke se purtase întotdeauna foarte amabil cu femeia, dar de data asta nu se mai putea abține.

— Brooke, înțeleg de ce ești supărată. Chiar speram să te găsesc înainte să vezi...

— Înainte să văd??? țipă în telefon. Unul dintre ticăloșii ăia tocmai ce m-a sunat acum pe propriul telefon mobil, să mă întrebe dacă nu cumva am vreun comentariu de făcut. Cum de au aflat numărul meu?

— Uite ce e, Brooke, două lucruri vreau să-ți spun: în primul rând, tipa din limuzină e cea care s-a ocupat de părul și de machiajul lui Julian. Zborul lui spre Edinburgh a avut întârziere, așa că nu mai era timp pentru machiaj și coafat în cabină, motiv pentru care tipa a trebuit să se ocupe de asta în mașină. Pur și simplu, ziariștii au interpretat aiurea toată faza.

— OK, zise Brooke.

Era ea însăși surprinsă de cât de ușurată se simțea să afle că exista într-adevăr o explicație logică pentru acea fotografie.

— În al doilea rând, eu nu prea pot face mare lucru, atâta timp cât cineva din anturajul tău vorbește cu presa. Eu am grijă să controlez lucrurile cât pot de mult, dar cu siguranță n-am cum să mă mai ocup și de prietenii tăi apropiați și de familie.

Brooke se simți de parcă tocmai primise o palmă.

— Nu înțeleg. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că este limpede că cineva dintre apropiații tăi le-a dat ziariștilor numărul de telefon și le-a povestit despre nunta care va avea loc weekendul viitor. Pentru că, și de asta poți să fii sigură, noi n-am fost.

— Dar e imposibil! Știu sigur că...

— Brooke, nu vreau să par nepoliticoasă, dar mai am un apel în așteptare și trebuie să fug. Vorbește cu cunoscuții tăi, OK?

Și cu asta, Samara închise.

Prea agitată ca să se poată concentra să facă altceva – plus că se simțea deja vinovată că nu

făcuse asta mai devreme —, Brooke îi puse lesa lui Walter, își scoase cizmele și niște mănuși din dulapul de pe hol și ieși în stradă. Nu-și dădea seama dacă din cauza căciulii cu moț sau a gecii umflate, dar nici unul din cei doi paparazzi pe care îi ghici la colțul străzii și care priveau chiar în direcția ei nu o văzu, ceea ce îi dădu un mic sentiment de victorie. O luă pe 11th Avenue, apoi spre centru, mișcându-se cât de repede putea prin mulțimea de oameni care împânzeau trotuarul, fiind vorba de o zi obișnuită de lucru. Se opri numai cât să-l lase pe Walter să bea dintr-un bol aflat în fața unui magazin de animale, același Walter care deja gâfâia când ajunseră pe 65th Street. Brooke însă abia începuse cursa.

În nici douăzeci de minute, trimisese mesaje semi-isterice mamei ei, tatălui ei, Cynthiei, lui Randy și Nolei (Nola era și singura care îi răspunsese: „Pentru Dumnezeu, dacă aș fi avut de gând să trângănesc cu presa despre viața ta privată, nu crezi că aș fi avut lucruri mai interesante de spus decât că te duci la nunta ciudatului de Trent și a rezidentei Fern? Fii serioasă!“) și tocmai se pregătea s-o sune pe Michelle.

— Bună, Michelle, începu imediat după bip, nu sunt sigură unde ești tu acum, dar voiam să vorbesc cu tine despre fotografiile care au apărut la pagina șase din *Last Night* în dimineața asta. Știu că noi două am vorbit de nu știu câte ori despre asta, dar sunt îngrijorată să nu fi răspuns tu cumva, poate fără să vrei, întrebărilor vreunui reporter sau poate eventual le-ai povestit ceva prietenilor tăi, ceva care să fi ajuns apoi mai departe, la cine nu trebuia? Nici nu știu de fapt ce vreau să-ți cer — sau, mai bine zis, să te implor —, să închizi imediat dacă sună cineva să pună întrebări despre Julian sau despre mine și să

nu discuți viața noastră privată cu absolut nimeni, bine?

Se opri pentru un moment, întrebându-se mai întâi dacă fusese suficient de fermă, apoi imediat dacă nu fusese cumva *prea* fermă. Se decisese că probabil era clar ce voise să spună și închise telefonul.

Îl târî pe Walter înapoi până acasă și își petrecu tot restul zilei punându-și la punct CV-ul, pentru a putea începe să-l trimită. Era dezamăgită că parteneriatul la care visase cu Neha nu se mai concretiza, dar nu avea de gând să lase asta să-i strice definitiv planurile pe care și le făcuse: încă șase luni sau un an de experiență într-o clinică și apoi, cu puțin noroc, își putea deschide propriul ei cabinet.

În jur de șase și jumătate se gândi s-o sune pe Amber, ca s-o anunțe că nu mai avea să ajungă până la urmă la întâlnirea din acea seară – ideea de a se întâlni cu un grup întreg de femei necunoscute nu i se mai părea deloc așa de bună –, dar când își dădu seama că de fapt nici nu avea numărul de telefon al fetei, se forță să facă un duș, își trase pe ea o pereche de blugi și un sacou și își puse ghetele. „În cel mai rău caz, toată lumea o să se dovedească plină de ură și de venin și atunci o să inventez pur și simplu o scuză și o să plec“, se gândi ea în timp ce taxiul înainta pe Times Square spre Central Village. „Cel puțin o să-mi petrec o seară în oraș, ceea ce nu s-a mai întâmplat de cam multă vreme.“ Avusese senzația că între timp se mai calmase, dar imediat ce coborî din taxi pe 12th Street și dădu cu ochii de blonda micuță, tunsă bob, destul de drăguță, care fuma o țigară pe verandă, se simți din nou agitată.

— Brooke? întrebă fata, scoțând un nor de fum care păru să rămână o vreme suspendat în aerul rece, umed.

— Bună! Tu ești Amber?

Păși cu atenție să nu se murdărească de marginea plină de noroi a trotuarului. Deși Amber se afla cu două trepte mai sus decât ea, Brooke tot era puțin mai înaltă. O surprinse să vadă că fata purta pe sub haină dresuri roșii și era încălțată într-o pereche de pantofi cu un toc exagerat de înalt. Luând în calcul și țigara, Amber nu era în mod cert persoana naivă, dulce, bisericască, pe care se așteptase s-o vadă din descrierea făcută de Heather.

Amber îi surprinse privirea.

— O, te uitai la ăștia? o întrebă, deși Brooke nu scosese un cuvânt. Giuseppe Zanotti. Îmi place să mă gândesc la ei ca la pantofii mei cu care calc în picioare bărbații.

Accentul ei de sudistă era drăguț, aproape siropos în dulceața lui, contrastând destul de puternic cu înfățișarea.

Brooke zâmbi.

— Să mă anunți dacă te hotărăști cumva să-i închiriezi.

Amber îi făcu semn să o urmeze pe scări.

— Sunt convinsă că toată lumea ți se va părea foarte drăguță, îi spuse, deschizând ușa și intrând într-un mic foaier cu un covor persan pe jos și două cutii poștale. E un grup de femei absolut grozav, iar partea cea mai frumoasă e că, indiferent cât de rău crezi că ți-au mers ție lucrurile, e imposibil să nu vină cineva cu o poveste și mai oribilă decât a ta.

— Ei, da, asta chiar că e o chestie grozavă, bănuiesc..., zise Brooke, urmând-o pe Amber în lift. Deși, după ultima mea experiență de azi-dimineață, n-aș fi așa de sigură...

— Aaa, te referi la făcătura aia de amator? Te rog! Stai să asculți ce are de spus Isabel.

Săraca de ea și-a văzut celulita expusă cât se poate de frumos pe o pagină întreagă de revistă. Asta da chestie nasoală!

Brooke zâmbi.

— Mda, îmi imaginez că nu i-a picat prea bine. Și zici că ai văzut și tu fotografiile care-au apărut astăzi?

Liftul se opri și amândouă pășiră într-un hol acoperit cu o mochetă de pluș, luminat discret de aplice din sticlă colorată.

— Bineînțeles, toată lumea le-a văzut. Și toate am fost de acord că sunt niște porcării. Fotografia cu tine plângând și cu prietena ta doar o să stârnească simpatia femeilor de pretutindeni, cât despre aluzia aia ridicolă cum că soțul tău tocmai ar fi avut o mică aventură pe bancheta din spate a limuzinei în drum spre concert, ce să mai vorbim? Toată lumea o să-și dea seama că trebuie să fi fost stilista sau tipa care s-a ocupat de machiajul lui sau altcineva din *staff*. Chiar nu mi-aș face probleme din cauza asta.

Și cu asta, Amber deschise ușa apartamentului, dincolo de care Brooke descoperi o cameră uriașă care semăna foarte mult cu... un teren de baschet? Într-un capăt se afla un coș de baschet, de mărime regulamentară, după câte se părea, iar podeaua era lucioasă, de lemn, cu marcaje cu tot. Peretele cel mai apropiat din poziția în care se aflau era pictat pentru *racquetball*¹ sau poate pentru *squash*, iar lângă peretele dinspre stradă, între cele două ferestre, care se ridicau din podea până la tavan, se afla un coș

1. *Racquetball* este un sport care se joacă fie în interior, fie în aer liber, cu racheta și o minge de cauciuc. O combinație între tenis de câmp, badminton și *squash*.

imens cu mingi de tot felul și rachete. Un televizor imens era montat pe cel de-al treilea perete, în fața căruia se afla o canapea lungă, verde, pe care stăteau tolăniți doi adolescenți bruneți în pantaloni scurți. Mâncau pizza și jucau fotbal, părând unul mai plictisit decât altul.

— Haide, îi zise Amber, traversând terenul de baschet, toată lumea ne așteaptă sus.

— Al cui e apartamentul ăsta? Nu mai știu dacă mi-ai spus...

— O, ai auzit de Diana Wolfe? Soțul ei, Ed, a fost congressman – nu mai știu în ce circumscriptie, dar știu că undeva prin Manhattan – și a fost, de asemenea, șeful Comisiei de Etică...

Brooke urca scările în urma lui Amber.

— OK..., zise, așteptând ca fata să continue, deși îi era clar acum despre cine era vorba.

Numai cine trăise timp de șase săptămâni într-o peșteră vara trecută nu știa despre ce era vorba. Amber se opri, se întoarse spre Brooke și continuă în șoaptă:

— Da, exact, este vorba despre bătrânul și bunul Ed, care are o certă înclinație pentru prostituate. Și, fii atentă, nu vorbim de cine știe ce dame de companie de lux, ci pur și simplu de prostituate de pe stradă. Îți dai și tu seama cât de greu trebuie să fi fost pentru Diana, care mai și candida atunci să ocupe postul de ministru de Justiție.

— Bine-ai venit!

O femeie în jur de patruzeci de ani le întâmpină voioasă în capul scărilor. Purta un costum mov, fustă și sacou, impecabil croit, o pereche cu adevărat superbă de pantofi din piele de șarpe, cu toc înalt, și cel mai elegant colier din perle pe care Brooke îl văzuse vreodată.

Amber făcu prezentările.

— Brooke Alter, ți-o prezint pe Diana Wolfe, proprietara acestei minunate case. Diana, ți-o prezint pe Brooke Alter.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru invitație, se bâlbâi Brooke, simțindu-se imediat intimidată de această femeie mai în vârstă decât ea și care părea să fie atât de stăpână pe sine.

Diana îi făcu semn cu mâna să se relaxeze.

— Te rog, nu e nevoie să te formalizezi. Intră și hai să ciugulești câte ceva. După cum bănuiesc că Amber te-a pus deja la curent, soțul meu are – a avut – de fapt nu sunt sigură dacă a avut sau încă mai are, din moment ce nu mai e soțul meu, dar știi și tu cum e cu obișnuința, soțul meu are o înclinație pentru prostituate.

Își dădu seama că nu reușise să-și ascundă prea bine șocul, când Diana râse:

— O, draga mea, stai liniștită, nu-ți spun nimic ce nu știe deja toată țara.

Se aplecă și o atinse pe Brooke pe păr.

— De fapt, singurul lucru pe care nu sunt sigură dacă îl știe toată lumea e că îi plăceau în special roșcatele. Nici măcar eu n-am știut nimic, ca să-ți spun adevărul, până când n-am văzut casele de la FBI. Dar după ce vezi 25 de fete, începi să-ți dai seama despre ce gen este vorba. Și, categoric, Ed al meu preferă un gen anume.

Diana râse de propria ei glumă și apoi zise:

— Kenya e înăuntru. Isabel n-a putut să vină, dacă ea a anunțat-o că are nu știi ce problemă, în ultimul moment. Du-te să le saluți pe fete, vin și eu imediat.

Amber o conduse într-o cameră complet albă, unde Brooke o recunoscuse imediat pe superba femeie afro-americană, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de piele care îi veneau splendid și o sumptuoasă vestă de blană, ca fiind Kenya Dean, fosta soție a superbului actor și iubit al tuturor minorelor,

Quincy Dean. Kenya se ridică imediat și veni s-o îmbrățișeze pe Brooke.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc! Vino, ia loc, zise, și-i arată lui Brooke locul de lângă ea pe canapeaua albă de piele.

Nici n-apucă să-i mulțumească și se trezi că Amber îi turnase un pahar cu vin și acum i-l întindea. Recunoscătoare, luă o înghițitură.

Diana intră în cameră aducând un imens platou cu specialități marine: creveți, stridii de toate mările, clești de crab, cozi de rac și scoici, pe care îl depuse în mijlocul măsuței, după care zise:

— Să nu cumva să o încolțiți pe Brooke! Cel mai bine propun să ne spunem mai întâi noi fiecare propria poveste, astfel încât să o ajutăm să se mai relaxeze puțin, OK? Amber, nu vrei să începi tu?

Amber gusta deja dintr-un crevet uriaș.

— Toată lumea știe deja povestea mea. M-am căsătorit cu iubitul meu din liceu – care, apropo, era un mare pămpălău pe vremea aia –, iar la un an după ce ne-am căsătorit, el a câștigat *Idol*. Hai să spunem că Tommy n-a pierdut deloc vremea și a profitat de la bun început din plin de noul lui statut de vedetă, astfel încât, încă dinainte să se termine circuitul de la Hollywood, se culcase deja cu mai multe fete decât are Simon¹ pulovere *en coeur*. Dar asta a fost de fapt numai încălzirea, pentru că, dacă ar fi să socotesc acum, probabil că aş descoperi că a trecut deja de mult la numere formate din trei cifre.

— Îmi pare rău, murmură Brooke, neștiind ce altceva să spună.

1. Simon Cowell – producător de televiziune și om de afaceri, membru în juriu la *American Idol*, cunoscut și pentru faptul că poartă întotdeauna pulovere *en coeur*.

— O, n-ai de ce, o liniști Amber, întinzându-se după un alt crevete. A durat ceva timp până să-mi dau seama, dar mi-e mult mai bine fără el.

Diana și Kenya aprobară amândouă din cap.

Kenya își mai turnă puțin vin în pahar și sorbi:

— Da, trebuie să fiu și eu de acord cu asta, deși îmi amintesc că, la început, când mă afluam cam în faza în care te afli tu acum, nu eram chiar de aceeași părere, zise ea și se uită în direcția lui Brooke.

— Ce vrei să spui? o întrebă Brooke.

— Păi, imediat după ce am aflat de acea primă fată, am preferat să mă amănesc că nu avea să se mai întâmple a doua oară – mă gândeam chiar că poate el nu făcuse nimic rău. Că poate era vorba doar de o înscenare. Dar apoi, când acuzațiile au început să curgă și au urmat și arestările, plus că fetele erau din ce în ce mai tinere, șaisprezece, cincisprezece ani... pur și simplu nu mi-a mai fost la fel de ușor să neg.

— Fii sinceră, Kenya, erai și tu la fel ca mine, n-ai crezut nici o secundă că ar putea fi ceva adevărat, până când Quincy nu a fost arestat pentru prima dată, îi sări în ajutor Diana.

— E adevărat. L-am scos chiar eu pe cauțiune. Dar după ce *48 Hours* a arătat materialul filmat cu camera ascunsă și l-am văzut cu ochii mei hărțuind pur și simplu niște jucătoare de fotbal de liceu, încercând să intre în vorbă cu ele, nu mi-a mai rămas decât să accept.

— Uau, zise Brooke.

— N-a fost prea plăcut, dar cel puțin am avut avantajul ca întregul spectacol mediatic să se concentreze pe ticăloșenia lui. Isabel Prince – care nu e aici cu noi în seara asta – n-a avut același noroc.

Brooke știa la ce se referea Kenya, și anume la caseta video pe care soțul lui Isabel, faimosul *rapper* Major K. o făcuse în mod deliberat publică. Pe casetă erau cei doi filmați în timp ce făceau sex. Julian văzuse caseta și îi povestise. Cei doi se aflau într-o cadă cu apă fierbinte pe acoperișul unei clădiri, goi, amețiți de alcool, excentrici și dezinhibați... surprinși astfel de camera video profesionistă a lui Major K., după care el însuși trimisese caseta, la scurt timp, la toate trusturile media din Statele Unite. Brooke își amintea că citise interviuri în care *rapper*-ul fusese întrebat de ce făcuse asta, de ce trădase adică încrederea soției sale, iar el răspunsese că „soția mea este al naibii de sexy și cred că toată lumea merită să se bucure măcar o dată de ce am eu parte în fiecare seară“.

— Da, asta a terminat-o, zise Amber. Îmi amintesc că televiziunile derulau la nesfârșit cu încetinitorul imaginii cu toate defectele ei. Toți prezentatorii show-urilor de noapte au făcut glume pe chestia asta săptămâni întregi.

Urmă un moment de tăcere, timp în care toată lumea părea să se gândească, și atunci Brooke realizează că începea iarăși să se sufocă, că se simțea deja încolțită. Imensul apartament alb începuse să semene tot mai mult cu o cușcă, iar femeile astea drăguțe – care i se păruseră atât de primitive și prietenoase cu numai câteva minute în urmă – o făceau acum să se simtă singură și neînțeleasă. Îi părea rău de ele și de ce li se întâmplase, pentru că erau într-adevăr niște femei de treabă, dar ea nu semăna deloc cu ele. Cea mai mare crimă pe care o comisese Julian fusese să se prostească într-o singură noapte cu o tipă de vârsta lui – ceea ce nu se compara nici de departe cu caseta porno, dependența de sex, violul sau prostituatele.

Probabil că expresia de pe fața ei o trădase, pentru că Diana scoase un „nț nț” și zise:

— Acum te gândești probabil cât de diferită este situația ta de a noastră, nu-i așa? Știu că e dificil, draga mea. Soțul tău a avut una sau cel mult două escapade la un hotel și așa ceva fac cam toți bărbații, nu? Dar, te rog, nu te auto-iluziona, asta poate fi numai începutul — se opri și desena în aer un semicerc în jurul canapelei —, dar sfârșitul e tot asta.

Gata, nu mai suporta.

— Nu, nu e asta, doar că... ăăă... vă rămân într-adevăr foarte recunoscătoare pentru ospitalitate și pentru că m-ați invitat aici în seara asta, dar cred că acum trebuie să plec, zise, simțind că se îneacă, în timp ce își lua poșeta, evitând să se uite la cineva.

Brooke își dădea seama că nu era prea politicos ce făcea, dar nu se mai putea opri; trebuia să plece de-acolo *imediat*.

— Brooke, sper că nu te-am jignit cu ceva, zise Diana, pe un ton împăciuitoare, deși Brooke își putea da seama că femeia era acum destul de iritată.

— Nu, nu, deloc. Îmi pare rău, pur și simplu...

Vocea ei era șovăitoare. În loc însă să se gândească la o continuare, se întoarse să dea ochii și cu celelalte.

— Nici măcar nu te-am lăsat să-ți spui povestea! zise Amber, părând distrată. Ți-am spus că vorbim prea mult.

— Îmi pare rău. Vă rog să nu credeți că e din cauza a ceva ce ați spus voi. Pur și simplu bănuiesc că încă nu sunt pregătită. Vă mulțumesc din nou pentru tot. Amber, îți mulțumesc și... îmi pare rău.

Deja se bâlbâia, strângându-și în mână haina și poșeta, în timp ce se grăbea spre capul scărilor,

de unde putea vedea urcând unul dintre cei doi adolescenți. Îi trecu prin cap ideea nebună că poate puștiul o să încerce s-o rețină cu forța. Împingându-l puțin mai tare decât era necesar, ceea ce îl făcu pe băiat să comenteze: „hei, nu e frumos“, după care își văzu de ale lui: „Mamă, mai e cumva Cola? Dylan a băut-o pe toată“. Asta a fost ultimul lucru pe care l-a auzit în timp ce traversa terenul de baschet și o lua în jos pe scări, în loc să mai aștepte liftul, după care imediat se trezi afară, în aerul rece, unde reuși din nou să respire.

Un taxi gol trecu pe lângă ea, apoi încă unul, dar ea le ignoră pe toate și o porni pe jos, mai mult alergând, înapoi spre apartamentul ei. Mintea ei procesa cu viteză iar și iar toate poveștile pe care le auzise în seara aia, întorcându-le pe toate părțile, căutând detaliile care nu se potriveau poveștii ei cu Julian. I se părea ridicol să creadă că ea și Julian ar fi putut sfârși în același fel, numai din cauza unui singur episod greșit, a unei greșeli izolate. Ei se iubeau. Chiar dacă situația în care se aflau în acel moment era foarte dificilă, asta nu însemna neapărat că erau deja condamnați, nu?

Brooke traversă 6th Avenue, apoi 7th și 8th Avenue. Obrajii și degetele începuseră să-i amorțească, dar nu-i păsa. Scăpase din apartamentul acela și de toate poveștile hidoase, de toate profețiile despre căsătoria ei, care nu aveau nici o bază reală. Femeile acelea nu o cunoșteau nici pe ea și nu îl cunoșteau nici pe Julian. Reuși într-un sfârșit să se calmeze, trase adânc aer în piept și își spuse că totul o să fie în regulă.

Numai dacă ar fi putut să scape și de acel gând încăpățânat care se aciuase deja într-un colțișor al minții ei și nu mai voia să-i dea pace: „Dacă totuși au dreptate?“.

Nebunia a început încă de la recepție

Telefonul de lângă pat sună și Brooke se trezi întrebându-se pentru a mia oară de ce oare telefoanele de la hoteluri nu aveau afișaj. Din moment însă ce toată lumea avea acum numărul ei de mobil, se aplecă, ridică receptorul din furcă și se pregăti sufletește pentru indiferent ce-ar fi urmat.

— Bună, Brooke, mai ai vreo veste de la Julian?

Vocea domnului Alter se auzea în telefon de parcă s-ar fi aflat în camera alăturată, ceea ce, de fapt, în ciuda dorinței lui Brooke, era chiar realitatea.

Se forță să zâmbească în telefon, ca să nu fie tentată să-i răspundă nepoliticos.

— O, bună ziua! spuse tare.

Cineva care ar fi cunoscut-o mai bine și-ar fi dat seama imediat că tonul ei era unul fals/ profesional. Evită și acum, la fel cum făcuse în ultimii cinci ani, să-l numească în vreun fel pe tatăl lui Julian. „Domnul Alter“ i se părea prea formal pentru un socru, „William“ i se părea cumva prea familiar, în timp ce nici el nu-i ceruse niciodată să-i spună „tată“...

— Da, am vorbit, îi răspunse Brooke, pe un ton egal, pentru a nu știa câta oară. Este încă în Londra și probabil că va rămâne acolo până la începutul săptămânii viitoare.

Îi informase deja despre asta pe socrii ei, încă de când se întâlniseră în holul de la recepție. În schimb, ei o informaseră pe Brooke că, deși cei de la hotel încercaseră să-i cazeze în aripi diferite (la cererea ei, de fapt), ei insistaseră să le dea camere alăturate, „pentru că așa era mai comod“.

Era rândul socrului ei să își arate dezaprobarea printr-un „nț“:

— Nu pot să cred că nu vine la nuntă! El și Trent s-au născut la numai o lună distanță unul de celălalt. Au crescut împreună. Trent a ținut cel mai emoționat discurs la nunta voastră, iar acum Julian n-are de gând nici măcar să-și facă apariția?

Nu-și putu reține un zâmbet gândindu-se cât de ironic era totul. Deși chiar ea îl bătuse atâta la cap pe Julian cu nunta asta, spunându-i cam aceleași lucruri pe care tatăl lui i le spunea acum ei, în momentul în care le auzi din gura domnului Alter, se simți imediat obligată să sară în apărarea soțului ei.

— E vorba de un concert foarte important. Va cânta în fața unui public incredibil. Va fi acolo inclusiv prim-ministrul englez, zise omițând să-i mai spună și că Julian urma să încaseze 200.000 de dolari pentru un concert de patru ore. Plus că n-ar fi vrut să atragă asupra lui atenția care li se cuvine mirelui și miresei. Știi... având în vedere tot ce s-a întâmplat...

Era cea mai apropiată aluzie pe care o făcuse până atunci vreunul dintre ei în legătură cu situația prin care treceau Brooke și Julian. Socrul lui Julian părea mai mulțumit să se poarte ca și

cum totul era în ordine, că nici nu văzuse fotografiile acelea scandaloase și nici nu citise măcar vreunul din articolele care se străduiau atât de tare să descrie cum se destrăma căsnicia fiului lui. Iar acum, deși i se spusese de o mie de ori că Julian nu avea să fie prezent la nunta verișorului lui, el continua pur și simplu să refuze să creadă.

Soacra ei se auzi strigând din fundal:

— William! De ce vorbești la telefon când știi bine că Brooke se află în cameră alăturată?

Nu dură mai mult de câteva momente și se auziră niște bătăi în ușă.

Prima ei reacție a fost să își îndrepte degetele mijlocii de la ambele mâini în direcția ușii, însoțindu-și gestul și de un „Du-te dracului!” spus în șoaptă, după care arboră un zâmbet pe față și răspunse:

— Ei, salut, vecină!

Pentru prima dată de când o cunoscuse pe soacra ei, femeia arăta ciudat, chiar ridicol. Purta o frumoasă rochie din cașmir, într-o nuanță vineție, care părea ca turnată pe silueta ei suplă, la care asortase foarte inspirat o pereche de ciorapi violet și o minunată pereche de ghete cu toc foarte înalt. Colierul din aur pe care-l purta era totodată *cool* și elegant, iar machiajul părea făcut de un profesionist. Una peste alta, soacra ei reprezenta imaginea perfectă a sofisticării urbane, un adevărat exemplu pentru cum ar trebuie să arate o femeie la cincizeci de ani. Problema era însă pălăria. Borul avea circumferința unui platou și, deși nuanța se potrivea perfect cu dresurile, era greu să observi lucrul ăsta din cauza penelor înfoiate, a florilor artificiale și a calotei împodobite chipurile cu iperige, toate strânse într-o imensă fundă de mătase. În plus, pălăria nu părea să

stea prea bine pe cap, după ce fusese așezată astfel încât să umbrească artistic ochiul stâng.

Brooke rămase cu gura căscată.

— Ce părere ai? o întrebă Elizabeth, atingând borul. Nu-i așa că e fabuloasă?

— Uau! zise Brooke, neștiind prea bine cum să procedeze. Pentru ce, ăăă... pentru ce e?

— Cum adică pentru ce e? E pentru Tennessee! răsă soacra ei, înainte să se-apuce să imite accentul sudist, care în gura ei suna ca un fel de combinație ciudată între limba cuiva care nu vorbea deloc engleză și limba unui cowboy dintr-un western vechi:

— Ne aflăm în Chay-duh-noogah, Bruck! Trebuie să afli că adevăratele doamne sudiste poartă pălării exact ca asta.

Îi venea să se ascundă sub pătură și să moară. I se părea pur și simplu umilitor să i se întâmple așa ceva.

— Da?

Își dădu seama că vocea ei sunase strident, dar pur și simplu nu fusese în stare de mai mult.

Din fericire, Elizabeth reveni repede la accentul ei obișnuit newyorkez, ușor nazal.

— Bineînțeles că da. Tu nu te-ai uitat nicio dată la derby-ul din Kentucky?

— Păi... ba da, dar noi nu suntem în Kentucky. Și, în plus, nu cumva derby-ul reprezintă un fel de... ăăă... ocazie specială la care se poartă pălării? Nu sunt sigură că se potrivesc... ăăă... chiar în orice situație.

Își coborâse un pic vocea, ca să mai îndulcească ceea ce spunea, dar soacra ei abia dacă observă.

— O, Brooke, nu ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbești. Ne aflăm în sud acum, draga mea! Iar pălăria pe care am adus-o pentru nuntă

e chiar mai spectaculoasă decât asta. O să avem destul timp la dispoziție mâine să mergem să-ți cumpărăm și ție una, așa că stai liniștită.

Se opri – încă mai stătea în pragul ușii – și o măsură pe Brooke din cap până-n picioare.

— Încă nu te-ai îmbrăcat?

Brooke se uită mai întâi la hainele de casă de pe ea și apoi la ceas.

— Credeam că nu plecăm înainte de șase.

— Da, așa e, dar e deja cinci. Când o să mai ai timp?

— Ai dreptate! exclamă, prefăcându-se brusc îngrijorată. Dacă-mi dai voie, o să sar imediat sub duș.

— OK, să bați la noi la ușă când ești gata. Sau, și mai bine, treci să bem un cocktail înainte să plecăm. William a trimis să i se aducă o vodcă decentă, ca să nu fim nevoiți să bem porcăria aia de la hotel.

— Hai mai bine să ne întâlnim în hol la șase fix. După cum vezi – Brooke se dădu puțin în spate, ca să-i permită soacrei ei să-i privească mai bine tricoul lălău și părul ciufulit – mai am o grămadă de lucruri de făcut.

— Hmm, zise în cele din urmă soacra ei, arătându-se de acord. Bine atunci, ne vedem la șase. Și, Brooke? Poate îți fardezi puțin și ochii. Fardul poate face minuni, să știi!

Dușul fierbinte și episodul din *Millionaire Matchmaker* nu o ajutară să se simtă cu mult mai bine, deși singura sticlă cu vin alb din minibar ajutase totuși puțin. Efectul nu ținu însă cine știe ce. Până își puse rochia ei neagră cu cordon, își aplică puțin fard pe pleoape, ca o noră ascultătoare ce era, când veni timpul să se îndrepte spre holul de la parterul hotelului, efectul vinului deja trecuse, iar ea se simțea din nou foarte stresată.

Drumul cu mașina până la restaurant dură destul de puțin, deși ei i se păru că ținuse o eternitate. Domnul Alter se plânse tot timpul: ce fel de hotel era ăla care nu avea un valet, cum putea compania Hertz să închirieze numai mașini americane, cine programa cina pentru ora șase și jumătate după-amiaza când, pentru Dumnezeu, era practic încă ora prânzului. Ajunse să se plângă până și de faptul că traficul în Chattanooga nu era destul de aglomerat pentru vineri seara! Până la urmă, ce fel de oraș respectabil era ăla ale cărui străzi erau libere și care avea locuri de parcare la dispoziția oricui? Și unde s-au mai pomenit șoferi așa de politicoși, unde s-a mai pomenit ca șoferii să aștepte liniștiți la stop timp de zece minute, lăsându-se unii pe alții să treacă, cu cea mai mare amabilitate? Nicăieri unde și-ar fi dorit el să se afle, asta putea spune cu siguranță. Orașele adevărate erau aglomerate, murdare, aveau mulțimi, zăpadă, sirene, gropi și alte mizerii. Și socrul ei o tot dădu înainte cu vorbăria asta goală, mai ridicolă decât tot ce auzise Brooke până atunci, cât țină drumul. Din cauza asta, când ajunseră în sfârșit la restaurant, i se păru că merseseră toată noaptea.

Spre marea ei ușurare, părinții lui Trent îi așteptau chiar în fața ușii. Brooke nu se putu abține să nu se întrebe oare ce părere aveau ei despre pălăria de derby a soacrei ei? Tatăl lui Trent și tatăl lui Julian erau frați și erau destul de apropiați, în ciuda diferenței mari de vârstă dintre ei. Toți patru se retraseră imediat la barul din capătul cel mai îndepărtat al restaurantului. Numai Brooke se sustrase, motivând că trebuia să-l sune pe Julian. Observă că toți respiraseră ușurați la această veste; femeile care își sună soții numai așa, ca să-i salute, nu se pot gândi la divorț, nu?

Se uită după Trent și Fern, dar nu-i văzu nicăieri. Afară era destul de cald, comparativ cu clima din New York, așa că nici nu se mai deranjă să se închidă la haină. Era convinsă că Julian nu avea să-i răspundă — era douăsprezece noaptea în Londra, iar el probabil că tocmai ce terminase concertul — dar formă oricum numărul și rămase surprinsă când îi auzi vocea.

— Bună, îmi pare așa de bine că ai sunat, îi spuse, părând la fel de șocat ca și ea. Nu se auzeau nici un fel de zgomote pe fundal și își putea da seama după voce că era destul de entuziasmat. Tocmai mă gândeam la tine.

— Da? întrebă, urându-și imediat vocea, care sunase foarte nesigură.

Vorbiseră în fiecare zi în ultimele săptămâni, dar, de fiecare dată, Julian avusese inițiativa.

— Îmi vine să mor numai când mă gândesc că ești singură la nuntă, fără mine.

— Mda, nici părinții tăi nu sunt mai fericiți, să știi.

— Îți dau mari bătaii de cap?

— Prea puțin spus! Nebunia a început încă de la recepție. Cred că suntem pe cale să ne autoanihilăm.

— Îmi pare rău, zise încet.

— Crezi că e bine ce faci, Julian? Nu i-am văzut încă pe Trent sau pe Fern și chiar nu știu cum să le dau vestea.

Julian își dresе vocea.

— Spune-le pur și simplu încă o dată că nu am vrut să le compromit nunta, transformând-o într-un circ mediatic.

Brooke rămase tăcută pentru câteva secunde. Dacă ar fi fost să parieze, era sigură că Trent ar fi preferat un reporter băgăreț sau chiar doi, dar

să știe că era prezent la nuntă verișorul și prietenul lui de o viață întreagă. Nu zise însă nimic.

— Și... cum a fost?

— O, Brooke, a fost incredibil! Pur și simplu incredibil! Era un orașel medieval pe un deal, de unde se vede panorama întregului oraș de dedesubt. Singurul mijloc prin care se putea ajunge sus era o telecabină, în care nu încăpeau mai mult de cincisprezece persoane, iar apoi, când coborai, era ca un labirint – niște ziduri imense din piatră, cu torțe aprinse, și mici firide, în care se ascund magazine și case. Există și un amfiteatru antic, exact în centru, de unde se deschidea cea mai minunată priveliște spre dealurile scoțiene, și am cântat pe întuneric, numai la lumina lumânărilor și a torțelor aprinse. Ne-au servit niște băuturi cu lămâie și aerul rece combinat cu băuturile tari și lumina ciudată și priveliștea... Nu știu cum să-ți explic, dar a fost grozav.

— Sună incredibil.

— Așa a și fost! Și apoi, după ce s-a terminat concertul, ne-au cazat pe toți la hotel într-o stațiune sau o proprietate la țară, nu știu exact ce era, dar locul era la fel de incredibil. Imaginează-ți o fermă foarte veche înconjurată de sute de dealuri, dar dotată cu tot ce trebuie, de la LCD-uri la podele încălzite în băi și cea mai mare piscină pe care am văzut-o vreodată. Camerele costă cam două mii pe noapte și în fiecare există câte-un șemineu și o mică bibliotecă, plus un valet.

Se opri puțin și apoi spuse, pe un ton foarte dulce:

— Ar fi fost perfect dacă ai fi fost și tu aici.

Îi făcea plăcere să-l audă atât de fericit – chiar îi făcea – și cu atâta chef de vorbă. Își dădea în același timp perfect de bine seama că Julian încerca acum o abordare de genul „îmi doresc să facem

totul împreună"; de fapt, cine putea ști, poate soțul ei chiar avea în sfârșit o criză de conștiință în legătură cu modul în care comunicaseră ei doi în ultima vreme. Asta nu însemna însă că ea putea acum să uite așa de ușor totul, mai ales având în vedere situația în care tocmai se afla: în compania socrilor ei și nu în compania președinților și a fotomodelelor; cu un peisaj la dispoziție format din malluri în loc de câmpuri bucolice; cazată într-o cameră de dimensiunea unei prăjituri la Hotelul Sheraton, unde nu exista picior de valet. Și, cireașa de pe tort, se afla singură la nunta verișorului *lui*. Așa că, deși se bucura să îl audă că era atât de încântat, n-ar fi deranjat-o totuși dacă ar fi auzit mai puține detalii despre cât de fabulos era totul acolo la el.

— Uite ce e, Julian, acum trebuie să fug. Cina de repetiție trebuie să înceapă din moment în moment.

Un cuplu cam de vârsta lor trecu zâmbind pe lângă ea, îndreptându-se spre intrarea în restaurant.

— Pe bune acum, cum se prezintă ai mei?

— Nu știu, par OK.

— Cum se comportă?

— Se străduiesc, presupun. Tatăl tău s-a dezlănțuit mai devreme în legătură cu mașina închiriată – mai bine nu întreba –, iar mama ta are impresia, după toate aparențele, că se află la un fel de bal mascat. Dar, în rest, presupun că sunt bine.

— Ești o eroină, Brooke, zise el încet. Ce faci tu acum înseamnă mult mai mult decât o simplă îndeplinire a unei datorii. Și sunt sigur că Trent și Fern or să aprecieze.

— Așa mi s-a părut corect.

— Dar asta nu înseamnă că toată lumea ar fi făcut la fel ca tine, într-o situație ca asta. Sper că și eu am făcut ce trebuie.

— Aici nu este vorba despre noi sau despre problemele noastre, îi răspunse ea, cu aceeași voce șoptită. Era de datoria noastră să ne compunem o față fericită și să le onorăm seara. Ceea ce și încerc să fac eu aici.

Un alt cuplu care trecu pe lângă ea o întrerupse. După cum o priviră, probabil o recunoscuseră. Toată lumea o să înceapă probabil să fabrice tot felul de ipoteze, acum că vor vedea că venise singură.

— Brooke? Îmi pare rău, chiar îmi pare. Dar să știi că îmi este dor de tine și că abia aștept să te văd. Chiar cred că...

— Trebuie să fug, îl opri, dându-și seama că cei din jur o puteau asculta. Vorbim mai târziu, bine?

— Bine, îi răspunse, pe un ton care părea plin de suferință. Salută pe toată lumea din partea mea și încearcă să te distrezi. Îmi e foarte dor de tine și te iubesc foarte mult.

— Aham, și eu. Pa!

Închise telefonul și imediat simți din nou impulsul acela, de-acum mult prea familiar, de a se trânti pur și simplu la podea lăsându-se copleșită de lacrimi și poate chiar ar fi făcut-o, dacă Trent n-ar fi ieșit tocmai atunci. Purta cămașă albă, blazer bleu, cravată vișinie, mocasini Gucci și – ca o concesie față de timpurile schimbătoare – o pereche îndrăzneată de pantaloni kaki (drepti însă, fără pensă în față). Chiar și acum, după atâția ani, tot își mai amintea de întâlnirea lor în acel primitiv restaurant italian și acea emoție puternică pe care o simțise în stomac, când Trent o condusesese la bar să i-l prezinte pe Julian.

— Hei, am auzit că te gălesc aici, îi zise el, aplecându-se s-o sărute pe obraz. Era cumva Julian? și arată spre telefon.

— Da, acum e în Scoția. Dar știu că i-ar fi plăcut mai mult să fie aici, zise ea pe un ton nu prea convingător.

Trent zâmbi.

— Păi, atunci... aici ar fi trebuit să fie. Am încercat de o mie de ori să-i spun că e o proprietate privată și că am fi fost bucuroși să angajăm câțiva agenți de pază care să-i țină departe pe paparazzi, dar el a tot insistat că nu vrea să provoace un circ. N-am reușit să-l conving, așa că...

Luă mâna lui Trent în a ei.

— Îmi pare foarte rău că s-a întâmplat așa, Trent, îi zise. Că toate astea s-au întâmplat tocmai acum.

— Hai înăuntru, te servesc cu ceva de băut, o invită Trent.

Îi strânse mai tare mâna.

— Hai să te servim *pe tine* cu ceva de băut. Zâmbi.

— Asta e seara ta. Și încă n-am apucat s-o salut pe frumoasa ta mireasă.

Trent îi ținu ușa și intrară amândoi. Încăperea se aglomerase între timp, o mulțime de oameni agitându-se încoace și încolo cu cocktailuri în mână, făcând conversație. Singura persoană pe care o recunoscuse, în afară de socrii ei, de mire și de mireasă, era fratele mai mic al lui Trent, Trevor, student în anul doi, care se băgase într-un colț, probabil rugându-se să nu-l observe nimeni, în timp ce se holba intens la propriul iPhone. Cu excepția lui Trevor, avu senzația că întreaga încăpere se oprise pentru o clipă din agitație când intrară, privind în direcția lor; prezența ei și absența lui Julian fuseseră așadar remarcate.

Fără să-și dea seama, strânse din nou mâna lui Trent, iar Trent îi răspunse.

— Hai, du-te, te așteaptă! Bucură-te de noaptea asta, o să vezi cât de repede zboară!

Restul serii decurse însă, din fericire, fără nici un fel de incidente. Fern fusese drăguță, deși Brooke nu-i ceruse asta – și o așezase chiar lângă ea, departe de socrii ei. Brooke avu astfel ocazia să înțeleagă mai bine în ce consta farmecul acestei femei: spunea povești și glume adorabile, vorbea cu toată lumea și era de o modestie exagerată. Se descurcă minunat chiar și atunci când unul dintre amicii lui Trent de la Facultatea de Medicină, care se îmbătase și se apucase să țină un toast în cinstea unei vechi înclinații de-a lui Trent pentru tipele cu sâni falși, se aplecă și, trăgându-i puțin de rochie, i se uită în decolteu, după care spuse:

— Ei bine, se pare însă că acum a depășit etapa asta!

La sfârșitul serii, când familia Alter veni s-o ia înapoi la hotel, Fern o luă pe Brooke de braț, fluturând din gene în direcția tatălui lui Julian, în timp ce, cu accentul ei sudist, poate pe un ton puțin prea afectat, ceea ce o amuză pe Brooke, le spuse:

— O, nu, nu, nu! Ea rămâne aici cu noi. De fapt, vă trimitem numai pe voi, generația învechită, înapoi în camerele voastre, în timp ce noi o să punem la cale aici o mică petrecere. Nu vă faceți probleme, o să avem grijă să ajungă înapoi în siguranță.

Cei doi zâmbiră și le trimiseră fiecare câte-o beza lui Brooke și lui Fern. Cum îi văzu ieșind din restaurant, Brooke se întoarse spre Fern:

— Mi-ai salvat viața! Cu siguranță ar fi insistat să mai bem împreună ceva la hotel, după

care ar fi intrat direct după mine în cameră și m-ar fi bombardat cu alte șase mii de întrebări despre Julian. Ar fi făcut, cel mai probabil, comentarii despre silueta mea sau despre căsnicia mea, sau despre amândouă. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

Fern îi făcu semn să nu-și facă probleme.

— Te rog, nu te puteam lăsa să pleci cu o persoană care s-a dovedit în stare să poarte o pălărie ca aia. Dacă te vedea cineva?

Râse, iar Brooke o îndrăgi încă și mai mult.

— Asta în primul rând. Iar, în al doilea rând, sunt la modul foarte egoist fericită să te am aici. Toți prietenii mei te adoră.

Știa că Fern spusese asta numai ca s-o facă să se simtă mai bine – de fapt, abia dacă schimbase câteva vorbe cu cineva toată seara, deși toți prietenii ei și ai lui Trent păreau foarte drăguți –, dar ce-i păsa? Funcționa. Se simțea bine. Suficient de bine încât să dea pe gât o tequila cu Trent, „în onoarea lui Julian“, și încă suficient de bine să dea gata cu Fern și cu prietenele ei (care, din întâmplare, erau în stare să bea mai mult decât crezuse ea vreodată că ar fi în stare o femeie) două cocktailuri cu lămâie. Și încă se mai simțea bine la miezul nopții, când se stinseră luminile și cineva reuși să cupleze un iPhone la sistemul stereo; se simți la fel de bine în următoarele două ore, continuând să bea, să danseze și – ca să fie complet sinceră – chiar să flirteze puțin, în stilul clasic, cu un tip amuzant, unul dintre amicii lui Trent. Un flirt cu totul și cu totul inocent, bineînțeles. Adevărul era că uitase cât de bine era să vezi că toată atenția unui tip super simpatic se concentrează întreaga noapte exclusiv asupra ta, că e atent să îți aducă tot timpul băutură și încearcă mereu să te facă să râzi; și asta o făcuse, de asemenea, să se simtă bine.

Nu la fel de bine se simți însă, cum era și de așteptat, a doua zi dimineață, când se trezi complet mahmură. Deși se întorsese în cameră de-abia pe la trei noaptea, se trezi la șapte și începu să se holbeze la tavan, fiindu-i cât se poate de clar că avea să vomite și întrebându-se oare cât mai avea de suferit până când chestia chiar avea să se întâmple. O jumătate de oră mai târziu, zăcea pe podeaua de la baie, încercând să respire și rugându-se să nu bată cumva la ușă tocmai atunci vreunul dintre socrii ei. Din fericire, reuși în cele din urmă, cu greu, să se târască înapoi în pat și dormi până la nouă.

În ciuda unei dureri de cap îngrozitoare și a gustului oribil pe care îl simțea în gură, zâmbi când își verifică telefonul. Julian sunase de mai multe ori și trimisese mai multe mesaje, întrebând unde era și de ce nu răspundea la telefon – el tocmai se îndrepta spre aeroport, urmând să se întoarcă acasă, îi era dor de ea și o iubea, și abia aștepta să se întoarcă la New York. Era un schimb de roluri bine-venit, chiar dacă era numai pentru o noapte. Pentru că, iată, în sfârșit, ajunsese să fie ea aceea care băuse prea mult, care stătuse prea mult la petrecere și se distrase până târziu.

Făcu un duș și coborî să bea o cafea, rugându-se în gând să nu dea peste socrii ei. Îi spusese încă de seara trecută că plănuiau să-și petreacă ziua cu părinții lui Trent; femeile se programaseră la coafor, iar bărbații urmau să joace *squash*. Când Elizabeth o invitase și pe ea să li se alăture, mințise fără urmă de regret că își făcuse planuri să ia prânzul împreună cu Fern și cu domnișoarele de onoare. Tocmai ce se așezase cu un ziar în mână și o imensă cafea cu lapte în față, când se auzi strigată. Era Isaac, tipul drăguț cu care flirtase toată noaptea trecută.

— Brooke, bună, ce mai faci? Chiar speram să te văd.

Nu se putu abține să nu se simtă flatată.

— Bună, Isaac, mă bucur să te văd.

— Nu știu tu cum te simți, dar eu mă simt destul de zguduit după noaptea trecută.

Zâmbi.

— Da, noaptea trecută a fost destul de dură, dar în același timp n-ar fi prea corect să spun că nu m-am simțit totuși bine.

Deși era convinsă că răspunsul ei sunase la fel de inocent pe cât intenționase – până la urmă, fusese plăcut să flirteze puțin, dar trebuia să țină cont că era totuși o femeie măritată –, se grăbi, pentru orice eventualitate, să adauge:

— Soțul meu o să regrete cu siguranță că a ratat toată distracția.

O expresie stranie apăru atunci pe chipul interlocutorului ei și nu era vorba de surpriză. Tipul părea mai degrabă să se simtă ușurat că, în sfârșit, ea spusese ceva. Apoi înțelese despre ce era de fapt vorba.

— Soțul tău e Julian Alter, nu? o întreabă Isaac, mutându-se în același timp pe locul de lângă ea. Am observat că toată lumea vorbea despre asta aseară, dar nu eram foarte sigur că e adevărat.

— Chiar el, zise Brooke.

— Nu-mi vine să cred! Nici nu știu cum să-ți spun, dar îl urmăresc încă de pe vremea când cânta la Nick's, pe Upper East Side. Și apoi, dintr-odată, văd că e peste tot! Nu poți să deschizi o revistă sau să dai drumul la televizor fără să-l vezi pe Julian Alter! Uau! Viața ta trebuie să fie super palpitantă!

— Cât se poate de palpitantă, într-adevăr! răspunse automat, simțind că i se face din nou greață.

Calculă cam cât să mai aștepte înainte să se ridice fără să pară total nepoliticoasă și se hotărî la încă trei minute interminabile de suferință.

— Deci sper că nu te superi că te întreb...

„O, nu!“, se gândi. Tipul tocmai se pregătea s-o întrebe despre fotografii, era sigură. După ce optsprezece ore minunate nu le mai menționase absolut nimeni, tipul din fața ei tocmai se pregătea să strice totul.

— Nu vrei puțină cafea? îl întrebă Brooke, într-o tentativă disperată de a amâna inevitabilul.

El păru confuz un moment, dar își reveni destul de repede și dădu din cap în semn că nu. Căută ceva în geanta pe care o ținea lângă picior, în cele din urmă scoase un plic și zise:

— Mă întrebam dacă n-ai putea să-i dai asta lui Julian, din partea mea? Vreau să spun, nu pot decât să-mi imaginez cât de ocupat trebuie să fie și, bineînțeles, știu că nu sunt nici pe departe atât de talentat ca el, dar îmi dedic puținul timp care-mi mai rămâne liber muzicii și... mi-ar plăcea foarte mult să aflu părerea lui.

Și cu asta băgă mâna în plic și scoase un CD pe care i-l întinse lui Brooke.

Nici nu mai știa dacă să râdă sau plângă.

— Da, sigur, nici o problemă. De fapt, nu vrei mai bine să-ți dau adresa de la studio? Așa i-o poți trimite chiar tu prin poștă.

Chipul lui Isaac se lumineă.

— Pe bune? Ar fi grozav! Mă gândeam că, ăăă..., cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, nu mai eram sigur dacă...

— Ba sigur că da! Încă mai merge acolo cât de des poate, să înregistreze pentru următorul lui album. Uite ce e, Isaac, acum trebuie să urc

puțin în cameră să dau un telefon. Ne vedem diseară, bine?

— Sigur. Brooke? Ar mai fi încă ceva. Prietena mea – care vine de-abia diseară – are un blog. În general scrie despre vedete și petreceri mondene, chestii de genul ăsta... În fine, știu că i-ar plăcea foarte mult să-ți ia un interviu. A insistat pe lângă mine să te rog, în caz că ai nevoie de un loc în care să-ți poți spune povestea, fără să-ți fie răstălmăcită. Oricum, știu că ea ar fi foarte-foarte încântată...

Dacă nu se ridică în secunda aia, era destul de sigură că replica ei următoare nu avea să sune prea plăcut, așa că se pregăti să se ridice.

— Îți mulțumesc, Isaac. Foarte drăguț din partea ei că s-a gândit la mine, dar deocamdată trebuie s-o refuz. Mulțumesc, oricum.

Și se ridică, luând-o în direcția liftului, înainte să fie tentată să spună altceva.

Camerista tocmai îi făcea curat în cameră, dar cum nu se putea pune problema să se întoarcă în hol, îi zâmbi femeii, care arăta epuizată și care părea să aibă urgent nevoie de o pauză, și îi spuse că nu mai era nevoie să termine. Imediat ce femeia își strânse lucrurile și plecă, Brooke se prăbuși pe patul nefăcut, încercând să se mobilizeze cumva să se apuce de treabă. Mai avea încă șase ore până când trebuia să înceapă să se pregătească de nuntă, ore pe care se hotărâse să și le petreacă uitându-se după o slujbă, trimițându-și CV-ul și scriind câteva modele de scrisori de recomandare, pe care avea să le personalizeze mai târziu.

Căută un post clasic de radio, un mic gest de rebeliune împotriva lui Julian, care îi umpluse iPhone-ul nu numai cu muzica lui, dar cu muzica tuturor acelor artiști pe care considera el că ar trebui să-i asculte ea, după care își pregăti terenul

la birou. În prima oră reuși foarte bine să se concentreze – ceea ce nu era o misiune tocmai ușoară, având în vedere durerea de cap – și reuși să-și posteze CV-ul pe cele mai importante pagini de internet cu locuri de muncă. În cea de-a doua oră își comandă o salată cu pui prin room service și se uită pe laptop la un episod mai vechi din *Prison Break*. Apoi trase un pui de somn de jumătate de oră. Când îi sună mobilul, pe care apărea mesajul „din afara ariei de acoperire“, puțin după ora trei, aproape că îl ignoră, dar apoi se gândi că s-ar putea să fie Julian și răspunse totuși.

— Brooke? Sunt Margaret. Margaret Walters.

Era atât de surprinsă, încât aproape că scăpă telefonul din mână. La început se sperie – oare ratase din nou tura – apoi își aminti că de fapt ce era mai rău deja se întâmplase. Indiferent care era motivul pentru care suna Margaret, cu siguranță nu era ca s-o concedieze.

— Bună, Margaret, ce mai faci, e totul în ordine?

— Da, totul e bine. Ascultă, Brooke, scuză-mă că te deranjez în weekend, dar n-am vrut să aștept până săptămâna viitoare.

— Nu e nici un deranj. Tocmai îmi postam CV-ul, spuse și zâmbi în telefon.

— Asta e foarte bine. De fapt, tocmai despre asta voiam să-ți vorbesc. Cred că am ceva pentru tine.

— Vorbești serios?

— Tocmai am primit un telefon de la o colegă de-a mea, Anita Moore. De fapt, este vorba de o fostă angajată, pe care o cunosc de mulți ani. Ea a lucrat la spitalul Mt. Sinai timp de mulți ani, dar acum a plecat de-acolo și și-a deschis propria ei afacere.

— Până aici sună destul de bine.

— O s-o las pe ea să-ți dea toate detaliile, dar, din câte am înțeles, a primit niște fonduri de la guvern pentru a deschide un fel de centru de intervenție într-unul din cartierele considerate a fi mai periculoase. Acum caută să angajeze un terapeut care a lucrat cu copiii și un nutriționist care să aibă experiență în dieta femeilor însărcinate și a celor care de-abia au născut și, de asemenea, în dieta nou-născuților. Este vorba de o comunitate care nu are parte de obicei de îngrijire prenatală, pacienți care nu știu absolut nimic despre nutriție, așa că probabil nu va fi vorba de nimic complicat, ci de chestiile elementare — mai concret, va trebui să le convingi pe femeile astea că au nevoie de acid folic, lucruri de genul ăsta —, dar cred în același timp că munca se va dovedi astfel o provocare și satisfacțiile vor fi mari. Nu vrea să ia pe nimeni de la Mt. Sinai, așa că m-a întrebat pe mine dacă nu știu pe cineva.

— Și tu m-ai recomandat pe mine?

— Exact. O să fiu sinceră cu tine, Brooke. I-am povestit despre Julian, despre absențele tale, despre programul tău haotic, dar i-am spus de asemenea că ai fost una dintre cele mai inteligente și mai bine pregătite angajate pe care le-am avut vreodată. Așa, toată lumea va ști la ce să se aștepte.

— Margaret, chiar mi se pare o șansă grozavă. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Brooke? Un singur lucru vreau să te rog. Dacă tu știi că programul tău va continua să fie la fel haotic ca și până acum, te rog frumos să fii sinceră cu Anita. Ceea ce încearcă ea să facă e imposibil fără să aibă sprijinul unui personal pe care să se poată baza.

Brooke încuviință din cap, deja furioasă pe ea însăși:

— Da, Margaret. Am înțeles foarte bine. Ți-am spus deja, nu voi mai lăsa cariera soțului meu s-o afecteze pe a mea. Îți pot promite și ție, și Anitei.

Abia reușind să se mai abțină, tremurând de fericire la telefon, Brooke își notă numărul și e-mailul Anitei, după care își deschise o cutie de Cola dietetică din minibar, dându-și seama că durerea de cap îi trecuse ca prin minune, apoi se duse la computer și își deschise e-mailul. Era hotărâtă să obțină postul.

Dansul milei

Brooke îi zâmbi nu foarte convingător domnului Alter, care îi deschisese portiera mașinii și acum o invita să urce cu un gest galant:

— După tine, draga mea.

Din fericire, se părea că socrul ei uitase complet furia care-l apucase în ziua precedentă împotriva celor de la Hertz, așa încât drumul decurse de data asta liniștit.

Brooke se simțea mândră că nu comentase absolut nimic despre noua pălărie de derby pe care o afișa Elizabeth, compusă de data asta din cel puțin o jumătate de kilogram de tafta boțită și un întreg buchet de bujori artificiali. Combinată cu o rochie de seară lucioasă de la YSL, cu cea mai elegantă poșetă Chanel și cu o pereche superbă de pantofi Manolo cu mărgelile aplicate. Femeia era de-a dreptul nebună.

— Ai mai vorbit cu Julian? o întreabă soacra ei, de îndată ce intrară în mașină.

— Astăzi nu. Mi-a lăsat câteva mesaje azi-noapte, dar m-am întors prea târziu ca să-l mai pot suna. Dumnezeu, studenții ăștia de la medicină chiar știu cum să se distreze și îți pot spune sigur că nu le pasă deloc dacă ești măritată sau nu.

Brooke observă în oglinda retrovizoare cum Elizabeth ridică din sprâncene și imediat simți

un mic puseu de bucurie datorat micii ei victorii. Restul drumului îl parcurseră în tăcere. Când se apropiară de impozantele porți gotice din fața casei lui Fern, Brooke o observă pe soacra ei aprobând din cap, ca și cum ar fi spus „Dacă ești nevoit să trăiești departe de Manhattan, asta mi se pare într-adevăr un loc potrivit“. Drumul de la poartă până la casă, care unduia pe sub cireși în floare și stejari uriași, se dovedi destul de lung, așa încât se părea că se aflau mai degrabă pe un domeniu decât în curtea unei simple case. Deși era februarie și încă rece afară, domeniul era acoperit de o vegetație luxuriantă și verde — părea cumva *săndtos*. Un valet în frac le preluă mașina, în timp ce o tânără superbă îi escortă înăuntru; Brooke o observă pe fată cum aruncă o privire pe furiș spre pălăria pe care o purta Elizabeth, prea politicoasă ca să se holbeze pur și simplu.

Tocmai se ruga în gând ca socrii ei s-o lase cât mai curând singură și, într-adevăr, din momentul în care dădură cu ochii de barmanii cu papion, cei doi n-o dezamăgîră. Brooke își aminti de perioada de dinaintea căsătoriei, când era singură. Era ciudat cât de repede uitase senzația pe care o avea când mergea fără partener la o nuntă sau la un alt eveniment la care toată lumea venea însoțită. Oare avea să fie așa din nou, de-atunci încolo?

Simți telefonul vibrându-i în buzunar și, înhățând un pahar de șampanie de pe tava unui chelner care tocmai trecea pe lângă ea, se refugie în prima toaletă.

Era Nola.

— Ei, cum e?

Vocea prietenei ei îi dădea o senzație de căldură ca o pătură confortabilă în toată acea atmosferă înghețată, intimidantă a casei.

— N-am de gând să te mint, dar nu mi-e deloc așa de ușor pe cât speram să-mi fie.

— Păi, ți-aș fi putut spune și eu asta. De fapt, nici acum nu reușesc să înțeleg de ce te-ai supus singură la o asemenea...

— Nu știu ce-a fost în capul meu. Doamne, n-am mai fost singură la o nuntă de șase sau șapte ani. E de tot rahatul! pufni Brooke.

— Îți mulțumesc frumos, draga mea prietenă. Da, știu că e de tot rahatul. Dar nu trebuia să mergi până acolo ca să descoperi singură lucrul ăsta – ți-aș fi putut povesti eu, că doar știi că am experiență.

— Nola? Ce naiba fac? Vreau să spun... nu neapărat acum, dar în general?

Brooke își dădu seama că vocea ei suna piti-găiat și îi trăda panica, iar telefonul începuse să-i alunece în mâna transpirată.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, scumpo? Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Dar ce *nu* s-a întâmplat? Mă aflu pe un teritoriu complet necunoscut, fără să am nici cea mai vagă idee ce se presupune că ar trebui să fac mai departe, incapabilă să uit pur și simplu și să iert și incapabilă să-mi dau seama dacă putem sau nu merge mai departe împreună. Îl iubesc, dar nu mai am încredere în el și simt distanța asta uriașă care se întinde între noi doi. Și nu e vorba numai de femeia aia, deși și chestia asta mă înnebunește, ci mă refer la *tot restul*.

— Hei, calmează-te, ia-o mai ușor. Măine vii acasă. O să te aștept în fața ușii – nu iubesc pe nimeni suficient de mult ca să-l aștept la aeroport – și vorbim atunci despre toate lucrurile astea. Dacă există cea mai mică șansă ca tu și Julian să treceți peste episodul ăsta, să faceți lucrurile să funcționeze din nou, atunci sunt sigură că

veți reuși. Iar dacă veți hotărî că nu se mai poate face nimic, atunci o să fiu acolo să-ți ofer tot sprijinul meu. Și știi bine că, în afară de mine, or să fie atâția oameni minunați alături de tine.

— Dumnezeu, Nola...

Nu-și putu reține un suspin. Gândul că cineva considera că exista chiar și cea mai mică șansă ca ea și Julian să nu reușească să-și rezolve problemele o îngrozea.

— Toate la timpul lor, Brooke. În seara asta singurul lucru pe care îl ai de făcut este să zâmbești tot timpul cât durează ceremonia și apoi la masă. De cum vezi chelnerii apucându-se să debaraseze mesele, cheamă un taxi și întoarce-te la hotel. M-ai auzit?

Brooke aprobă din cap.

— Brooke? Mă auzi sau nu?

— Da, te aud.

— Acum ieși din toaletă și urmează-mi instrucțiunile, bine? Ne vedem mâine. Totul va fi bine, îți promit.

— Îți mulțumesc, Nola. Numai spune-mi repede, tu ce faci? Totul e bine între tine și Andrew?

— Da, de fapt e lângă mine chiar acum.

— Sunteți împreună chiar acum? Și atunci de ce stai cu mine la telefon?

— E pauză, iar el e la baie...

Ceva din tonul vocii Nolei i se păru suspect:

— Unde sunteți?

Urmă o pauză.

— La *Regele Leu*.

— V-ați dus să vedeți *Regele Leu*? Vorbești serios? A, stai, asta face parte din antrenamentul tău de viitoare mamă vitregă, nu-i așa?

— Da, ai ghicit, suntem cu copilul. Și ce dacă? E foarte drăgălaș.

În ciuda stării deplorabile în care se afla, Brooke se trezi zâmbind:

— Te iubesc, Nola. Și îți mulțumesc.

— Și eu te iubesc, dar dacă mai spui cuiva despre asta...

Brooke încă mai zâmbea când ieși din toaletă trântind ușa după ea și se ciocni de Isaac – și de prietena lui cu *blog*-ul.

— Hei, bună! zise Isaac, pe tonul total lipsit de entuziasm al unui tip care își petrecuse toată noaptea precedentă flirtând cu o femeie din motive pur egoiste. Brooke, aș vrea să ți-o prezint pe Susannah. Cred că ți-am povestit mai devreme cât de mult i-ar plăcea să...

— Să-ți iau un interviu, completă Susannah, întinzându-i mâna.

Femeia era tânără și zâmbitoare și destul de drăguță, ceea ce avea darul s-o enerveze și mai mult pe Brooke și s-o facă să simtă că nu mai rezista prin preajmă nici măcar o secundă.

O privi pe Susannah direct în ochi și-i spuse:

— Mi-a părut bine să te cunosc, dar sper că mă vei ierta acum, trebuie să-i trimit un mesaj urgent soacrei mele.

Susannah aprobă din cap. Încă ținând paharul de șampanie în mână, ca pe un colac de salvare, Brooke se simți aproape ușurată când dădu cu ochii de socrii ei, care îi rezervaseră un scaun.

— Nu-i așa că nunțile sunt minunate? îi întrebă Brooke, încercând să pară cât mai veselă.

Era o prostie, dar altceva nu găsisese să zică.

Soacra ei încuviință, după care își îndepărtă o scamă invizibilă de pe bărbie.

— Mi se pare de neînțeles când mă gândesc că mai mult de jumătate dintre cuplurile astea care se căsătoresc vor sfârși prin a se destrăma,

deși toate pășesc spre altar convinse că lor nu li se poate întâmpla așa ceva.

— Hmm, murmură Brooke, ce drăguț subiect de discuție la o nuntă: rata divorțurilor...

Era probabil cea mai nepoliticoasă replică pe care i-o dăduse vreodată soacrei ei, dar femeia nici măcar nu clipi. Domnul Alter, care tocmai verifica prețurile acțiunilor la bursa de valori, își ridică ochii din telefon, dar când văzu că soția lui nu reacționează, reveni înapoi la activitatea lui.

Din fericire, începu muzica și în sală se lăsă liniștea. Trent și părinții lui intrară primii. Brooke zâmbi când îl văzu pe Trent foarte fericit și fără să pară deloc nervos. Apoi intrară, pe rând, domnișoarele și cavalerul de onoare și fetițele care aduceau florile, apoi Fern, flancată de ambii părinți, strălucind exact așa cum trebuie să strălucească o mireasă. Ceremonia decurse ca un amestec de tradiții creștine și evreiești, așa încât, în ciuda faptului că Brooke nu se afla într-una din cele mai grozave dispoziții sufletești, trebui să recunoască faptul că era o adevărată plăcere să-i urmărești pe Fern și pe Trent cum își aruncau unul altuia priviri pline de subînțelesuri.

Abia însă când rabinul începuse să explice *chupah*, care semnifică noul cămin pe care cuplul urmează să-l formeze împreună, merit a-i proteja de lumea de-afară, dar rămânând în același timp deschis în patru părți pentru prieteni și familie, Brooke se simți copleșită. Asta fusese partea ei preferată în timpul propriei ei ceremonii de nuntă cu Julian și era partea în timpul căreia, de fiecare dată când ea și Julian asistau la o nuntă, se strângeau de mână și se priveau exact așa cum se priveau acum Trent și Fern. De data asta însă, nu numai că era singură, dar trecuse destul de mult timp de când nu mai simțise că apartamentul

lor era un cămin, în timp ce ea și Julian păreau că aveau mai degrabă să sfârșească alimentând statisticile pe care tocmai le invocase soacra ei.

În timpul dansului, una dintre prietenele lui Fern se aplecă să-i șoptească ceva la ureche soțului ei, care se întoarse spre ea cu o expresie în privire de parcă ar fi spus „Vorbești serios?”. Femeia întări cu o aprobare din cap, iar Brooke tocmai se întreba oare ce-i spusese, când bărbatul se și materializă lângă scaunul ei și o invită la dans. Dansul milei. Cunoștea foarte bine gestul. Și ea îl înghiontise de multe ori pe Julian, când se aflau pe la vreo nuntă, trimițându-l să invite la dans femeile singure, crezând că așa făcea o faptă bună. Ei bine, acum că se afla în postura de a primi acest act de binefacere, jură că n-avea să mai facă niciodată așa ceva. Îi mulțumi cât putu mai cald soțului, dar îl refuză, motivând că trebuia să facă rost de nu știu ce pastilă pentru durerea de cap și nu putu să nu observe ușurarea bărbatului. De data asta, în timp ce se îndrepta spre toaletă, nu mai era așa de sigură că avea să fie în stare să se mai întoarcă de-acolo.

Își verifică ceasul. Era nouă și patruzeci și cinci de minute. Își promisese că, dacă socrii ei nu-și anunțau intenția să plece până la unsprezece, avea să-și cheme singură un taxi. Se întoarse iarăși în hol, care era rece și, din fericire, gol. Își verifică telefonul, dar nu mai găsi nici un mesaj nou, deși Julian ar fi trebuit să fie deja acasă. Se întreabă oare ce făcea, îl luase pe Walter și se aflau acum tolăniți amândoi pe canapea? Sau poate că se dusesse direct la studio? Nu simțea nici cea mai mică tragere de inimă să se întoarcă la petrecere, așa că se gândi să se plimbe puțin, timp în care își verifică mai întâi pagina de Facebook,

apoi căută numărul unei companii locale de taxi, pentru orice eventualitate. Nemaîştiind ce altceva să facă, îşi lăasă telefonul să-i alunece în poşetă, îşi încrucişă braţele la piept şi o porni înapoi spre sala din care se auzea muzica.

Când simţi palma pe umăr, ştiu încă înainte să apuce să se întoarcă că era Julian.

— Rook?

Vocea lui părea nesigură, întrebătoare. Îşi dădu seama că nu era prea sigur de modul în care avea să reacţioneze ea.

Nu se întoarce chiar imediat – aproape că îi era frică să nu fi greşit şi să nu fie totuşi el –, dar când o făcu, simţi cum un val de emoţii o loveşte în plin, cu forţa unui camion. Iată-l, era chiar acolo în faţa ei, îmbrăcat în singurul lui costum şi zâmbind la ea timid, nervos, cu o privire care părea să o implore „Te rog, îmbrăţişează-mă!”. Şi, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, în ciuda imensei distanţe care crescuse între ei în ultimele săptămâni, asta era tot ce simţea şi ea că vrea să facă. Nu mai avea sens să nege: se simţea, instinctiv, din reflex, mai mult decât extaziată să-l vadă.

Se prăbuşi în braţele lui, fără să se simtă în stare să scoată o vorbă timp de treizeci de secunde. Era cald şi bine şi el mirosea plăcut şi o strângea în braţe atât de tare, încât îi veni să plângă.

— Sper că sunt lacrimi de bucurie.

Îşi şterse obrazii, conştientă că i se scursese probabil tot rimelul, dar fără să-i mai pese.

— De bucurie, uşurare şi încă un milion de alte lucruri, îi răspunse ea.

Când, în sfârşit, se desprinseră din îmbrăţişare, Brooke observă că Julian avea în picioare, în loc de pantofi, tenişii lui Converse.

El îi urmări privirea:

— Am uitat să-mi împachetez pantofii, îi explică și ridică din umeri. Și părul meu arată la fel de dezastruos, continuă.

Brooke se aplecă și-l sărută din nou, iar gestul i se păru cât se poate de natural. Ar fi vrut să fie furioasă, dar se simțea pur și simplu prea fericită să-l vadă.

— Și cui crezi că-i pasă? Or să fie cu toții foarte fericiți că ești aici.

— Vino cu mine. Vreau mai întâi să-i găsim pe Trent și pe Fern, după care noi doi avem de vorbit.

Ceva din felul cum o spusese o făcu să se simtă încă și mai liniștită. Era acolo, prelua inițiativa, iar ea era pur și simplu bucuroasă să-l urmeze. O conduse prin hol, unde câțiva nuntași, printre care se aflau și Isaac și prietena lui, părură evident foarte surprinși să-i vadă pe amândoi, ceea ce îi făcu plăcere să observe, apoi intrară în sală. Formația tocmai se afla în pauză, în timp ce toată lumea servea desertul, așa că era clar că nu puteau să treacă neobservați. De cum intrară, ceva se schimbă brusc în atmosferă. Oamenii se holbau, își șopteau unul altuia la ureche, iar o fetiță de zece-unsprezece ani chiar arătă cu degetul spre Julian, în timp ce o anunța pe mama ei cu voce tare despre cine era vorba. În același timp, Brooke o auzi pe soacra ei, înainte să apuce s-o vadă:

— Julian! șuieră Elizabeth, care se materializase parcă de nicăieri, în ce ești încălțat?

Brooke clătină din cap. Femeia asta nu înceta s-o uimească.

— Bună, mamă, unde sunt...

Domnul Alter își făcu și el imediat apariția:

— Julian, unde Dumnezeu ai fost până acum? Mai întâi lipsești de la cina de repetiție, îți lași

soția singură tot weekendul și apoi apari aici îmbrăcat așa! Ce se întâmplă cu tine?

Brooke se pregătea să sară la atac, însă Julian interveni primul:

— Mă bucur să vă văd, mamă, tată, dar acum va trebui să mă scuzați.

O trase după el spre Trent și Fern, care tocmai își făceau rondul pe la mese. În timp ce se apropiau de fericitul cuplu, Brooke simțea cum sute de ochi erau îndreptați asupra lor.

— Trent, zise Julian încet, punând o mână pe umărul verișorului lui.

Trent păru șocat, dar când se întoarse chipul i se luminează de bucurie. Cei doi se îmbrățișară. Fern îi adresă un zâmbet lui Brooke, ceea ce reuși să-i spulbere imediat toată teama că soția lui Trent ar fi putut să se supere din cauză că Julian apăruse așa, din senin.

— În primul și-n primul rând, felicitări amândurora! spuse Julian, bătându-l încă o dată pe umăr pe Trent și aplecându-se s-o sărute pe Fern pe obraz.

— Mulțumesc, prietene, îi răspunse Trent, care se vedea clar cât e de fericit.

— Fern, arăți pur și simplu minunat. Nu știu ce-a făcut tipul ăsta să te merite, dar știu sigur că e un mare norocos.

— Îți mulțumesc, Julian, îi răspunse Fern zâmbind.

Se întinse și apucă mâna lui Brooke.

— Brooke și cu mine am avut ocazia să petrecem puțin timp împreună și pot să-ți spun acum cu certitudine că și tu ești foarte norocos.

Brooke îi răspunse lui Fern printr-o strângere de mână.

Julian îi zâmbi lui Brooke.

— Știu că sunt, zise el. Dar uitați ce voiam să vă spun, dragii mei, îmi pare rău că n-am fost prezent aici încă de la început.

Trent îl opri:

— Nu-ți face griji din cauza asta. Suntem bucuroși să te avem aici acum.

— Nu, nu, știu că ar fi trebuit să fiu aici tot weekendul. Dar vreau să știți că îmi pare într-adevăr foarte rău.

Pentru un minut, Julian păru că era gata să plângă. Fern se ridică pe vârfuri să-l îmbrățișeze și îi spuse:

— Stai liniștit, nu s-a întâmplat nimic care să nu se poată rezolva cu două bilete la următorul tău concert din L.A. Nu-i așa, Trent?

În timp ce toată lumea râse, Brooke observă că Julian îi strecoară o hârtie lui Trent.

— Este discursul pe care ar fi trebuit să-l țin aseară. Îmi pare rău că n-am putut s-o fac atunci.

— Dar o poți face acum, îi zise Trent.

Julian păru o secundă deconcertat:

— Vrei să-l citesc acum?

— Da, din moment ce e discursul tău, nu?

Julian încuviință din cap.

— Cred că vorbesc în numele amândurora când spun că ne-ar face mare plăcere să-l auzim...

— Bineînțeles că am să-l citesc atunci, spuse Julian, și aproape în aceeași secundă cineva se înființă lângă ei cu un microfon; după câteva ciocniri de pahar și un scurt moment de rumoare, se făcu liniște.

Julian își dresе vocea și păru să se simtă imediat în elementul lui. Brooke se întreba dacă își dădea oare toată lumea seama cât de natural arăta Julian cu un microfon în mână. Părea să se simtă perfect în largul său și arăta absolut adorabil. Nu se putu abține să nu se simtă mândră.

— Vă rog, toată lumea, puțină atenție, încep eu, arborând un zâmbet care îi scoase la iveală și gropițele din obraz. Mă numesc Julian. Eu și Trent suntem verișori. De fapt, nu e decât o diferență de șase luni între noi, așa că pot să spun fără teamă că ne cunoaștem dintotdeauna. Îmi pare rău că vă rețin atenția pentru câteva momente, voiam numai să-i urez verișorului meu și frumoasei lui soții toată fericirea din lume.

Se opri puțin să se uite la ce-și notase pe hârtie, dar după ce parcurse cu privirea cele câteva rânduri, ridică din umeri și o puse la loc în buzunar. Își ridică iarăși privirea și continuă:

— Așadar, după cum vă spuneam, eu și Trent ne cunoaștem de foarte multă vreme și pot să vă spun cu certitudine că nu l-am văzut niciodată până acum atât de fericit. Fern, vreau să îți urez bun-venit în familia noastră trăsniță, ești cu adevărat ca o gură de aer proaspăt.

Toată lumea râse, cu excepția mamei lui Julian.

— Ceea ce vreau însă să vă povestesc acum este cât de multe îi datorez lui Trent.

Julian tuși și în încăpere păru să se facă și mai multă liniște.

— În urmă cu nouă ani, el mi-a făcut cunoștință cu Brooke, dragostea vieții mele. Nici nu pot să-mi imaginez ce-ar fi însemnat dacă întâlnirea lor din seara aceea ar fi mers bine – urmară iarăși râsete – dar, eu, unul, voi rămâne cu siguranță recunoscător pentru totdeauna că n-a mers. Vreau să vă mai spun că, dacă mi-ar fi spus cineva în seara nunții noastre că astăzi îmi voi iubi soția încă și mai mult decât o iubeam atunci, i-aș fi spus că așa ceva nu este posibil, dar astăzi, când stau aici și o privesc, pot să vă spun cu mâna pe inimă că așa e.

Brooke simți cum toată lumea se întoarce s-o privească, dar ea nu-și putea desprinde ochii de la Julian.

— Vă urez să vă iubiți cu fiecare zi mai mult și știu că, indiferent de ce obstacole ar putea apărea în calea voastră, le veți putea trece împreună. Seara asta reprezintă numai începutul și știu că pot vorbi în numele tuturor când spun că mă simt onorat să mă aflu acum aici, alături de voi. Și acum, vă invit pe toți să ciocnim împreună un pahar în cinstea lui Trent și Fern!

În timp ce toată lumea ridica paharul să ciocnească, cineva chiar strigă:

— Bis, bis!

Julian roși, în timp ce se apleca din nou să vorbească în microfon.

— De fapt, acum aș vrea să le dedic celor doi, dacă nu-i deranjează – și nu vă deranjează, nu-i așa? – un moment special. Așadar, vă voi cânta *Wind Beneath My Wings*.

Se întoarce să se uite la Trent și Fern, care păreau amândoi îngroziți. Urmărea câteva secunde de pauză, după care Julian zise în sfârșit:

— Stați liniștiți, dragii mei, glumeam... Bineînțeles însă, dacă totuși vreți voi...

Trent își reveni și începu să-l tachineze la rândul lui pe Julian, iar Fern se apropie și îl sărută pe obraz. Încă o dată, lumea începu să râdă și să aclame, timp în care Julian îi șopti ceva la ureche lui Trent, după care cei doi se îmbrățișară. Formația începu din nou să cânte ceva lent, după care Julian se întoarce și, fără să mai spună vreun cuvânt, o luă pe Brooke de mână și o conduse prin mulțime spre ieșire.

— Ai fost minunat, îi zise, încă emoționată.

El îi luă fața în palme și o privi direct în ochi:

— Să știi că am vorbit foarte serios.

Se întinse să-l sărute. Deși nu dură mai mult de o secundă, se întrebă dacă nu cumva fusese cel mai minunat sărut al relației lor. Era gata să-l cuprindă cu brațele după gât, dar el o trase spre ușă:

— Unde ți-e haina?

Brooke observă un mic grup de fumători în celălalt capăt al holului, care se holbau la ei, și-i zise:

— E la garderobă.

Julian se dezbracă și îi puse haina lui pe umeri.

— Vii cu mine? o întrebă.

— Unde mergem? Hotelul e prea departe de-aici ca să merge pe jos, îi șopti, în ce timp treceau de grupul de fumători și ieșeau.

Julian îi puse o mână pe spate și o ghidă înspre partea din spate a casei.

— Va trebui să ne întoarcem, dar nu cred că se supără nimeni dacă lipsim numai puțin.

O conduse prin curte, apoi pe o alee care ducea spre un mic iaz și în final îi făcu semn să se așeze pe o bancă de piatră, care era așezată cu fața la apă.

— Ești bine? o întrebă.

Banca de piatră se simțea ca o bucată de gheață prin materialul subțire al rochiei ei și începea deja să simtă furnicături în degetele de la picioare:

— Îmi e puțin cam frig.

Își înfășură brațele în jurul ei și o strânse tare.

— Deci, ce facem aici, Julian?

Îi luă mâna într-a lui.

— Am știut dinainte să plec că nu era bine ce fac. Am încercat să mă conving că amândoi aveam nevoie de puțin spațiu, de timp, dar de fapt cred

că am știut de la început că greșeam procedând așa. De atunci însă am avut destul de mult timp la dispoziție să mă gândesc și n-am vrut să mai aștept nici un moment să-ți spun toate astea...

— OK...

— Stăteam lângă cântărețul ăla, Tommy Bailey, care a câștigat *American Idol* acum câțiva ani, ți-l amintești?

Brooke dădu din cap, dar nu-i spuse nimic despre Amber sau despre faptul că știa deja tot ce era de știut despre Tommy.

— Așa... Eram practic singur în avion la clasa întâi cu tipul ăsta care, spre deosebire de mine, nu mergea să susțină un concert sau un turneu, ci tocmai pleca în vacanță. Avea câteva săptămâni libere și închiriasse nu știu ce vilă pe undeva. Și abia atunci am realizat că era singur, că pleca singur.

— Da, de parcă faptul că era singur în avion înseamnă neapărat că o să fie singur și când ajunge la destinație.

Julian ridică o mână, făcându-i semn să se oprească:

— Da, așa e, ai dreptate. Tipul aproape că nu mai termina tot povestindu-mi despre toate fetele alea care îl așteptau acolo. Agentul și managerul lui urmau să vină și ei, plus câțiva așa-ziși prieteni, cărora le plătise biletele. Suna destul de patetic, dar nu eram foarte sigur dacă și el își dădea seama de asta. Mă gândeam că poate, totuși, așa înțelegea el să se distreze. Dar apoi a început să bea, să bea mult, și până să ajungem la jumătatea călătoriei peste Atlantic, deja începuseră să-i dea lacrimile – plângea pe bune – și a început să-mi spună că îi era foarte dor de fosta lui soție, și de familie, și de prietenii cu care crescuse. Că nu cunoștea pe nimeni dintre cei care se învârteau

acum în jurul lui de mai mult de 2 sau 3 ani și cum era evident că toți voiau ceva de la el. Era o epavă, Brooke, un adevărat dezastru. Singurul lucru la care mai puteam să mă gândesc privindu-l era: „Nu vreau să ajung ca tipul ăsta“.

Brooke dădu în sfârșit drumul afară la aerul din plămâni. Nu-și dăduse seama, dar își ținuse respirația încă de la începutul conversației lor. *Nu vrea să sfârșească precum tipul ăla.* Câteva cuvinte simple, pe care ea aștepta să le audă de atâta timp.

Se întoarse să se uite la el:

— Nici eu nu vreau să ajungi ca tipul ăla, dar nici eu nu vreau să ajung genul ăla de soție care să te bată tot timpul la cap, să te urmărească mereu cu amenințări și să te întrebe întruna când te întorci acasă.

Julian o privi și ridică o sprânceană.

— Ei lasă, știu că de fapt îți face plăcere să fii așa.

Brooke păru că se gândește la asta.

— Da, așa e, ai dreptate, îmi face plăcere.

Zâmbiră.

— Uite ce e, Rooke, m-am gândit și m-am tot gândit, am întors chestiunea pe toate părțile. Știu că va dura ceva până vei căpăta din nou încredere în mine, dar sunt gata să fac tot ce este necesar. Situația asta ciudată în care ne aflăm acum... e un iad. Dacă nu vrei să mai asculți nimic altceva din ce-ți spun în seara asta, te rog să asculți asta: nu sunt dispus să renunț la noi doi. Nici acum și niciodată.

— Julian...

Se apropie mai mult de ea.

— Nu, trebuie să mă asculți. Știu că te-ai spetit muncind și că ți-a fost foarte greu cu cele două slujbe ale tale. Eu... pur și simplu nu mi-am dat seama cât de dificil a fost pentru tine...

Îl luă de mână.

— Nu, aici și eu am greșit. Am vrut s-o fac pentru tine, pentru noi, dar acum știu că n-ar fi trebuit totuși să insist să păstrez ambele slujbe, când am văzut ce avânt extraordinar începea să ia cariera ta. Nu știu de ce am procedat așa; cred că am început să mă simt lăsată pe dinafară, ca și cum totul începea să scape de sub control, și bănuiesc că am încercat pur și simplu să mențin o anume normalitate. Dar și eu m-am gândit mult la tot ce s-a întâmplat și acum știu că ar fi trebuit să renunț măcar la slujba de la Huntley și chiar, eventual, să mă mut pe un program cu jumătate de normă la spital. Așa am fi reușit să ne vedem mai des. Dar chiar dacă aș face asta acum sau chiar dacă aș reuși, sper, să-mi deschid propriul cabinet... tot nu știu cum ne vom descurca...

— O să ne descurcăm! o întrerupse Julian, dând dovadă de o nerăbdare pe care n-o mai simțise la el de foarte mult timp.

Căută în buzunarul de la pantaloni și scoase o hârtie împăturită.

— Este vorba cumva de...

Aproape că era să spună „actele de divorț“, dar reuși să se abțină. Se întreba dacă vocea ei sunase chiar atât de aiurea pe cât i se păruse și ei.

— Aici am planul nostru de bătaie, Brooke.

— Un plan de bătaie?

Își putea vedea aburii respirației plutind în aer și tremura deja fără să se mai poată opri.

Julian încuviință din cap.

— Asta e numai o schiță de la care să pornim, îi explică, dându-i părul după ureche. În primul rând, trebuie să scăpăm de toți acei oameni otrăvitori care gravitează în apropierea noastră, odată pentru totdeauna. Primul pe listă? Leo.

Simpla pronunțare a aceluși nume o făcu să se strâmbe de groază

— Dar ce legătură are el cu noi?

— De fapt, are chiar foarte mare legătură. E un individ absolut toxic, din toate punctele de vedere. Lucru de care tu ți-ai dat seama încă de la început, dar eu trebuie să recunosc că am fost prea dobitoc să-mi dau seama. El a lăsat o grămadă de lucruri să se scurgă în presă, el singur a aranjat ca acel paparazzo de la *Last Night* să intre la Chateau și tot el a trimis-o pe tipa aia la masa mea, insistând mereu că orice fel de publicitate, chiar și negativă, e benefică. Am greșit – recunosc că am greșit –, dar Leo...

— Dezgustător, zise ea, clătinând din cap.

— L-am concediat.

Brooke tresări și se uită la Julian, care zâmbea.

— Chiar ai făcut asta?

— O, da, să fii sigură că am făcut-o.

Îi întinse o hârtie:

— Și acum... următorul punct pe listă...

Părea o foaie tipărită de pe internet, cu fotografia unui tip mai în vârstă, pe care îl chema Howard Liu, sub care se aflau câteva date de contact, și o listă cu apartamentele pe care tipul le vânduse în ultimii ani.

— Ar trebui să-l cunosc de undeva pe acest Howard? îl întreabă.

— O să-l cunoști în curând, îi zâmbi Julian. Howard este noul nostru agent imobiliar. Cu care, dacă ești și tu de acord, bineînțeles, avem programată o întâlnire chiar luni dimineată.

— Căutăm cumva un apartament?

Îi întinse mai multe hârtii:

— Mergem deocamdată să le vedem pe astea... Și, bineînțeles, orice mai vrei tu să vezi.

Se holbă la el pentru un moment, despături hârtiile și imediat se trezi suspinând. Erau șase sau șapte fotografii cu niște case superbe din Brooklyn, plus toate detaliile despre modul în care erau compartimentate și alte facilități. Ochii i se opriră asupra ultimei dintre ele, o casă cu patru etaje, cu fațada din gresie, cu verandă și cu o curte mică în față, pe lângă care ea și Julian trecuseră de atâtea ori.

— Asta îți place cel mai mult, nu-i așa? o întreabă el, arătând spre fotografie.

Ea aprobă din cap.

— Mă așteptam. O s-o lăsăm atunci ultima, astfel încât, dacă ne place, să putem negocia pentru ea chiar acolo, pe loc.

— Nu-mi vine să cred!

Era prea mult pentru ea. Era ca și cum toate discuțiile acelea pe care le avuseseră despre mansarde șic în Tribeca și apartamente la înălțimi amețitoare nici n-ar fi existat vreodată. Acum el își dorea o casă – o casă adevărată –, la fel ca ea.

— Uită-te aici, îi zise el, întinzându-i o nouă hârtie.

— Tot mai sunt?

— Numai uită-te.

Era tot o pagină tipărită de pe internet, cu fotografia unui tip, Richard Goldberg, care părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani, angajat al unei companii care se numea Original Artist Management.

— Și cine e acest domn? întreabă Brooke, zâmbind.

— Noul meu impresar. Am dat câteva telefoane și în sfârșit am găsit pe cineva care înțelege exact ce aștept de la el.

— Pot să îndrăznesc să întreb și eu ce anume, mai exact? îl întreabă.

— Doresc să-mi construiesc o carieră de succes fără să fiu nevoit să renunț la ceea ce contează cel mai mult pentru mine – adică la tine, îi zise aproape în șoaptă.

Apoi arată spre fotografia lui Richard.

— Am vorbit cu el și ne-am înțeles foarte bine. I-am explicat că nu mă interesează atât de mult să câștig munți de bani, că nu de asta am nevoie, ci de tine.

— Dar asta nu înseamnă că n-o să ne mai permitem să cumpărăm casa aia din Brooklyn, nu-i așa? îl întrebă rânjind.

— Bineînțeles că nu. Cu alte cuvinte, dacă sunt dispus să renunț la niște bani, pot face în așa fel încât să plec într-un singur turneu, de șase-opt săptămâni maximum, o dată pe an.

— Și cum o să te împaci cu ideea asta?

— Foarte bine. Nu ești singura care urăște turneele astea, să știi – pur și simplu nu ăsta e stilul de viață pe care mi-l doresc. Dar sunt sigur că, dacă reduc totul la numai șase-opt săptămâni pe an, o să ne fie bine. Nu crezi?

Brooke încuviință.

— Ba da, cred că e un compromis foarte bun. Atâta timp cât nu îmi dai impresia că te amăgești singur că ți-e bine așa...

— Nu vreau să spun că e un aranjament perfect – nici nu există așa ceva –, dar eu cred că e un început bun. Și, ca să știi, nu mă aștept să lași totul baltă ca să vii cu mine de fiecare dată. Știu că îți vei găsi o nouă slujbă care-ți va plăcea, poate va veni și un copil...

Ridică sprâncenele în direcția ei și ea râse.

— Îmi pot amenaja un studio la subsol, astfel încât să-mi pot petrece cât mai mult timp acasă cu familia. Am verificat deja și știu că toate casele astea din fotografii au așa ceva...

— Julian, dar e pur și simplu...

Arată spre toate acele printuri, încă minunându-se cât se gândise el și cât efort investise în asta.

— Nici nu știu ce să spun.

— Spune că ești de acord, Brooke. Sunt sigur că putem face lucrurile să meargă din nou, pur și simplu știu. Așteaptă, nu spune nimic deocamdată.

Deschise puțin haina pe care o ținea strânsă în jurul ei și căută ceva în buzunarul interior. Brooke văzu că ținea în palmă o cutie de bijuterii din catifea.

Își duse instinctiv mâna la gură. Era gata să-l întrebe pe Julian ce era înăuntru, dar înainte să apuce să spună ceva, el se și ridicase de pe bancă și se așezase în genunchi înaintea ei.

— Brooke, vrei să mă faci cel mai fericit bărbat din lume și să te măriți cu mine... din nou?

Deschise cutia, în care nu se afla nici un inel de logodnă cu diamant sau alte prostioare strălucitoare, cum bănuise ea. Ascunsă între două pliuri ale catifelei se afla verigheta ei de aur, cea pe care stilista i-o smulsese de pe deget în noaptea Premiilor Grammy, aceeași verighetă pe care o purtase zi de zi timp de aproape șase ani și pe care fusese convinsă că n-avea s-o mai vadă niciodată.

— Am purtat-o pe un lănțișor încă de când am primit-o înapoi, îi zise el. N-am vrut s-o dau jos, se grăbi ea să-i explice, pur și simplu s-a pierdut în toată nebunia aia. Îți jur că n-am scos-o ca să...

Se întinse și-o sărută.

— Vrei să-mi faci onoarea de a o purta din nou?

Se aruncă la gâtul lui, începând din nou să plângă, în timp ce încuviința totodată din cap. Încercă să spună „da“, dar cuvântul nu voia pur și simplu să-i iasă din gură. Julian râse, o legănă și o îmbrățișă la rândul lui mai strâns.

— Uită-te aici, îi spuse, scoțând inelul din cutiuță.

Îi arată în interior, lângă data nunții lor, gravată o nouă dată, aceea a zilei în care se aflau.

— Ca să nu uităm niciodată că ne-am promis azi unul altuia să o luăm de la început.

Îi luă mâna stângă într-a lui, îi strecură verigheta pe deget și abia atunci realizează și ea cât de gol simțise locul acela până atunci.

— Hei, Rook, să știi că aș prefera să mă ridic acum, dar încă nu mi-ai răspuns dacă ești de acord sau nu.

Ochii lui trădau și acum o oarecare neliniște și ea își putu da seama că era încă ușor nervos.

Luă asta ca pe un semn bun.

N-aveau cum să rezolve toate probleme după o singură discuție, dar în momentul acela nu-i mai păsa. Încă se iubeau. N-avea de unde să ghicească ce urma să se întâmple în următoarele luni sau în următorii ani care aveau să vină, sau dacă planurile pe care și le făceau acum aveau să funcționeze într-adevăr, dar era sigură – pentru prima dată după mult timp – că era cu adevărat dispusă să încerce.

— Te iubesc, Julian Alter, îi răspunse, luându-l de mână. Și da, sunt gata să mă mărit cu tine din nou. Da, da, da.

Mulțumiri

În primul rând, vreau să îi mulțumesc agentului meu, Sloan Harris. Îi voi rămâne pentru totdeauna îndatorată pentru sprijinul neobosit, pentru sfaturile neprețuite, pentru calmul și modul echilibrat în care reușește să rezolve orice situație care se ivește. În fiecare dimineață când mă trezesc mă simt recunoscătoare că mă aflu în echipa lui Sloan. Îmi declar de asemenea profunda admirație pentru modul în care reușește să plaseze cuvântul „kabuki“ în aproape orice conversație.

Îi mulțumesc, de asemenea, Echipei Mele Editoriale de Vis, în ordinea apariției: Marysue Rucci, Lynne Drew și Greer Hendricks. Cred că fiecare autor ar merita să aibă o astfel de echipă inteligentă, pricepută și capabilă de un feedback bine gândit. O îmbrățișare specială îi datorez lui Lynne, pentru voiajul ei peste Atlantic (o tradiție anuală?).

Îi mulțumesc și lui Judith Curr, a cărei energie și entuziasm sunt contagioase, și lui David Rosenthal, care a crezut întotdeauna în mine (și care sunt sigură că nu este de acord cu faza „să ai mereu încredere în mine“). Le mulțumesc din tot sufletul celor de la Atria, în special lui Carolyn Reidy, Chris Lloreda, Jeanne Lee, Lisa Sciambra, Mellony Torres, Sarah Cantin, Lisa Keim, Nancy Inglis, Kimberly Goldstein, Aja Pollock, Rachel

Bostic, Natalia White, Craig Dean, și întregii echipe de la vânzări. Sunt încântată să fac parte din familia lor!

Betsy Robbins, Vivienne Schuster, Alice Moss, Kate Burke, Cathy Gleason, Sophie Baker, Kyle White, and Ludmilla Suvorova: vă mulțumesc. Vă ador pe toate. Mulțumiri speciale lui Kristyn Keen pentru sfaturile înțelepte și la obiect, în tot ceea ce are legătură cu tocurele cui. Ai întotdeauna dreptate. O îmbrățișez, de asemenea, pe Cara Weisberger pentru minunatele ședințe de *brainstorming* pe care le-am avut împreună. Îi mulțumesc lui Damian Benders pentru introducerea în industria muzicii și Victoriei Stein pentru informațiile legate de meseria de nutriționist. Orice greșală am făcut în zona asta îmi aparține în întregime.

Vă iubesc, mamă și tată, și pe toți ceilalți membri ai incredibilei mele familii; Dana, Seth, bunica, bunicul, Bernie, Judy, Jonathan, Brian, Lindsey, Dave, Allison, Jackie și Mel pentru că ați îndurat nesfârșitele ore în care v-am bătut la cap cu această carte și pentru că ați făcut-o cu atâta dragoste și m-ați încurajat. Bonă, știu că și tu citești asta undeva, să știi că îmi e foarte dor de tine.

Și, în sfârșit, îi mulțumesc în mod special soțului meu, Mike. Romanul ăsta (sau sănătatea mea mintală) n-ar fi putut exista fără ajutorul lui. Am discutat împreună despre personaje la micul dejun, despre intrigă la prânz și despre structură la cină și nu numai că nu m-a amenințat niciodată cu divorțul, dar m-a și făcut tot timpul să râd. MC, te iubesc.

Cuprins

1. Pianistul.....	7
2. Dacă suferă unul, să sufere toți.....	36
3. John Mayer pare un amator.....	70
4. Un toast pentru roșcate.....	84
5. Ți vor cădea la picioare.....	112
6. Ar fi putut să fie medic!	129
7. Trădată de un grup de adolescenți	152
8. Sărmana mea inimă nu poate suporta încă un triumhi amoros.....	171
9. Cu burta la gură și cu băutura-n mână	213
10. Vecinul drăguț cu gropițe în obraji.....	251
11. Până-n gât în tequila și gagicuțe de optsprezece ani.....	270
12. Arată mai bine sau mai rău decât fotografiile cu Sienna?	290
13. Zeii nu se combină cu asistentele	319
14. Fără haine.....	343
15. După duș, dar nu chiar <i>fresh</i>	361
16. Iubit cu vilă și un copil.....	383
17. Bătrânul și bunul Ed are o înclinație pentru prostituate	402
18. Nebunia a început încă de la recepție.....	421
19. Dansul milei.....	441
<i>Mulțumiri</i>	463

ÎN COLECȚIA „CHIC“

au apărut:

Beth Harbison – *Clubul dependentelor de pantofi*
Dorothy Koomson – *Fetița prietenei mele*
Catherine Alliott – *Nu-s genul ăsta de fată!*
Lauren Weisberger – *Pe urmele lui Harry Winston*
Jane Green – *A doua șansă*
Jennifer Weiner – *Super-tare la pat*
Jennifer Weiner – *Anumite fete*
Marian Keyes – *Un tip mortal*
Julia Llewellyn – *Amy pleacă în luna de miere*
Beth Harbison – *Secretele unei dependente de pantofi*
Cathy Kelly – *Pentru totdeauna*
Jane Fallon – *Ți-am plătit-o !*
Sophie Kinsella – *Fata fantomă*
Jane Green – *Casa de pe plajă*
Jennifer Weiner – *Eu cu sora mea mai mică*
Cathy Kelly – *Secrete din trecut*
Katie Fforde – *Se poartă nunțile*
Rajaa al-Sanea – *Fetele din Riad*
Cathy Kelly – *Lecții de iubire*
Catherine Alliott – *Viața secretă a lui Evie Hamilton*
Cathy Kelly – *Cineva ca tine*
Allison Pearson – *Cred că te iubesc*
Katie Fforde – *Cu dragostea la control*
Candace Bushnell – *Clubul de pe 5th Avenue*
Anne Fortier – *Julieta*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu Minnie*
Sheila O'Flanagan – *Nunta lui Isobel*
Dorothy Koomson – *Fetele de înghețată*
Candace Bushnell – *În jungla orașului*
Lauren Weisberger – *Noaptea trecută la Chateau Marmont*

în pregătire:

Candace Bushnell – *Jurnalele lui Carrie*

www.polirom.ro

Redactor: Delia Ungureanu
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Luminița Paun

Bun de tipar: iulie 2011. Aparut: 2011
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53 • C.P. 15-728
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA